Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Ι Λ Ι Α Σ

ΚΑΙ

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α.

15

ΟΜΗΡΟΥ

ΙΛΙΑΣ

ΚΑΙ

ΟΔΥΣΣΕΙΑ.

ΕΣΤΙΝ ΑΛΗΘΩΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΠΡΑΓΜΑ Η ΟΜΗΡΟΥ ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΞ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΤΗΣ ΕΝ ΟΞΟΝΙΑ.

Ἔτει ᾳ ώ.

4

MVSEVM
BRITAN
NICVM

MVSEVM
BRITAN

ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ

Β.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ν.

Νῦ, Ἰθάκης ἐπέβη, Φαίηκων πομπῇ, Ὀδυσεύς.

Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀλκίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Ὦ Ὀδυσεῦ, ἐπεὶ ἵκευ ἐμὸν ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ
Ὑψερεφὲς, τῷ σ' ὄφρι παλιμπλαγχθέντα γ' οἴω
Ἄψ ἀπονοσήσειν, εἰ καὶ μάλα πολλὰ πέπονθας.
Ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἴρω,
Ὅσοι ἐνὶ μεγάροισι γερούσιον αἴθοπα οἶνον
Αἰὲι πίνετ' ἐμοῖσιν, ἀκουάζεσθε δ' ἀοιδοῦ·
Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ εὐξέστη ἐνὶ κηλῷ
Κεῖται, καὶ χρυσὸς πολυδαίδαλος, ἄλλα τε πάντα

Δῶρ', ὅσα Φαιήκων ϐουληφόροι ἐνθάδ' ἔνεικαν·
Ἀλλ' ἄγε, οἵ δώμεν τείποδα μέγαν, ἠδὲ λέβητα,
Ἀνδρακάς· ἡμεῖς δ' αὖτε ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον
Τισόμεθ'· ἀργαλέον γὰρ ἕνα προικὸς χαρίσασθαι.
Ὣς ἔφατ' Ἀλκίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῆ' ἄρ' ἐπεσεύοντο, φέρον δ' εὐήνορα χαλκόν·
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο,
Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς, ὑπὸ ζυγὰ, μή τιν' ἑταίρων
Βλάπτοι ἐλαυνόντων, ὁπότε σπερχοίατ' ἐρετμοῖς.
Οἱ δ' εἰς Ἀλκινόοιο κίον, καὶ δαῖτ' ἀλέγυνον.
Τοῖσι δὲ ϐοῦν ἱέρευσ' ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο
Ζηνὶ κελαινεφέϊ Κρονίδῃ, ὃς πᾶσιν ἀνάσσει.
Μηρὰ δὲ κείαντες δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα
Τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς
Δημόδοκος, λαοῖσι τετιμένος· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Πολλὰ πρὸς ἠέλιον κεφαλὴν τρέπε παμφανόωντα,
Δῦναι ἐπειγόμενος· δὴ γὰρ μενέαινε νέεσθαι.
Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται, ὥτε πανῆμαρ

Νειὸν ἀνέλκητον βόε οἴνοπε πηκτὸν ἄροτρον,
Ἀσπασίως δ' ἄρα τῷ κατέδυ φάος ἠελίοιο,
Δόρπον ἐποίχεσθαι, κλάδεται δέ τε γύνατ' ἰόντι·
Ὡς Ὀδυσῆι ἀσπασὸν ἔδυ φάος ἠελίοιο.
Αἶψα δὲ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισι μετηύδα,
Ἀλκινόῳ δὲ μάλιστα πιφαυσκόμενος φάτο μῦθον·
Ἀλκίνοε κρεῖον, πάντων ἀριδείκετε λαῶν,
Πέμπετέ με σπείσαντες ἀπήμονα· χαίρετε δ' αὐτοί·
Ἤδη γὰρ τετέλεσται, ἃ μοι φίλος ἤθελε θυμός,
Πομπὴ καὶ φίλα δῶρα, τά μοι θεοὶ οὐρανίωνες
Ὄλβια ποιήσειαν· ἀμύμονα δ' οἶκοι ἄκοιτιν
Νοσήσας εὕροιμι, σὺν ἀρτεμέεσσι φίλοισιν.
Ὑμεῖς δ' αὖθι μένοντες ἐϋφραίνοιτε γυναῖκας
Κεριδίας, καὶ τέκνα· θεοὶ δ' ἀρετὴν ὀπάσειαν
Παντοίην· καὶ μήτι κακὸν μεταδήμιον εἴη.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπῄνεον, ἠδ' ἐκέλευον
Πεμπέμεναι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπε.
Καὶ τότε κήρυκα προσέφη μένος Ἀλκινόοιο·
Ποντόνοε, κρητῆρα κεραασάμενος, μέθυ νεῖμον
Πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον· ὄφρ' εὐξάμενοι Διὶ πατρὶ,

Τὸν ξεῖνον πέμπωμεν ἐὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς φάτο· Ποντόνοος δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα·
Νώμησεν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπισαδόν· οἱ δὲ θεοῖσιν
Ἔσπεισαν μακάρεσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Αὐτόθεν ἐξ ἑδρέων· ἀνὰ δ᾽ ἵστατο δῖος Ὀδυσεύς,
Ἀρήτῃ δ᾽ ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαῖρέ μοι, ὦ βασίλεια, διαμπερὲς, εἰσόκε γῆρας
Ἔλθῃ, καὶ θάνατος, τά τ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώποισι πέλονται.
Αὐτὰρ ἐγὼ νέομαι· σὺ δὲ τέρπεο τῷδ᾽ ἐνὶ οἴκῳ,
Παισί τε, καὶ λαοῖσι, καὶ Ἀλκινόῳ βασιλῆϊ.
Ὣς εἰπὼν, ὑπὲρ οὐδὸν ἐβήσετο δῖος Ὀδυσεύς.
Τῷ δ᾽ ἅμα κήρυκα προΐει μένος Ἀλκινόοιο,
Ἡγεῖσθαι ἐπὶ νῆα θοὴν, καὶ πίνα θαλάσσης·
Ἀρήτη δ᾽ ἄρα οἱ δμωὰς ἅμ᾽ ἕπεμπε γυναῖκας·
Τὴν μὲν, φᾶρος ἔχουσαν εὐπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα,
Τὴν δ᾽ ἑτέρην, χηλὸν πυκινὴν ἅμ᾽ ἕπεμπε κομίζειν·
Ἡ δ᾽ ἄλλη σῖτόν τ᾽ ἔφερεν καὶ οἶνον ἐρυθρόν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἐπὶ νῆα κατήλυθον, ἠδὲ θάλασσαν,
Αἶψα τά γ᾽ ἐν νηῒ γλαφυρῇ πομπῆες ἀγαυοὶ

Δεξάμενοι κατέθεντο, πόσιν καὶ βρῶσιν ἅπασαν·
Κάδδ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ σόρεσαν ῥῆγός τε, λίνον τε,
Νηὸς ἐπ' ἰκριόφιν γλαφυρῆς, ἵνα νήγρετον εὕδοι,
Πρύμνης· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς ἐβήσετο, καὶ κατέλεκτο
Σιγῇ· τοὶ δὲ κάθιζον ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστος
Κόσμῳ· πεῖσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο·
Ἔνθ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτων ἅλα πηδῷ·
Καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε,
Νήγρετος, ἥδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἐοικώς.
Ἡ δ', ὥστ' ἐν πεδίῳ τετραόροι ἄρσενες ἵπποι,
Πάντες ἅμ' ὁρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθλης,
Ὑψόσ' ἀειρόμενοι, ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον·
Ὡς ἄρα τῆς πρύμνη μὲν ἀείρετο, κῦμα δ' ὄπισθε
Πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
Ἡ δὲ μάλ' ἀσφαλέως θέεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἴρηξ
Κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρήτατος πετεηνῶν·
Ὡς ἡ ῥίμφα θέουσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
Ἄνδρα φέρουσα, θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα·
Ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·

Δὴ τότε γ' ἀτρέμας εὗδε, λελασμένος ὅσ' ἐπεπόνθει.
Εὖτ' ἀσὴς ὑπερέσχε φαάντατος, ὅς τε μάλιστα
Ἔρχεται ἀγγέλων φάος Ἠοῦς ἠριγενείης·
Τῆμος δὴ νήσῳ προσεπίλνατο ποντοπόρος νηῦς.
Φόρκυνος δέ τίς ἐστι λιμὴν ἁλίοιο γέροντος,
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλῆτες ἐν αὐτῷ
Ἀκταὶ ἀπορρῶγες, λιμένος ποτιπεπτηυῖαι·
Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
Ἔκτοθεν· ἔντοσθεν δὲ ἄνευ δεσμοῖο μένουσι
Νῆες ἐΰσσελμοι, ὅταν ὅρμου μέτρον ἵκωνται.
Αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος ἐλαίη·
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς, ἄντρον ἐπήρατον, ἠερόειδὲς,
Ἱερὸν Νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται.
Ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασι
Λάϊνοι· ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσουσι μέλισσαι.
Ἐν δ' ἰσοὶ λίθεοι περιμήκεες, ἔνθα τε Νύμφαι
Φάρε' ὑφαίνουσιν ἁλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι.
Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα· δύω δέ τέ οἱ θύραι εἰσίν·
Αἱ μὲν πρὸς Βορέαο, καταιβαταὶ ἀνθρώποισιν,
Αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ, θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ

Ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδός ἐστιν.
Ἔνθ' οἵ γ' εἰσέλασαν, πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
Ἠπείρῳ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἤμισυ πάσης,
Σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων.
Οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐϋζύγου ἤπειρόνδε
Πρῶτον Ὀδυσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν,
Αὐτῷ σύν τε λίνῳ, καὶ ῥήγεϊ σιγαλόεντι,
Κάδδ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν, δεδμημένον ὕπνῳ·
Ἐκ δὲ κτήματ' ἄειραν, ἃ οἱ Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν οἴκαδ' ἰόντι, διὰ μεγάθυμον Ἀθήνην.
Καὶ τὰ μὲν ἕν παρὰ πυθμέν' ἐλαίης ἀθρόα θῆκαν
Ἐκτὸς ὁδοῦ, μή πέ τις ὁδιτάων ἀνθρώπων,
Πρίν γ' Ὀδυσῆ' ἔγρεσθαι, ἐπελθὼν δηλήσαιτο.
Αὐτοὶ δ' αὖτ' οἶκόνδε πάλιν κίον· αὐτὰρ Ἐνοσίχθων
Λήθετ' ἀπειλάων, τὰς ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ
Πρῶτον ἐπηπείλησε· Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν·
Ζεῦ πάτερ, οὐκέτ' ἔγωγε μετ' ἀθανάτοισι Θεοῖσι
Τιμήεις ἔσομαι, ὅτε με βροτοὶ ὧδε τίουσι
Φαίηκες, τοίπερ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσὶ γενέθλης.
Καὶ γὰρ νῦν Ὀδυσῆα φάμην κακὰ πολλὰ παθόντα

Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι· νόσον δέ οἱ ὄπποτ' ἀπηύρων
Πάγχυ, ἐπεὶ σὺ πρῶτον ὑπέσχεο, καὶ κατένευσας.
Οἱ δ' εὖδον' ἐν νηὶ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
Κάτθεσαν εἰν Ἰθάκῃ, ἔδοσαν δέ οἱ ἄσπετα δῶρα,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν,
Πόλλ', ὅσ' ἂν ὐδέ ποτε Τροίης ἐξήρατ' Ὀδυσεὺς,
Εἴπερ ἀπήμων ἦλθε, λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ὤ πόποι, Ἐννοσίγαι εὐρυσθενὲς, οἷον ἔειπες;
Οὔτι σ' ἀτιμάζουσι Θεοί· χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμήσειν ἰάλλειν.
Ἀνθρῶν δ' εἴπερ τίς σε βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων
Οὔτι τίει, σοὶ δ' ἐστὶ καὶ ἐξοπίσω τίσις αἰέν.
Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις, καί τοι φίλον ἕπλετο θυμῷ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
Αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι, Κελαινεφὲς, ὡς ἀγορεύεις·
Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι, ἠδ' ἀλεείνω.
Νῦν αὖ Φαιήκων ἐθέλω περικαλλέα νῆα,
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαῖσαι· ἵν' ἤδη σχῶνται, ἀπολλήξωσι δὲ πομπῆς

Ἀνθρώπων· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Ὤ πέπον, ὡς μὲν ἐμῷ θυμῷ δοκεῖ εἶναι ἄριστα,
Ὁππότε κεν δὴ πάντες ἐλαυνομένην προσίδωνται
Λαοὶ ἀπὸ πτόλιος, θεῖναι λίθον ἐγγύθι γαίης
Νηῒ θοῇ ἴκελον, ἵνα θαυμάσσωσιν ἅπαντες
Ἀνθρωποι· μέγα δέ σφιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
Βῆ ῥ' ἴμεν ἐς Σχερίην, ὅθι Φαίηκες γεγάασιν·
Ἔνθ' ἔμεν'· ἡ δὲ μάλα σχεδὸν ἦλυθε ποντοπόρος νηῦς
Ῥίμφα διωκομένη· τῆς δὲ σχεδὸν ἦλθ' Ἐνοσίχθων,
Ὃς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐρρίζωσεν ἔνερθε,
Χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας· ὁ δὲ νόσφι βεβήκει.
Οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον
Φαίηκες δολιχήρετμοι, ναυσίκλυτοι ἄνδρες·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ὤ μοι, τίς δὴ νῆα θοὴν ἐπέδησ' ἐνὶ πόντῳ,
Οἰκαδ' ἐλαυνομένην; καὶ δὴ πρὸφαίνετο πᾶσα.
Ὣς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.
Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Ὤ πόποι, ἦ μάλα δή με παλαίφατα θέσφαθ' ἱκάνει
Πατρὸς ἐμοῦ, ὃς ἔφασκε Ποσειδάων' ἀγάσασθαι
Ἡμῖν, ὕνεκα πομποὶ ἀπήμονες εἰμὲν ἁπάντων.
Φῆ ποτε Φαιήκων ἀνδρῶν περικαλλέα νῆα,
Ἐκ πομπῆς ἀνιοῦσαν, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ
Ῥαισέμεναι, μέγα δ' ἦμιν ὄρος πόλει ἀμφικαλύψαι.
Ὣς ἀγόρευ' ὁ γέρων· τάδε δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω, πειθώμεθα πάντες·
Πομπῆς μὲν παύσασθε βροτῶν, ὅτε κέν τις ἵκηται
Ἡμέτερον προτὶ ἄστυ· Ποσειδάωνι δὲ ταύρους
Δώδεκα κεκριμένους ἱερεύσομεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ,
Μηδ' ἡμῖν περίμηκες ὄρος πόλει ἀμφικαλύψῃ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔδδεισαν, ἑτοιμάσαντο δὲ ταύρους.
Ὣς οἱ μὲν ῥ' εὔχοντο Ποσειδάωνι ἄνακτι
Δήμου Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Ἑσταότες περὶ βωμόν· ὁ δ' ἔγρετο δῖος Ὀδυσεύς,
Εὗδων ἐν γαίῃ πατρωΐῃ, οὐδέ μιν ἔγνω,
Ἤδη δὴν ἀπεών· περὶ γὰρ θεὸς ἦέρα χεῦε,
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διός· ὄφρα μιν αὐτὸν
Ἄγνωστον τεύξειεν, ἕκασά τε μυθήσαιτο·

Μή μιν πρὶν ἄλοχος γνοίη, ἀσοί τε, φίλοι τε,
Πρὶν πᾶσαν μνησῆας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Τὔνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι,
Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες, λιμένες τε πάνορμοι,
Πέτραι τ' ἠλίβατοι, καὶ δένδρεα τηλεθόωντα.
Στῆ δ' ἄρ' ἀναΐξας, καί ῥ' εἴσιδε πατρίδα γαῖαν·
Ὤμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὃ πεπλήγετο μηρὼ
Χερσὶ καταπρηνέσσι· ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα·
Ὤ μοι ἐγὼ, τέων αὖτε βροτῶν ἐς γαῖαν ἱκάνω;
Ἦ ῥ' οἵγ' ὑβρισαί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι,
Ἠὲ φιλόξεινοι, καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής;
Πῇ δὴ χρήματα πολλὰ φέρω τάδε; πῇ δὲ καὶ αὐτὸς
Πλάζομαι; αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσιν
Αὐτῦ· ἐγὼ δέ κεν ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην, ὅς κέν μ' ἐφίλει καὶ ἔπεμπε νέεσθαι.
Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πῃ θέσθαι ἐπίσαμαι, οὐδὲ μὲν αὐτῦ
Καλλείψω, μήπως μοι ἕλωρ ἄλλοισι γένηται.
Ἆ Ω πόποι, ἠ ἄρα πάντα νοήμονες, οὐδὲ δίκαιοι
Ἦσαν Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες,
Οἵ μ' εἰς ἄλλην γαῖαν ἀπήγαγον· ἦ τέ μ' ἔφαντο

Ἄξειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀσὶ ἐτέλεσαν.
Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος, ὅς τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους ἐφορᾷ, καὶ τίνυται, ὅστις ἁμάρτῃ.
Ἀλλ' ἄγε δὴ τὰ χρήματ' ἀριθμήσω, καὶ ἴδωμαι,
Μή τί μοι οἴχωνται κοίλης ἐπὶ νηὸς ἄγοντες.
Ὡς εἰπὼν, τρίποδας περικαλλέας, ἠδὲ λέβητας,
Ἠρίθμει, καὶ χρυσὸν, ὑφαντά τε εἵματα καλά·
Τῶν μὲν ἄρ' οὔτι πόθει· ὁ δ' ὀδύρετο πατρίδα γαῖαν,
Ἑρπύζων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Πόλλ' ὀλοφυρόμενος· σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Ἀνδρὶ δέμας εἰκυῖα νέῳ, ἐπιβώτορι μήλων,
Παναπάλῳ, οἵοί τε ἀνάκτων παῖδες ἔασι,
Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχοσ' εὐεργέα λώπην·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χειρὶ δ' ἄκοντα.
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ ἐναντίος ἦλθε,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ φίλ', ἐπεί σε πρῶτα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
Χαῖρέ τε, καὶ μή μοί τι κακῷ νόῳ ἀντιβολήσαις·
Ἀλλὰ σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ· σοὶ γὰρ ἔγωγε
Εὔχομαι, ὥς τε θεῷ, καί σευ φίλα γούνατ' ἰκάνω.

Καί μοι ταῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
Τίς γῆ; τίς δῆμος; τίνες ἀνέρες ἐγγεγάασιν;
Ἦ πού τις νήσων εὐδείελος, ἠέ τις ἀκτὴ
Κεῖθ' ἁλὶ κεκλιμένη ἐριβώλακος ἠπείροιο;
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νήπιος εἶς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας,
Εἰ δὴ τήνδε τε γαῖαν ἀνείρεαι· ἠδέ τι λίην
Οὔτω νώνυμός ἐστιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοὶ,
Ἠμὲν ὅσοι ναίουσι πρὸς ἠῶ τ', ἠέλιόν τε,
Ἠδ' ὅσοι μετόπισθε ποτὶ ζόφον ἠερόεντα.
Ἤτοι μὲν τρηχεῖα καὶ οὐ ἱππήλατός ἐστιν,
Οὐδὲ λίην λυπρὴ, ἀτὰρ οὐδ' εὐρεῖα τέτυκται·
Ἐν μὲν γάρ οἱ σῖτος ἀθέσφατος, ἐν δέ τε οἶνος
Γίγνεται· αἰεὶ δ' ὄμβρος ἔχει, τεθαλυῖά τε ἕρση·
Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ, καὶ βάβοτος· ἔστι μὲν ὕλη
Παντοίη, ἐν δ' ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ παρέασι.
Τῷ τοι, ξεῖν', Ἰθάκης γε καὶ ἐς Τροίην ὄνομ' ἶκοι,
Τήν περ τηλοῦ φασιν Ἀχαιΐδος ἔμμεναι αἴης.
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
Χαίρων ἧ γαίῃ πατρωΐῃ, ὡς οἱ ἔειπε

Παλλὰς Ἀθηναίη, κύρη Διὸς αἰγιόχοιο·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Οὐδ' ὅγ' ἀληθέα εἶπε, πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον,
Αἰεὶ ἐνὶ στήθεσι νόον πολυκερδέα νωμῶν·
Πυνθανόμην Ἰθάκης γε καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ,
Τηλοῦ ὑπὲρ πόντου· νῦν δ' εἰλήλουθα καὶ αὐτὸς
Χρήμασι σὺν τοῖσδεσι· λιπὼν δ' ἔτι παισὶ τοσαῦτα
Φεύγω, ἐπεὶ φίλον υἱὸν κατέκτανον Ἰδομενῆος,
Ὀρσίλοχον πόδας ὠκύν, ὃς ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ
Ἀνέρας ἀλφήσας νίκα ταχέεσι πόδεσσιν·
Οὕνεκά με στερέσαι τῆς λητίδος ἤθελε πάσης
Τρωϊάδος, τῆς εἵνεκ' ἐγὼ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων·
Οὕνεκ' ἄρ' οὐχ ᾧ πατρὶ χαριζόμενος θεράπευον
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ἀλλ' ἄλλων ἦρχον ἑταίρων·
Τὸν μὲν ἐγὼ κατιόντα βάλον χαλκήρεϊ δουρὶ
Ἀγρόθεν, ἐγγὺς ὁδοῖο λοχησάμενος σὺν ἑταίρῳ·
Νὺξ δὲ μάλα δνοφερὴ κάτεχ' οὐρανόν, οὐδέ τις ἡμέας
Ἀνθρώπων ἐνόησε· λάθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε κατέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,

Αὐτίκ' ἐγὼν ἐπὶ νῆα κιὼν Φοίνικας ἀγαυὸς
Ἐλλισάμην, καί σφιν μενοεικέα λῃΐδα δῶκα·
Τέως μ' ἐκέλευσα Πύλονδε κατασῆσαι καὶ ἐφέσσαι,
Ἢ εἰς Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἀλλ' ἤτοι σφέας κεῖθεν ἀπώσατο εἰς ἀνέμοιο,
Πόλλ' ἀεκαζομένους· οὐδ' ἤθελον ἐξαπατῆσαι.
Κεῖθεν δὲ πλαγχθέντες ἱκάνομεν ἐνθάδε νυκτός·
Σπουδῇ δ' εἰς λιμένα προερέσσαμεν, οὐδέ τις ἡμῖν
Δόρπου μνῆστις ἔην, μάλα περ χατέουσιν ἐλέσθαι·
Ἀλλ' αὕτως ἀποβάντες ἐκείμεθα νηὸς ἄπαντες.
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν γλυκὺς ὕπνος ἐπήλυθε κεκμηῶτα·
Οἱ δὲ χρήματ' ἐμὰ γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑλόντες
Κάτθεσαν, ἔνθα περ αὐτὸς ἐπὶ ψαμάθοισιν ἐκείμην.
Οἱ δ' ἐς Σιδονίην εὖ ναιομένην ἀναβάντες
Ὤιχοντ'· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Χειρί τέ μιν κατέρεξε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε, μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι

Ἐν πάντεσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε.
Σχέτλιε, ποικιλομῆτα, δόλων αἶτ', οὐκ ἄρ' ἔμελλες,
Οὐδ' ἐν σῇ περ ἐὼν γαίῃ, λήξειν ἀπατάων,
Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσίν;
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, εἰδότες ἄμφω
Κέρδε· ἐπεὶ σὺ μέν ἐσσι βροτῶν ὄχ' ἄριστος ἁπάντων
Βουλῇ καὶ μύθοισιν· ἐγὼ δ' ἐν πᾶσι θεοῖσι
Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν· οὐδὲ σύ γ' ἔγνως
Παλλάδ' Ἀθηναίην, κούρην Διός, ἥτε τοι αἰεὶ
Ἐν πάντεσι πόνοισι παρίσταμαι, ἠδὲ φυλάσσω,
Καὶ δέ σε Φαιήκεσσι φίλον πάντεσσιν ἔθηκα.
Νῦν δ' αὖ δεῦρ' ἰκόμην, ἵνα τοι σὺν μῆτιν ὑφήνω,
Χρήματά τε κρύψω, ὅσα τοι Φαίηκες ἀγαυοὶ
Ὤπασαν, οἴκαδ' ἰόντι, ἐμῇ βουλῇ τε νόῳ τε·
Εἴπω θ', ὅσσα τοι αἶσα δόμοις ἔνι ποιητοῖσι
Κήδε' ἀνασχέσθαι· σὺ δὲ τετλάμεναι καὶ ἀνάγκῃ·
Μηδέ τῳ ἐκφάσθαι, μήτ' ἀνδρῶν, μήτε γυναικῶν,
Πάντων, οὕνεκ' ἄρ' ἦλθες ἀλώμενος· ἀλλὰ σιωπῇ
Πάσχειν ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·

Ἀργαλέον σε, θεὰ, γνῶναι βροτῷ ἀντιάσαντι,
Καὶ μάλ' ἐπισαμένῳ· σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ εἴσκεις.
Τῶτο δ' ἐγὼν εὖ οἶδ', ὅτι μοι πάρος ἠπίη ἦθα,
Ἕως ἐνὶ Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν·
Αὐτὰρ ἐπεὶ Πριάμοιο πόλιν διεπέρσαμεν αἰπὴν,
Βῆμεν δ' ἐν νήεσι, θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιὺς,
Οὔ σέ γ' ἔπειτα ἴδον, κύρη Διὸς, οὐδ' ἐνόησα
Νηὸς ἐμῆς ἐπιβᾶσαν, ὅπως τί μοι ἄλγος ἀλάλκοις·
Ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ
Ἠλώμην, εἵως με θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Πείν γ' ὅτε Φαιήκων ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ
Θάρσυνάς τ' ἐπέεσι, καὶ ἐς πόλιν ἤγαγες αὐτή.
Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι, οὐ γὰρ ὀΐω
Ἥκειν εἰς Ἰθάκην εὐδείελον, ἀλλά τιν' ἄλλην
Γαῖαν ἀνασρέφομαι· σὲ δὲ κερτομέουσαν ὀΐω
Ταῦτ' ἀγορευέμεναι, ἵν' ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσῃς·
Εἰπέ μοι, εἰ ἐτεόν γε φίλην ἐς πατρίδ' ἱκάνω.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Αἰεί τοι τοιῶτον ἐνὶ σήθεσι νόημα·
Τῷ σε καὶ οὐ δύναμαι προλιπεῖν δύσηνον ἐόντα,

Οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐστὶ, καὶ ἀγχίνοος, καὶ ἐχέφρων.
Ἀσπασίως γάρ κ' ἄλλος ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Ἴετ' ἐνὶ μεγάροις ἰδέειν παῖδάς τ' ἄλοχόν τε·
Σοὶ δ' ὅπῳ φίλον ἐστὶ δαήμεναι, ἠδὲ πυθέσθαι,
Πείν γέ τι σῆς ἀλόχῳ πειρήσεαι, ἤτε τοι αὖτως
Ἧσαι ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυρὴ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχέουσῃ.
Αὐτὰρ ἐγὼ τὸ μὲν ὄπποτ' ἀπίσσεον, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Ἤδη, ὃ νοσήσεις ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους·
Ἀλλά τοι οὐκ ἐθέλησα Ποσειδάωνι μάχεσθαι
Πατροκασιγνήτῳ, ὅς τοι χόλον ἔνθετο θυμῷ,
Χωόμενος, ὅτι οἱ υἱὸν φίλον ἐξαλάωσας.
Ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ἰθάκης ἕδος, ὄφρα πεποίθῃς.
Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμὴν ἁλίοιο γέροντος·
Ἥδε δ' ἐπὶ κρατὸς λιμένος πανύφυλλος ἐλαίη·
Ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον, ἠεροειδὲς,
Ἱερὸν Νυμφάων, αἳ Νηϊάδες καλέονται·
Τῆτο δέ τοι σπέος εὐρὺ κατηρεφὲς, ἔνθα σὺ πολλὰς
Ἕρδεσκες Νύμφῃσι τελήεσσας ἑκατόμβας·
Τῆτο δὲ Νήριτόν ἐστιν ὄρος, καταείμενον ὕλῃ.

Ὣς εἰπῶσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα· εἵσατο δὲ χθών·
Γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
Χαίρων ἧ γαίῃ· κύσε δὲ ζείδωρον ἄρουραν·
Αὐτίκα δὲ Νύμφῃς ἠρήσατο χεῖρας ἀνασχών·
Νύμφαι Νηϊάδες, κοῦραι Διὸς, ὄφρ' ἔγωγε
Ὄψεθ' ὔμμ' ἐφάμην· νῦν δ' εὐχωλῇς ἀγανῇσι
Χαίρετ'· ἀτὰρ καὶ δῶρα διδώσομεν, ὡς τὸ πάρος περ,
Αἴ κεν ἐᾷ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη
Αὐτόν τε ζώειν, καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων.
Ἀλλ' ἄγε, χρήματα μὲν μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Θείομεν αὐτίκα νῦν, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνῃ·
Αὐτοὶ δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.
Ὣς εἰπῶσα θεὰ δῦνε σπέος ἠεροειδὲς,
Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ἆσον πάντ' ἐφόρει, χρυσὸν, καὶ ἀτειρέα χαλκὸν,
Εἵματά τ' εὐποίητα, τά οἱ Φαίηκες ἔδωκαν·
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέθηκε· λίθον δ' ἐπέθηκε θύρῃσι
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο.

Τὼ δὲ καθεζομένω ἱερῆς παρὰ πυθμέν' ἐλαίης,
Φραζέσθην μνησῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Φράζευ, ὅπως μνησῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσῃς,
Οἳ δή τοι τείετες μέγαρον κατακοιρανέουσιν,
Μνώμενοι ἀντιθέην ἄλοχον, καὶ ἔδνα διδόντες·
Ἡ δὲ σὸν αἰεὶ νόσον ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν,
Πάντας μέν ῥ' ἔλπει, καὶ ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ,
Ἀγγελίας προϊεῖσα· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὤ πόποι, ἦ μάλα δὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρέιδαο
Φθίσεσθαι κακὸν οἶτον ἐνὶ μεγάροισιν ἔμελλον,
Εἰ μή μοι σὺ ἔκασα, θεὰ, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἄγε, μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς·
Πὰρ δέ μοι αὐτὴ στῆθι, μένος πολυθαρσὲς ἐνεῖσα,
Οἷον ὅτε Τροίης λύομεν λιπαρὰ κρήδεμνα.
Αἴ κέ μοι ὣς μεμαυῖα παραστάιης, Γλαυκῶπι,
Καί κε τριηκοσίοισιν ἐγὼν ἀνδρεσσι μαχοίμην,
Σὺν σοὶ, πότνια θεὰ, ὅτε μοι πρόφρασσ' ἐπαρήγοις.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Καὶ λίην τοι ἔγωγε παρέσομαι, ὐδέ με λήσεις,
Ὁππότε κεν δὴ ταῦτα πενώμεθα· καί τιν' ὀΐω
Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον ἕδας
Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ἀλλ' ἄγε, σ' ἄγνωστον τεύξω πάντεσι βροτοῖσι·
Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὀλέσω τρίχας, ἀμφὶ δὲ λαῖφος
Ἕσω, ὅ κεν συγέῃσιν ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχονται·
Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε,
Ὡς ἂν ἀεικέλιος πᾶσι μνηστῆρσι φανείης,
Σῇ τ' ἀλόχῳ, καὶ παιδὶ, τὸν ἐν μεγάροισιν ἔλειπες.
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος· ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδε,
Παῖδά τε σὸν φιλέει, καὶ ἐχέφρονα Πηνελόπειαν.
Δήεις τόν γε σύεσι παρήμενον· αἱ δὲ νέμονται
Πὰρ Κόρακος πέτρῃ, ἐπί τε κρήνῃ Ἀρεθούσῃ,
Ἔδουσαι βάλανον μενοεικέα, καὶ μέλαν ὕδωρ
Πίνουσαι, τά θ' ὕεσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν.
Ἔνθα μένειν, καὶ πάντα παρήμενος ἐξερέεσθαι,

Ὄφρ' ἂν ἐγὼν ἔλθω Σπάρτην ἐς καλλιγύναικα,
Τηλέμαχον καλέσσα, τεὸν φίλον υἱὸν, Ὀδυσεῦ·
Ὅς τοι ἐς εὐρύχορον Λακεδαίμονα πὰρ Μενέλαον
Ὤχετο, πευσόμενος μετὰ σὸν κλέος, εἴπε ἔτ' εἴης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Τίπτε τ' ἄρ' οὔ οἱ ἔειπες, ἐνὶ φρεσὶ πάντ' εἰδυῖα;
Ἦ ἵνα πώ κοὴ κεῖνος ἀλώμενος ἄλγεα πάσχῃ
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον; βίοτον δέ οἱ ἄλλοι ἔδουσι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Μὴ δή τοι κεῖνός γε λίην ἐνθύμιος ἔσω·
Αὐτή μιν πόμπευον, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄροιτο,
Κεῖσ' ἐλθών· ἀτὰρ ὅτιν' ἔχει πόνον· ἀλλὰ ἔκηλος
Ἧσαι ἐν Ἀτρείδαο δόμοις, παρὰ δ' ἄσπετα κεῖται.
Ἦ μέν μιν λοχόωσι νέοι σὺν νηῒ μελαίνῃ,
Ἱέμενοι κτεῖναι πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι·
Ἀλλὰ τά γ' ἐκ οἴω, πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει
Ἀνδρῶν μνησήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ὣς ἄρα μιν φαμένη ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη·
Κάρψε μέν οἱ χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσι,
Ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ὄλεσε τρίχας, ἀμφὶ δὲ δέρμα

Πάντεσσιν μελέεσι παλαιῷ ϑῆκε γέροντος·
Κνύζωσεν δέ οἱ ὄσσε, πάρος περικαλλέ' ἐόντε·
Ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ·
Ἀμφὶ δέ μιν μέγα δέρμα ταχείης ἔσ' ἐλάφοιο
Ψιλόν· δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀειχέα πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Τώ γ' ὡς βουλεύσαντε διέτμαγον· ἡ μὲν ἔπειτα
Εἰς Λακεδαίμονα δῖαν ἔβη μετὰ παῖδ' Ὀδυσῆος.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ξ.

Ξῖ δ', Ὀδυσῆα ξείνισεν Εὔμαιος ἀγρῷ ὑφορβός.

Αὐταρ ὃ ἐκ λιμένος προσέβη τρηχεῖαν ἀταρπὸν,
Χῶρον ἀν' ὑλήεντα δι' ἄκριας· ἦ οἱ Ἀθήνη
Πέφραδε δῖον ὑφορβὸν, ὅ οἱ διότοιο μάλιστα
Κήδετο οἰκήων, ὃς κτήσατο δῖος Ὀδυσεύς.
Τὸν δ' ἄρ' ἐνὶ προδόμῳ εὗρ' ἥμενον, ἔνθα οἱ αὐλὴ
Ὑψηλὴ δέδμητο, περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ,
Καλή τε, μεγάλη τε, περίδρομος· ἦν ῥα συβώτης
Αὐτὸς δείματ' ὗεσιν, ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης, καὶ Λαέρταο γέροντος,
Ῥυτοῖσιν λάεσι, καὶ ἐθρίγκωσεν ἀχέρδῳ·
Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα,

Πυκνὰς καὶ θαμέας, τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσας·
Ἔντοσθεν δ' αὐλῆς συφεὰς δυοκαίδεκα ποίει
Πλησίον ἀλλήλων, εὐνὰς συσίν· ἐν δὲ ἑκάστῳ
Πεντήκοντα σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο
Θήλειαι τοκάδες· τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον,
Πολλὸν παυρότεροι· τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες
Ἀντίθεοι μνηστῆρες· ἐπεὶ προΐαλλε συβώτης
Αἰεὶ ζατρεφέων σιάλων τὸν ἄριστον ἁπάντων·
Οἱ δὲ τριηκόσιοί τε καὶ ἑξήκοντα πέλοντο.
Πὰρ δὲ κύνες, θῆρεσσιν ἐοικότες, αἰὲν ἴαυον
Τέσσαρες, οὓς ἔθρεψε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν.
Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα,
Τάμνων δέρμα βόειον, εὐχροές· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
Ὤιχοντ' ἄλλυδις ἄλλος, ἄμ' ἀγομένοισι σύεσσιν
Οἱ τρεῖς· τὸν δὲ τέταρτον ἀποπροέηκε πόλινδε,
Σῦν ἀγέμεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ἀνάγκῃ,
Ὄφρ' ἱερεύσαντες κρειῶν κορεσαίατο θυμόν.
Ἐξαπίνης δ' Ὀδυσῆα ἴδον κύνες ὑλακόμωροι·
Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ἕζετο κερδοσύνῃ· σκῆπτρον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.

Ἔνθα κεν ᾧ παρὰ σαθμῷ ἀεικέλιον πάθεν ἄλγος,
Ἀλλὰ συβώτης ὦκα ποσὶ κραιπνοῖσι μεταστὼν
Ἔστυ᾽ ἀνὰ πρόθυρον· σκῦτος δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.
Τὰς μὲν ὁμοκλήσας σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλη
Πυκνῇσιν λιθάδεσσιν· ὁ δὲ προσέειπεν ἄνακτα·
Ὦ γέρον, ἦ ὀλίγω σε κύνες διεδηλήσαντο
Ἐξαπίνης· καί κέν μοι ἐλεγχείην κατέχευας.
Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεά τε, σοναχάς τε·
Ἀντιθέω γὰρ ἄνακτος ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Ἧμαι, ἄλλοισιν δὲ σύας σιάλως ἀτιτάλλω
Ἔδμεναι· αὐτὰρ κεῖνος ἐελδόμενός πω ἐδωδῆς
Πλάζετ᾽ ἐπ᾽ ἀλλοθρόων ἀνδρῶν δῆμόν τε, πόλιν τε,
Εἴπω ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Ἀλλ᾽ ἕπεο, κλισίηνδ᾽ ἴομεν, γέρον, ὄφρα καὶ αὐτὸς
Σίτω καὶ οἴνοιο κορεσσάμενος κατὰ θυμὸν
Εἴπῃς, ὁππόθεν ἐσσί, καὶ ὁππόσα κήδε᾽ ἀνέτλης.
Ὣς εἰπὼν, κλισίηνδ᾽ ἡγήσατο δῖος ὑφορβός·
Εἶσεν δ᾽ εἰσαγαγὼν, ῥῶπας δ᾽ ὑπέχευε δασείας·
Ἐσόρεσεν δ᾽ ἐπὶ δέρμα ἰονθάδος ἀγρίω αἰγὸς,
Αὐτῷ ἐνεύναιον, μέγα καὶ δασύ· χαῖρε δ᾽ Ὀδυσεὺς,

Ὅτλι μιν ὣς ὑπέδεκτο· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Ζεύς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι
Ὅ, τλι μάλις' ἐθέλεις, ὅτι με πρόφρων ὑπέδεξο.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔς', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
Ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
Ξεῖνοί τε, πτωχοί τε· δόσις δ' ὀλίγη τε φίλη τε
Γίγνεται ἡμετέρη· ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστὶν,
Αἰὲι δειδιότων, ὅτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες
Οἱ νέοι· ἦ γὰρ τῶ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἔδησαν,
Ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει, καὶ κτῆσιν ὄπασσεν,
Οἷά τε ᾧ οἰκῆϊ ἄναξ εὔθυμος ἔδωκεν,
Οἶκόν τε, κλῆρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα,
Ὅς οἱ πολλὰ κάμῃσι, θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ·
Ὡς καὶ ἐμοὶ τόδε ἔργον ἀέξεται, ᾧ ἔπι μίμνω.
Τῷ κέ μοι πόλλ' ὤνησεν ἄναξ, εἰ αὐτόθ' ἐγήρα·
Ἀλλ' ὄλεθ'· ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι
Πρόχνυ, ἐπεὶ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσε·
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔβη Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς
Ἴλιον εἰς εὔπωλον, ἵνα Τρώεσσι μάχοιτο.

Ὣς εἰπὼν, ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα·
Βῆ δ' ἴμεν ἐς συφεὸς, ὅθι ἔθνεα ἔρχατο χοίρων·
Ἔνθεν ἐλὼν δύ' ἔνεικε, καὶ ἀμφοτέρους ἱέρευσεν·
Εὖσέ τε, μίσυλλέν τε, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρεν.
Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ,
Θέρμ' αὐτοῖς ὀβελοῖσιν· ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνεν·
Ἐν δ' ἄρα κισυβίῳ κίρνη μελιηδέα οἶνον·
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν, ἐποτρύνων δὲ προσηύδα·
Ἔδθιε νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμώεσι πάρεσι,
Χοίρε· ἀτὰρ σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσιν,
Οὐκ ὄπιδα φρονέοντες ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ἐλεητύν.
Οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν,
Ἀλλὰ δίκην τίουσι, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων.
Καὶ μὲν δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι, οἵτ' ἐπὶ γαίης
Ἀλλοτρίης ϝῶσιν, καί σφιν Ζεὺς λητίδα δῴη,
Πλησάμενοι δέ τε νῆας ἔϐαν οἶκόνδε ἕκαστος·
Καὶ μὲν τοῖς ὄπιδος κρατερὸν δέος ἐν φρεσὶ πίπτει·
Οἶδε δὲ καί τι ἴσασι, θεῦ δέ τιν' ἔκλυον αὐδήν,
Κείνου λυγρὴν ὄλεθρον, ὅτ' οὐκ ἐθέλουσι δικαίως
Μνᾶσθαι, οὐδὲ νέεσθαι ἐπὶ σφέτερ'· ἀλλὰ ἕκηλοι

Κτήματα δαιδάπτουσιν ὑπέρβιον, οὐδ' ἔπι φειδώ.
Ὅσσαι γὰρ νύκτες τε, καὶ ἡμέραι ἐκ Διός εἰσιν,
Οὔποθ' ἓν ἱερεύουσ' ἱερήϊον, οὐδὲ δύ' οἴω·
Οἶνον δὲ φθινύθουσιν ὑπέρβιον ἐξαφύοντες.
Ἦ γάρ οἱ ζωή γ' ἦν ἄσπετος· οὔ τινι τόση
Ἀνδρῶν ἡρώων, οὔτ' ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, ὅτε ξυνεείκοσι φωτῶν
Ἐς' ἄφενος τοσοῦτον· ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω·
Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν,
Τόσσα συῶν συβόσια, τόσ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν
Βόσκουσι ξεῖνοί τε, καὶ αὐτῷ βώτορες ἄνδρες.
Ἔνθα δέ τ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν ἕνδεκα πάντα
Ἐσχατιῇ βόσκοντ'· ἐπὶ δ' ἀνέρες ἐθλοὶ ὄρονται.
Τῶν αἰεί σφιν ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ,
Ζατρεφέων αἰγῶν, ὅστις φαίνηται ἄριστος.
Αὐτὰρ ἐγὼ σῦς τάσδε φυλάσσω τε, ῥύομαί τε,
Καί σφι συῶν τὸν ἄριστον ἐὺ κρίνας ἀποπέμπω.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' ἐνδυκέως κρέα τ' ἤσθιε, πῖνέ τε οἶνον
Ἀρπαλέως, ἀχέων· κακὰ δὲ μνησῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δείπνησε, καὶ ἥσατο θυμὸν ἐδωδῇ,

Καή οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος, ᾧπερ ἔπινεν,
Οἴνῳ ἐνίπλειον· ὁ δ' ἐδέξατο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
Καή μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ φίλε, τίς γάρ σε πείατο κτεάτεσσιν ἐοῖσιν,
Ὧδε μάλ' ἀφνειὸς καὶ καρτερὸς, ὡς ἀγορεύεις;
Φῆς δ' αὐτὸν φθίσθαι Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς.
Εἰπέ μοι, αἴ κέ ποθι γνώω τοιοῦτον ἐόντα.
Ζεὺς γάρ πῃ τόγε οἶδε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,
Εἰ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδών· ἐπὶ πολλὰ δ' ἀλήθην.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
Ὦ γέρον, ὅττις ἐκεῖνον ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθὼν
Ἀγγέλλων πείσειε γυναῖκά τε καὶ φίλον υἱόν.
Ἀλλ' ἄλλως κομιδῆς κεχρημένοι ἄνδρες ἀλῆται
Ψεύδοντ', οὐδ' ἐθέλουσιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὅς δέ κ' ἀλητεύων Ἰθάκης ἐς δῆμον ἵκηται,
Ἐλθὼν ἐς δέσποιναν ἐμὴν ἀπατήλια βάζει·
Ἡ δ' εὖ δεξαμένη φιλέει, καὶ ἕκαστα μεταλλᾷ·
Καή οἱ ὀδυρομένῃ βλεφάρων ἄπο δάκρυα πίπτει,
Ἣ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ἐπὴν πόσις ἄλλοθ' ὄληται.
Αἶψά κε καὶ σὺ, γεραιὲ, ἔπος παρατεκτήναιο,

Εἴ τίς τοι χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα δοίη.
Τὼ δ' ἤδη μέλλωσι κύνες ταχέες τ' οἰωνοὶ
Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι· ψυχὴ δὲ λέλοιπεν·
Ἦ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ὀστέα δ' αὐτῆ
Κεῖται ἐπ' ἠπείρῳ, ψαμάθῳ εἰλυμένα πολλῇ.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἀπόλωλε· φίλοισι δὲ κήδε' ὀπίσσω
Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τετεύχαται· οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλον
Ἥπιον ὧδε ἄνακτα κιχήσομαι, ὁππόσ' ἐπέλθω·
Οὐδ' εἴ κεν πατρὸς καὶ μητέρος αὖτις ἵκωμαι
Οἶκον, ὅθι πρῶτον γενόμην, καί μ' ἔτρεφον αὐτοί.
Οὐδέ νυ τῶν ἔτι τόσσον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ,
Ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι, ἐὼν ἐν πατρίδι γαίῃ·
Ἀλλά μ' Ὀδυσῆος πόθος αἴνυται οἰχομένοιο.
Τὸν μὲν ἐγών, ὦ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν
Αἰδέομαι· πέρι γάρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο θυμῷ·
Ἀλλά μιν ἠθεῖον καλέω, καὶ νόσφιν ἐόντα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Ὦ φίλ', ἐπειδὴ πάμπαν ἀναίνεαι, ὐδέ τι φῆσθα
Κεῖνον ἐλεύσεσθαι, θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος·
Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὔτως μυθήσομαι, ἀλλὰ σὺν ὅρκῳ,

Ὡς νεῖται Ὀδυσεύς· εὐαγγέλιον δέ μοι ἔσω,
Αὐτίκ', ἐπεί κεν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώματ' ἵκηται,
Ἕσσαι με χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά,
Πεὶν δέ κε, καὶ μάλα περ κεχρημένος, ἔτι δεχοίμην.
Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς Ἀΐδαο πύλῃσι
Γίνεται, ὃς πενίῃ εἴκων ἀπατήλια βάζει.
Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἰσίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ἣ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω·
Τῷ δ' αὐτῷ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσεύς·
Τῷ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τῷ δ' ἰσαμένοιο,
Οἵκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται, ὅς κεν ἐκείνῳ
Ἐνθάδ' ἀτιμάζει ἄλοχον, καὶ φαίδιμον υἱόν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Ὦ γέρον, ἦ τ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω,
Οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται· ἀλλὰ ἔκηλος
Πῖνε, καὶ ἄλλα παρὲξ μεμνώμεθα, μηδέ με τούτων
Μίμνησκ'· ἦ γὰρ θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ἐμοῖσιν
Ἄχνυμαι, ὁππότε τις μνήσῃ κεδνοῖο ἄνακτος.
Ἀλλ' ἤτοι ὅρκον μὲν ἐάσομεν· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς

Ἄελθοι, ὅπως μιν ἔγωγ' ἐθέλω, καὶ Πηνελόπεια,
Λαέρτης θ' ὁ γέρων, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.
Νῦν αὖ παιδὸς ἄλαστον ὀδύρομαι, ὃν τέκ' Ὀδυσεὺς,
Τηλεμάχῳ· τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ, ἔρνεϊ ἶσον,
Καί μιν ἔφην ἔσεσθαι ἐν ἀνδράσιν ὄφρα χερείω
Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο, φρένας καὶ εἶδος ἀγητόν·
Τῷ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας,
Ἠέ τις ἀνθρώπων· ὁ δ' ἔβη, μετὰ πατρὸς ἀκοὴν,
Ἐς Πύλον ἠγαθέην· τὸν δὲ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Οἴκαδ' ἰόντα λοχῶσιν, ὅπως ἀπὸ φῦλον ὄληται
Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης Ἀρκεισίῳ ἀντιθέοιο.
Ἀλλ' ἤτοι κεῖνον μὲν ἐάσομεν, ἤ κεν ἁλῴη,
Ἦ κε φύγοι, καί κέν οἱ ὑπέρσχοι χεῖρα Κρονίων.
Ἀλλ' ἄγε μοι σὺ, γεραιὲ, τὰ σαυτῷ κήδε' ἔνισπε,
Καί μοι τῷτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;
Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; πῶς δέ σε ναῦται
Ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·

Τοιγὰρ ἐγώ τοι ταῦτα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω.
Εἴη μὲν νῦν νωϊν ἐπὶ χρόνον ἠμὲν ἐδωδὴ,
Ἡδὲ μέθυ γλυκερὸν, κλισίης ἔντοσθεν ἐοῦσι,
Δαίνυσθαί τ' ἀκέοντ', ἄλλοι δ' ἐπὶ ἔργον ἕποιεν,
Ῥηϊδίως κεν ἔπειτα καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἅπαντα
Οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμῷ,
Ὅσσα γε δὴ ξύμπαντα θεῶν ἰότητι μόγησα.
Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχομαι εὐρειάων,
Ἀνέρος ἀφνειοῖο πάϊς· πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι
Υἱέες ἐν μεγάροις ἠμὲν τρέφεν, ἠδ' ἐγένοντο,
Γνήσιοι ἐξ ἀλόχου· ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ
Παλλακὶς, ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα
Κάσωρ Ὑλακίδης, τῷ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι·
Ὅς ποτ' ἐνὶ Κρήτεσσι, θεὸς ὣς, τίετο δήμῳ,
Ὄλβῳ τε, πλούτῳ τε, καὶ υἱάσι κυδαλίμοισιν.
Ἀλλ' ἤτοι τὸν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι
Εἰς Ἀΐδαο δόμους· τοὶ δὲ ζωὴν ἐδάσαντο
Παῖδες ὑπέρθυμοι, καὶ ἐπὶ κλήρους ἐβάλοντο·
Αὐτὰρ ἐμοὶ μάλα παῦρα δόσαν, καὶ οἰκί' ἔνειμαν·
Ἠγαγόμην δὲ γυναῖκα πολυκλήρων ἀνθρώπων,

Εἵνεκ' ἐμῆς ἀρετῆς· ἐπεὶ οὐκ ἀποφώλιος ἦα,
Οὐδὲ φυγοπτόλεμος· νῦν δ' ἤδη πάντα λέλοιπεν·
Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα
Γινώσκειν· ἦ γάρ με δύη ἔχει ἤλιθα πολλή.
Ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη,
Καὶ ῥηξηνορίην· ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε
Ἄνδρας ἀρίστους, κακὰ δυσμενέεσι φυτεύων,
Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ,
Ἀλλὰ πολὺ πρώτισος ἐπάλμενος ἔγχει ἔλεσκον
Ἀνδρῶν δυσμενέων, ὅ, τε μοι εἴξειε πόδεσσι.
Τοῖος ἔ' ἐν πολέμῳ· ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν,
Οὐδ' οἰκωφελίη, ἥτε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
Ἀλλά μοι αἰεὶ νῆες ἐπήρετμοι φίλαι ἦσαν,
Καὶ πόλεμοι, καὶ ἄκοντες ἐΰξεσοι, καὶ ὀϊστοί,
Λυγρά, τά τ' ἄλλοισίν γε καταριγηλὰ πέλονται.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τὰ φίλ' ἔσκε, τά πε θεὸς ἐν φρεσὶ θῆκεν·
Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις.
Πρὶν μὲν γὰρ Τροίης ἐπιβήμεναι υἷας Ἀχαιῶν,
Εἰνάκις ἀνδράσιν ἦρξα, καὶ ὠκυπόροισι νέεσσιν,
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· καί μοι μάλα τύγχανε πάντα·

Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα, πολλὰ δ' ὀπίσσω
Λάγχανον· αἶψα δὲ οἶκος ὀφέλλετο, καί ῥα ἔπειτα
Δεινός τ', αἰδοῖός τε, μετὰ Κρήτεσσι τετύγμην.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τήνδε συγερὴν ὁδὸν εὐρύοπα Ζεὺς
Ἐφράσατ', ἣ πολλῶν ἀνδρῶν ὑπὸ γένατ' ἔλυσε,
Δὴ τότε μ' ἤνωγον καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
Νῆας ἡγήσασθαι ἐς Ἴλιον· ἐδέ τι μῆχος
Ἦεν ἀνήνασθαι, χαλεπὴ δ' ἔχε δήμου φῆμις.
Ἔνθα μὲν εἰνάετες πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν,
Τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν Πριάμου πέρσαντες ἔβημεν
Οἴκαδε σὺν νήεσσι· θεὸς δ' ἐκέδασσεν Ἀχαιούς.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δειλῷ κακὰ μήδετο μητιόεντα Ζεύς·
Μῆνα γὰρ οἷον ἔμεινα τεταρπόμενος τεκέεσσι,
Κυριδίῃ τ' ἀλόχῳ, καὶ κτήμασιν· αὐτὰρ ἔπειτα
Αἴγυπτόνδε με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι,
Νῆας εὖ σείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισιν.
Ἐννέα νῆας σεῖλα, θοῶς δ' ἐσαγείρατο λαός.
Ἑξῆμαρ μὲν ἔπειτα ἐμοὶ ἑρίηρες ἑταῖροι
Δαίνυντ'· αὐτὰρ ἐγὼν ἱερήια πολλὰ παρεῖχον
Θεοῖσίν τε ῥέζειν, αὐτοῖσί τε δαῖτα πένεσθαι.

Ἑβδομάτῃ δ' ἀναβάντες ἀπὸ Κρήτης εὐρείης
Ἐπλέομεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ,
Ῥηϊδίως, ὡσεί τε κατὰ ῥόον· οὐδέ τις ἦν μοι
Νηῶν πημάνθη, ἀλλ' ἀσκελέες καὶ ἄνουτοι
Ἥμεθα· τὰς δ' ἄνεμός τε, κυβερνῆταί τ' ἴθυνον.
Πεμπταῖοι δ' Αἴγυπτον ἐϋῤῥείτην ἱκόμεσθα·
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας.
Ἔνθ' ἦτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἑρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ παρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἐρύσθαι·
Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι·
Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,
Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς
Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή·
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφιν
Ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων,
Χαλκοῦ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Φῦζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν, οὐδέ τις ἔτλη
Μεῖναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,

Τὸς δ' ἄγαγον ζωὸς, σφίσιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς ἐνὶ φρεσὶ τῦτο νόημα
Ποίησ'· ὡς ὄφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν
Αὐτῷ ἐν Αἰγύπτῳ· ἔτι γάρ νύ με πῆμ' ὑπέδεκτο·
Αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κυνέην εὔτυκτον ἔθηκα,
Καὶ σάκος ὤμοιϊν· δόρυ δ' ἔκβαλον ἔκτοσε χειρός·
Αὐτὰρ ἐγὼ βασιλῆος ἐναντίον ἤλυθον ἵππων,
Καὶ κύσα γύναθ' ἑλών· ὁ δ' ἐρύσατο, καί μ' ἐλέησεν·
Ἐς δίφρον δέ μ' ἔσας ἄγεν οἴκαδε δακρυχέοντα.
Ἦ μέν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσαν μελίῃσιν,
Ἰέμενοι κτεῖναι· δὴ γὰρ κεχολώατο λίην·
Ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε· Διὸς δ' ὠπίζετο μῆνιν
Ξεινίῃ, ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα.
Ἔνθα μὲν ἑπτάετες μένον αὐτόθι, πολλὰ δ' ἄγειρα
Χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους ἄνδρας· δίδοσαν γὰρ ἅπαντες.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ὄγδοόν μοι ἐπιπλόμενον ἔτος ἦλθε,
Δὴ τότε Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, ἀπατήλια εἰδὼς,
Τρώκτης, ὃς δὴ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει·
Ὃς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἧσιν φρεσὶν, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Φοινίκην, ὅθι τῷγε δόμοι καὶ κτήματ' ἔκειτο.

Ἔνθα παρ' αὐτῷ μεῖνα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μῆνές τε, καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο,
Ἄψ περιτελλομένου ἔτεος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Ἐς Λιβύην μ' ἐπὶ νηὸς ἑέσατο ποντοπόροιο,
Ψεύδεα βυλεύσας, ἵνα οἱ σὺν φόρτον ἄγοιμι·
Κεῖθι δέ μ' ὡς περάσειε, καὶ ἄσπετον ὦνον ἄροιτο.
Τῷ ἑπόμην ἐπὶ νηός, ὀϊόμενός περ, ἀνάγκῃ.
Ἣ δ' ἔθεεν Βορέῃ ἀνέμῳ ἀκραέϊ, καλῷ,
Μέσον ὑπὲρ Κρήτης· Ζεὺς δέ σφιν μήδετ' ὄλεθρον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ Κρήτην μὲν ἐλείπομεν, οὐδέ τις ἄλλη
Φαίνετο γαιάων, ἀλλ' οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
Δὴ τότε κυανέην νεφέλην ἔστησε Κρονίων
Νηὸς ὕπερ γλαφυρῆς· ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς.
Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε, καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν·
Ἣ δ' ἐλελίχθη πᾶσα, Διὸς πληγεῖσα κεραυνῷ,
Ἐν δὲ θείῳ πλῆτο· πέσον δ' ἐκ νηὸς ἅπαντες.
Οἱ δὲ κορώνῃσιν ἴκελοι περὶ νῆα μέλαιναν
Κύμασιν ἐμφορέοντο· θεὸς δ' ἀποαίνυτο νόστον.
Αὐτὰρ ἐμοὶ Ζεὺς αὐτὸς, ἔχοντί περ ἄλγεα θυμῷ,
Ἰσὸν ἀμαιμάκετον νηὸς κυανοπρῴροιο

Ἐν χείρεσιν ἔθηκεν, ὅπως ἔτι πῆμα φύγοιμι.
Τῷ ῥα περιπλεχθεὶς φερέμην ὀλοοῖς ἀνέμοισιν·
Ἐννῆμαρ φερόμην, δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ
Γαίῃ Θεσπρωτῶν πέλασεν μέγα κῦμα κυλίνδον.
Ἔνθα με Θεσπρωτῶν βασιλεὺς ἐκομίσατο Φείδων
Ἥρως ἀπειάτην· τῷ γὰρ φίλος υἱὸς ἐπελθὼν
Αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον,
Χειρὸς ἀνασήσας, ὄφρ' ἵκετο δώματα πατρός·
Ἀμφὶ δέ με χλαῖναν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἕσσεν.
Ἔνθ' Ὀδυσῆος ἐγὼ πυθόμην· κεῖνος γὰρ ἔφασκε
Ξεινίσαι, ἠδὲ φιλῆσαι, ἰόντ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσεύς,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε, πολύκμητόν τε σίδηρον.
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι·
Τόσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Ὅππως νοστήσῃ Ἰθάκης ἐς πίονα δῆμον,
Ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδὸν, ἠὲ κρυφηδόν.
Ὤμοσε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,

Νῆα κατειρύσθαι, καὶ ἑπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους,
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐμὲ πὲιν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς
Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Ἔνθ' ὅγε μ' ἠνώγει πέμψαι βασιλῆϊ Ἀκάστῳ
Ἐνδυκέως· τοῖσιν δὲ κακὴ φρεσὶν ἤνδανε βουλὴ
Ἀμφ' ἐμοὶ, ὄφρ' ἔτι πάγχυ δύης ἐπὶ πῆμα γενοίμην.
Ἀλλ' ὅτε γαίης πολλὸν ἀπέπλω ποντοπόρος νηῦς,
Αὐτίκα δούλιον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο·
Ἐκ μέν με χλαῖναν τε, χιτῶνά τε, εἵματ' ἔδυσαν,
Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, ἠδὲ χιτῶνα,
Ῥωγαλέα, τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι.
Ἑσπέριοι δ' Ἰθάκης εὐδειέλου ἔργ' ἀφίκοντο·
Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησαν ἐϋστέλμῳ ἐνὶ νηῒ
Ὁπλῳ ἐϋστρεφέϊ στερεῶς· αὐτοὶ δ' ἀποβάντες
Ἑσσυμένως παρὰ θῖνα θαλάσσης δόρπον ἔλοντο.
Αὐτὰρ ἐμοὶ δεσμὸν μὲν ἀνέγναμψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως· κεφαλῇ δὲ κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας,
Ξεστὸν ἐφόλκαιον καταβὰς, ἐπέλασσα θαλάσσῃ
Στῆθος· ἔπειτα δὲ χερσὶ διήρεσα ἀμφοτέρῃσι

Νηχόμενος, μάλα δ' ὦκα θύρηφ' ἔα ἀμφὶς ἐκείνων.
Ἔνθ' ἀναβὰς, ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης,
Κείμην πεπτηώς· οἱ δὲ μεγάλα σενάχοντες
Φοίτων· ἀλλ' οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι
Μαίεσθαι προτέρω, τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔβαινον
Νηὸς ἔπι γλαφυρῆς· ἐμὲ δ' ἔκρυψαν θεοὶ αὐτοὶ
Ῥηϊδίως, καί με σαθμῷ ἐπέλασαν ἄγοντες
Ἀνδρὸς ἐπισαμένου· ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Ἆ δειλὲ ξείνων, ἦ μοι μάλα θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες, ἠδ' ὅσ' ἀλήθης.
Ἀλλὰ τάδ' οὐ κατὰ κόσμον ὀΐομαι, οὐδέ με πείσεις,
Εἰπὼν ἀμφ' Ὀδυσῆϊ· τί σε χρὴ τοῖον ἐόντα
Μαψιδίως ψεύδεσθαι; ἐγὼ δ' εὖ οἶδα καὶ αὐτὸς
Νόσον ἐμοῖο ἄνακτος, ὅτ' ἤχθετο πᾶσι θεοῖσι
Πάγχυ μάλ', ὅτι μιν ἔτι μετὰ Τρώεσσι δάμασσαν,
Ἠὲ φίλων ἐν χερσὶν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε.
Τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ ᾧ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω·
Νῦν δέ μιν ἀκλειῶς Ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.

Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος· ὐδὲ πόλινδε
Ἔρχομαι, εἰ μή πού τι περίφρων Πηνελόπεια
Ἐλθέμεν ὀτρύνῃσιν, ὅτ' ἀγγελίη ποθὲν ἔλθῃ.
Ἀλλ' οἱ μὲν τὰ ἕκαστα παρήμενοι ἐξερέουσιν,
Ἠμὲν οἳ ἄχνυνται δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἠδ' οἳ χαίρουσιν βίοτον νήποινον ἔδοντες.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρεσθαι,
Ἐξ οὗ δή μ' Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ,
Ὅς τ' ἄνδρα κτείνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀλήτης,
Ἦλυθ' ἐμὸν πρὸς δῶμα· ἐγὼ δέ μιν ἀμφαγάπαζον.
Φῆ δέ μιν ἐν Κρήτεσι παρ' Ἰδομενῆϊ ἰδέσθαι
Νῆας ἀκειόμενον, τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι·
Καὶ φάτ' ἐλεύσεσθαι, ἢ ἐς θέρος, ἢ ἐς ὀπώρην,
Πολλὰ χρήματ' ἄγοντα, σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι.
Καὶ σύ, γέρον πολυπενθὲς, ἐπεί σέ μοι ἤγαγε δαίμων,
Μήτε τί μοι ψεύδεσι χαρίζεο, μήτε τι θέλγε·
Οὐ γὰρ τοὔνεκ' ἐγώ σ' αἰδέσομαι, οὐδὲ φιλήσω,
Ἀλλὰ Δία ξένιον δείσας, αὐτόν τ' ἐλεήσας.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος,

Οἷόν σ' ἀθὴ ὀμόσας περ ἐπήγαγον, ἀδέ σε πείθω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ῥήτρην ποιησόμεθ'· αὐτὰρ ὄπιθεν
Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν·
Εἰ μέν κεν νοσήσῃ ἄναξ τεὸς ἐς τόδε δῶμα,
Ἕσσας με χλαῖναν τε, χιτῶνά τε, εἵματα, πέμψαι
Δουλίχιόνδ' ἰέναι, ὅθι μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Εἰ δέ κε μὴ ἔλθῃσιν ἄναξ τεὸς, ὡς ἀγορεύω,
Δμῶας ἐπιστεύας, βαλέειν μεγάλης κατὰ πέτρης,
Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε δῖος ὑφορβός·
Ξεῖν', ἔτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε
Εἴη ἐπ' ἀνθρώπους ἅμα τ' αὐτίκα, καὶ μετέπειτα,
Ὅς σ' ἐπεὶ ἐς κλισίην ἄγαγον, καὶ ξείνια δῶκα,
Αὖτις δὲ κτείναιμι, φίλον δ' ἀπὸ θυμὸν ἕλοίμην·
Πρόφρων δή κεν ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην.
Νῦν δ' ὥρη δόρποιο· τάχιστά μοι ἔνδον ἑταῖροι
Εἶεν, ἵν' ἐν κλισίῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμολον δὲ σύες τε καὶ ἄνέρες ἦλθον ὑφορβοί·
Τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι·

Κλαγγὴ δ' ἄσπετος ὦρτο συῶν αὐλιζομενάων.
Αὐτὰρ ὁ οἷς ἑτάροισιν ἐκέκλετο δῖος ὑφορβός·
Ἄξεθ' ὑῶν τὸν ἄριστον, ἵνα ξείνῳ ἱερεύσω
Τηλεδαπῷ· πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθ', οἵπερ ὀΐζὺν
Δὴν ἔχομεν, πάσχοντες ὑῶν ἕνεκ' ἀργιοδόντων·
Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν.
Ὣς ἄρα φωνήσας κέασε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ·
Οἱ δ' ὗν εἰσῆγον μάλα πίονα πενταέτηρον·
Τὸν μὲν ἔπειτ' ἔσησαν ἐπ' ἐσχάρῃ· οὐδὲ συβώτης
Λήθετ' ἄρ' ἀθανάτων, φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν,
Ἀλλ' ὅγ' ἀπαρχόμενος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλεν
Ἀργιόδοντος ὑὸς, καὶ ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
Νοσῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Κόψε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων·
Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή· τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὖσαν·
Αἶψα δέ μιν διέχευαν· ὁ δ' ὠμοθετεῖτο συβώτης,
Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων, ἐς πίονα δημόν·
Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, παλύνας ἀλφίτῳ ἀκτῇ,
Μίσυλλόν τ' ἄρα τἄλλα, καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα·

Βάλλον δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα· ἀν δὲ συβώτης
Ἵσατο δαιτρεύσων· πέρι γὰρ φρεσὶν αἴσιμα ἤδη·
Καὶ τὰ μὲν ἔπταχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων·
Τὴν μὲν ἴαν Νύμφῃσι καὶ Ἑρμῇ, Μαιάδος υἱῖ,
Θῆκεν ἐπευξάμενος, τὰς δ' ἄλλας νεῖμεν ἑκάστῳ·
Νώτοισιν δ' Ὀδυσῆα διηνεκέεσσι γέραιρεν
Ἀργιόδοντος ὑός· κύδαινε δὲ θυμὸν ἄνακτος.
Καί μιν φωνήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Αἴθ' ὕτως, Εὔμαιε, φίλος Διῒ πατρὶ γένοιο,
Ὡς ἐμοὶ, ὅτι μέ τοῖον ἐόντ' ἀγαθοῖσι γεραίρεις.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Ἔνθ', δαιμόνιε ξείνων, καὶ τέρπεο τοῖσδε,
Οἷα πάρεσι· θεὸς δὲ τὸ μὲν δώσει, τὸ δ' ἐάσει,
Ὅ, τι κεν ᾧ θυμῷ ἐθέλει, δύναται γὰρ ἅπαντα.
Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι·
Σπείσας δ' αἴθοπα οἶνον, Ὀδυσῆϊ πτολιπόρθῳ
Ἐν χείρεσιν ἔθηκεν, ὁ δ' ἕζετο ᾗ παρὰ μοίρῃ.
Σῖτον δέ σφιν ἔνειμε Μεσαύλιος, ὃν ῥα συβώτης
Αὐτὸς κτήσατο οἷος, ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Νόσφιν δεσποίνης, καὶ Λαέρταο γέροντος·

Πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Σῖτον μέν σφιν ἀφεῖλε Μεσαύλιος· οἱ δ' ἐπὶ κοῖτον,
Σίτῳ καὶ κρειῶν κεκορημένοι, ἐσσεύοντο.
Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος, ὗε δ' ἄρα Ζεὺς
Πάννυχος· αὐτὰρ ἄη Ζέφυρος μέγας, αἰὲν ἔφυδρος.
Τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων,
Εἴπως οἱ ἐκδὺς χλαῖναν πόροι, ἤ τιν' ἑταίρων
Ἄλλον ἐποτρύνειεν· ἐπεὶ ἔο κήδετο λίην·
Κέκλυθι νῦν, Εὔμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι,
Εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω, οἶνος γὰρ ἀνώγει
Ἠλεὸς, ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι,
Καί θ' ἁπαλὸν γελάσαι, καί τ' ὀρχήσασθαι ἀνῆκε,
Καί τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἄρρητον ἄμεινον.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω·
Εἴθ' ὡς ἡβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
Ὡς ὅθ' ὑπὸ Τροίῃ λόχον ἤγομεν ἀρτύναντες·
Ἡγείσθην δ' Ὀδυσεύς τε, καὶ Ἀτρεΐδης Μενέλαος,
Τοῖσι δ' ἅμα τρίτος ἦρχον ἐγώ· αὐτοὶ γὰρ ἄνωγον.

Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἱκόμεσθα ποτὶ πτόλιν, αἰπύ τε τεῖχος,
Ἡμεῖς μὲν πεελ ἄσυ κατὰ ῥωπήϊα πυκνὰ,
Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες,
Κείμεθα· νὺξ δ' ἄῤ ἐπῆλθε κακὴ, Βορέαο πεσόντος,
Πηγυλὶς, αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ', ἠΰτε πάχνη,
Ψυχρὴ, καὶ σακέεσι περιτρέφετο κρύσαλλος.
Ἔνθ' ἄλλοι πάντες χλαίνας ἔχον, ἠδὲ χιτῶνας,
Εὗδον δ' εὔκηλοι, σάκεσιν εἰλυμένοι ὤμους·
Αὐτὰρ ἐγὼ χλαῖναν μὲν ἰὼν ἑτάροισιν ἔλειπον
Ἀφραδέως, ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης·
Ἀλλ' ἐπόμην σάκος οἷον ἔχων καὶ ζῶμα φαεινόν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ τρίχα νυκτὸς ἔην, μετὰ δ' ἄστρα βεβήκει,
Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα,
Ἀγκῶνι νύξας· ὁ δ' ἄῤ ἐμμαπέως ὑπάκουσε·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Οὔτοι ἔτι ζωοῖσι μετέσομαι, ἀλλά με χεῖμα
Δάμναται· οὐ γὰρ ἔχω χλαῖναν· παρά μ' ἤπαφε δαίμων,
Οἰοχίτων' ἔμεναι· νῦν δ' οὐκ ἔτι φυκτὰ πέλονται.
Ὣς ἐφάμην· ὁ δ' ἔπειτα νόον σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οἷος ἐκεῖνος ἔην βουλευέμεν, ἠδὲ μάχεσθαι·

Φθεγξάμενος δ᾽ ὀλίγῃ ὀπί με πρὸς μῦθον ἔειπε·
Σίγα νῦν, μή τίς σευ Ἀχαιῶν ἄλλος ἀκούσῃ.
Ἦ, καὶ ἐπ᾽ ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, εἶπέ τε μῦθον·
Κλῦτε, φίλοι, θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος·
Λίην γὰρ νηῶν ἐκὰς ἤλθομεν· ἀλλά τις εἴη
Εἰπεῖν Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι, ποιμένι λαῶν,
Εἰ πλέονας παρὰ ναῦφιν ἐποτρύνειε νέεσθαι.
Ὣς ἔφατ᾽· ὦρτο δ᾽ ἔπειτα Θόας, Ἀνδραίμονος υἱὸς,
Καρπαλίμως, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε φοινικόεσσαν,
Βῆ δ᾽ ἰέναι ἐπὶ νῆας· ἐγὼ δ᾽ ἐνὶ εἵματι κείνῳ
Κείμην ἀσπασίως· φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς.
Ὣς νῦν ἠβώοιμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη·
Δοίη κέν τις χλαῖναν ἐνὶ σταθμοῖσι συφορβῶν,
Ἀμφότερον, φιλότητι καὶ αἰδοῖ φωτὸς ἐῆος·
Νῦν δέ μ᾽ ἀτιμάζουσι κακὰ χροὶ εἵματ᾽ ἔχοντα.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων, ὃν κατέλεξας,
Οὐδέ τί πω παρὰ μοῖραν ἔπος νημερδὲς ἔειπες·
Τῷ ὄφρ᾽ ἐθῆτος δευήσεαι, ὄφρα τευ ἄλλου,
Ὅν ἐπέοικ᾽ ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα,

Νῦν· ἀτὰρ ἠῶθέν γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις·
Οὐ γὰρ πολλὴ χλαῖναι, ἐπημοιβοί τε χιτῶνες
Ἐνθάδε ἔννυσθαι, μία δ' οἵη φωτὶ ἑκάστῳ.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱὸς,
Αὐτός τοι χλαῖναν τε, χιτῶνά τε, εἵματα δώσει,
Πέμψει δ', ὅππη σε κραδίη θυμός τε κελεύει.
Ὣς εἰπὼν ἀνόρουσε· τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς
Εὐνὴν, ἐν δ' οἰῶν τε καὶ αἰγῶν δέρματ' ἔβαλλεν.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς κατέλεκτ'· ἐπὶ δὲ χλαῖναν βάλεν αὐτῷ
Πυκνὴν καὶ μαλακὴν, ἣ οἱ παρεχέσκετ' ἀμοιβὰς,
Ἐννυσθαι, ὅτε τις χειμὼν ἔκπαγλος ὄροιτο.
Ὣς ὁ μὲν ἔνθ' Ὀδυσεὺς κοιμήσατο, τοὶ δὲ παρ' αὐτὸν
Ἄνδρες κοιμήσαντο νεηνίαι· ἠδὲ συβώτῃ
Ἥνδανεν αὐτόθι κοῖτος, ὑῶν ἄπο κοιμηθῆναι·
Ἀλλ' οὐ γ' ἄρ' ἔξω ἰὼν ὡπλίζετο· χαῖρε δ' Ὀδυσεὺς,
Ὅτι ῥά οἱ βιότου περικήδετο, νόσφιν ἐόντος.
Πρῶτον μὲν ξίφος ὀξὺ περὶ στιβαροῖς βάλετ' ὤμοις,
Ἀμφὶ δὲ χλαῖναν ἕεσατ' ἀλεξάνεμον μάλα πυκνὴν,
Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς ἐϋτρεφέος, μεγάλοιο·
Εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν.

Βῆ δ' ἴμεναι κείων, ὅθι περ σύες ἀργιόδοντες
Πέτρῃ ὕπο γλαφυρῇ εὗδον, Βορέω ὑπ' ἰωγῇ.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ο.

Οὐ, ἐπέδη Ἰθάκης Λακεδαίμονος ἐξ Ὀδυσείδης.

Η δ' εἰς εὐρύχορον Λακεδαίμονα Παλλὰς Ἀθήνη
Ὤιχετ', Ὀδυσῆος μεγαθύμου φαίδιμον υἱὸν
Νόστου ὑπομνήσουσα, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Εὗρε δὲ Τηλέμαχον καὶ Νέστορος ἀγλαὸν υἱὸν
Εὕδοντ' ἐν προδόμῳ Μενελάου κυδαλίμοιο·
Ἦτοι Νεστορίδην μαλακῷ δεδμημένον ὕπνῳ·
Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκὺς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
Νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.
Ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Τηλέμαχ', οὐκ ἔτι καλὰ δόμων ἄπο δηθ' ἀλάλησαι,
Κτήματά τε προλιπὼν, ἄνδρας τ' ἐν σοῖσι δόμοισιν

Οὕτω ὑπερφιάλως· μή τοι κατὰ πάντα φάγωσι,
Κτήματα δαισάμενοι, σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς.
Ἀλλ' ὄτρυνε πάχισα βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον
Πεμπέμεν, ὄφρ' ἔτι οἶκοι ἀμύμονα μητέρα τέτμῃς·
Ἤδη γάρ ῥα πατήρ τε κασίγνητοί τε κέλονται
Εὐρυμάχῳ γήμασθαι· ὃ γὰρ περιβάλλει ἅπαντας
Μνηστῆρας δώροισι, καὶ ἐξώφελλεν ἔεδνα·
Μή νύ τι, σεῦ ἀέκητι, δόμων ἐκ κτῆμα φέρηται.
Οἶδα γὰρ οἷος θυμὸς ἐνὶ στήθεσι γυναικός·
Κείνῃ βούλεται οἶκον ὀφέλλειν, ὅς κεν ὀπυίοι,
Παίδων δὲ προτέρων καὶ κεριδίοιο φίλοιο
Οὐκέτι μέμνηται τεθνηότος, οὐδὲ μεταλλᾷ.
Ἀλλὰ σύγ' ἐλθὼν αὐτὸς ἐπιτρέψειας ἑκάστῃ
Δμωάων, ἥτις τοι ἀρίστη φαίνεται εἶναι,
Εἰσόκε τοι φήνωσι θεοὶ κυδρὴν παράκοιτιν.
Ἄλλο δέ τοί γε ἔπος ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο θυμῷ·
Μνηστήρων σ' ἐπιτηδὲς ἀριστῆες λοχόωσιν
Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε, Σάμοιό τε παιπαλοέσσης,
Ἱέμενοι κτεῖναι, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ἀλλὰ τά γ' ἐκ οἴω· πρὶν καί τινα γαῖα καθέξει

Ἀνδρῶν μνηστήρων, οἵ τοι βίοτον κατέδουσιν.
Ἀλλὰ ἑκὰς νήσων ἀπέχειν εὐεργέα νῆα,
Νυκτὶ δ' ὁμῶς πλείειν· πέμψει δέ τοι ἔρον ὄπιθεν
Ἀθανάτων, ὅστις σε φυλάσσει τε ῥύεταί τε.
Αὐτὰρ ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι,
Νῆα μὲν ἐς πόλιν ὀτρῦναι καὶ πάντας ἑταίρους·
Αὐτὸς δὲ πρώτιστα συβώτην εἰσαφικέσθαι,
Ὅς τοι ὑῶν ἐπίουρος· ὁμῶς δέ τοι ἤπια οἶδεν.
Ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι· τὸν δ' ὀτρῦναι πόλιν εἴσω
Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Οὕνεκά οἱ σῶς ἐστι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθας.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον.
Αὐτὰρ ὃ Νεσορίδην ἐξ ἠδέος ὕπνου ἔγειρεν,
Λακτίσας ποδὶ κινήσας, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἔγρεο, Νεσορίδη Πεισίστρατε, μώνυχας ἵππους
Ζεῦξον ὑφ' ἅρμαθ' ἅγων, ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Τὸν δ' αὖ Νεσορίδης Πεισίστρατος ἀντίον ηὔδα·
Τηλέμαχ', ὅπως ἐσὶν, ἐπειγομένους περ ὁδοῖο,
Νύκτα διὰ δνοφερὴν ἐλάαν· τάχα δ' ἔσσεται ἠώς.
Ἀλλὰ μέν', εἰστόχε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείη

Ἥρως Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος,
Καὶ μύθοις ἀγανοῖσι παραυδήσας ἀποπέμψῃ.
Τῷ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται ἤματα πάντα
Ἀνδρὸς ξεινοδόκῳ, ὅς κεν φιλότητα παρέσχῃ.
Ὣς ἔφατ᾽· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἠώς.
Ἀγχίμολον δέ σφ᾽ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ἀνστὰς ἐξ εὐνῆς, Ἑλένης πάρα καλλικόμοιο.
Τὸν δ᾽ ὡς ἓν ἐνόησεν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Σπερχόμενός ῥα χιτῶνα περὶ χροὶ σιγαλόεντα
Δῦνεν, καὶ μέγα φᾶρος ἐπὶ στιβαροῖς βάλετ᾽ ὤμοις
Ἥρως· βῆ δὲ θύραζε, παρισάμενος δὲ προσηύδα,
Τηλέμαχος φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο·
Ἀτρείδη, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Ἤδη νῦν μ᾽ ἀπόπεμπε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἤδη γάρ μοι θυμὸς ἐέλδεται οἴκαδ᾽ ἱκέσθαι.
Τὸν δ᾽ ἠμείβετ᾽ ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος·
Τηλέμαχ᾽, ὅτι σ᾽ ἔγωγε πολὺν χρόνον ἐνθάδ᾽ ἐρύξω
Ἱέμενον νόστοιο· νεμεσσῶμαι δὲ καὶ ἄλλῳ
Ἀνδρὶ ξεινοδόκῳ, ὅς κ᾽ ἔξοχα μὲν φιλέῃσιν,
Ἔξοχα δ᾽ ἐχθαίρῃσιν· ἀμείνω δ᾽ αἴσιμα πάντα.

Ἶσόν τοι κακόν ἐσθ', ὅς τ' ἀκ ἐθέλοντα νέεσθαι
Ξεῖνον ἐποτρύνῃ, καὶ ὃς ἐσύμενον κατερύκῃ.
Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν.
Ἀλλὰ μέν', εἰσόκε δῶρα φέρων ἐπιδίφρια θείω
Καλὰ, σὺ δ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς· εἴπω δὲ γυναιξὶ
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἄλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, καὶ ὄνειαρ,
Δειπνήσαντας ἴμεν πολλὴν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.
Εἰ δ' ἐθέλεις τρεφθῆναι ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος,
Ὄφρα τοι αὐτὸς ἕπωμαι, ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους,
Ἄσεα δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι· ἐδέ τις ἡμέας
Αὔτως ἀποπέμψει, δώσει δέ τι ἔν γε φέρεσθαι,
Ἠέ τινα τριπόδων εὐχάλκων, ἠὲ λεβήτων,
Ἠὲ δύ' ἡμιόνους, ἠὲ χρύσειον ἄλεισον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἀτρεΐδη, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Βέλομαι ἤδη νεῖσθαι ἐφ' ἡμέτερ'· οὐ γὰρ ὄπιθεν
Οὖρον ἰὼν κατέλειπον ἐπὶ κτεάτεσσιν ἐμοῖσι·
Μὴ πατέρ' ἀντίθεον διζήμενος αὐτὸς ὄλωμαι,
Ἤ τί μοι ἐκ μεγάρων κειμήλιον ἐσθλὸν ὄληται.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Αὐτίκ' ἄρ' ἢ ἀλόχῳ ἠδὲ δμωῇσι κέλευσε
Δεῖπνον ἐνὶ μεγάροις τετυκεῖν ἅλις ἔνδον ἐόντων.
Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Βοηθοίδης Ἐτεωνεὺς,
Ἀνσὰς ἐξ εὐνῆς, ἐπεὶ οὐ πολὺ ναῖεν ἀπ' αὐτῦ·
Τὸν πῦρ κῆαι ἄνωγε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
Ὀπτῆσαί τε κρεῶν· ὁ δ' ἄρ' ἐκ ἀπίθησεν ἀκούσας.
Αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσατο κηώεντα,
Οὐκ οἶος, ἅμα τῷγ' Ἑλένη κίε καὶ Μεγαπένθης.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκανον, ὅθ' οἱ κειμήλια κεῖτο,
Ἀτρεΐδης μὲν ἔπειτα δέπας λάβεν ἀμφικύπελλον,
Υἱὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν
Ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίσατο φωριαμοῖσιν,
Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἧς κάμεν αὐτή.
Τῶν ἓν ἀειραμένη Ἑλένη φέρε, δῖα γυναικῶν,
Ὃς κάλλιστος ἔην ποικίλμασιν, ἠδὲ μέγιστος·
Ἀστὴρ δ' ὡς ἀπέλαμπεν, ἔκειτο δὲ νείατος ἄλλων.
Βὰν δ' ἰέναι προτέρω διὰ δώματος, ἔως ἵκοντο
Τηλέμαχον· τὸν δὲ προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·
Τηλέμαχ', ἦτοι νόσον, ὅπως φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς,

Ὣς τοι Ζεὺς τελέσειεν, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης.
Δώρων δ', ὅσ' ἐν ἐμῷ οἴκῳ κειμήλια κεῖται,
Δώσω, ὃ κάλλιστον καὶ τιμιέστατόν ἐστι·
Δώσω τοι κρητῆρα τετυγμένον· ἀργύρεος δὲ
Ἐστὶν ἅπας, χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράανται·
Ἔργον δ' Ἡφαίστοιο· πόρεν δέ ἑ Φαίδιμος ἥρως,
Σιδονίων βασιλεύς, ὅθ' ἑὸς δόμος ἀμφεκάλυψε
Κεῖσέ με νοστήσαντα· τεὶν δ' ἐθέλω τόδ' ὀπάσαι.
Ὣς εἰπὼν, ἐν χερσὶ τίθει δέπας ἀμφικύπελλον
Ἥρως Ἀτρεΐδης· ὁ δ' ἄρα κρητῆρα φαεινὸν
Θῆκ' αὐτῷ προπάροιθε φέρων κρατερὸς Μεγαπένθης,
Ἀργύρεον· Ἑλένη δὲ παρίστατο καλλιπάρῃος,
Πέπλον ἔχουσ' ἐν χερσὶν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ, τέκνον φίλε, τῦτο δίδωμι,
Μνῆμ' Ἑλένης χειρῶν, πολυηράτε ἐς γάμε ὥρην,
Σῇ ἀλόχῳ φορέειν· τέως δὲ φίλῃ παρὰ μητρὶ
Κείσθω ἐνὶ μεγάρῳ· σὺ δέ μοι χαίρων ἀφίκοιο
Οἶκον ἐϋκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ὣς εἰπῦσ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
Καὶ τὰ μὲν ἐς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος ἥρως

Δεξάμενος, καὶ πάντα ἑῷ θηήσατο θυμῷ.
Τὸν δ' ἦγε πρὸς δῶμα κάρη ξανθὸς Μενέλαος·
Ἐζέσθην δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ κλισμούς τε, θρόνους τε.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα
Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψασθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν.
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πολλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Πὰρ δὲ Βοηθοίδης κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας·
Ὠνοχόει δ' υἱὸς Μενελάου κυδαλίμοιο·
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Καὶ τότε Τηλέμαχος καὶ Νέστορος ἀγλαὸς υἱὸς
Ἵππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἠχήεντος.
Τοὺς δὲ μετ', Ἀτρεΐδης ἔκιε ξανθὸς Μενέλαος,
Οἶνον ἔχων ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῇφι,
Χρυσέῳ ἐν δέπαϊ, ὄφρα λείψαντε κιοίτην.
Στῆ δ' ἵππων προπάροιθε· δεδεγμένος δὲ προσηύδα·
Χαίρετον, ὦ κοῦρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν

Εἰπεῖν· ἦ γὰρ ἔμοιγε, πατὴρ ὡς, ἤπιος ἦεν,
Εἴως ἐν Τροίῃ πολεμίζομεν υἷες Ἀχαιῶν.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Καὶ λίην κείνῳ γε, διοτρεφὲς, ὡς ἀγορεύεις,
Πάντα τάδ' ἐλθόντες καταλέξομεν· αἰὴ γὰρ ἐγὼν ὡς
Νοσήσας Ἰθάκηνδε, κιχὼν Ὀδυσῆ' ἐνὶ οἴκῳ
Εἴποιμ', ὡς παρὰ σεῖο τυχὼν φιλότητος ἀπάσης
Ἔρχομαι, αὐτὰρ ἄγω κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις,
Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσι πέλωρον,
Ἥμερον ἐξ αὐλῆς· οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο
Ἄνέρες ἠδὲ γυναῖκες· ὁ δὲ σφισιν ἐγγύθεν ἐλθὼν
Δεξιὸς ἧϊξε πρόσθ' ἵππων, οἱ δὲ ἰδόντες
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
Τοῖσι δὲ Νεσορίδης Πεισίστρατος ἦρχετο μύθων·
Φράζεο δή, Μενέλαε διοτρεφὲς, ὄρχαμε λαῶν,
Εἰ νῶϊν τόδ' ἔφηνε θεὸς τέρας, ἠέ σοι αὐτῷ.
Ὡς φάτο· μερμήριξε δ' ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο νοήσας.
Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ὑποφθαμένη φάτο μῦθον·

Κλῦτέ μευ, αὐτὰρ ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατοι βάλλεσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΐω.
Ὡς ὅδε χῆν' ἥρπαξ', ἀτιταλλομένην ἐνὶ οἴκῳ,
Ἐλθὼν ἐξ ὄρεος, ὅθι οἱ γενεή τε, τόκος τε·
Ὡς Ὀδυσεὺς κακὰ πολλὰ παθὼν, καὶ πόλλ' ἐπαληθεὶς,
Οἴκαδε νοστήσει, καὶ τίσεται· ἠὲ καὶ ἤδη
Οἴκοι, ἀτὰρ μνηστῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Οὕτω νῦν Ζεὺς θείη, ἐρίγδουπος πόσις Ἥρης,
Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι, θεῷ ὡς, εὐχετοώμην.
Ἦ, καὶ ἐφ' ἵπποιϊν μάστιν βάλεν· οἱ δὲ μάλ' ὦκα
Ἴϊξαν πεδίονδε διὰ πτόλιος μεμαῶτες.
Οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν ἀμφὶς ἔχοντες·
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί·
Ἐς Φηρὰς δ' ἵκοντο, Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
Υἱέος Ὀρσιλόχοιο, τὸν Ἀλφειὸς τέκε παῖδα.
Ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν· ὁ δὲ τοῖς πὰρ ξείνια θῆκεν.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Ἵππους τε ζεύγνυντ', ἀνά θ' ἅρματα ποικίλ' ἔβαινον·
Ἐκ δ' ἔλασαν προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου·

Μάσιξεν δ' ἐλάαν· τὼ δ' ὐκ ἄκοντε πετέσθην.
Αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκοντο Πύλα αἰπὺ πτολίεθρον·
Καὶ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε Νέστορος υἱόν·
Νεστορίδη, πῶς κέν μοι ὑποσχόμενος τελέσειας
Μῦθον ἐμόν; ξεῖνοι δὲ διαμπερὲς εὐχόμεθ' εἶναι
Ἐκ πατέρων φιλότητος· ἀτὰρ καὶ ὁμήλικές ἐσμεν·
Ἥδε δ' ὁδὸς καὶ μᾶλλον ὁμοφροσύνησιν ἐνήσει.
Μή με παρὲξ ἄγε νῆα, διοτρεφὲς, ἀλλὰ λίπ' αὐτῦ,
Μή με γέρων ἀέκοντα κατάσχῃ ὥ ἐνὶ οἴκῳ,
Ἱέμενος φιλέειν· ἐμὲ δὲ χρεὼν θᾶσσον ἰκέσθαι.
Ὣς φάτο· Νεστορίδης δ' ἄρ' ἑῷ συμφράσατο θυμῷ,
Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποσχόμενος τελέσειεν·
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
Στρέψ' ἵππους ἐπὶ νῆα θοὴν, καὶ θῖνα θαλάσσης·
Νηῒ δ' ἐνὶ πρύμνῃ ἐξαίνυτο κάλλιμα δῶρα,
Ἐσθῆτα, χρυσόν τε, τά οἱ Μενέλαος ἔδωκε·
Καί μιν ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Σπεύδῃ νῦν ἀνάβαινε, κέλευέ τε πάντας ἑταίρους,
Πρὶν ἐμὲ οἶκαδ' ἰκέσθαι, ἀπαγγεῖλαί τε γέροντι·
Εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,

Οἷος ἐκείνῳ θυμὸς ὑπέρβιος· οὔ σε μεθήσει
Ἀλλ' αὐτὸς καλέων δεῦρ' εἴσεται· ὐδέ σέ φημι
Ἄψ ἰέναι κενεόν· μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης.
Ὣς ἄρα φωνήσας ἔλασεν καλλίτριχας ἵππους
Ἄψ Πυλίων εἰς ἄστυ, θοῶς δ' ἄρα δώματ' ἵκανε.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε', ἑταῖροι, νηὶ μελαίνῃ·
Αὐτοί τ' ἀμβαίνωμεν, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἶψα δ' ἄρ' εἰσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Ἤτοι ὁ μὲν τὰ πονεῖτο, καὶ εὔχετο· θῦε δ' Ἀθήνῃ
Νηὶ πάρα πρύμνῃ· σχεδόθεν δέ οἱ ἦλυθεν ἀνὴρ
Τηλεδαπὸς, φεύγων ἐξ Ἄργεος, ἄνδρα κατακτάς,
Μάντις· ἀτὰρ γενεήν γε Μελάμποδος ἔκγονος ἦεν,
Ὃς πρὶν μέν ποτ' ἔναιε Πύλῳ ἔνι, μητέρι μήλων,
Ἀφνειὸς Πυλίοισι μέγ' ἔξοχα δώματα ναίων·
Δὴ τότε γ' ἄλλον δῆμον ἀφίκετο, πατρίδα φεύγων,
Νηλέα τε μεγάθυμον, ἀγαυότατον ζωόντων,
Ὃς οἱ χρήματα πολλὰ τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
Εἶχε βίῃ· ὁ δὲ τέως μὲν ἐνὶ μεγάροις Φυλάκοιο

Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατερὰ ἄλγεα πάσχων,
Εἵνεκα Νηλῆος κήρης, ἄτης τε βαρείης,
Τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ἐριννύς.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἔκφυγε κῆρα, καὶ ἤλασε βῶς ἐριμύκους
Ἐς Πύλον ἐκ Φυλάκης, καὶ ἐτίσατο ἔργον ἀεικὲς
Ἀντίθεον Νηλῆα, κασιγνήτῳ τε γυναῖκα
Ἠγάγετο πρὸς δώματ'· ὁ δ' ἄλλων ἵκετο δῆμον,
Ἄργος ἐς ἱππόβοτον· τόθι γάρ νύ οἱ αἴσιμον ἦεν
Ναιέμεναι πολλοῖσιν ἀνάσσοντ' Ἀργείοισιν·
Ἔνθα δ' ἔγημε γυναῖκα, καὶ ὑψερεφὲς θέτο δῶμα,
Γείνατο δ' Ἀντιφάτην καὶ Μάντιον, υἷε κραταιώ.
Ἀντιφάτης μὲν ἔτικτεν Οἰκλῆα μεγάθυμον·
Αὐτὰρ Οἰκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηον,
Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεύς τ' αἰγίοχος, καὶ Ἀπόλλων,
Παντοίην φιλότητ'· οὐδ' ἵκετο γήραος οὐδόν,
Ἀλλ' ὄλετ' ἐν Θήβῃσι, γυναίων εἵνεκα δώρων.
Τῷ δ' υἱεῖς ἐγένοντ' Ἀλκμαίων, Ἀμφίλοχός τε.
Μάντιος αὖ τέκετο Πολυφείδεά τε, Κλεῖτόν τε·
Ἀλλ' ἤτοι Κλεῖτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς,
Κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.

Αὐτὰρ ὑπέρθυμον Πολυφείδεα μάντιν Ἀπόλλων
Θῆκε βροτῶν ὄχ' ἄριστον, ἐπεὶ θάνεν Ἀμφιάρηος·
Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο, πατρὶ χολωθείς,
Ἔνθ' ὅγε ναιετάων μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι.
Τῷ μὲν ἄρ' υἱὸς ἐπῆλθε, Θεοκλύμενος δ' ὄνομ' ἦεν,
Ὃς τότε Τηλεμάχῳ πέλας ἵσατο· τὸν δ' ἐκίχανε
Σπένδοντ', εὐχόμενόν τε, θοῇ παρὰ νηῒ μελαίνῃ·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ φίλ', ἐπεί σε θύοντα κιχάνω τῷδ' ἐνὶ χώρῳ,
Λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, αὐτὰρ ἔπειτα
Σῆς τ' αὐτῆς κεφαλῆς, καὶ ἑταίρων, οἵ τοι ἕπονται,
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ' ἐπικεύσῃς·
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμί, πατὴρ δέ μοί ἐστιν Ὀδυσεύς,
Εἴ ποτ' ἔην· νῦν δ' ἦδη ἀπέφθιτο λυγρῷ ὀλέθρῳ.
Τοὔνεκα νῦν ἑτάρους τε λαβὼν καὶ νῆα μέλαιναν
Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·

Οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
Ἔμφυλον· πολλοὶ δὲ κασίγνητοί τε, ἕταί τε,
Ἄργος ἀν' ἱππόβοτον, μέγα δὲ κρατέουσιν Ἀχαιοί·
Τῶν ὑπαλευάμενος θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν
Φεύγω· ἐπεί νύ μοι αἶσα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι.
Ἀλλά με νηὸς ἔφεσαι, ἐπεί σε φυγὼν ἱκέτευσα,
Μή με καταχτείνωσι· διωκέμεναι γὰρ ὀΐω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω νηὸς ἐΐσης·
Ἀλλ' ἔπευ· αὐτὰρ κεῖθι φιλήσεαι, οἷά κ' ἔχωμεν.
Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος,
Καὶ τόδ' ἐπ' ἰκριόφιν πάνυσεν νεὸς ἀμφιελίσσης·
Ἂν δὲ καὶ αὐτὸς νηὸς ἐβήσατο ποντοπόροιο.
Ἐν πρύμνῃ δ' ἄρ' ἔπειτα καθέζετο· πὰρ δέ οἱ αὐτῷ
Εἶσε Θεοκλύμενον· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.
Τηλέμαχος δ' ἑτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευσεν
Ὅπλων ἅπτεσθαι· τοὶ δ' ἐσσυμένως ἐπίθοντο.
Ἰσὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης
Στῆσαν ἀείραντες· κατὰ δὲ προτόνοισιν ἔδησαν·
Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ εὐστρέπτοισι βοεῦσι.

Τοῖσιν δ' ἴκμενον ἦρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη,
Λάβρον ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος, ὄφρα τάχιστα
Νηῦς ἀνύσειε θέουσα θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί·
Ἡ δὲ Φερὰς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς ἄρῳ,
Ἠδὲ παρ' Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.
Ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν,
Ὀρμαίνων, ἦ κεν θάνατον φύγοι, ἦ κεν ἁλώῃ.
Τὼ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Δορπείτην· παρὰ δέ σφιν ἐδόρπεον ἀνέρες ἄλλοι.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖς Ὀδυσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων,
Εἴ μιν ἔτ' ἐνδυκέως φιλέοι, μεῖναί τε κελεύοι
Αὐτῇ ἐνὶ σταθμῷ, ἢ ὀτρύνειε πόλινδε·
Κέκλυθι νῦν, Εὔμαιε, καὶ ἄλλοι πάντες ἑταῖροι·
Ἠῶθεν πρὸτὶ ἆσυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι
Πτωχεύσων, ἵνα μή σε κατατρύχω καὶ ἑταίρους.
Ἀλλά μοι εὖ δ' ὑπόθευ, καὶ ἄμ' ἡγεμόν' ἐσθλὸν ὄπασσον,
Ὅς κέ με κεῖσ' ἀγάγῃ· κατὰ δὲ πτόλιν αὐτὸς ἀνάγκῃ
Πλάγξομαι, αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ.

Καί κ' ἐλθὼν πρὸς δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο
Ἀγγελίην εἴποιμι περίφρονι Πηνελοπείῃ·
Καί κεν μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισι μιγείην,
Εἵ μοι δεῖπνον δοῖεν, ὀνείατα μυρί' ἔχοντες.
Αἶψά κεν εὖ ῥῴοιμι μετὰ σφίσιν, ὅ, τι θέλοιεν·
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
Ἑρμείαο ἔκητι διακτόρου, ὅς ῥά τε πάντων
Ἀνθρώπων ἔργοισι χάριν καὶ κῦδος ὀπάζει,
Δρησοσύνῃ ἠκ ἄν μοι ἐρίσσειεν βροτὸς ἄλλος,
Πῦρ τ' εὖ νῆσαι, διά τε ξύλα δαναὰ κεάσσαι,
Δαιτρεῦσαί τε, καὶ ὀπτῆσαι, καὶ οἰνοχοῆσαι·
Οἷά τε τοῖς ἀγαθοῖσι παραδρῴωσι χέρηες.
Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Ὤ μοι, ξεῖνε, τίη τοι ἐνὶ Φρεσὶ τῦτο νόημα
Ἔπλετο; ἦ σύ γε πάγχυ λιλαίεαι αὐτόθ' ὀλέσθαι,
Εἰ δὴ μνηστήρων ἐθέλεις καταδῦναι ὅμιλον,
Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Οὔ τοι τοιοίδ' εἰσὶν ὑποδμῳῆες ἐκείνων,
Ἀλλὰ νέοι, χλαίνας εὖ εἱμένοι, ἠδὲ χιτῶνας,
Αἰεὶ δὲ λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα,

Οἵ σφιν ὑποδρώωσιν· ἐΰξεσοι δὲ τεράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν, ἠδ' οἴνου, βεβρίθασιν.
Ἀλλὰ μέν· οὐ γάρ τίς τοι ἀνιᾶται παρεόντι,
Οὔτ' ἐγώ, ὅτε τις ἄλλος ἑταίρων, οἵ μοι ἔασιν.
Αὐτὰρ ἐπὴν ἔλθῃσιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός,
Κεῖνός σε χλαῖναν τε, χιτῶνά τε, εἵματα ἕσει,
Πέμψει δ', ὅππη σε κραδίη, θυμός τε, κελεύει.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Αἴθ' ὅτως, Εὔμαιε, φίλος Διὶ πατρὶ γένοιο,
Ὡς ἐμοί, ὅτι μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ οἰζύος αἰνῆς·
Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσιν·
Ἀλλ' ἕνεκ' ὀλομένης γαστρὸς κακὰ κήδε' ἔχουσιν
Ἀνέρες, ὅν κεν ἵκηται ἄλη, καὶ πῆμα, καὶ ἄλγος.
Νῦν δ' ἐπεὶ ἰσχανάας, μεινάι τέ με κεῖνον ἄνωγας,
Εἶπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Πατρός θ', ὃν κατέλειπεν ἰὼν ἐπὶ γήραος οὐδῷ,
Εἴ πού ἔτι ζώουσιν ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἦ ἤδη τεθνᾶσι, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·

Λαέρτης μὲν ἔτι ζώει, Διὶ δ᾽ εὔχεται αἰεὶ
Θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν·
Ἐκπάγλως γὰρ παιδὸς ὀδύρεται οἰχομένοιο,
Κερδίης τ᾽ ἀλόχοιο, δαΐφρονος, ἥ ἑ μάλιστα
Ἤκαχ᾽ ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῷ γήραϊ θῆκεν.
Ἣ δ᾽ ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο κυδαλίμοιο,
Λευγαλέῳ θανάτῳ· ὡς μὴ θάνοι, ὅστις ἔμοιγε
Ἐνθάδε ναιετάων φίλος εἴη, καὶ φίλα ἔρδοι.
Ὄφρα μὲν ἦν δὴ κείνη ἔην, ἀχέουσά περ ἔμπης,
Τόφρα τί μοι φίλον ἔσκε μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι,
Οὕνεκά μ᾽ αὐτὴ θρέψεν ἅμα Κτιμένῃ τανυπέπλῳ,
Θυγατέρ᾽ ἰφθίμῃ, τὴν ὁπλοτάτην τέκε παίδων·
Τῇ ὁμῶς ἐτρεφόμην, ὀλίγον δέ τί μ᾽ ἧσον ἐτίμα.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἥβην πολυήρατον ἱκόμεθ᾽ ἄμφω,
Τὴν μὲν ἔπειτα Σάμηνδ᾽ ἔδοσαν, καὶ μυρί᾽ ἔλοντο.
Αὐτὰρ ἐμὲ χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματ᾽ ἐκείνη
Καλὰ μάλ᾽ ἀμφιέσασα, ποσὶν δ᾽ ὑποδήματα δοῦσα,
Ἀγρόνδε προΐαλλε· φίλει δέ με κηρόθι μᾶλλον.
Νῦν δ᾽ ἤδη τάτων ἐπιδεύομαι· ἀλλά μοι αὐτῷ
Ἔργον ἀέξουσιν μάκαρες θεοὶ, ᾧ ἐπιμίμνω·

Τῶν δ' ἔφαγόν τ' ἔπιόν τε, καὶ αἰδοίοισιν ἔδωκα.
Ἐκ δ' ἄρα δεσποίνης οὐ μείλιχόν ἐστιν ἀκοῦσαι
Οὔτ' ἔπος, οὔτε τι ἔργον· ἐπεὶ κακὸν ἔμπεσεν οἴκῳ,
Ἄνδρες ὑπερφίαλοι· μέγα δὲ δμῶες κατέουσιν
Ἀντία δεσποίνης φάσθαι, καὶ ἔκασα πυθέσθαι·
Καὶ φαγέμεν, πιέμεν τε· ἔπειτα δὲ καί τι φέρεσθαι
Ἀγρόνδ', οἷά τε θυμὸν ἀεὶ δμώεσσιν ἰαίνει.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ πόποι, ὡς ἄρα τυτθὸς ἐὼν, Εὔμαιε συβῶτα,
Πολλὸν ἀπεπλάγχθης σῆς πατρίδος ἠδὲ τοκήων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Ἠὲ διεπεράθετο πτόλις ἀνδρῶν εὐρυάγυια,
Ἦ, ἔνι ναιετάασκε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ·
Ἦ σέ γε μνωθέντα παρ' οἰέσιν, ἢ παρὰ βουσὶν,
Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶν λάβον, ἠδ' ἐπέρασαν
Τῇδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματ', ὁ δ' ἄξιον ὧνον ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
Ξεῖν', ἐπεὶ ἦρ δὴ ταῦτά μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς,
Σιγῇ νῦν ξυνίει καὶ τέρπεο, πῖνέ τε οἶνον
Ἥμενος· αἵδε δὲ νύκτες ἀθέσφατοι· ἔστι μὲν εὕδειν,

Ἔσι δὲ τερπομένοισιν ἀκυέμεν· ἠδέ τί σε χρὴ,
Πρὶν ὥρη, καταλέχθαι· ἀνίη καὶ πολὺς ὕπνος.
Τῶν δ' ἄλλων ὅτινα κραδίη καὶ θυμὸς ἀνώγει,
Εὐδέτω ἐξελθών· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένῃφι
Δειπνήσας ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.
Νῶϊ δ' ἐνὶ κλισίῃ πίνοντέ τε, δαινυμένω τε,
Κήδεσιν ἀλλήλων τερπώμεθα λευγαλέοισι,
Μνωομένω· μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνὴρ,
Ὅστις δὴ μάλα πολλὰ πάθῃ, καὶ πολλ' ἐπαληθῇ.
Τοῖο δέ τοι ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς·
Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεται, εἴ πῃ ἀκούεις,
Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο,
Οὔτι περιπληθὴς λίην τόσον· ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
Εὔβοτος, εὔμηλος, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος·
Πείνη δ' ἔποτε δῆμον ἐσέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ συγερὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν·
Ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κάτα φῦλ' ἀνθρώπων,
Ἦλθὼν ἀργυρότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν,
Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.
Ἔνθα δύω πόλιες, δίχα δέ σφισι πάντα δέδασαι·

Τῆσιν δ' ἀμφοτέρῃσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,
Κτήσιος Ὀρμενίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισιν.
Ἔνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυτοι ἦλυθον ἄνδρες,
Τρῶκται, μυρί' ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ.
Ἦσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ,
Καλή τε, μεγάλη τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυῖα·
Τὴν δ' ἄρα Φοίνικες πολυπαίπαλοι ἠπεροπεύον·
Πλυνέσῃ τις πρῶτα μίγη, κοίλῃ παρὰ νηΐ,
Εὐνῇ καὶ φιλότητι· τά τε φρένας ἠπεροπεύει
Θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, καὶ εἴ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Εἰρώτα δὴ ἔπειτα, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι·
Ἡ δὲ μάλ' αὐτίκα πατρὸς ἐπέφραδεν ὑψερεφὲς δῶ·
Ἐκ μὲν Σιδῶνος πολυχάλκου εὔχομαι εἶναι·
Κέρη δ' εἰμ' Ἀρύβαντος ἐγὼ ῥυδὸν ἀφνειοῖο·
Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι, ληΐσσορες ἄνδρες,
Ἀγρόθεν ἐρχομένην· πέρασαν δέ με δεῦρ' ἀγαγόντες
Τῇδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματ'· ὁ δ' ἄξιον ὦνον ἔδωκε.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπεν ἀνὴρ, ὃς ἐμίσγετο λάθρῃ·
Ἦ ῥά κε νῦν πάλιν αὖτις ἄμ' ἡμῖν οἴκαδ' ἔποιο,
Ὄφρα ἴδῃς πατρὸς καὶ μητέρος ὑψερεφὲς δῶ,

Αὐτός τ' ; ἦ γὰρ ἔτ' εἰσὶ, καὶ ἀφνειοὶ καλέονται.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Εἴη κεν καὶ τῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτέ γε, ναῦται,
Ὄρκῳ πιστωθῆναι, ἀπήμονά μ' οἴκαδ' ἀπάξειν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀπώμνυον, ὡς ἐκέλευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ὄμοσάν τε, τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον,
Τοῖς δ' αὖτις μετέειπε γυνὴ, καὶ ἀμείβετο μύθῳ·
Σιγῇ νῦν, μή τίς με προσαυδάτω ἐπέεσσιν
Ὑμετέρων ἑτάρων, συμβλήμενος ἢ ἐν ἀγυιῇ,
Ἤ πῃ ἐπὶ κρήνῃ· μή τις ποτὶ δῶμα γέροντι
Ἐλθὼν ἐξείπῃ· ὁ δ' ὀϊόσμενος καταδήσῃ
Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, ὑμῖν δ' ἐπιφράσσετ' ὄλεθρον.
Ἀλλ' ἔχετ' ἐν φρεσὶ μῦθον, ἐπείγετε δ' ὦνον ὀδαίων.
Ἀλλ' ὅτε κεν δὴ νηῦς πλείη βιότοιο γένηται,
Ἀγγελίη μοι ἔπειτα θοῶς ἐς δώματ' ἰκέσθω·
Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν, ὅτις χ' ὑποχείριος ἔλθῃ·
Καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην·
Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω,
Κερδαλέον δὴ τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε,
Τόν κεν ἄγοιμ' ἐπὶ νηός· ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον

Ἄλφοι, ὅπη περάσητε πρὸς ἀλλοθρόους ἀνθρώπους.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς εἰποῦσ' ἀπέβη πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ' ἐνιαυτὸν ἅπαντα παρ' ἡμῖν αὖθι μένοντες
Ἐν νηὶ γλαφυρῇ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο·
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι,
Καὶ τότ' ἄρ' ἄγγελον ἦκαν, ὃς ἀγγείλειε γυναικί·
Ἦλυθ' ἀνὴρ πολύϊδρις ἐμοῖ πρὸς δώματα πατρός,
Χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο·
Τὸν μὲν ἄρ' ἐν μεγάρῳ δμωαὶ καὶ πότνια μήτηρ
Χείρεσιν ἀμφαφόωντο, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο,
Ὧνον ὑποσχόμεναι· ὁ δὲ τῇ κατένευσε σιωπῇ.
Ἦτοι ὃ καννεύσας κοίλην ἐπὶ νῆα βεβήκει·
Ἡ δ' ἐμὲ χειρὸς ἑλοῦσα δόμων ἐξῆγε θύραζε·
Εὗρε δ' ἐνὶ προδόμῳ ἠμὲν δέπα ἠδὲ τραπέζας
Ἀνδρῶν δαιτυμόνων, οἵ μευ πατέρ' ἀμφεπένοντο.
Οἱ μὲν ἄρ' ἐς θῶκον πρόμολον, δήμοιό τε φῆμιν·
Ἡ δ' αἶψα τρί' ἄλεισα κατακρύψασ' ὑπὸ κόλπῳ
Ἐκφερεν· αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμην ἀεσιφροσύνησι.
Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡμεῖς δ' ἐς λιμένα κλυτὸν ἤλθομεν ὦκα κιόντες,

Ἔνθ' ἄρα Φοινίκων ἦν ἀνδρῶν ὠκύαλος νηῦς.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀναβάντες ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα,
Νὼ ἀναβησάμενοι· ἐπὶ δὲ Ζεὺς ὄρον ἴαλλεν.
Ἑξῆμαρ μὲν ὁμῶς πλέομεν νύκτας τε καὶ ἦμαρ·
Ἀλλ' ὅτ' ἄρ' ἕβδομον ἦμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων,
Τὴν μὲν ἔπειτα γυναῖκα βάλ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα·
Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ', ὡς εἰναλίη κήξ·
Καὶ τὴν μὲν φώκῃσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι
Ἔκβαλον· αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ.
Τὼς δ' Ἰθάκῃ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε καὶ ὕδωρ·
Ἔνθα με Λαέρτης πείατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν.
Οὕτω τήνδε τε γαῖαν ἐγὼν ἴδον ὀφθαλμοῖσιν.
Τὸν δ' αὖ διογενὴς Ὀδυσεὺς ἠμείβετο μύθῳ·
Εὔμαι', ἦ μάλα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ὄρινας,
Ταῦτα ἕκαστα λέγων, ὅσα δὴ πάθες ἄλγεα θυμῷ.
Ἀλλ' ἤτοι σοὶ μὲν παρὰ καὶ κακῷ ἐσθλὸν ἔθηκε
Ζεύς, ἐπεὶ ἀνδρὸς δώματ' ἀφίκεο πολλὰ μογήσας
Ἠπίῳ, ὃς δή τοι παρέχει βρῶσίν τε πόσιν τε
Ἐνδυκέως· ζώεις δ' ἀγαθὸν βίον· αὐτὰρ ἔγωγε
Πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἀλώμενος ἐνθάδ' ἱκάνω.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
Καδδραθέτην δ' οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα·
Αἶψα γὰρ ἠὼς ἦλθεν ἐΰθρονος. Οἱ δ' ἐπὶ χέρσῳ
Τηλεμάχῳ ἕταροι λύον ἱστία· κάδδ' ἔλον ἱστὸν
Καρπαλίμως, τὴν δ' εἰς ὅρμον προέρυσαν ἐρετμοῖς·
Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν·
Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης,
Δεῖπνόν τ' ἐντύνοντο, κερῶντό τε αἴθοπα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχετο μύθων·
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἄσυδ' ἐλαύνετε νῆα μέλαιναν·
Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγρόνδ' ἐπελεύσομαι, ἠδὲ βοτῆας·
Ἑσπέριος δ' εἰς ἄστυ ἰδὼν ἐμὰ ἔργα κάτειμι·
Ἠῶθεν δέ κεν ὔμμιν ὁδοιπόριον παραθείμην,
Δαῖτ' ἀγαθὴν κρειῶν τε καὶ οἴνῳ ἡδυπότοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Πῇ γὰρ ἐγώ, φίλε τέκνον, ἴω; τεῦ δώματ' ἵκωμαι
Ἀνδρῶν, οἳ κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν;
Ἦ ἰθὺς σῆς μητρὸς ἴω καὶ σοῖο δόμοιο;
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·

Ἄλλως μέν σ' ἂν ἔγωγε καὶ ἠμέτερόνδε κελοίμην
Ἐρχεσθ'· οὐ γάρ τοι ξενίων ποθή· ἀλλά σοι αὐτῷ
Χεῖρον· ἐπεί τοι ἐγὼν μὲν ἀπέσομαι, ὐδέ σε μήτης
Ὄψεται· οὐ μὲν γάρ τι θαμὰ μνησῆς' ἐνὶ οἴκῳ
Φαίνεται, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ὑπερῴῳ ἰσὸν ὑφαίνει.
Ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι, ὅν κεν ἵκηαι,
Εὐρύμαχον, Πολύβοιο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱόν,
Τὸν νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι·
Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ, μέμονέν τε μάλιστα
Μητέρ' ἐμὴν γαμέειν, καὶ Ὀδυσῆος γέρας ἔξειν.
Ἀλλὰ τά γε Ζεὺς οἶδεν Ὀλύμπιος, αἰθέρι ναίων,
Εἴ κέ σφιν πρὸ γάμοιο τελευτήσει κακὸν ἦμαρ.
Ὣς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπταto δεξιὸς ὄρνις,
Κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος· ἐν δὲ πόδεσι
Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε,
Μεσηγὺς νηός τε καὶ αὐτῆ Τηλεμάχοιο.
Τὸν δὲ Θεοκλύμενος ἐπάρων ἀπονόσφι καλέσας
Ἕν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Τηλέμαχ', οὔ τοι ἄνευ θεῦ ἕπτατο δεξιὸς ὄρνις·
Ἔγνων γάρ μιν ἐσάντα ἰδὼν, οἰωνὸν ἐόντα.

Ὑμετέρῳ δ' ἐκ ἔστι γένευς βασιλεύτερον ἄλλο
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης, ἀλλ' ὑμεῖς καρτεροὶ αἰεί.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Αἰ γὰρ τῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε πολλά τε δῶρα
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ἦ, καὶ Πείραιον προσεφώνεε πισὸν ἑταῖρον·
Πείραιε Κλυτίδη, σὺ δέ μοι τά περ ἄλλα μάλιστα
Πείθῃ ἑμῶν ἑτάρων, οἵ μοι Πύλον εἰς ἅμ' ἕποντο·
Καὶ νῦν μοι τὸν ξεῖνον ἄγων ἐν δώμασι σοῖσιν
Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.
Τὸν δ' αὖ Πείραιος δουριχλυτὸς ἀντίον ηὔδα·
Τηλέμαχ', εἰ γάρ κεν σὺ πολὺν χρόνον ἐνθάδε μίμνοις,
Τόνδε δ' ἐγὼ κομιῶ, ξενίων δέ οἱ οὐ ποθὴ ἔσαι.
Ὡς εἰπὼν, ἐπὶ νηὸς ἔβη, ἐκέλευσε δ' ἑταίρους
Αὐτούς τ' ἀμβαίνειν, ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι.
Οἱ δ' αἶψ' εἴσβαινον, καὶ ἐπὶ κληῖσι κάθιζον.
Τηλέμαχος δ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ,
Νηὸς ἀπ' ἰκριόφιν· τοὶ δὲ πρυμνήσι' ἔλυσαν.

Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, ὡς ἐκέλευσε
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Τὸν δ' ὦκα προβιβῶντα πόδες φέρον, ὄφρ' ἵκετ' αὐλὴν,
Ἔνθα οἱ ἦσαν ὗες μάλα μυρίαι, ἦσι συβώτης
Ἐθλὸς ἐὼν ἐνίαυεν, ἀνάκτεσιν ἥπια εἰδώς.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Π.

Πῖ δ' ἄρα Τηλέμαχος ἀναγνωρίζει πατέρα ὅν.

Τῶ δ' αὖτ' ἐν κλισίῃ Ὀδυσεὺς καὶ θεῖος ὑφορβὸς
Ἐντύνοντο ἄριστον ἅμ' ἠοῖ, κειαμένω πῦρ,
Ἐκπεμψάν τε νομῆας ἅμ' ἀγρομένοισι σύεσσι.
Τηλέμαχον δὲ περίοσσαινον κύνες ὑλακόμωροι,
Οὐδ' ὕλαον προσιόντα· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσεὺς
Σαίνοντάς τε κύνας, περί τε κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν·
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εὔμαι', ἦ μάλα τίς τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος,
Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος· ἐπεὶ κύνες ὄχ ὑλάουσιν,
Ἀλλὰ περιοσσαίνουσι· ποδῶν δ' ὑπὸ δοῦπον ἀκούω.
Οὔπω πᾶν εἴρητο ἔπος, ὅτε οἱ φίλος υἱὸς

Ἕση ἐνὶ προθύροισι· παφὼν δ' ἀνόρθσε συβώτης·
Ἐκ δ' ἄρα οἱ χειρῶν πέσεν ἄγγεα, τοῖς ἐπονεῖτο,
Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον· ὁ δ' ἀντίος ἦλυθ' ἄνακτος·
Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε, καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
Χεῖράς τ' ἀμφοτέρας· θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ.
Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει,
Ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γαίης δεκάτῳ ἐνιαυτῷ,
Μοῦνον, τηλύγετον, τῷ ἐπ' ἄλγεα πολλὰ μογήσῃ·
Ὡς τότε Τηλέμαχον θεοειδέα δῖος ὑφορβὸς
Πάντα κύσεν περιφὺς, ὡς ἐκ θανάτοιο φυγόντα·
Καί ῥ' ὀλοφυρόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε
Ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ὤχεο νηὶ Πύλονδε·
Ἀλλ' ἄγε νῦν εἴσελθε, φίλον τέκος, ὄφρα σε θυμῷ
Τέρψομαι εἰσορόων νέον ἄλλοθεν ἔνδον ἐόντα.
Οὐ μὲν γάρ τι θάμ' ἀγρὸν ἐπέρχεαι, οὐδὲ νομῆας,
Ἀλλ' ἐπιδημεύεις· ὡς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων προσορᾶν ἀϊδηλον ὅμιλον.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Εἶσεται ἔτως, ἄττα· σέθεν δ' ἕνεκ' ἐνθάδ' ἱκάνω,

Ὄφρα σέ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδω, καὶ μῦθον ἀκούσω,
Εἴ μοι ἔτ' ἐν μεγάροις μήτης μένει, ἠέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλος ἔγημεν· Ὀδυσῆος δέ πε εὐνὴ
Χήτει ἐνευναίων κακὰ ἀρῴχυια κῆται ἔχουσα.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
Καὶ λίην κείνη γε μένει τετληότι θυμῷ
Σοῖσιν ἐνὶ μεγάροισιν· ὀϊζυραὶ δέ οἱ αἰεὶ
Φθίνουσιν νύκτες τε καὶ ἤματα δακρυχεούσῃ.
Ὡς ἄρα φωνήσας οἱ ἐδέξατο χάλκεον ἔγχος·
Αὐτὰρ ὅγ' εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν.
Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατὴρ ὑπόειξεν Ὀδυσεύς·
Τηλέμαχος δ' ἐτέρωθεν ἐρήτυε, φώνησέν τε·
Ἧσο, ὦ ξεῖνε· ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δήομεν ἕδρην
Σταθμῷ ἐν ἡμετέρῳ· πάρα δ' ἀνήρ, ὃς καταθήσει.
Ὡς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τῷ δὲ συβώτης
Χεῦεν ὕπο χλωρῆς ῥῶπας, καὶ κῶας ὕπερθεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα Ὀδυσῆος φίλος υἱός.
Τοῖσιν δὲ κρειῶν πίνακας παρέθηκε συβώτης
Ὀπταλέων, ἃ ῥα τῇ προτέρῃ ὑπέλειπον ἔδοντες·
Σῖτον δ' ἐσυμένως παρενήνεεν ἐν κανέοισιν,

Ἐν δ' ἄρα χιστυβίῳ χίεν μελιηδέα οἶνον·
Αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν Ὀδυσσῆος θείοιο.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεε δῖον ὑφορβόν·
Ἄττα, πόθεν τοι ξεῖνος ὅδ' ἵκετο; πῶς δέ ἑ ναῦται
Ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωντο;
Οὐ μὲν γάρ τί ἑ πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθέα πάντ' ἀγορεύσω·
Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων·
Φησὶ δὲ πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστεα δινηθῆναι
Πλαζόμενος· ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τάγε δαίμων.
Νῦν δ' αὖ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐκ νηὸς ἀποδρὰς
Ἦλυθ' ἐμὸν πρὸς σταθμόν· ἐγὼ δέ σοι ἐγγυαλίξω·
Ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις· ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Εὔμαι', ἦ μάλα τῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες·
Πῶς γὰρ δὴ τὸν ξεῖνον ἐγὼν ὑποδέξομαι οἴκῳ;
Αὐτὸς μὲν νέος εἰμὶ, καὶ ὔπω χερσὶ πέποιθα

Ἄνδρ' ἀπαμύναθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ·
Μητρὶ δ' ἐμῇ δίχα θυμὸς ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζει,
Ἢ αὐτῦ παρ' ἐμοί τε μένῃ, καὶ δῶμα κομίζῃ,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν·
Ἢ ἤδη ἅμ' ἕπηται Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισιν ἀνὴρ, καὶ πλεῖστα πόρῃσιν.
Ἀλλ' ἤτοι τὸν ξεῖνον, ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
Δώσω δὲ ξίφος ἄμφηκες, καὶ ποσὶ πέδιλα,
Πέμψω δ', ὅππη μιν καρδίη θυμός τε κελεύει.
Εἰ δ' ἐθέλεις σὺ, κόμισσον ἐνὶ σαθμοῖσιν ἐρύξας·
Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον ἅπαντα,
Ἕδμεναι, ὡς ἂν μή σε κατατρύχῃ καὶ ἑταίρους.
Κεῖσε δ' ἂν οὔ μιν ἔγωγε μετὰ μνηστῆρας ἐῶμι
Ἔρχεσθαι· λίην γὰρ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχουσι,
Μή μιν κερτομέωσιν, ἐμοὶ δ' ἄχος ἔσσεται αἰνόν.
Πρῆξαι δ' ἀργαλέον τι μετὰ πλεόνεσσιν ἐόντα
Ἄνδρα καὶ ἴφθιμον· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Ὦ φίλ', ἐπεί θήν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστὶν,

Ἦ μάλα μευ καταδάπτετ' ἀκόντος φίλον ἦτορ,
Οἷα φατὲ μνησῆας ἀτάθαλα μηχανάασθαι
Ἐν μεγάροις, ἀέκητι σέθεν, τοιόσδε ἐόντος.
Εἰπέ μοι, ἠὲ ἑκὼν ὑποδάμνασαι, ἤ σέ γε λαοὶ
Ἐχθαίρουσ' ἀνὰ δῆμον, ἐπισπόμενοι θεῶν ὀμφῇ·
Ἦ τι κασιγνήτοις ἐπιμέμφεαι· οἵσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται.
Αἲ γὰρ ἐγὼν ὅτω νέος εἴην τῷδ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἢ παῖς ἐξ Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Ἐλθοι ἀλητεύων· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα·
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀπ' ἐμεῖο κάρη τάμοι ἀλλότριος φὼς,
Εἰ μὴ ἐγὼ κείνοισι κακὸν πάντεσσι γενοίμην,
Ἐλθὼν ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Εἰ δ' αὖ με πληθύι δαμασσάατο μοῦνον ἐόντα,
Βουλοίμην κ' ἐν ἐμοῖσι κατακτάμενος μεγάροισι
Τεθνάμεν, ἢ τάδε γ' αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι,
Ξείνους τε συφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας
Ῥυσάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά·
Καὶ οἶνον διαφυσόμενον, καὶ σῖτον ἔδοντας
Μάψ, αὔτως, ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ' ἀτρεκέως ἀγορεύσω·
Οὔτε τί μοι πᾶς δημος ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει,
Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι, οἷσί περ ἀνὴρ
Μαρναμένοισι πέποιθε, καὶ εἰ μέγα νεῖκος ὄρηται·
Ὧδε γὰρ ἡμετέρην γενεὴν μένωσε Κρονίων·
Μοῦνον Λαέρτην Ἀρκείσιος υἱὸν ἔτικτε,
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Μοῦνον ἔμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν, οὐδ' ἀπόνητο·
Τῷ νῦν δυσμενέες μάλα μυρίοι εἰσ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,
Ἠδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσι,
Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται συγερὸν γάμον, οὔτε τελευτὴν
Ποιῆσαι δύναται· τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες
Οἶκον ἐμόν· τάχα δή με διαρραίσουσι καὶ αὐτόν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
Ἄτλα, σὺ δ' ἔρχεο θᾶσσον, ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Εἰπὲ ὅτι οἱ σῶς εἰμι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα.

Αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῦ μενέω, σὺ δὲ δεῦρο νέεσθαι,
Οἴῃ ἀπαγγείλας· τῶν δ' ἄλλων μή τις Ἀχαιῶν
Πευθέσθω· πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Γιγνώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Εἰ καὶ Λαέρτῃ αὐτὴν ὁδὸν ἄγγελος ἔλθω
Δυσμόρῳ· ὃς τείως μὲν Ὀδυσῆος μέγ' ἀχεύων
Ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε, μετὰ δμώων τ' ἐνὶ οἴκῳ
Πῖνε καὶ ἤθ', ὅτε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγοι·
Αὐτὰρ νῦν, ἐξ οὗ σύ γε ὤχεο νηὶ Πύλονδε,
Οὔπω μίν φασιν φαγέμεν καὶ πιέμεν αὔτως,
Οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν· ἀλλὰ σοναχῇ τε γόῳ τε
Ἧσαι ὀδυρόμενος, φθινύθει δ' ἀμφ' ὀστέοφιν χρώς.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἄλγιον, ἀλλ' ἔμπης μιν ἐάσομεν, ἀχνύμενόν περ.
Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι,
Πρῶτόν κεν τῦ πατρὸς ἑλοίμεθα νόστιμον ἦμαρ.
Ἀλλὰ σύ γ' ἀγγείλας ὀπίσω κίε, μηδὲ κατ' ἀγρὸς
Πλάζεσθαι μετ' ἐκεῖνον· ἀτὰρ πρὸς μητέρα εἰπεῖν,

Ἀμφίπολον ταμίην ὀτρυνέμεν ὅτλι τάχιστα
Κρύβδην· κείνη γάρ κεν ἀπαγγείλειε γέροντι.
Ἦ ῥα, καὶ ὦρσε συφορβόν· ὁ δ' εἵλετο χερσὶ πέδιλα,
Δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἴεν· ἐκ δ' ἄρ' Ἀθήνην
Λῆθεν ἀπὸ σταθμοῖο κιὼν Εὔμαιος ὑφορβός·
Ἀλλ' ἤγε σχεδὸν ἦλθε· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ
Καλῇ τε, μεγάλῃ τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' εἰδυίῃ.
Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα·
Οὐδ' ἄρα Τηλέμαχος ἴδεν ἀντίον, οὐδ' ἐνόησεν·
Οὐ γάρ πω πάντεσσι θεοὶ φαίνονται ἐναργεῖς·
Ἀλλ' Ὀδυσεύς τε, κύνες τε ἴδον, καί ῥ' οὐχ ὑλάοντο,
Κνυζηθμῷ δ' ἐτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.
Ἡ δ' ἄρ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε· νόησε δὲ δῖος Ὀδυσεὺς,
Ἐκ δ' ἦλθεν μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
Στῆ δὲ πάροιθ' αὐτῆς· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Ἤδη νῦν σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,
Ὡς ἂν μνησῆρσιν θάνατον καὶ κῆρ' ἀεαρόντε
Ἔρχησθον προτὶ ἄστυ περικλυτόν· οὐδ' ἐγὼ αὐτὴ
Δηρὸν ἀπὸ σφῶϊν ἔσομαι, μεμαυῖα μάχεσθαι.

Ἦ, καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσατ' Ἀθήνη·
Φᾶρος μέν οἱ πρῶτον ἐϋπλυνὲς, ἠδὲ χιτῶνα,
Θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι· δέμας δ' ὤφελλε καὶ ἥβην.
Ἂψ δὲ μελαγχροιὴς γένετο, γναθμοὶ δὲ πάνυσθεν·
Κυάνεαι δ' ἐγένοντο ἐθειράδες ἀμφὶ γένειον.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ἤιεν ἐς κλισίην· θάμβησε δέ μιν φίλος υἱός·
Ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀλλοῖός μοι, ξεῖνε, φάνης νέον ἠὲ πάροιθεν,
Ἄλλα δὲ εἵματ' ἔχεις, καί τοι χρὼς οὐκ ἔθ' ὁμοῖος.
Ἦ μάλα τις θεός ἐσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν·
Ἀλλ' ἵληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώομεν ἱερὰ,
Ἠδὲ χρύσεα δῶρα τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Οὔ τίς τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις;
Ἀλλὰ πατὴρ τεός εἰμι, τοῦ εἵνεκα σὺ σεναχίζων
Πάσχεις ἄλγεα πολλὰ, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.
Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καδδὲ παρειῶν
Δάκρυον ἦκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμὲς αἰεί.

Τηλέμαχος δ', οὐ γάρ πω ἐπείθετο ὃν πατέρ' εἶναι,
Ἐξαῦτίς μιν ἔπεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Οὐ σύ γ' Ὀδυσεύς ἐσι, πατὴρ ἐμός· ἀλλά με δαίμων
Θέλγει, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος σεναχίζω·
Οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
Ὤ, αὐτῷ γε νόῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθών,
Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη νέον, ἠδὲ γέροντα.
Ἦ γάρ τοι νέον ἦδα γέρων, καὶ ἀεικέα ἕσσο,
Νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Τηλέμαχ', οὔ σε ἔοικε φίλον πατέρ' ἔνδον ἐόντα
Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι.
Οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσεύς·
Ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοιόσδε, παθὼν κακὰ, πολλά τ' ἀνατλὰς,
Ἦλυθον εἰκοσῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
Ἥ τέ με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
Ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἀνδρὶ νέῳ, καὶ καλὰ περὶ χροῒ εἵματ' ἔχοντι.
Ῥηΐδιον δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,

Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι.
Ὣς ἄρα φωνήσας κατ' ἄρ' ἕζετο· Τηλέμαχος δὲ
Ἀμφιχυθεὶς πατέρ' ἐσθλὸν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων.
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο·
Κλαῖον δὲ λιγέως, ἀδινώτερον ἤ τ' οἰωνοὶ,
Φῆναι, ἢ αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, οἵσί τε τέκνα
Ἀγρόται ἐξείλοντο, πάρος πετεεινὰ γενέσθαι·
Ὣς ἄρα τοί γ' ἐλεεινὸν ὑπ' ὀφρύσι δάκρυον εἶβον.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
Ποίη γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νηΐ σε ναῦται
Ἦγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχετόωνται;
Οὐ μὲν γάρ τί σε πεζὸν ὀΐομαι ἐνθάδ' ἱκέσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω·
Φαίηκές μ' ἄγαγον ναυσίκλυτοι, οἵ τε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται·
Καί μ' εὗδοντ' ἐν νηῒ θοῇ ἐπὶ πόντον ἄγοντες
Κάτθεσαν εἰς Ἰθάκην· ἔπορον δέ μοι ἀγλαὰ δῶρα,
Χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις, ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν·

Καὶ τὰ μὲν ἐν σπήεσι θεῶν ἰότητι κέοντα.
Νῦν δ᾽ αὖ δεῦρ᾽ ἰκόμην ὑποθημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
Ὄφρα κε δυσμενέεσι φόνῳ περὶ βουλεύσωμεν.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι μνηστῆρας ἀριθμήσας κατάλεξον,
Ὄφρ᾽ εἰδέω, ὅσοι τε καὶ οἵτινες ἀνέρες εἰσί·
Καί κεν ἐμὸν κατὰ θυμὸν ἀμύμονα μερμηρίξας
Φεύσομαι, εἴ κεν νῶϊ δυνησόμεθ᾽ ἀντιφέρεσθαι,
Μάνῳ ἄνευθ᾽ ἄλλων, ἢ καὶ διζησόμεθ᾽ ἄλλους.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ὦ πάτερ, ἦτοι σεῖο μέγα κλέος αἰὲν ἄκουον,
Χεῖράς τ᾽ ἀϊχμητὴν ἔμεναι, καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
Ἀλλὰ λίην μέγα εἶπες, ἄγη μ᾽ ἔχει· οὐδέ κεν εἴη,
Ἀνδρε δύω πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισι μάχεσθαι.
Μνηστήρων δ᾽ ὅτ᾽ ἄρ δεκὰς ἀτρεκὲς, οὐδὲ δύ᾽ οἷα,
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες· τάχα δ᾽ εἴσεαι ἐνθάδ᾽ ἀριθμόν.
Ἐκ μὲν Δουλιχίοιο δύω καὶ πεντήκοντα
Κοῦροι κεκριμένοι, ἓξ δὲ δρηστῆρες ἕπονται·
Ἐκ δὲ Σάμης πίσυρές τε καὶ εἴκοσι κοῦροι ἔασιν·
Ἐκ δὲ Ζακύνθου ἔασιν ἐείκοσι φῶτες Ἀχαιῶν·
Ἐκ δ᾽ αὐτῆς Ἰθάκης δυοκαίδεκα πάντες ἄριστοι,

Καή σφιν ἄμ' ἐσὶ Μέδων κήρυξ, καὴ θεῖος ἀοιδὸς,
Καὴ δοιὼ θεράποντε, δαήμονε δαιτροσυνάων.
Τῶν εἴ κεν πάντων ἀντήσομεν ἔνδον ἐόντων,
Μὴ πολύπικρα καὴ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών.
Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαή τιν' ἀμύντορα μερμηρίξαι,
Φεράζευ, ὅ κέν τις νῶϊν ἀμύνοι πρόφρονι θυμῷ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καή μευ ἄκουσον,
Καὴ φεάσαι, εἰ καὴ νῶϊν Ἀθήνη, σὺν Διῒ πατρὶ,
Ἀρκέσει, ἠέ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἐθλώ τοι τάτω γ' ἐπαμύντορε, τὼς ἀγορεύεις,
Ὑψι περ ἐν νεφέεσι καθημένω· ὥτε καὴ ἄλλοις
Ἀνδράσι τε κρατέεσι, καὴ ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Οὐ μέν τοι κείνω γε πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἔσεσθον
Φυλόπιδος κρατερῆς, ὁπότε μνησῆρσι καὴ ἡμῖν
Ἐν μεγάροισιν ἐμοῖσι μένος κρίνηται Ἄρηος.
Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν ἔρχευ ἄμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
Οἴκαδε, καὴ μνησῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμίλει·

Αὐτὰρ ἐμὲ προτὶ ἄστυ συβώτης ὕστερον ἄξει,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι.
Εἰ δέ μ' ἀτιμήσουσι δόμον κάτα, σὸν δὲ φίλον κῆρ
Τετλάτω ἐν σήθεσι, κακῶς πάσχοντος ἐμεῖο·
Ἤπερ καὶ διὰ δῶμα πολῶν ἕλκωσι θύραζε,
Ἢ βέλεσιν βάλλωσι· σὺ δ' εἰσορόων ἀνέχεσθαι·
Ἀλλ' ἤτοι παύεσθαι ἀνωγέμεν ἀφροσυνάων,
Μειλιχίοις ἐπέεσι παραυδῶν· οἱ δέ τοι ὅτι
Πείσονται· δὴ γάρ σφι παρίσαται αἴσιμον ἦμαρ.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Ὁππότε κεν πολύβουλος ἐνὶ φρεσὶ θήσει Ἀθήνη,
Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ· σὺ δ' ἔπειτα νοήσας,
Ὅσσα τοι ἐν μεγάροισιν ἀρήϊα τεύχεα κεῖται,
Ἐς μυχὸν ὑψηλῆς θαλάμης καταθεῖναι ἀείρας
Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνηστῆρας μαλακοῖς ἐπέεσσι
Παρφάσθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
Ἐκ καπνὸς κατέθηκ', ἐπεὶ ἀκέτι τοῖσιν ἐώικει,
Οἷά ποτε Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσεύς,
Ἀλλὰ κατήκισαι, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή.
Πρὸς δ' ἔτι μοι τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶ θῆκε Κρονίων,

Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,
Ἀλλήλους τρώσητε, καταισχύνητέ τε δαῖτα,
Καὶ μνησύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Νῶϊν δ' οἵοισιν δύο φάσγανα καὶ δύο δοῦρε
Καλλιπέειν, καὶ δοιὰ βοάγρια χερσὶν ἑλέσθαι·
Ὡς ἂν ἐπιθύσαντες ἑλοίμεθα· τὼς δέ κ' ἔπειτα
Παλλὰς Ἀθηναίη θέλξει, καὶ μητιέτα Ζεύς.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι, καὶ αἵματος ἡμετέροιο,
Μή τις ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀκουσάτω ἔνδον ἐόντος,
Μήτ' ἦν Λαέρτης ἴσω τόγε, μήτε συβώτης,
Μήτε τις οἰκήων, μήτ' αὐτὴ Πηνελόπεια·
Ἀλλ' οἶοι, σύ τ' ἐγώ τε, γυναικῶν γνώομεν ἰθύν·
Καί κε τέο δμώων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν,
Ἠμὲν ὅπως τις νὼ τίει καὶ δείδιε θυμῷ,
Ἠδ' ὅτις οὐκ ἀλέγει, σὲ δ' ἀτιμᾷ τοῖον ἐόντα.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
Ὦ πάτερ, ἦτοι ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ' ὀΐω
Γνώσεαι· οὐ μὲν γάρ τι χαλιφροσύναι γέ μ' ἔχουσιν·
Ἀλλ' ἔτοι τόδε κέρδος ἐγὼν ἔσεσθαι ὀΐω

Ἡμῖν ἀμφοτέροισι· σὲ δὲ φράζεσθαι ἄνωγα.
Δηθὰ γὰρ αὖτως εἶσι ἑκάστῳ πειρητίζων,
Ἔργα μετερχόμενος· τοὶ δ' ἐν μεγάροισιν ἔκηλοι
Χρήματα δαρδάπτουσιν ὑπέρβιον, ὀδὲ ἔπι φειδώ.
Ἀλλ' ἤτοι σε γυναῖκας ἐγὼ δεδάασθαι ἄνωγα,
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ οὐ νηλητεῖς εἰσιν·
Ἀνδρῶν δ' οὐκ ἂν ἔγωγε κατὰ σαθμὸς ἐθέλοιμι
Ἡμέας πειράζειν, ἀλλ' ὕστερα ταῦτα πένεσθαι,
Εἰ ἐτεόν γέ τι οἶσθα Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἡ δ' ἄρ' ἔπειτ' Ἰθάκηνδε κατήγετο νηῦς εὐεργὴς,
Ἣ φέρε Τηλέμαχον Πυλόθεν καὶ πάντας ἑταίρους·
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς ἵκοντο,
Νῆα μὲν οἵγε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν,
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες·
Αὐτίκα δ' ἐς Κλυτίοιο φέρον περικαλλέα δῶρα.
Αὐτὰρ κήρυκα πρόσαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος,
Ἀγγελίην ἐρέοντα περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Οὕνεκα Τηλέμαχος μὲν ἐπ' ἀγρῷ, νῆα δ' ἀνώγει
Ἄσυλ' ἀποπλέειν· ἵνα μὴ δείσασ' ἐνὶ θυμῷ

Ἰφθίμη βασίλεια τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβοι.
Τῷ δὲ συναντήτην κήρυξ καὶ δῖος ὑφορβὸς,
Τῆς αὐτῆς ἕνεκ' ἀγγελίης, ἐρέοντε γυναικί.
Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἵκοντο δόμον θείου βασιλῆος,
Κήρυξ μέν ῥα μέσῃσι μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν·
Ἤδη τοι, βασίλεια, φίλος παῖς εἰλήλυθε.
Πηνελοπείη δ' εἶπε συβώτης ἄγχι παρασὰς
Πάνθ', ὅσα οἱ φίλος υἱὸς ἀνώγει μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶσαν ἐφημοσύνην ἀπέειπε,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μετ' ὕας, λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε.
Μνηστῆρες δ' ἀκάχοντο, κατήφησάν τ' ἐνὶ θυμῷ·
Ἐκ δ' ἦλθον μεγάροιο παρὲκ μέγα τειχίον αὐλῆς,
Αὐτῇ δὲ προπάροιθε θυράων ἑδριόωντο·
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ὑπερφιάλως τετέλεσται
Τηλεμάχῳ, ὁδὸς ἥδε· φάμεν δέ οἱ οὐ τελέεσθαι.
Ἀλλ' ἄγε, νῆα μέλαιναν ἐρύσομεν, ἥτις ἀρίστη·
Ἐς δ' ἐρέτας ἁλιῆας ἀγείρομεν, οἵ κε τάχιστα
Κείνοις ἀγγείλωσι θοῶς οἶκόνδε νέεσθαι.
Οὔπω πᾶν εἴρητ', ὅτ' ἄρ' Ἀμφίνομος ἴδε νῆα,

Στρεφθεὶς ἐκ χώρης, λιμένος πολυβενθέος ἐντὸς,
Ἰσία τε στέλλοντας, ἑρετμά τε χερσὶν ἔχοντας.
Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεεν οἷς ἑτάροισι·
Μή τιν' ἔτ' ἀγγελίην ὀτρύνομεν· οἵδε γὰρ ἔνδον·
Ἦ τίς σφιν τόδ' ἔειπε θεῶν, ἢ εἴσιδον αὐτοὶ
Νῆα παρερχομένην, τὴν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν ἐπὶ θῖνα θαλάσσης·
Αἶψα δὲ νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσαν,
Τεύχεα δέ σφ' ἀπένεικαν ὑπέρθυμοι θεράποντες.
Αὐτοὶ δ' εἰς ἀγορὴν ἶον ἀθρόοι, οὐδέ τιν' ἄλλων
Εἴων, οὔτε νέων μεταΐζειν, οὔτε γερόντων.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Ὤ πόποι, ὡς τόνδ' ἄνδρα θεοὶ κακότητος ἔλυσαν·
Ἥματα μὲν σκοποὶ ἷζον ἐπ' ἄκρης ἠνεμοέσσης
Αἰὲν ἐπασύτεροι· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι,
Οὔποτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Νηῒ θοῇ πλέοντες ἐμίμνομεν ἠῶ δῖαν,
Τηλέμαχον λοχόωντες, ἵνα φθίσωμεν ἑλόντες
Αὐτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδε δαίμων.
Ἡμεῖς δ' ἐνθάδε οἱ φραζώμεθα λυγρὸν ὄλεθρον

Τηλεμάχῳ· μηδ' ἧμας ὑπεκφύγοι· οὐ γὰρ ὀΐω,
Τόσσ' γε ζώοντος, ἀνύσεσθαι τάδε ἔργα.
Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐπισήμων βουλῇ τε νόῳ τε·
Λαοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἦρα φέρουσιν.
Ἀλλ' ἄγετε, πρὶν κεῖνον ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς
Εἰς ἀγορήν· οὐ γάρ τι μεθησέμεναί μιν ὀΐω,
Ἀλλ' ἀπομηνίσει, ἐρέει δ' ἐν πᾶσιν ἀνασὰς,
Οὕνεκά οἱ φόνον αἰπὺν ἐρράπτομεν, οὐδ' ἐκίχημεν·
Οἱ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα·
Μή τι κακὸν ῥέξωσι, καὶ ἡμέας ἐξελάσωσι
Γαίης ἡμετέρης, ἄλλον δ' ἀφικώμεθα δῆμον.
Ἀλλὰ φθέωμεν ἑλόντες ἐπ' ἀγρῷ νόσφι πόληος,
Ἢ ἐν ὁδῷ· βίοτον δ' αὐτοὶ καὶ κτήματ' ἔχωμεν,
Δασσάμενοι κατὰ μοῖραν ἐφ' ἡμέας, οἰκία δ' αὖτε
Κείνου μητέρι δοῖμεν ἔχειν, ἠδ' ὅστις ὀπυίοι.
Εἰ δ' ὑμῖν ὅδε μῦθος ἀφαυδάνει, ἀλλὰ βέλεσθε
Αὐτόν τε ζώειν καὶ ἔχειν πατρώϊα πάντα,
Μή οἱ χρήματ' ἔπειτα ἄλις θυμηδὲ' ἔδωμεν
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι, ἀλλ' ἐκ μεγάροιο ἕκαστος
Μνάᾳσι ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δ' ἂν ἔπειτα

Γήμαιθ', ὅς κεν πλεῖσα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,
Νίσω Φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδαο ἄνακτος·
Ὅς ῥ' ἐκ Δουλιχίου πολυπύρου, ποιήεντος,
Ἡγεῖτο μνηστῆρσι· μάλιστα δὲ Πηνελοπείη
Ἤνδανε μύθοισι· φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσιν·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ὦ φίλοι, οὐκ ἂν ἔγωγε κατακτείνειν ἐθέλοιμι
Τηλέμαχον· δεινὸν δὲ γένος βασιλήϊόν ἐστι
Κτείνειν· ἀλλὰ πρῶτα θεῶν εἰρώμεθα βουλάς·
Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες,
Αὐτός τε κτενέω, τούς τ' ἄλλους πάντας ἀνώξω·
Εἰ δέ κ' ἀποτρωπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα.
Ὣς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Αὐτίκ' ἔπειτ' ἀνστάντες ἔβαν δόμον εἰς Ὀδυσῆος·
Ἐλθόντες δ' ἑκάθιζον ἐπὶ ξεστοῖσι θρόνοισιν.
Ἡ δ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε περίφρων Πηνελόπεια,
Μνηστήρεσι φανῆναι ὑπέρβιον ὕβριν ἔχουσι·
Πεύθετο γὰρ οὒ παιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ὄλεθρον·

Κήρυξ γάρ οἱ ἕειπε Μέδων, ὃς ἐπεύθετο βουλάς.
Βῆ δ' ἰέναι μέγαρόνδε, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν·
Ἀλλ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀντίνοον δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἀντίνο', ὕβριν ἔχων, κακομήχανε καὶ δέ σέ φασιν
Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μετ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστον
Βουλῇ καὶ μύθοισι· σὺ δ' οὐκ ἄρα τοῖος ἔησθα.
Μάργε, τίη δὲ σὺ Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάπτεις, οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι, οἷσιν ἄρα Ζεὺς
Μάρτυρος; οὐδ' ὅσίη κακὰ ῥάπτειν ἀλλήλοισιν.
Ἦ οὐκ οἶσθ', ὅτε δεῦρο πατὴρ τεὸς ἵκετο φεύγων,
Δῆμον ὑποδδείσας; δὴ γὰρ κεχολώατο λίην,
Οὕνεκα ληϊσῆρσιν ἐπισπόμενος Ταφίοισιν
Ἤκαχε Θεσπρωτούς· οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν·
Τόν ῥ' ἔθελον φθῖσαι, καὶ ἀπορρᾶϊσαι φίλον ἦτορ,
Ἠδὲ κατὰ ζωὴν φαγέειν μενοεικέα πολλήν·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε, καὶ ἔσχεθεν, ἱεμένους περ.
Τῷ νῦν οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα,

Παῖδά τ' ἀποκτείνεις, ἐμὲ δὲ μεγάλως ἀκαχίζεις·
Ἀλλά σε παύσαθαι κέλομαι, καὶ ἀνώγεμεν ἄλλος.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἀντίον ηὔδα·
Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Οὐκ ἔθ' ἕτος ἀνὴρ, οὐδ' ἔσεται, οὐδὲ γένηται,
Ὅς κεν Τηλεμάχῳ σῷ υἱέϊ χεῖρας ἐποίσει,
Ζώοντός γ' ἐμέθεν καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται,
Αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρὶ
Ἡμετέρῳ· ἐπεὶ καὶ ἐμὲ πτολίπορθος Ὀδυσεὺς
Πολλάκι γέναστιν οἷσιν ἐφεσσάμενος κρέας ὀπτὸν
Ἐν χείρεσιν ἔθηκεν, ἐπέσχε τε οἶνον ἐρυθρόν.
Τῷ μοι Τηλέμαχος πάντων πολὺ φίλτατός ἐστιν
Ἀνδρῶν· οὐδέ τί μιν θάνατον τρομέεσθαι ἄνωγα,
Ἔκ γε μνηστήρων· θεόθεν δ' οὐκ ἔστ' ἀλέασθαι.
Ὣς φάτο θαρσύνων· τῷ δ' ἤρτυεν αὐτὸς ὄλεθρον.
Ἡ μὲν ἄρ' εἰσαναβᾶσ' ὑπερῴϊα σιγαλόεντα
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

Ἑσπέριος δ' Ὀδυσῆϊ καὶ υἱέϊ δῖος ὑφορβὸς
Ἦλυθεν· οἱ δ' ἄρα δόρπον ἐπισαδὸν ὡπλίζοντο,
Σῦν ἱερεύσαντες ἐνιαύσιον· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισαμένη Λαερτιάδην Ὀδυσῆα,
Ῥάβδῳ πεπληγυῖα, πάλιν ποίησε γέροντα·
Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕανε περὶ χροΐ· μή ἑ συβώτης
Γνοίη ἐσάντα ἰδὼν, καὶ ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ
Ἦλθοι ἀπαγγέλλων, μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο.
Τὸν καὶ Τηλέμαχος πρότερος προὔφη μῦθον ἔειπεν·
Ἦλθες, δῖ' Εὔμαιε· τί δὴ κλέος ἔσ' ἀνὰ ἄστυ;
Ἦ ῥ' ἤδη μνηστῆρες ἀγήνορες ἔνδον ἔασιν
Ἐκ λόχου; ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἴκαδ' ἰόντα;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Οὐκ ἔμελέν μοι ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι,
Ἄσυ καταβλώσκοντα· πάχισά με θυμὸς ἄνωγεν
Ἀγγελίην εἰπόντα πάλιν δεῦρ' ἀπονέεσθαι.
Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκὺς,
Κήρυξ, ὃς δὴ πρῶτος ἔπος σῇ μητρὶ ἔειπεν.
Ἄλλο δέ τοι τόδε οἶδα, τὸ γὰρ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν·
Ἤδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἑρμαῖος λόφος ἐστὶν,

Ἦα κιὼν, ὅτε νῆα θοὴν ἰδόμην κατιοῦσαν
Ἐς λιμένʼ ἡμέτερον· πολλοὶ δʼ ἔσαν ἄνδρες ἐν αὐτῇ·
Βεβρίθει δὲ σάκεσι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι·
Καί σφεας ὠϊόθην τὰς ἔμμεναι, οὐδέ τι οἶδα.
Ὡς φάτο· μείδησεν δʼ ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο,
Ἐς πατέρʼ ὀφθαλμοῖσιν ἰδών· ἀλέεινε δʼ ὑφορβόν.
Οἱ δʼ ἐπεὶ ἓν παύσαντο πόνῳ, τετύκοντό τε δαῖτα,
Δαίνυντʼ· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνῳ δῶρον ἕλοντο.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ρ.

Ῥῶ, βάλες, αἰπόλε τε, μνηστήρ τε, κύων ὃν ἀνέγνω.

Ημος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Δὴ τότ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσῆος θείοιο·
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει,
Ἆσυδε ἱέμενος, καὶ ἐὸν προσέειπε συβώτην·
Ἄτ', ἤτοι μὲν ἐγὼν εἶμ' ἐς πόλιν, ὄφρα με μήτης
Ὄψεται· οὐ γάρ μιν πρόσθεν παύσεσθαι οἴω
Κλαυθμῷ τε συγερῷο, γόοιό τε δακρυόεντος,
Πρίν γ' αὐτόν μ' ἐσίδηται· ἀτάρ σοί γ' ὧδ' ἐπιτέλλω·
Τὸν ξεῖνον δύσηνον ἄγ' ἐς πόλιν, ὄφρ' ἂν ἐκεῖθι
Δαῖτα πτωχεύῃ· δώσει δέ οἱ, ὅς κ' ἐθέλῃσι,

Πύρνον καὶ κοτύλην· ἐμὲ δ' ὄπως ἐσὶν ἅπαντας
Ἀνθρώπους ἀνέχεσθαι, ἔχοντά περ ἄλγεα θυμῷ.
Ὁ ξεῖνος δ' εἴπερ μάλα μηνίει, ἄλγιον αὐτῷ
Ἔσεται· ἦ γὰρ ἐμοὶ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ φίλος, ὐδέ τοι αὐτὸς ἐρύκεσθαι μενεαίνω·
Πτωχῷ γέλτιόν ἐσι κατὰ πτόλιν, ἠὲ κατ' ἀγρούς,
Δαῖτα πτωχεύειν· δώσει δέ μοι, ὅς κ' ἐθέλησιν.
Οὐ γὰρ ἐπὶ σαθμοῖσι μένειν ἔτι τηλίκος εἰμὶ,
Ὥστ' ἐπιτειλαμένῳ σημάντορι πάντα πιθέσθαι·
Ἀλλ' ἔρχευ· ἐμὲ δ' ἄξει ἀνὴρ ὅδε, ὃν σὺ κελεύεις,
Αὐτίκ', ἐπεί κε πυρὸς θερέω, ἁλέη τε γένηται·
Αἰνῶς γὰρ τάδε εἵματ' ἔχω κακά· μή με δαμάσῃ
Στίβη ὑπηοίη· ἔκαθεν δέ τοι ἄσυ φάτ' εἶναι.
Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ διὰ σαθμοῖο βεβήκει,
Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς· κακὰ δὲ μνησῆρσι φύτευεν.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκανε δόμους εὖ ναιετάοντας,
Ἔγχος μέν ῥ' ἔστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν,
Αὐτὸς δ' εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λαΐνον ὐδόν.
Τὸν δὲ πολὺ πρώτη εἶδε τροφὸς Εὐρύκλεια,

Κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι·
Δακρύσασα δ᾽ ἔπειτ᾽ ἰθὺς κίεν· ἀμφὶ δ᾽ ἄρ᾽ ἄλλαι
Δμωαὶ Ὀδυσῆος ταλασίφρονος ἠγερέθοντο,
Καὶ κύνεον ἀγαπάζομεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Ἡ δ᾽ ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα·
Κύσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
Καί ῥ᾽ ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἦλθες, Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος· οὔ σ᾽ ἔτ᾽ ἔγωγε
Ὄψεσθαι ἐφάμην, ἐπεὶ ᾤχεο νηῒ Πύλονδε
Λάθρη, ἐμεῦ ἀέκητι, φίλα μετὰ πατρὸς ἀκουήν.
Ἀλλ᾽ ἄγε μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς.
Τὴν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμή, μή μοι γόον ὄρνυθι, μηδέ μοι ἦτορ
Ἐν στήθεσσιν ὄρινε, φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον·
Ἀλλ᾽ ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵματ᾽ ἑλοῦσα,
Εἰς ὑπερῷ᾽ ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν,
Εὔχεο πᾶσι θεοῖσι τελήεσσας ἑκατόμβας
Ῥέξειν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ.

Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγορήνδε ἐλεύσομαι, ὄφρα καλέσσω
Ξεῖνον, ὅτις μοι κεῖθεν ἅμ' ἕσπετο δεῦρο κιόντι.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸπεμψα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι·
Πείραιον δέ μιν ἠνώγεα προτὶ οἶκον ἄγοντα
Ἐνδυκέως φιλέειν καὶ τιέμεν, εἰσόκεν ἔλθω.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Ἡ δ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἑλοῦσα,
Εὔχετο πᾶσι θεοῖσι τελήεσσας ἑκατόμβας
Ῥέξειν, αἴ κέ ποθι Ζεὺς ἄντιτα ἔργα τελέσῃ.
Τηλέμαχος δ' ἄρ' ἔπειτα δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Θεσπεσίην δ' ἄρα τῷγε χάριν κατέχευεν Ἀθήνη·
Τὸν δ' ἄρα πάντες λαοὶ ἐπερχόμενον θηεῦντο.
Ἀμφὶ δέ μιν μνησῆρες ἀγήνορες ἠγερέθοντο,
Ἔνθ' ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευον.
Αὐτὰρ ὃ τῶν μὲν ἔπειτα ἀλεύατο πυλὺν ὅμιλον,
Ἀλλ', ἵνα Μέντωρ ἦσο, καὶ Ἄντιφος, ἠδ' Ἀλιθέρσης,
Οἵ τέ οἱ ἐξ ἀρχῆς πατρώϊοι ἦσαν ἑταῖροι,
Ἔνθα καθέζετ' ἰών· τοὶ δ' ἐξερέεινον ἕκαστα.
Τοῖς δ' ἐπὶ Πείραιος δουρικλυτὸς ἐγγύθεν ἦλθε,

Ξεῖνον ἄγων ἀγορήνδε διὰ πτόλιν· ὐδὲ ἄρ' ἔτι δὴν
Τηλέμαχος ξείνοιο ἑκὰς τεράπετ', ἀλλὰ παρέση.
Τὸν καὶ Πείραιος πρότερος πρὸς μῦθον ἔειπε·
Τηλέμαχ', αἶψ' ὄτρυνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα γυναῖκας,
Ὡς τοι δῶρ' ἀποπέμψω, ἃ τοι Μενέλαος ἔδωκε.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Πείραι', οὐ γάρ τ' ἴδμεν, ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα·
Εἴ κεν ἐμὲ μνησῆρες ἀγήνορες ἐν μεγάροισι
Λάθρη κτείναντες πατρώϊα πάντα δάσονται,
Αὐτὸν ἔχοντά σε βέλομ' ἐπαυρέμεν, ἤ τινα τῶνδε·
Εἰ δέ κ' ἐγὼ τούτοισι φόνον καὶ κῆρα φυτεύσω,
Δὴ τότε μοι χαίροντι φέρειν πρὸς δώματα χαίρων.
Ὣς εἰπὼν, ξεῖνον ταλαπείριον ἦγεν ἐς οἶκον.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἐς δ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέσας λούσαντο.
Τὰς δ' ἐπεὶ ἓν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ,
Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας ἕλας βάλον, ἠδὲ χιτῶνας·
Ἐκ ῥ' ἀσαμίνθων βάντες ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον.
Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε φέρουσα

Καλῇ, χρυσείῃ, ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος,
Νίψαθαι· παρὰ δὲ ξεστὴν ἐτάνυσε τράπεζαν·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθεῖσα, χαριζομένη παρεόντων.
Μήτηρ δ' ἀντίον ἷζε παρὰ σταθμὸν μεγάροιο,
Κλισμῷ κεκλιμένη, λέπτ' ἠλάκατα στρωφῶσα.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
Τηλέμαχ', ἦτοι ἐγὼν ὑπερῴϊον εἰσαναβᾶσα
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι στονόεσσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσεὺς
Ὤιχεθ' ἅμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Ἴλιον· ἀλλά μοι ἔτλης,
Πρὶν ἐλθεῖν μνηστῆρας ἀγήνορας εἰς τόδε δῶμα,
Νόστον σὸν πατρὸς σάφα εἰπέμεν, εἴ πυ ἄκουσας.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι, μῆτερ, ἀληθείην καταλέξω·
Ὤιχόμεθ' ἔς τε Πύλον, καὶ Νέστορα, ποιμένα λαῶν·
Δεξάμενος δέ μ' ἐκεῖνος ἐν ὑψηλοῖσι δόμοισιν
Ἐνδυκέως ἐφίλει, ὡσεί τε πατὴρ ἑὸν υἱὸν

Ἐλθόντα χρύσιον νέον ἄλλοθεν· ὡς ἐμὲ κεῖνος
Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱάσι κυδαλίμοισιν.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆος παλασίφρονος ὄπποτ' ἔφασκε,
Ζωῷ, ὐδὲ θανόντος, ἐπιχθονίων τευ ἀκοῦσαι·
Ἀλλά μ' ἐς Ἀτρείδην δουρικλειτὸν Μενέλαον
Ἵπποισι πρόπεμψε καὶ ἅρμασι κολλητοῖσιν.
Ἔνθ' ἴδον Ἀργείην Ἑλένην, ἧς εἵνεκα πολλὰ
Ἀργεῖοι, Τρῶές τε, θεῶν ἰότητι μόγησαν.
Εἴρετο δ' αὐτίκ' ἔπειτα βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος
Ὅτλευ χρηίζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τῷ πᾶσαν ἀληθείην κατέλεξα·
Καὶ τότε δή μ' ἐπέεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ὤ πόποι, ἦ μάλα δὴ κρατερόφρονος ἀνδρὸς ἐν εὐνῇ
Ἤθελον εὐνηθῆναι ἀνάλκιδες αὐτοὶ ἐόντες.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν ξυλόχῳ ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος
Νεβρὼς κοιμήσασα νεηγενέας, γαλαθηνὰς,
Κνημοὺς ἐξερέῃσι καὶ ἄγκεα ποιήεντα
Βοσκομένη, ὁ δ' ἔπειτα ἐὴν εἰσήλυθεν εὐνὴν,
Ἀμφοτέροισι δὲ τοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆκεν·
Ὣς Ὀδυσεὺς κείνοισιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.

Αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Τοῖος ἐὼν, οἷός ποτ' ἐϋκτιμένῃ ἐνὶ Λέσβῳ
Ἐξ ἔριδος Φιλομηλείδῃ ἐπάλαισεν ἀναστὰς,
Κάδδ' ἔβαλε κρατερῶς, κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί·
Τοῖος ἐὼν μνηστῆρσιν ὁμιλήσειεν Ὀδυσεύς·
Πάντες κ' ὠκύμοροί τε γενοίατο πικρόγαμοί τε.
Ταῦτα δ', ἃ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι, οὐκ ἂν ἔγωγε
Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω·
Ἀλλὰ τὰ μέν μοι ἔειπε γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Τῶν οὐδέν τοι ἐγὼ κρύψω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω.
Φῆ μιν ὅδ' ἐν νήσῳ ἰδέειν κρατερὸ ἄλγε' ἔχοντα,
Νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
Ἴσχει· ὁ δ' οὐ δύναται ἣν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι·
Οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
Οἵ κέν μιν πέμποιεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
Ὣς ἔφατ' Ἀτρεΐδης δουρικλειτὸς Μενέλαος.
Ταῦτα τελευτήσας νεόμην· ἔδοσαν δέ μοι ἔξον
Ἀθάνατοι, τοί μ' ὦκα φίλην ἐς πατρίδ' ἔπεμψαν.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδὴς·

Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἦτοι ὅδ' οὐ σάφα οἶδεν· ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
Ἀτρεκέως γάρ σοι μαντεύσομαι, ὡδ' ἐπικεύσω.
Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἰσίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ὡς ἤτοι Ὀδυσεὺς ἤδη ἐν πατρίδι γαίῃ
Ἧμενος, ἢ ἔρπων, τάδε πευθόμενος κακὰ ἔργα,
Ἐσὶν, ἀτὰρ μνησῆρσι κακὸν πάντεσσι φυτεύει.
Τοῖον ἐγὼν οἰωνὸν ἐϋσέλμῳ ἐπὶ νηὸς
Ἧμενος ἐφρασάμην, καὶ Τηλεμάχῳ ἐγεγώνευν.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Αἰ γὰρ τῦτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε, πολλά τε δῶρα,
Ἐξ ἐμεῦ, ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλῳς ἀγόρευον.
Μνησῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσῆος μεγάροιο
Δίσκοισιν τέρποντο, καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες,
Ἐν τυκτῷ δαπέδῳ, ὅθι περ πάρος ὕβριν ἔχεσκον.
Ἀλλ' ὅτε δὴ δειπνησὸς ἔην, καὶ ἐπήλυθε μῆλα
Πάντοθεν ἐξ ἀγρῶν, οἱ δ' ἤγαγον, οἷ τὸ πάρος περ,

Καὶ τότε δή σφιν ἔειπε Μέδων, ὃς γάρ ῥα μάλιστα
Ἤνδανε κηρύκων, καί σφιν παρεγίνετο δαιτί·
Κῆροι, ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθητε φρέν' ἀέθλοις,
Ἔρχεσθε πρὸς δώματ', ἵν' ἐντυνώμεθα δαῖτα·
Οὐ μὲν γάρ τι χέρειον ἐν ὥρῃ δεῖπνον ἑλέσθαι.
Ὣς ἔφατ'· οἱ δ' ἀνστάντες ἔβαν, πείθοντό τε μύθῳ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε,
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας,
Ἱέρευον δὲ σύας σιάλους, καὶ βοῦν ἀγελαίην,
Δαῖτ' ἐντυνόμενοι. Τοὶ δ' ἐξ ἀγροῖο πόλινδε
Ὤτρυνον' Ὀδυσεύς τ' ἰέναι καὶ δῖος ὑφορβός·
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε συβώτης, ὄρχαμος ἀνδρῶν·
Ξεῖν', ἐπεὶ ἂρ δὴ ἔπειτα πόλινδ' ἰέναι μενεαίνεις
Σήμερον, ὡς ἐπέτελλεν ἄναξ ἐμός, ἦ σ' ἂν ἔγωγε
Αὐτῷ βουλοίμην σατμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι·
Ἀλλὰ τὸν αἰδέομαι, καὶ δείδια, μή μοι ὀπίσσω
Νεικείῃ· χαλεπαὶ δέ τ' ἀνάκτων εἰσὶν ὁμοκλαί.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα
Ἦμαρ· ἀπὰρ τάχα τοι ποτὶ ἕσπερα ῥίγιον ἔσται.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις·
Ἀλλ' ἴομεν· σὺ δ' ἔπειτα διαμπερὲς ἡγεμόνευε.
Δὸς δέ μοι, εἴ ποθί τοι ῥόπαλον τετμημένον ἐσὶ,
Σκηρίπτεσθ', ἐπεὶ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι ὁδόν.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ σρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Εὔμαιος δ' ἄρα οἱ σκῆπτρον θυμαρὲς ἔδωκε.
Τὼ βήτην· σαθμὸν δὲ κύνες καὶ βῶτορες ἄνδρες
Ῥύατ' ὄπισθε μένοντες· ὁ δ' ἐς πόλιν ἦγεν ἄνακτα,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕσο.
Ἀλλ' ὅτε δὴ σείχοντες ὁδὸν κάτα παιπαλόεσσαν
Ἄσεος ἐγγὺς ἔσαν, καὶ ἐπὶ κρήνην ἀφίκοντο
Τυκτὴν, καλλίρροον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται,
Τὴν ποίησ' Ἰθακος, καὶ Νήριτος, ἠδὲ Πολύκτωρ·
Ἀμφὶ δ' ἄρ' αἰγείρων ὑδατοτρεφέων ἦν ἄλσος
Πάντοσε κυκλοτερὲς, κατὰ δὲ ψυχρὸν ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ πέτρης· βωμὸς δ' ἐφύπερθε τέτυκτο
Νυμφάων, ὅθι πάντες ἐπιρρέζεσκον ὁδῖται·

Ἔνθα σφέας ἐκίχαν' υἱὸς Δολίοιο Μελανθεὺς,
Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνησήρεσσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Τὰς δὲ ἰδὼν νείκεσσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν,
Ἔκπαγλον καὶ ἀεικές· ὄρινε δὲ κῆρ Ὀδυσῆος·
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει·
Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.
Πῇ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πτωχὸν ἀνιηρόν, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα;
Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παρασταὶ φλίψεται ὤμους,
Αἰτίζων ἀκόλους, ἔκ ἄορας, ἠδὲ λέβητας·
Τόν κ' εἴ μοι δοίης σαθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι,
Σηκοκόρον τ' ἔμεναι, θαλλόν τ' ἐρίφοισι φορῆναι,
Καί κεν ὀρῳ πίνων μεγάλην ἐπιγνίδα θεῖτο.
Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν, ἔκ ἐθελήσει
Ἔργον ἐποίχεσθαι, ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον
Βάλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἴ κ' ἔλθῃ πρὸς δῶματ' Ὀδυσῆος θείοιο,
Πολλά οἱ ἀμφὶ κάρῃ σφέλα ἀνδρῶν ἔκ παλαμάων

Πλευραὶ ἀποτρίψωσι δόμον κάτα βαλλομένοιο.
Ὡς φάτο· καὶ παριὼν λὰξ ἔνθορεν ἀφραδίῃσιν
Ἰσχίῳ· ἠδὲ μιν ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ ἐσυφέλιξεν,
Ἀλλ' ἔμεν' ἀσφαλέως· ὁ δὲ μερμήριξεν Ὀδυσεὺς,
Ἠὲ μεταΐξας ῥοπάλῳ ἐκ θυμὸν ἔλοιτο,
Ἦ πρὸς γῆν ἐλάσειε κάρη, ἀμφ' ὀδὰς ἀείρας·
Ἀλλ' ἐπετόλμησε, φρεσὶ δ' ἔσχετο· τὸν δὲ συβώτης
Νείκεσεν ἄντα ἰδών· μέγα δ' εὔξατο, χεῖρας ἀνασχών·
Νύμφαι κρηναῖαι, κοῦραι Διὸς, εἴποτ' Ὀδυσεὺς
Ὑμμὶ ἐπὶ μηρί' ἔκηε, καλύψας πίονι δημῷ,
Ἀρνῶν, ἠδ' ἐρίφων, τόδε μοι κρήηνατ' ἐέλδωρ,
Ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων·
Τῷ κέ τοι ἀγλαΐας γε διασκεδάσειεν ἁπάσας,
Τὰς νῦν ὑβρίζων φορέεις, ἀλαλήμενος αἰὲν
Ἄσυ κατ'· αὐτὰρ μῆλα κακοὶ φθείρωσι νομῆες.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
Ὤ πόποι, οἷον ἔειπε κύων, ὀλοφώϊα εἰδώς;
Τόν ποτ' ἐγὼν ἐπὶ νηὸς εὐσταλμοιο μελαίνης
Ἄξω τῆλ' Ἰθάκης, ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι.
Αἰὴ γὰρ Τηλέμαχον βάλοι ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

Σήμερον ἐν μεγάροις, ἢ ὑπὸ μνησῆρσι δαμείη,
Ὡς Ὀδυσῆί γε τηλοῦ ἀπώλετο νόσιμον ἦμαρ.
Ὣς εἰπὼν, τὰς μὲν λίπεν αὐτόθι, ἦκα κιόντας,
Αὐτὰρ ὃ βῆ· μάλα δ' ὦκα δόμους ἵκανεν ἄνακτος.
Αὐτίκα δ' εἴσω ἴεν, μετὰ δὲ μνησῆρσι κάθιζεν,
Ἀντίον Εὐρυμάχου· τὸν γὰρ φιλέεσκε μάλιστα.
Τῷ πάρα μὲν κρειῶν μοῖραν θέσαν, οἱ πονέοντο·
Σῖτον δ' αἰδοίη ταμίη παρέθηκε φέρουσα,
Ἕδμεναι· ἀγχίμολον δ' Ὀδυσεὺς καὶ δῖος ὑφορβὸς
Στήτην ἐρχομένω· περὶ δὲ σφέας ἦλυθ' ἰωὴ
Φόρμιγγος γλαφυρῆς· ἀνὰ γὰρ σφισι βάλλετ' ἀείδειν
Φήμιος· αὐτὰρ ὃ χειρὸς ἑλὼν προσέειπε συβώτην·
Εὖμαι', ἦ μάλα δὴ τάδε δώματα κάλ' Ὀδυσῆος,
Ῥεῖα δ' ἀείγνωτ' ἐσὶ καὶ ἐν πολλοῖσιν ἰδέσθαι.
Ἕξ ἑτέρων ἕτερ' ἐσίν· ἐπήσκηται δέ οἱ αὐλὴ
Τοίχῳ καὶ θριγκοῖσι, θύραι δ' εὐερκέες εἰσὶ
Δικλίδες· οὐκ ἄν τίς μιν ἀνὴρ ὑπεροπλίσαιτο.
Γιγνώσκω δ', ὅτι πολλοὶ ἐν αὐτῷ δαῖτα τίθενται
Ἄνδρες· ἐπεὶ κνίσση μὲν ἀνήνοθεν, ἐν δέ τε φόρμιγξ
Ἧπύει, ἣν ἄρα δαιτὶ θεοὶ ποίησαν ἑταίρην.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Ῥεῖ' ἔγνως· ἐπεὶ ὐδὲ τά τ' ἄλλα πέρ ἐσ' ἀνοήμων.
Ἀλλ' ἄγε δὴ φραζώμεθ', ὅπως ἔσαι τάδε ἔργα.
Ἠὲ σὺ πρῶτος ἔσελθε δόμυς εὖ ναιετάοντας,
Δύσεο δὲ μνησῆρας, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτῦ·
Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθε·
Μηδὲ σὺ δηθύνειν, μή τίς σ' ἔκτοσθε νοήσας
Ἢ βάλῃ, ἢ ἐλάσῃ· τάδε σε φραίζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Γιγνώσκω, φρονέω· τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις·
Ἀλλ' ἔρχευ προπάροιθεν, ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτῦ·
Οὐ γάρ τι πληγέων ἀδαήμων, ὐδὲ βολάων·
Τολμήεις μοι θυμὸς, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέπονθα
Κύμασι καὶ πολέμῳ· μετὰ καὶ τόδε τοῖσι γενέσθω.
Γασέρα δ' ὅπως ἐσὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν,
Οὐλομένην, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσι·
Τῆς ἕνεκεν καὶ νῆες ἐὔζυγοι ὁπλίζονται
Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον, κακὰ δυσμενέεσσι φέρυσαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλυς ἀγόρευον·
Ἀν δὲ κύων κεφαλήν τε καὶ ὦτα κείμενος ἔσχεν

Ἄργος Ὀδυσῆος ταλαςίφρονος, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
Θρέψε μὲν, ὐδ' ἀπόνητο· πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱρὴν
Ὤιχετο· τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
Αἶγας ἐπ' ἀγροτέρας, ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς.
Δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεςος, ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
Ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων,
Ἡμιόνων τε, βοῶν τε, ἅλις κέχυτ'· ὄφρ' ἂν ἄγοιεν
Δμῶες Ὀδυσῆος τέμενος μέγα κοπρήσοντες·
Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιςέων.
Δὴ τότε γ', ὡς ἐνόηςεν Ὀδυςέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔςηνε, καὶ ἆτα κάββαλεν ἄμφω·
Ἆςον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήςατο οἷο ἄνακτος
Ἐλθέμεν· αὐτὰρ ὁ νόςφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
Ῥεῖα λαθὼν Εὔμαιον· ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ·
Εὔμαι', ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὅδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ,
Καλὸς μὲν δέμας ἐςὶν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ ςάφα οἶδα,
Εἰ δὴ καὶ ταχὺς ἔςκε θέειν ἐπὶ εἴδεϊ τῷδε,
Ἦ αὔτως, οἷοί τε τραπεζῆες κύνες ἀνδρῶν
Γίγνοντ', ἀγλαΐης δ' ἕνεκεν κομέουςιν ἄνακτες.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφης, Εὔμαιε συβῶτα·

Καὴ λίην ἀνδρός γε κύων ὅδε τῆλε θανόντος.
Εἰ τοῖόσδ' εἴη ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὴ ἔργα,
Οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσεὺς,
Αἶψά κε θηήσαιο, ἰδὼν ταχυτῆτα καὴ ἀλκήν·
Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον, ὅ, τλι ἴδοιτο· καὴ ἴχνεσι γὰρ περιήδη·
Νῦν δ' ἔχεται κακότητι· ἄναξ δέ οἱ ἄλλοθι πάτρης
Ὄλετο· τὸν δὲ γυναῖκες ἀκηδέες οὐ κομέουσι.
Δμῶες δ', εὖτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
Οὐκ ἔτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι·
Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνυται εὐρυόπα Ζεὺς
Ἀνέρος, εὖτ' ἄν μιν κατὰ δούλιον ἦμαρ ἕλῃσιν.
Ὣς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·
Βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
Ἆργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
Αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα ἐεικοσῷ ἐνιαυτῷ.
Τὸν δὲ πολὺ πρῶτος ἴδε Τηλέμαχος θεοειδὴς
Ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην· ὦκα δ' ἔπειτα
Νεῦσ' ἐπὶ οἱ καλέσας· ὁ δὲ παπτήνας ἕλε δίφρον
Κείμενον, ἐνθάδε δαιτρὸς ἐφίζεσκεν, κρέα πολλὰ

Δαιόμενος μνησῆρσι, δόμον κάτα δαινυμένοισι·
Τὸν κατέθηκε φέρων πρὸς Τηλεμάχοιο τεράπεζαν
Ἀντίον· ἔνθα δ' ἄρ' αὐτὸς ἐφέζετο· τῷ δ' ἄρα κήρυξ
Μοῖραν ἑλὼν ἐτίθει, κανέῳ τ' ἐκ σῖτον ἀείρας.
Ἀγχίμολον δὲ μετ' αὐτὸν ἐδύσετο δώματ' Ὀδυσεὺς,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιος, ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενος· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῒ εἵματα ἕσο·
Ἷζε δ' ἐπὶ μελίνῃ ὀδοῦ ἔντοσθε θυράων,
Κλινάμενος σανίδι κυπαρισσίνῳ, ὅν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ σάνιν ἴθυνε.
Τηλέμαχος δ' ἐπὶ οἱ καλέσας προσέειπε συβώτην,
Ἄρτον τ' ἕλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο,
Καὶ κρέα, ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι·
Δὸς τῷ ξείνῳ ταῦτα φέρων· αὐτόν τε κέλευε
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνησῆρας·
Αἰδὼς δ' ἐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι.
Ὣς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν,
Ἀγχοῦ δ' ἱσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχός τοι, ξεῖνε, διδοῖ τάδε, καί σε κελεύει
Αἰτίζειν μάλα πάντας ἐποιχόμενον μνησῆρας·

Αἰδῶ δ᾽ ἐκ ἀγαθήν φησ᾽ ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτη.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ζεῦ ἄνα, Τηλέμαχόν μοι ἐν ἀνδράσιν ὄλβιον εἶναι,
Καί οἱ πάντα γένοιθ᾽, ὅσσα φρεσὶν ἧσι μενοινᾷ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφοτέρῃσιν ἐδέξατο, καὶ κατέθηκεν
Αὖθι, ποδῶν προπάροιθεν, ἀεικελίης ἐπὶ πήρης.
Ἤθτιε δ᾽, ὡς ὅτ᾽ ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν,
Εὖθ᾽ ὅδ᾽ ἐδειπνήκει, ὁ δ᾽ ἐπαύσατο θεῖος ἀοιδός.
Μνησῆρες δ᾽ ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρ᾽· αὐτὰρ Ἀθήνη,
Ἄγχι παρισαμένη, Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
Ὤτρυν᾽, ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνησῆρας ἀγείροι,
Γνοίη θ᾽, οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ᾽ ἀθέμιστοι·
Ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὣς τιν᾽ ἔμελλ᾽ ἀπαλεξήσειν κακότητος.
Βῆ δ᾽ ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον,
Πάντοσε χεῖρ᾽ ὀρέγων, ὡς εἰ πτωχὸς πάλαι εἴη.
Οἱ δ᾽ ἐλεαίροντες δίδοσαν, καὶ ἐθάμβεον αὐτόν·
Ἀλλήλους τ᾽ εἴροντο, τίς εἴη, καὶ πόθεν ἔλθοι.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
Κέκλυτέ μευ, μνησῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Τῶνδε περὶ ξείνου· ἦ γάρ μιν πρόσθεν ὄπωπα.

Ἦτοι μέν οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν·
Αὐτὸν δ' οὐ σάφα οἶδα, πόθεν γένος εὔχεται εἶναι.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἔπεσιν νείκεσε συβώτην·
Ὦ ἐίγνωτε συβῶτα, τίη δὲ σὺ τόνδε πόλινδε
Ἦγαγες; ἦ ὄχ ἄλις ἦμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι
Πτωχοὶ ἀνιηροὶ, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες;
Ἦ ὄνοσαι, ὅτι τοι βίοτον κατέδουσιν ἄνακτος
Ἐνθάδ' ἀγειρόμενοι; σὺ δὲ καὶ ποθι τόνδ' ἐκάλεσσας;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ καὶ ἐσθλὸς ἐὼν ἀγορεύεις·
Τίς γὰρ δὴ ξεῖνον καλεῖ ἄλλοθεν αὐτὸς ἐπελθών,
Ἄλλον γ', εἰ μὴ τῶν, οἳ δημιοεργοὶ ἔασι;
Μάντιν, ἢ ἰητῆρα κακῶν, ἢ τέκτονα δούρων,
Ἦ καὶ θέσπιν ἀοιδὸν, ὅ κεν τέρπῃσιν ἀείδων;
Οὗτοι γὰρ κλητοί γε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
Πτωχὸν δ' ὄκ ἄν τις καλέοι τεύξοντά ἑ αὐτόν.
Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπὸς περὶ πάντων εἶς μνηστήρων
Δμωσὶν Ὀδυσῆος, πέρι δ' αὖτ' ἐμοί· αὐτὰρ ἔγωγε
Οὐκ ἀλέγω, εἴως μοι ἐχέφρων Πηνελόπεια
Ζώει ἐνὶ μεγάροις, καὶ Τηλέμαχος θεοειδής.

Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Σίγα, μή μοι τῦτον ἀμείβεο πόλλ' ἐπέεσσιν·
Ἀντίνοος δ' εἴωθε κακῶς ἐρεθιζέμεν αἰεὶ
Μύθοισιν χαλεποῖσιν, ἐποτρύνει δὲ καὶ ἄλλυς.
Ἦ ῥα, καὶ Ἀντίνοον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ πατὴρ ὣς κήδεαι υἷος,
Ὃς τὸν ξεῖνον ἄνωγας ἀπὸ μεγάροιο δίεσθαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τῦτο θεὸς τελέσειε.
Δός οἱ ἑλών· οὔ τοι φθονέω· κέλομαι γὰρ ἔγωγε·
Μήτ' ἔν μητέρ' ἐμὴν ἄζευ τόγε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων, οἳ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ἀλλ' οὔ τοι τοιῦτον ἐνὶ στήθεσσι νόημα,
Αὐτὸς γὰρ φαγέμεν πολὺ βέλεαι, ἢ δόμεν ἄλλῳ.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
Τηλέμαχ' ὑψαγόρη, μένος ἄσχετε, ποῖον ἔειπες;
Εἴ οἱ τόσον ἄπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες,
Καί κέν μιν τρεῖς μῆνας ἀπόπροθεν οἶκος ἐρύκοι.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν ὑπέφηνε τραπέζῃ
Κείμενον, ᾧ ῥ' ἔπεχεν λιπαρὼς πόδας εἰλαπινάζων.
Οἱ δ' ἄλλοι πάντες δίδοσαν, πλῆσαν δ' ἄρα πήρην

Σίτα καὶ κρειῶν· τάχα δὴ καὶ ἔμελλεν Ὀδυσεὺς,
Αὖτις ἐπ' ἀδὸν ἰὼν, προικὸς γεύσεσθαι Ἀχαιῶν·
Στῆ δὲ παρ' Ἀντίνοον, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δός, φίλος· οὐ μέν μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν
Ἔμμεναι, ἀλλ' ὄριστος, ἐπεὶ βασιλῆϊ ἔοικας.
Τῷ σε χρὴ δόμεναι καὶ λώϊον, ἠέ περ ἄλλοι,
Σίτα· ἐγὼ δ' ἄν σε κλείω κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὄλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ, ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι·
Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ,
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, ἤθελε γάρ πα,
Ὅς μ' ἅμα λῃϊσῆσι πολυπλάγκτοισιν ἀνῆκεν
Αἴγυπτόνδ' ἰέναι, δολιχὴν ὁδὸν, ὄφρ' ἀπολοίμην·
Στῆσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ ποταμῷ νέας ἀμφιελίσσας·
Ἔνθ' ἤτοι μὲν ἐγὼ κελόμην ἑρίηρας ἑταίρους
Αὐτοῦ πὰρ νήεσσι μένειν, καὶ νῆας ἔρυσθαι,
Ὀπτῆρας δὲ κατὰ σκοπιὰς ὤτρυνα νέεσθαι·
Οἱ δ' ὕβρει εἴξαντες, ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ,

Αἶψα μάλ' Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγρὰς
Πόρθεον, ἐκ δὲ γυναῖκας ἄγον, καὶ νήπια τέκνα,
Αὐτούς τ' ἔκτεινον· τάχα δ' ἐς πόλιν ἵκετ' ἀϋτή.
Οἱ δὲ, βοῆς ἀΐοντες, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφιν
Ἦλθον· πλῆτο δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε, καὶ ἵππων,
Χαλκῷ τε στεροπῆς· ἐν δὲ Ζεὺς τερπικέραυνος
Φῦζαν ἐμοῖς ἑτάροισι κακὴν βάλεν· οὐδέ τις ἔτλη
Στῆναι ἐναντίβιον· περὶ γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη.
Ἔνθ' ἡμέων πολλοὺς μὲν ἀπέκτανον ὀξέϊ χαλκῷ,
Τοὺς δ' ἄναγον ζωούς σφισιν ἐργάζεσθαι ἀνάγκῃ.
Αὐτάρ ἔμ' ἐς Κύπρον ξείνῳ δόσαν ἀντιάσαντι
Δμήτορι Ἰασίδῃ, ὃς Κύπρῳ ἶφι ἄνασσεν·
Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκω, πήματα πάσχων.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Τίς δαίμων τόδε πῆμα προσήγαγε, δαιτὸς ἀνίην;
Στῆθ' ὅτως ἐς μέσον, ἐμῆς ἀπάνευθε τραπέζης,
Μὴ τάχα πικρὴν Αἴγυπτον καὶ Κύπρον ἴδηαι·
Ὡς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδὴς ἐσσι προΐκτης.
Ἐξείης πάντεσσι παρίσασαι· οἱ δὲ διδοῦσι
Μαψιδίως· ἐπεὶ ὅττις ἐπίσχεσις, οὐδ' ἐλεητὺς

Ἀλλοτρίων χαρίσασθαι, ἐπεὶ πάρα πολλὰ ἑκάστῳ.
Τὸν δ' ἀναχωρήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὤ πόποι, ἦ ῥα σοίγ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν·
Οὐ σύ γ' ἂν ἐξ οἴκου σῷ ἐπισάτῃ ὀδὸν ἄλλα δοίης,
Ὅς νῦν ἀλλοτρίοισι παρήμενος, ὅττι μοι ἔτλης
Σίτου ἀποπροελὼν δόμεναι· τὰ δὲ πολλὰ πάρεστιν.
Ὣς ἔφατ'· Ἀντίνοος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Νῦν δή σ' ἦ ἔτι καλὰ δι' ἐκ μεγάροιό γ' οἴω
Ἄψ ἀναχωρήσειν, ὅτε δὴ καὶ ὀνείδεα βάζεις.
Ὣς ἄρ' ἔφη, καὶ θρῆνυν ἑλὼν βάλε δεξιὸν ὦμον,
Πρυμνότατον κατὰ νῶτον· ὁ δ' ἐστάθη, ἠΰτε πέτρη,
Ἔμπεδον· οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο·
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ βυσσοδομεύων.
Ἄψ δ' ἄρ' ἐπ' οὐδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο, κάδδ' ἄρα πήρην
Θῆκεν εὐπλείην· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπε·
Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Οὐ μὰν οὐδ' ἄχος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, οὐδέ τι πένθος,
Ὁππότ' ἀνὴρ περὶ οἷσι μαχειόμενος κτεάτεσσι

Βλήεται, ἢ περὶ ϐεσὶν, ἢ ἀργεννῆς οἰέασιν·
Αὐτὰρ ἔμ' Ἀντίνοος ϐάλε γαστέρος εἵνεκα λυγρῆς,
Οὐλομένης, ἣ πολλὰ κάκ' ἀνθρώποισι δίδωσιν.
Ἀλλ' εἴ πϑ πτωχῶν γε ϑεοὶ καὶ ἐρινύες εἰσὶν,
Ἀντίνοον πρὸ γάμοιο τέλος ϑανάτοιο κιχείη.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείϑεος υἱός·
Ἔϑι' ἔκηλος, ξεῖνε, καϑήμενος, ἢ ἄπιϑ' ἄλλη·
Μή σε νέοι διὰ δώματ' ἐρύσσωσ', οἵ" ἀγορεύεις,
Ἢ ποδὸς, ἢ καὶ χειρὸς, ἀποδρύψωσι δὲ πάντα.
Ὣς ἔφαϑ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὰ ἔϐαλες δύσηνον ἀλήτην,
Οὐλόμεν', εἰ δή πϑ τις ἐπουράνιος ϑεός ἐσι.
Καί τε ϑεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέϑοντες, ἐπισκωφῶσι πόλησς,
Ἀνθρώπων ὕϐριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.
Ὣς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύϑων.
Τηλέμαχος δ' ἐν μὲν κραδίῃ μέγα πένϑος ἄεξε
Βλημένου· οὐδ' ἄρα δάκρυ χαμαὶ ϐάλεν ἐκ ϐλεφάροιϊν,
Ἀλλ' ἀκέων κίνησε κάρη, κακὰ ϐυσσοδομεύων.

Τῷ δ' ὡς ἓν ἥκουτε περίφρων Πηνελόπεια
Βλημένω ἐν μεγάρῳ, μετ' ἄρα δμωῇσιν ἔειπεν·
Αἴθ' ὕτως αὐτόν σε βάλοι κλυτότοξος Ἀπόλλων.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Εἰ γὰρ ἐπ' ἀρῇσιν, τέκος, ἡμετέρῃσι γένοιτο,
Οὐκ ἄν τις τούτων γε ἐΰθρονον ἠῶ ἵκοιτο.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Μαῖ, ἐχθροὶ μὲν πάντες, ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται·
Ἀντίνοος δὲ μάλιστα μελαίνῃ κηρὶ ἔοικεν.
Ξεῖνός τις δύσηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα,
Ἀνέρας αἰτίζων· ἀχρημοσύνη γὰρ ἀνώγει·
Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐνέπλησάν τ', ἔδοσάν τε·
Οὗτος δὲ θρήνυι πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευε μετὰ δμωῇσι γυναιξίν,
Ἡμένη ἐν θαλάμῳ· ὁ δ' ἐδείπνεε δῖος Ὀδυσεύς·
Ἡ δ' ἐπὶ οἱ καλέσασα προσηύδα δῖον ὑφορβόν·
Ἔρχεο, δῖ' Εὔμαιε, κιὼν τὸν ξεῖνον ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, ὄφρα τί μιν προσπτύξομαι, ἠδ' ἐρέωμαι,
Εἴ πῃ Ὀδυσῆος παλασίφρονος ἠὲ πέπυσται,
Ἢ ἴδεν ὀφθαλμοῖσι· πολυπλάγκτῳ γὰρ ἔοικε.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Εἰ γάρ τοι, βασίλεια, σιωπήσειαν Ἀχαιοὶ,
Οἷ' ὄγε μυθεῖται, θέλγοιτό κέ τοι φίλον ἦτορ.
Τρεῖς γὰρ δή μιν νύκτας ἔχον, τεία δ' ἤματ' ἔρυξα
Ἐν κλισίῃ, πρῶτον γὰρ ἐμ' ἵκετο νηὸς ἀποδράς·
Ἀλλ' ὅπω κακότητα διήνυσεν ἣν ἀγορεύων.
Ὡς δ' ὅτ' ἀοιδὸν ἀνὴρ ποτιδέρκεται, ὅς τε θεῶν ἓξ
Ἀείδει δεδαὼς ἔπε' ἱμερόεντα βροτοῖσι,
Τῷ δ' ἄμοτον μεμάασιν ἀκουέμεν, ὁππότ' ἀείδῃ·
Ὡς ἐμὲ κεῖνος ἔθελγε παρήμενος ἐν μεγάροισι.
Φησὶ δ' Ὀδυσῆος ξεῖνος πατρώϊος εἶναι,
Κρήτῃ ναιετάων, ὅθι Μίνωος γένος ἐστίν.
Ἔνθεν δὴ νῦν δεῦρο τόδ' ἵκετο πήματα πάσχων,
Περπερόκυλινδόμενος· σεῦται δ' Ὀδυσῆος ἀκοῦσαι,
Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ,
Ζωός· πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Ἔρχεο, δεῦρο κάλεσσον, ἵν' ἀντίον αὐτὸς ἐνίσπῃ.
Οὗτοι δ' ἠὲ θύρῃσι καθήμενοι ἐψιαάσθων,
Ἢ αὐτοῦ κατὰ δῶματ'· ἐπεί σφισι θυμὸς ἐΰφρων.

Αὐτῶν μὲν γὰρ κτήματ' ἀκήρατα κεῖτ' ἐνὶ οἴκῳ,
Σῖτος καὶ μέθυ ἡδύ· τὰ μὲν οἰκῆες ἔδουσιν·
Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι, ἤματα πάντα,
Βῶς ἱερεύοντες, καὶ ὄϊς, καὶ πίονας αἶγας,
Εἰλαπινάζουσι, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον
Μαψιδίως· τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται· οὐ γὰρ ἔπ' ἀνὴρ,
Οἷος Ὀδυσεὺς ἔσκεν, ἀρὴν ἀπὸ οἶκον ἀμῦναι.
Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι, καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κε σὺν ᾧ παιδὶ βίας ἀποτίσεται ἀνδρῶν.
Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν· ἀμφὶ δὲ δῶμα
Σμερδαλέον κανάχησε· γέλασσε δὲ Πηνελόπεια·
Αἶψα δ' ἄρ' Εὔμαιον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἔρχεό μοι, τὸν ξεῖνον ἐναντίον ὧδε κάλεσσον.
Οὐχ ὁράας, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσι;
Τῷ κε καὶ ἐκ ἀτελὴς θάνατος μνηστῆρσι γένοιτο
Πᾶσι μάλ', ἐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξοι.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν,
Αἴ κ' αὐτὸν γνώω νημερτέα πάντ' ἐνέποντα,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά.
Ὣς φάτο· βῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσεν·

Ἀγχῦ δ᾽ ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια,
Μήτηρ Τηλεμάχοιο· μεταλλῆσαί τί ἑ θυμὸς
Ἀμφὶ πόσει κέλεται, καὶ κήδεά περ πεπαθυίῃ.
Εἰ δέ κέ σε γνοίη νημερτέα πάντ᾽ ἐνέποντα,
Ἕσσει σε χλαῖναν τε, χιτῶνά τε, τῶν σὺ μάλιστα
Χρῄΐζεις· σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον
Γαστέρα βοσκήσεις· δώσει δέ τοι, ὅς κ᾽ ἐθέλῃσι.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Εὔμαι᾽, ἦ ῥά κ᾽ ἐγὼ νημερτέα πάντ᾽ ἐνέποιμι
Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ·
Οἶδα γὰρ εὖ περὶ κείνης, ὁμὴν δ᾽ ἀνεδέγμεθ᾽ ὀϊζύν·
Ἀλλὰ μνηστήρων χαλεπῶν ὑποδείδι᾽ ὄμιλον,
Τῶν ὕβρις τε, βίη τε, σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
Καὶ γὰρ νῦν, ὅτε μ᾽ ἕτος ἀνὴρ κατὰ δῶμα κιόντα
Οὔτι κακὸν ῥέξαντα βαλὼν ὀδύνῃσιν ἔδωκεν,
Οὔτε τι Τηλέμαχος τόγ᾽ ἐπήρκεσεν, οὔτε τις ἄλλος.
Τῷ νῦν Πηνελόπειαν ἐνὶ μεγάροισιν ἄνωχθι
Μεῖναι, ἐπειγομένην περ, ἐς ἠέλιον καταδύντα·
Καὶ τότε μ᾽ εἰρέσθω πόσιος πέρι νόσιμον ἦμαρ,

Ἀστέρω καθίσασα παρὰ πυρί· εἴμαπα γάρ τοι
Λύγρ' ἔχω· οἶδα καὶ αὐτὸς, ἐπεί σε πρῶθ' ἱκέτευσα.
Ὣς φάτο· δῆ δὲ συφορβὸς, ἐπεὶ τὸν μῦθον ἄκουσε.
Τὸν δ' ὑπὲρ ὀδοῦ βάντα προσηύδα Πηνελόπεια·
Οὐ σύ γ' ἄγεις, Εὔμαιε; τί τῦτ' ἐνόησεν ἀλήτης;
Ἦ τινά πῳ δείσας ἐξαίσιον; ἠὲ καὶ ἄλλως
Αἰδεῖται κατὰ δῶμα; κακῶς δ' αἰδοῖος ἀλήτης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Μυθεῖται κατὰ μοῖραν, ἅπερ κ' οἴοιτο καὶ ἄλλος,
Ὕβριν ἀλυσκάζων ἀνδρῶν ὑπερηνορεόντων.
Ἀλλά σε μεῖναι ἄνωγεν ἐς ἠέλιον καταδύντα.
Καὶ δέ σοι ὥδ' αὐτῇ πολὺ κάλλιον, ὦ βασίλεια,
Οἴην πρὸς ξεῖνον φάσθαι ἔπος, ἠδ' ἐπακοῦσαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅσσπερ ἂν εἴη·
Οὐ γάρ πώ τινες ὧδε καταθνητῶν ἀνθρώπων
Ἀνέρες ὑβρίζοντες ἀπάθαλα μηχανόωνται.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευεν· ὁ δ' ᾤχετο δῖος ὑφορβὸς
Μνησήρων ἐς ὅμιλον, ἐπεὶ διεπέφραδε πάντα.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,

Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι·
Ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ἄπειμι, σύας καὶ κεῖνα φυλάξων,
Σὸν καὶ ἐμὸν βίοτον· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων.
Αὐτὸν μέν σε πρῶτα σάω, καὶ φεύγεο θυμῷ,
Μή τι πάθῃς· πολλοὶ δὲ κακὰ φρονέουσιν Ἀχαιῶν·
Τὼς Ζεὺς ἐξολέσειε, πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ἔστεται ὅτως, ἄτλα· σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας·
Ἠῶθεν δ' ἰέναι καὶ ἄγειν ἱερήια καλά·
Αὐτὰρ ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστῳ ἐπὶ δίφρῳ·
Πλησάμενος δ' ἄρα θυμὸν ἐδητύος, ἠδὲ ποτῆτος,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μετ' ὕας· λίπε δ' ἔρκεά τε, μέγαρόν τε
Πλεῖον δαιτυμόνων· τοὶ δ' ὀρχησύι καὶ ἀοιδῇ
Τέρποντ'· ἤδη γὰρ καὶ ἐπήλυθε δείελον ἦμαρ.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Σ.

Σῖγμ', ἔριν Ἶρυ, εὖχος Ὀδυσεῦς, δῶρά τ' ἀνάκτων.

ΗΛΘΕ δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος, ὃς κατὰ ἄστυ
Πτωχεύεσκ' Ἰθάκης, μετὰ δ' ἔπεπε γαστέρι μάργῃ,
Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πιέμεν· οὐδέ οἱ ἦν ἰς,
Οὐδὲ βίη· εἶδος δὲ μάλα μέγας ἦν ὁρᾶσθαι.
Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ
Ἐκ γενετῆς· Ἶρον δὲ νέοι κίκλησκον ἅπαντες,
Οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιὼν, ὅτε κέν τις ἀνώγοι·
Ὃς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα δίωκετο οἷο δόμοιο,
Καί μιν νεικείων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εἶκε, γέρον, προθύρου, μὴ δὴ τάχα καὶ ποδὸς ἕλκῃ·
Οὐκ ἀΐεις, ὅτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες,

Ἑλκέμεναι δὲ κέλονται; ἐγὼ δ' αἰσχύνομαι ἔμπης.
Ἀλλ' ἄνα, μὴ τάχα νῶϊν ἔρις καὶ χερσὶ γένηται.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Δαιμόνι', ἤτε τί σε ῥέζω κακὸν, ἤτ' ἀγορεύω,
Οὔτε τινὰ φθονέω δόμεναι, καὶ πόλλ' ἀνελόντα.
Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρῃς ὅδε χείσεται· ἠδέ τί σε χρὴ
Ἀλλοτρίων φθονέειν· δοκέεις δέ μοι εἶναι ἀλήτης,
Ὥσπερ ἐγών· ὄλβον δὲ θεοὶ μέλλουσιν ὀπάζειν.
Χερσὶ δὲ μήτι λίην προκαλίζεο, μή με χολώσῃς,
Μή σε, γέρων περ ἐών, σῆθος καὶ χείλεα φύρσω
Αἵματος· ἡσυχίη δ' ἂν ἐμοὶ καὶ μᾶλλον ἔτ' εἴη
Αὔριον· οὐ μὲν γάρ τί σ' ὑποδρέψεσθαι ὀΐω
Δεύτερον ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τὸν δὲ χολωσάμενος προσεφώνεεν Ἶρος ἀλήτης·
Ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει,
Γρηῒ καμινοῖ ἶσος· ὃν ἂν κακὰ μητισαίμην,
Κόπτων ἀμφοτέρῃσι, χαμαὶ δ' ἐκ πάντας ὀδόντας
Γναθμῶν ἐξελάσαιμι, συὸς ὡς ληϊβοτείρης.
Ζῶσαι νῦν, ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε
Μαρναμένους· πῶς δ' ἂν σὺ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχοιο;

Ὣς οἱ μὲν περόπαροιθε θυράων ὑψηλάων
Οὐδοῦ ἔπι ξεστῇ παυθυμαδὸν ὀκριόωντο.
Τοῖιν δὲ ξυνέηχ' ἱερὴν μένος Ἀντινόοιο,
Ἡδὺ δ' ἄρ' ἐκγελάσας μετεφώνεε μνηστῆρεσιν·
Ὦ φίλοι, οὐ μέν πώ τι πάρος τοιῆτον ἐτύχθη·
Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα·
Ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἶρος ἐρίζετον ἀλλήλοιϊν
Χερσὶ μαχέσασθαι· ἀλλὰ ξυνελάσομεν ὦκα.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελόωντες,
Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχὸς κακοείμονας ἠγερέθοντο.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω·
Γαστέρες αἴδ' αἰγῶν κέατ' ἐν πυρί· τάσδ' ἐπὶ δόρπῳ
Κατθέμεθα, κνίσης τε καὶ αἵματος ἐμπλήσαντες·
Ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Τάων ἣν κ' ἐθέλῃσιν ἀνασσάς αὐτὸς ἐλέσθω·
Αἰεὶ δ' αὖθ' ἡμῖν μεταδαίσεται, οὐδέ τιν' ἄλλον
Πτωχὸν ἔσω μίσγεσθαι ἐάσομεν αἰτήσοντα.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖς δὲ δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·

Ὦ φίλοι, ἤπως ἐσὶ νεωτέρῳ ἀνδρὶ μάχεσθαι
Ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον· ἀλλά με γαστὴρ
Ὀτρύνει κακοεργὸς, ἵνα πληγῇσι δαμείω.
Ἀλλ' ἄγε νῦν μοι πάντες ὀμόσσατε καρτερὸν ὅρκον,
Μή τις ἐπ' Ἰρῳ ἦρα φέρων ἐμὲ χειρὶ παχείῃ
Πλήξῃ ἀταθάλλων, τύτῳ δέ με ἶφι δαμάσῃ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπώμνυον, ὡς ἐκέλευε.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἶς Τηλεμάχοιο·
Ξεῖν', εἴ σ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
Τῦτον ἀλέξασθαι, τῶν δ' ἄλλων μή τιν' Ἀχαιῶν
Δείδιθ'· ἐπεὶ πλεόνεσσι μαχήσεται, ὅς κέ σε θείνῃ.
Ξεινοδόκος μὲν ἐγὼν, ἐπὶ δ' αἰνεῖτον βασιλῆες
Εὐρύμαχός τε καὶ Ἀντίνοος, πεπνυμένω ἄμφω.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ζώσατο μὲν ῥάκεσιν περὶ μήδεα, φαῖνε δὲ μηρὺς
Καλύς τε, μεγάλυς τε, φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι,
Στήθεά τε, σιβαροί τε βραχίονες· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισαμένη μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν.
Μνησῆες δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως ἀγάσαντο·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ πάχα Ἶρος ἄϊρος ἐπίσπασον κακὸν ἕξει·
Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγυνίδα φαίνει.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφαν· Ἴρῳ δὲ κακῶς ὠρίνετο θυμός·
Ἀλλὰ καὶ ὣς δρησῆες ἄγον ζώσαντες ἀνάγκῃ,
Δειδιότα· σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσιν.
Ἀντίνοος δ᾽ ἐνένιπτεν, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽, ἔκ τ᾽ ὀνόμαζε·
Νῦν μὲν μήτ᾽ εἴης, βυγάϊε, μήτε γένοιο,
Εἰ δὴ τῶτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς,
Ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον, ἥ μιν ἰκάνει.
Ἀλλ᾽ ἔκ τοι ἐρέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Αἴ κέν σ᾽ ἕτος νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται,
Πέμψω σ᾽ Ἠπειρόνδε, βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ,
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Ὅς κ᾽ ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ ὦτα νηλέϊ χαλκῷ,
Μήδεά τ᾽ ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι.
Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἔτι μᾶλλον ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
Ἐς μέσον δ᾽ ἄναγον· τὼ δ᾽ ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον.
Δὴ τότε μερμήριξε πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
Ἢ ἐλάσει᾽, ὥς μιν ψυχὴ λίποι αὖθι πεσόντα,
Ἠέ μιν ἦκ᾽ ἐλάσειε, τανύσειέν τ᾽ ἐπὶ γαίῃ.

Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι,
Ἦχ' ἐλάσαι, ἵνα μή μιν ἐπιφρασσαίατ' Ἀχαιοί.
Δὴ τότ' ἀνασχομένω, ὁ μὲν ἤλασε δεξιὸν ὦμον
Ἶρος, ὁ δ' αὐχέν' ἔλασεν ὑπ' ὠτος, ὀσέα δ' εἴσω
Ἤλασεν· αὐτίκα δ' ἦλθεν ἀνὰ στόμα φοίνιον αἷμα·
Κάδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακών, σὺν δ' ἤλασ' ὀδόντας,
Λακτίζων ποσὶ γαῖαν· ἀτὰρ μνηστῆρες ἀγαυοὶ
Χεῖρας ἀνασχόμενοι γέλῳ ἔκθανον· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Εἷλκε δι' ἐκ προθύροιο, λαβὼν ποδός· ὄφρ' ἵκετ' αὐλήν,
Αἰθούσης τε θύρας· καί μιν ποτὶ ἕρκιον αὐλῆς
Εἶσεν ἀνακλίνας· σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο, κύνας τε σύας τ' ἀπερύκων,
Μηδὲ σύ γε ξείνων καὶ πτωχῶν κοίρανος εἶναι,
Λυγρὸς ἐών· μή πέ τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃ.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην,
Πυκνὰ ῥωγαλέην· ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ.
Ἂψ δ' ὅγ' ἐπ' ὀδὸν ἰὼν κατ' ἄρ' ἕζετο· τοὶ δ' ἴσαν εἴσω
Ἡδὺ γελώοντες, καί ἑ δεικανόωντ' ἐπέεσσι·
Ζεύς τοι δοίη, ξεῖνε, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

Ὄ, τι μάλις' ἐθέλεις, καί σοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ὅς τῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀπέπαυσας
Ἐν δήμῳ· τάχα γάρ μιν ἀνάξομεν Ἠπειρόνδε
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων.
Ὣς ἄρ' ἔφαν· χαῖρεν δὲ κλεηδόνι θεῖος Ὀδυσεύς.
Ἀντίνοος δ' ἄρα οἱ μεγάλην παρὰ γαστέρα θῆκεν
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος· Ἀμφίνομος δὲ
Ἄρτυς ἐκ κανέοιο δύω παρέθηκεν ἀείρας,
Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε·
Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε· γένοιτό τοι ἐς περ ὀπίσω
Ὄλβος, ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ἀμφίνομ', ἦ μάλα μοι δοκέεις πεπνυμένος εἶναι·
Τοίη γὰρ καὶ πατρός· ἐπεὶ κλέος ἐσθλὸν ἄκουον,
Νῖσον Δουλιχιῆα ἐΰν τ' ἔμεν, ἀφνειόν τε·
Τῷ σ' ἐκ φασὶ γενέσθαι· ἐπητῆ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.
Τὔνεκά τοι ἐρέω· σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον·
Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο,
Πάντων, ὅσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει.
Οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσω,

Ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ, καὶ γήνατ' ὀρώρῃ·
Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ λυγρὰ θεοὶ μάκαρες τελέσωσι,
Καὶ τὰ φέρει ἀεκαζόμενος τετληότι θυμῷ.
Τοῖος γὰρ νόος ἐσὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγῃσι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι,
Πολλὰ δ' ἀπάσαλ' ἔρεξα, βίῃ καὶ κάρτεϊ εἴκων,
Πατρί τ' ἐμῷ πίσυνος, καὶ ἐμοῖσι κασιγνήτοισι.
Τῷ μή τίς ποτε πάμπαν ἀνὴρ ἀθεμίσιος εἴη,
Ἀλλ' ὅγε σιγῇ δῶρα θεῶν ἔχοι, ὅ, τι διδοῖεν·
Οἷ' ὁρόω μνησῆας ἀπάσαλα μηχανόωντας,
Κτήματα κείροντας, καὶ ἀτιμάζοντας ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς, ὃν ἐκ ἔτι φημὶ φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπέσεσθαι· μάλα δὲ σχεδόν· ἀλλά σε δαίμων
Οἷκαδ' ὑπεξαγάγοι, μηδ' ἀντιάσειας ἐκείνῳ,
Ὁππότε νοσήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
Οὐ γὰρ ἀναιμωτί γε διακρινέεσθαι οἴω
Μνησῆας κἀκεῖνον, ἐπεί κε μέλαθρον ἐπέλθῃ.
Ὣς φάτο· καὶ σπείσας ἔπιεν μελιηδέα οἶνον·
Ἂψ δ' ἐν χερσὶν ἔθηκε δέπας κοσμήτορι λαῶν.

Αὐτὰρ ὃ βῆ διὰ δῶμα, φίλον τετιμένος ἦτορ,
Νευσάζων κεφαλῇ· δὴ γὰρ κακὸν ὄρνετο θυμός.
Ἀλλ' ἀδὴ ὡς φύγε κῆρα· πέδησε δὲ καὶ τὸν Ἀθήνη,
Τηλεμάχῳ ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχεϊ ἶφι δαμῆναι.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου ἔνθεν ἀνέστη.
Τῇ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κούρῃ Ἰκαρίοιο, περίφρονι Πηνελοπείῃ,
Μνηστῆρσι φανῆναι, ὅπως πεπάσσειε μάλιστα
Θυμὸν μνηστήρων, ἰδὲ τιμήεσσα γένοιτο
Μᾶλλον πρὸς πόσιός τε καὶ υἱέος, ἢ πάρος ἦεν.
Ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Εὐρυνόμη, θυμός μοι ἐέλδεται, ὅττι πάρος γε,
Μνηστῆρσι φανῆναι, ἀπεχθομένοισί περ ἔμπης·
Παιδὶ δέ κεν εἴποιμι ἔπος, τό κε κέρδιον εἴη,
Μὴ πάντα μνηστῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὁμιλεῖν,
Οἵτ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρυνόμη ταμίη πρὸς μῦθον ἔειπε·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
Ἀλλ' ἴθι, καὶ σῷ παιδὶ ἔπος φάο, μηδ' ἐπίκευθε,
Χρῶτ' ἀπονιψαμένη, καὶ ἐπιχρίσασα παρειάς·

Μηδ' ἔτω δακρύοισι πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα
Ἔρχευ· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί.
Ἤδη μὲν γάρ τοι παῖς τηλίκος, ὃν σὺ μάλιστα
Ἠρῶ ἀθανάτοισι γενείσαντα ἰδέσθαι.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εὐρυνόμη, μὴ ταῦτα παραύδα, κηδομένη περ,
Χρῶτ' ἀπονίπτεσθαι, καὶ ἐπιχρίεσθαι ἀλοιφῇ·
Ἀγλαΐην γὰρ ἔμοιγε θεοὶ, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ὤλεσαν, ἐξ οὗ κεῖνος ἔβη κοίλης ἐνὶ νηυσίν.
Ἀλλά μοι Αὐτονόην τε καὶ Ἱπποδάμειαν ἄνωχθι
Ἐλθέμεν, ὄφρα κέ μοι παρστήετον ἐν μεγάροισιν·
Οἴη δ' οὐκ εἴσειμι μετ' ἀνέρας· αἰδέομαι γάρ.
Ὣς ἄρ' ἔφη· γρηῢς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Ἔνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Κώρῃ Ἰκαρίοιο κατὰ γλυκὺν ὕπνον ἔχευεν.
Εὖδε δ' ἀνακλινθεῖσα· λύθεν δέ οἱ ἄψεα πάντα
Αὐτῷ ἐνὶ κλιντῆρι· τέως δ' ἄρα δῖα θεάων
Ἄμβροτα δῶρα δίδου, ἵνα μιν θησαίατ' Ἀχαιοί.
Κάλλεϊ μέν οἱ πρῶτα πρόσωπά τε καλὰ κάθηρεν

Ἀμβροσίῳ, οἵῳ περ ἐϋστέφανος Κυθέρεια
Χρίεται, εὖτ' ἂν ἴῃ Χαρίτων χορὸν ἱμερόεντα·
Καί μιν μακροτέρην καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι·
Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκεν πρισσὸν ἐλέφαντος.
Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπεβήσατο δῖα θεάων.
Ἦλθον δ' ἀμφίπολοι λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο,
Φθόγγῳ ἐπερχόμεναι· τὴν δὲ γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκε,
Καί ῥ' ἀπομόρξατο χερσὶ παρειὰς, φώνησέν τε·
Ἦ με μάλ' αἰνοπαθῆ μαλακὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυψεν·
Αἴθε μοι ὣς μαλακὸν θάνατον πόροι Ἄρτεμις ἁγνὴ
Αὐτίκα νῦν, ἵνα μηκέτ' ὀδυρομένη κατὰ θυμὸν
Αἰῶνα φθινύθω, πόσιος ποθέουσα φίλοιο
Παντοίην ἀρετήν· ἐπεὶ ἔξοχος ἦεν Ἀχαιῶν.
Ὡς φαμένη κατέβαιν' ὑπερῴια σιγαλόεντα,
Οὐκ οἴη· ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνησῆας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα·
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη.
Τῶν δ' αὐτῆς λύτο γόνατ', ἔρῳ δ' ἄρα θυμὸν ἔθελχθεν·

Πάντες δ' ἠρήσαντο παραὶ λεχέεσι κλιθῆναι.
Ἡ δ' αὖ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
Τηλέμαχ', ἦ μέν τοι φρένες ἔμπεδοι, ἠδὲ νόημα·
Παῖς ἔτ' ἐών, καὶ μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας·
Νῦν δ', ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ, καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις,
Καί κέν τις φαίη γόνον ἔμμεναι ὀλβίου ἀνδρὸς,
Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὁρώμενος, ἀλλότριος φὼς,
Οὐκέτι τοι φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, ἠδὲ νόημα.
Οἷον δὴ τόδε ἔργον ἐνὶ μεγάροισιν ἐτύχθη,
Ὃς τὸν ξεῖνον ἔασας ἀεικισθήμεναι ἧτω.
Πῶς νῦν; εἴ τις ξεῖνος ἐν ἡμετέροισι δόμοισιν
Ἥμενος ὧδε πάθοι ῥυσαχτύος ἐξ ἀλεγεινῆς,
Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμὴ, τὸ μὲν οὔ σε νεμεσσῶμαι κεχολῶσθαι·
Αὐτὰρ ἐγὼ θυμῷ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Ἐσθλά τε, καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα·
Ἀλλά τοι οὐ δύναμαι πεπνυμένα πάντα νοῆσαι·
Ἐκ γάρ με πλήσουσι, παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος,
Οἱδὲ κακὰ φρονέοντες, ἐμοὶ δ' ἄκη εἰσὶν ἀρωγοί.

Οὐ μέν τοι ξείνε γε καὶ Ἴρε μῶλος ἐτύχθη
Μνησήρων ἰότητι· βίῃ δ' ὅγε φέρτερος ἦεν.
Αἰ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Οὕτω νῦν μνησῆρες ἐν ἡμετέροισι δόμοισι
Νεύοιεν κεφαλὰς δεδμημένοι, οἱ μὲν ἐν αὐλῇ,
Οἱ δ' ἔντοσθε δόμοιο, λελῦτο δὲ γυῖα ἑκάστε,
Ὡς νῦν Ἶρος ἐκεῖνος ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἧσται νευσάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικὼς,
Οὐδ' ὀρθὸς δύναται σῆναι ποσὶν, οὐδὲ νέεσθαι
Οἶκαδ', ὅπη οἱ νόος· ἐπεὶ φίλα γυῖα λέλυνται.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Εὐρύμαχος δ' ἐπέεσσι προσηύδα Πηνελόπειαν·
Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
Εἰ πάντες σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοὶ,
Πλεόνές κεν μνησῆρες ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν
Ἠῶθεν δαινύατ'· ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν,
Εἶδός τε, μέγεθός τε, ἰδὲ φρένας ἔνδον ἐΐσας.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
Εὐρύμαχ', ἦτοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε,
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον

Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον ὄτῳ.
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέκλωσεν κακὰ δαίμων.
Ἦ μὲν δὴ ὅτε τ' ἤϊε λιπὼν κάτα πατρίδα γαῖαν,
Δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα·
Ὦ γύναι, οὐ γὰρ ὀΐω ἐϋκνήμιδας Ἀχαιὺς
Ἐκ Τροίης εὖ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι·
Καὶ γὰρ Τρῶάς φασι μαχητὰς ἔμμεναι ἄνδρας,
Ἠμὲν ἀκοντισάς, ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν,
Ἵππων τ' ὠκυπόδων ἐπιβήτορας, οἵ κε τάχιστα
Ἔκριναν μέγα νεῖκος ὁμοιΐου πτολέμοιο.
Τῷ ἐκ οἶδ', εἴ κεν μ' ἀνέσει θεὸς, ἦ κεν ἀλώω
Αὐτῇ ἐνὶ Τροίῃ· σοὶ δ' ἐνθάδε πάντα μελόντων·
Μεμνῆσθαι πατρὸς καὶ μητέρος ἐν μεγάροισιν,
Ὡς νῦν, ἢ ἔτι μᾶλλον, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντος.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ παῖδα γενειήσαντα ἴδηαι,
Γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλῃσθα, τεὸν κατὰ δῶμα λιπέσθαι.
Κεῖνός θ' ὡς ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.
Νὺξ δ' ἔσται, ὅτε δὴ συγερὸς γάμος ἀντιβολήσει

Οὐλομένης ἐμέθεν, τῆς τε Ζεὺς ὄλβον ἀπηύρα.
Ἀλλὰ τόδ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει·
Μνησήρων ἐχ ἥδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο·
Οἵτ' ἀγαθήν τε γυναῖκα καὶ ἀφνειοῖο θύγατρα
Μνησεύειν ἐθέλωσι, καὶ ἀλλήλοις ἐρίσωσιν·
Αὐτοὶ τοί γ' ἀπάγεσι βόας καὶ ἴφια μῆλα,
Κέρης δαῖτα φίλοισι, καὶ ἀγλαὰ δῶρα διδοῦσιν·
Ἀλλ' ἐκ ἀλλότριον βίοτον νήποινον ἔδουσιν.
Ὣς φάτο· γήθησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
Οὕνεκα τῶν μὲν δῶρα παρέλκετο, θέλγε δὲ θυμὸν
Μειλιχίοις ἐπέεσι· νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.
Τὴν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
Δῶρα μὲν ὅς κ' ἐθέλῃσιν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐνεῖκαι,
Δέξαθ'· οὐ γὰρ καλὸν ἀνήναθαι δόσιν ἐσίν·
Ἡμεῖς δ' ὔτ' ἐπὶ ἔργα πάρος γ' ἴμεν, ὔτε πῃ ἄλλῃ,
Πείν γέ σε τῷ γήμαθαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄρισος.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος·
Δῶρα δ' ἄρ' οἰσέμεναι πρόεσαν κήρυκα ἕκασος.
Ἀντινόῳ μὲν ἔνεικε μέγαν περικαλλέα πέπλον

Ποικίλον· ἐν δ' ἄρ' ἔσαν περόναι δυοκαίδεκα πᾶσαι
Χρύσειαι, κληῖσιν ἐϋγνάμπτοις ἀρηρυῖαι.
Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε,
Χρύσεον, ἠλέκτροισιν ἐερμένον, ἠέλιον ὥς.
Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν,
Τρίγληνα, μορόεντα· χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή.
Ἐκ δ' ἄρα Πεισάνδροιο, Πολυκτορίδαο ἄνακτος,
Ἶθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.
Ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔδωκεν.
Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀνέβαιν' ὑπερῴια δῖα γυναικῶν·
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι ἔφερον περικαλλέα δῶρα.
Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο· μένον δ' ἐπὶ ἕσπερον ἐλθεῖν.
Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν·
Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἔσασαν ἐν μεγάροισιν,
Ὀφρα φαείνοιεν· περὶ δὲ ξύλα κάγχανα θῆκαν,
Αὖα πάλαι, περίκηλα, νέον κεκεασμένα χαλκῷ·
Καὶ δαΐδας μετέμισγον· ἀμοιβηδὶς δ' ἀνέφαινον
Δμωαὶ Ὀδυσῆος ταλασίφρονος· αὐτὰρ ὁ τῇσιν
Αὐτὸς διογενὴς μετέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·

Δμωαὶ Ὀδυσῆος, δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος,
Ἔρχεσθε πρὸς δώματ', ἵν' αἰδοίη βασίλεια·
Τῇ δὲ παρ' ἠλάκατα τροφαλίζετε· τέρπετε δ' αὐτὴν
Ἥμεναι ἐν μεγάρῳ, ἢ εἴρια πείκετε χερσίν·
Αὐτὰρ ἐγὼ τύτοισι φάος πάντεσσι παρέξω.
Ἤπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν,
Οὔτι με νικήσουσι· πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί.
Ὣς ἔφατ'· αἱ δ' ἐγέλασαν, ἐς ἀλλήλας δὲ ἴδοντο.
Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπτε Μελανθὼ καλλιπάρηος,
Τὴν Δολίος μὲν ἔτικτε, τόμισε δὲ Πηνελόπεια,
Παῖδα δὲ ὡς ἀτίταλλε, δίδου δ' ἅρ' ἀθύρματα θυμῷ·
Ἀλλ' ὅδ' ὡς σχέθε πένθος ἐνὶ φρεσὶ Πηνελοπείης·
Ἀλλ' ἤγ' Εὐρυμάχῳ μισγέσκετο, καὶ φιλέεσκεν·
Ἣ ῥ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι·
Ξεῖνε πάλαν, σύ γέ τις φρένας ἐκπεπαταγμένος ἐσσὶ,
Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν,
Ἠέ που ἐς λέσχην· ἀλλ' ἐνθάδε πολλὰ ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν, οὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς· ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἦ νύ τοι αἰεὶ
Τοιῦτος νόος ἐσσίν· ὃ καὶ μεταμώλια βάζεις.

Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
Μή τίς τοι τάχα Ἴρου ἀμείνων ἄλλος ἀνασῇ,
Ὅστις σ' ἀμφὶ κάρη κεκοπὼς χερσὶ σιδαρῇσι
Δώματος ἐκπέμψῃσι, φορύξας αἵματι πολλῷ.
Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ἦ τάχα Τηλεμάχῳ ἐρέω, κύον, οἷ' ἀγορεύεις,
Κεῖσ' ἐλθὼν, ἵνα σ' αὖθι διαμελεϊσὶ τάμῃσιν.
Ὣς εἰπὼν, ἐπέεσι διεπτοίησε γυναῖκας.
Βὰν δ' ἴμεναι διὰ δῶμα· λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης
Ταρβοσύνῃ· φὰν γάρ μιν ἀληθέα μυθήσασθαι.
Αὐτὰρ ὃ πὰρ λαμπτῆρσι φαείνων αἰθομένοισιν
Εἰσήκει ἐς πάντας ὁρώμενος· ἄλλα δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαινε φρεσὶν ἦσιν, ἃ ῥ' οὐκ ἀτέλεσσα γένοντο.
Μνησῆρας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος, ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύῃ ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν,
Κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευχε·
Κέκλυτέ μευ, μνησῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει·

Οὐκ ἀθεεὶ ὄδ᾽ ἀνὴρ Ὀδυσήϊον ἐς δόμον ἵκει·
Ἔμπης μοι δοκέει δαίδων σέλας ἔμμεναι αὐτῆ
Καὶ κεφαλῆς· ἐπεὶ οὔ οἱ ἔνι τρίχες οὐδ᾽ ἠβαιαί.
Ἦ ῥ᾽, ἅμα τε προσέειπεν Ὀδυσῆα πτολίπορθον·
Ξεῖν᾽, ἦ ἄρ κ᾽ ἐθέλοις θητευέμεν, εἴ σ᾽ ἀνελοίμην,
Ἀγρῷ ἐπ᾽ ἐσχατιῆς, μισθὸς δέ τοι ἄρχιος ἔσαι,
Αἰμασιάς τε λέγων, καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων;
Ἔνθα δ᾽ ἐγὼ σῖτον μὲν ἐπηετανὸν παρέχοιμι,
Εἵματά τ᾽ ἀμφιέσαιμι, ποσὶν θ᾽ ὑποδήματα δοίην.
Ἀλλ᾽ ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ᾽ ἔμμαθες, οὐκ ἐθελήσεις
Ἔργον ἐποίχεσθαι· ἀλλὰ πτώσειν κατὰ δῆμον
Βάλεαι, ὄφρ᾽ ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ᾽ ἄναλτον.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Εὐρύμαχ᾽, εἰ γὰρ νῶϊν ἔρις ἔργοιο γένοιτο
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ᾽ ἤματα μακρὰ πέλονται,
Ἐν ποίῃ, δρέπανον μὲν ἐγὼν εὐκαμπὲς ἔχοιμι,
Καὶ δὲ σὺ τοῖον ἔχοις, ἵνα πειρησαίμεθα ἔργῳ
Νήστεες ἄχρι μάλα κνέφαος, ποίη δὲ παρείη.
Εἰ δ᾽ αὖ καὶ βόες εἶεν ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄριστοι,
Αἴθωνες, μεγάλοι, ἄμφω κεκορηότε ποίης,

Ἥλικες, ἰσοφόροι, τῶν τε θένος ὀκ ἀλαπαδνὸν,
Τετράγυον δ' εἴη, εἶκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ,
Τῷ κέ μ' ἴδοις, εἰ ὥλκα διηνεκέα προταμοίμην.
Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμόν ποθεν ὀρμήσειε Κρονίων
Σήμερον, αὐτὰρ ἐμοὶ σάκος εἴη, καὶ δύο δοῦρε,
Καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα·
Τῷ κέ μ' ἴδοις πρώτοισιν ἐνὶ προμάχοισι μιγέντα,
Οὐδ' ἄν μοι τὴν γαστέρ' ὀνειδίζων ἀγορεύοις.
Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής·
Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠδὲ κραταιὸς,
Οὕνεκα πὰρ παύροισι καὶ ὀκ ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖς.
Εἰ δ' Ὀδυσεὺς ἔλθοι, καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν,
Αἶψά κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἐόντα,
Φεύγοντι στείνοιντο δι' ἐκ προθύροιο θύραζε.
Ὣς ἔφατ'· Εὐρύμαχος δ' ἐχολώσατο κηρόθι μᾶλλον,
Καί μιν ὑπόδρα ἰδὼν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἆ δειλ', ἦ τάχα τοι τελέω κακὸν, οἷ' ἀγορεύεις
Θαρσαλέως πολλοῖσι μετ' ἀνδράσιν· ὐδέ τι θυμῷ
Ταρβεῖς· ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας, ἦ νύ τοι αἰεὶ
Τοιοῦτος νόος ἐστὶν· ὃ καὶ μεταμώλια βάζεις.

Ἦ ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;
Ὡς ἄρα φωνήσας σφέλας εἵλετο· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ἀμφινόμου πρὸς γοῦνα καθέζετο δουλιχιῆος,
Εὐρύμαχον δείσας· ὁ δ' ἄρ' οἰνοχόον βάλε χεῖρα
Δεξιτερήν· πρόχοος δὲ χαμαὶ βόμβησε πεσοῦσα·
Αὐτὰρ ὅγ' οἰμώξας πέσεν ὕπτιος ἐν κονίῃσι.
Μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Αἴθ' ὄφελ' ὁ ξεῖνος ἀλώμενος ἄλλοθ' ὀλέσθαι,
Πρὶν ἐλθεῖν· τῷ κ' ὄττι τόσον κέλαδον μεθέηκε.
Νῦν δὲ περὶ πτωχῷ ἐριδαίνομεν· οὐδέ τι δαιτὸς
Ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο·
Δαιμόνιοι, μαίνεσθε, καὶ ἐκέτι κεύθετε θυμῷ
Βρωτὺν οὐδὲ ποτῆτα· θεῶν νύ τις ὔμμ' ὀροθύνει.
Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες,
Ὁππότε θυμὸς ἄνωγε· δίω δ' ὅτιν' ἔγωγε.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπε,

Νίσω φαίδιμος υἱὸς, Ἀρητιάδαο ἄνακτος·
Ὦ φίλοι, ὄφρ' ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι·
Μήτε τι τὸν ξεῖνον συφελίζετε, μήτε τιν' ἄλλον
Δμώων, οἳ κατὰ δῶμαθ' Ὀδυσῆος θείοιο.
Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες κατακείομεν οἴκαδ' ἰόντες·
Τὸν ξεῖνον δὲ ἐῶμεν ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος
Τηλεμάχῳ μελέμεν· τῷ γὰρ φίλον ἵκετο δῶμα.
Ὣς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδότα μῦθον ἔειπε.
Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεραάσατο Μάλιος ἥρως,
Κήρυξ Δολιχιεύς· θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο·
Νώμησεν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν· οἱ δὲ θεοῖσι
Σπείσαντες μακάρεσσι πίον μελιηδέα οἶνον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Βάν ῥ' ἴμεναι κείοντες ἐὰ πρὸς δώματ' ἕκαστος.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Τ.

Ταῦ δ', ἀναγνωρίζει ἐξ ὕλης γρηῦς Ὀδυσῆα.

ΑΥΤΑΡ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσεὺς,
Μνησήρεσι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων·
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχε, χρὴ τεύχε' ἀρήϊα κατθέμεν εἴσω
Πάντα μάλ'· αὐτὰρ μνησῆρας μαλακοῖς ἐπέεσι
Παρφάθαι, ὅτε κέν σε μεταλλῶσιν ποθέοντες·
Ἐν καπνῷ κατέθηκ', ἐπεὶ ὄφρ' ἔτι τοῖσιν ἐώϊκει,
Οἷά ποτε Τροίηνδε νεῶν κατέλειπεν Ὀδυσεὺς,
Ἀλλὰ κατήκισαι, ὅσσον πυρὸς ἵκετ' αὐτμή.
Πρὸς δ' ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φρεσὶν ἔμβαλε δαίμων,
Μήπως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν,

Ἀλλήλους τρώσητε, καταισχύνητε τε δαῖτα,
Καὶ μνησύν· αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος.
Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
Ἐκ δὲ καλεσσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Μαῖ', ἄγε δή μοι ἔρυξον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Ὄφρα κεν ἐς θάλαμον καταθείομαι ἔντεα πατρὸς
Καλά, τά μοι κατὰ οἶκον ἀκηδέα καπνὸς ἀμέρδει,
Πατρὸς ἀποιχομένοιο· ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα·
Νῦν δ' ἐθέλω καταθέσθαι, ἵν' οὐ πυρὸς ἵξετ' ἀϋτμή.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
Αἲ γὰρ δή ποτε, τέκνον, ἐπιφροσύνας ἀνέλοιο,
Οἶκόν κήδεσθαι, καὶ κτήματα πάντα φυλάσσειν.
Ἀλλ' ἄγε, τίς τοι ἕπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;
Δμωὰς δ' ἐκ εἴας προβλωσκέμεν, αἵ κεν ἔφαινον.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ξεῖνος ὅδ'· οὐ γὰρ ἀεργὸν ἀνέξομαι, ὅς κεν ἐμῆς γε
Χοίνικος ἅπτηται, καὶ τηλόθεν εἰληλάθῃσι.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλῆισεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Τὼ δ' ἄρ' ἀναΐξαντ' Ὀδυσεὺς καὶ Φαίδιμος υἱὸς

Ἐσφόρεον κόρυθάς τε, καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας,
Ἔγχεά τ' ὀξυόεντα· πάροιθε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
Χρύσεον λύχνον ἔχουσα, φάος περικαλλὲς ἐποίει.
Δὴ τότε Τηλέμαχος προσεφώνεεν ὃν πατέρ' αἶψα·
Ὦ πάτερ, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι·
Ἔμπης μοι τοῖχοι μεγάρων, καλαί τε μεσόδμαι,
Εἰλάτιναί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες,
Φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς, ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἦ μάλα τις θεὸς ἔνδον, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε·
Αὕτη τοι δίκη ἐστὶ θεῶν, οἳ Ὄλυμπον ἔχουσιν,
Ἀλλὰ σὺ μὲν κατάλεξαι· ἐγὼ δ' ὑπολείψομαι αὐτῦ,
Ὄφρα κ' ἔτι δμωὰς καὶ μητέρα σὴν ἐρεθίζω·
Ἡ δέ μ' ὀδυρομένη εἰρήσεται ἀμφὶς ἕκαστα.
Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει
Κείων ἐς θάλαμον, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων,
Ἔνθα πάρος κοιμᾶθ', ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι·
Ἔνθ' ἄρα καὶ τότ' ἔλεκτο, καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν.
Αὐτὰρ ὁ ἐν μεγάρῳ ὑπελείπετο δῖος Ὀδυσεὺς,

Μνησήρεστι φόνον σὺν Ἀθήνῃ μερμηρίζων.
Ἡ δ' ἴεν ἐκ θαλάμοιο περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠδὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ·
Τῇ παρὰ μὲν κλισίην πυρὶ κάτθεσαν, ἔνθ' ἄρ' ἔφιζε,
Δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ· ἦν ποτε τέκτων
Ποίησ' Ἰκμάλιος, καὶ ὑπὸ θρῆνυν ποσὶν ἧκε
Προσφυέ' ἐξ αὐτῆς, ὅθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας.
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια.
Ἦλθον δὲ δμωαὶ λευκώλενοι ἐκ μεγάροιο·
Αἱ δ' ἀπὸ μὲν σῖτον πολὺν ἦρεον, ἠδὲ τραπέζας,
Καὶ δέπα, ἔνθεν ἄρ' ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἔπινον.
Πῦρ δ' ἀπὸ λαμπήρων χαμάδις βάλον· ἄλλα δ' ἐπ' αὐτῶν
Νήησαν ξύλα πολλὰ, φόως ἔμεν, ἠδὲ θέρεθαι.
Ἡ δ' Ὀδυσῆ' ἐνένιπτε Μελανθὼ δεύτερον αὖτις·
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις διὰ νύκτα
Δινεύων κατὰ οἶκον; ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας;
Ἀλλ' ἔξελθε θύραζε, πάλαι, καὶ δαιτὸς ὄνησο·
Ἦ πάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶθα θύραζε.
Τὴν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Δαιμονίη, τί μοι ὧδ' ἐπέχεις κεκοτηότι θυμῷ;

Ἦ ὅτι οὐ λιπόω; κακὰ δὲ χροὶ εἵματα εἷμαι;
Πτωχεύω δ' ἀνὰ δῆμον; ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.
Τοιῶτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασι.
Καὶ γὰρ ἐγώ ποτε οἶκον ἐν ἀνθρώποισιν ἔναιον
Ὄλβιος ἀφνειὸν, καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ
Τοίῳ, ὁποῖος ἔοι, καὶ ὅτευ κεχρημένος ἔλθοι.
Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι, ἄλλα τε πολλὰ,
Οἷσίν τ' εὖ ζώουσι καὶ ἀφνειοὶ καλέονται·
Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων, ἤθελε γάρ πω.
Τῷ νῦν μή ποτε καὶ σὺ, γύναι, ἀπὸ πᾶσαν ὀλέσῃς
Ἀγλαΐην, τῇ νῦν γε μετὰ δμωῇσι κέκασσαι,
Μή πώς τοι δέσποινα κοτεσσαμένη χαλεπήνῃ,
Ἢ Ὀδυσεὺς ἔλθῃ· ἔτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
Εἰ δ' ὁ μὲν ὣς ἀπόλωλε, καὶ οὐκέτι νόστιμός ἐστιν,
Ἀλλ' ἤδη παῖς τοῖος Ἀπόλλωνός γε ἔκητι
Τηλέμαχος· τὸν δ' οὔτις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν
Λήθει ἀπαφθάλλουσ'· ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐστίν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἤχθσε περίφρων Πηνελόπεια·
Ἀμφίπολον δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Πάντως, θαρσαλέη, κύον ἀδδεὲς, ὅτι με λήθεις

Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις.
Πάντα γὰρ εὖ ἤδηθ', ἐπεὶ ἐξ ἐμεῦ ἔκλυες αὐτῆς,
Ὡς τὸν ξεῖνον ἔμελλον ἐνὶ μεγάροισιν ἐμοῖσιν
Ἀμφὶ πόσει εἴρεσθαι· ἐπεὶ πυκινῶς ἀκάχημαι.
Ἦ ῥα, καὶ Εὐρυνόμην ταμίην πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Ὄφρα καθεζόμενος εἴπῃ ἔπος, ἠδ' ἐπακούσῃ
Ὁ ξεῖνος ἐμέθεν· ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι.
Ὣς ἔφαθ'· ἡ δὲ μάλ' ὀτραλέως κατέθηκε φέρουσα
Δίφρον ἐΰξεσον, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῶας ἔβαλλεν·
Ἔνθα καθέζετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς.
Τοῖσι δὲ μῦθον ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
Ξεῖνε, τὸ μέν σε πρῶτον ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή,
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γύναι, ἦ οὐκ ἄν τίς σε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
Νεικέοι· ἦ γάρ σευ κλέος οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
Ὥστε τευ ἢ βασιλῆος ἀμύμονος, ὅστε θεοδμὴς,
Ἀνδράσιν ἐν πολλοῖσι καὶ ἰφθίμοισιν ἀνάσσων,
Εὐδικίας ἀνέχῃσι· φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα

Πυρὲς, καὶ κριθὰς, βρίθῃσι δὲ δένδρεα καρπῷ·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, θάλασσα δὲ παρέχει ἰχθῦς,
Ἐξ εὐηγεσίης· ἀρετῶσι δὲ λαοὶ ὑπ' αὐτῆ.
Τῷ ἐμὲ νῦν τὰ μὲν ἄλλα μετάλλα σῷ ἐνὶ οἴκῳ,
Μὴ δ' ἐμὸν ἐξερέεινε γένος καὶ πατρίδα γαῖαν,
Μή μοι μᾶλλον θυμὸν ἐνιπλήσῃς ὀδυνάων
Μνησαμένῳ· μάλα δ' εἰμὶ πολύσονος· ἠδέ τί με χρὴ
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε
Ἧθαι· ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι ἄκριτον αἰεί·
Μή τίς μοι δμωῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή·
Φῇ δὲ δακρυπλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
Ξεῖν', ἤτοι μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε,
Ὤλεσαν ἀθάνατοι, ὅτε Ἴλιον εἰσανέβαινον
Ἀργεῖοι, μετὰ τοῖσι δ' ἐμὸς πόσις ἦεν Ὀδυσεύς.
Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι,
Μεῖζόν κε κλέος εἴη ἐμὸν καὶ κάλλιον ὅττω·
Νῦν δ' ἄχομαι· τόσα γάρ μοι ἐπέκλωσεν κακὰ δαίμων·
Ὅσοι γὰρ νήσοισιν ἐπικρατέουσιν ἄριστοι,
Δουλιχίῳ τε, Σάμῃ τε, καὶ ὑλήεντι Ζακύνθῳ,

Οἵ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείελον ἀμφινέμονται,
Οἵ μ' ἀεκαζομένην μνῶνται, τρύχουσι δὲ οἶκον.
Τῷ ὅτε ξείνων ἐμπάζομαι, οὐδ' ἱκετάων,
Οὔτε τι κηρύκων, οἳ δημιοεργοὶ ἔασιν·
Ἀλλ' Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον κατατήκομαι ἦτορ·
Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν· ἐγὼ δὲ δόλους τολυπεύω·
Φᾶρος μέν μοι πρῶτον ἐνέπνευσε φρεσὶ δαίμων
Στησαμένῃ μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὑφαίνειν,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' αὐτοῖς μετέειπον·
Κοῦροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰσόκε φᾶρος
Ἐκτελέσω, μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄλητα,
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσας.
Ὣς ἐφάμην· τοῖσιν δ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα κεν ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκον μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκον, ἐπὴν δαΐδας παραθείμην.
Ὣς τρίετες μὲν ἔληθον ἐγὼ καὶ ἔπειθον Ἀχαιούς·

Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πολλὰ ἐτελέθη,
Καὶ τότε δή με, διὰ δμωὰς, κύνας οὐκ ἀλεγούσας,
Εἶλον ἐπελθόντες, καὶ ὁμοκλήσαντ' ἐπέεσιν.
Ὡς τὸ μὲν ἐξετέλεσσα καὶ οὐκ ἐθέλουσ' ὑπ' ἀνάγκης·
Νῦν δ' ὅτ' ἐκφυγέειν δύναμαι γάμον, ὅτε τιν' ἄλλην
Μῆτιν ἐφευρίσκω· μάλα δ' ὀτρύνουσι τοκῆες
Γήμασθ'· ἀσχαλάα δὲ παῖς βίοτον κατεδόντων,
Γιγνώσκων· ἤδη γὰρ ἀνὴρ οἷός τε μάλισα
Οἴκου κήδεσθαι, τῷ τε Ζεὺς κῦδος ὀπάζει.
Ἀλλὰ καὶ ὥς μοι εἰπὲ τεὸν γένος, ὁππόθεν ἐσσί·
Οὐ γὰρ ἀπὸ δρυός ἐσσι παλαιφάτου, οὐδ' ἀπὸ πέτρης.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Οὐκ ἔτ' ἀπολλήξεις τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέεσθαι;
Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω· ἦ μέν μ' ἀχέεσί γε δώσεις
Πλείοσιν, ἢ ἔχομαι· ἡ γὰρ δίκη, ὁππότε πάτρης
Ἧς ἀπέησιν ἀνὴρ τόσσον χρόνον, ὅσσον ἐγὼ νῦν,
Πολλὰ δροτῶν ἐπὶ ἄστε ἀλώμενος, ἄλγεα πάσχων·
Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, ὅ μ' ἀνείρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς.

Κρήτη τις γαῖ' ἐσὶ, μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Καλὴ καὶ πίειρα, περίῤῥυτος· ἐν δ' ἄνθρωποι
Πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες.
Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε τριχάϊκες, δῖοί τε Πελασγοί.
Τοῖσι δ' ἐνὶ Κνωσὸς μεγάλη πόλις· ἔνθα τε Μίνως
Ἐννέωρος βασίλευε Διὸς μεγάλου ὀαριστὴς,
Πατρὸς ἐμοῖο πατὴρ, μεγαθύμου Δευκαλίωνος.
Δευκαλίων δέ μ' ἔτικτε, καὶ Ἰδομενῆα ἄνακτα·
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήεσσι κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω
Ὤιχεθ' ἅμ' Ἀτρείδῃσιν· ἐμοὶ δ' ὄνομα κλυτὸν Αἴθων,
Ὁπλότερος γενεῇ· ὁ δ' ἄρα πρότερος καὶ ἀρείων.
Ἔνθ' Ὀδυσῆα ἐγὼν ἰδόμην, καὶ ξείνια δῶκα·
Καὶ γὰρ τὸν Κρήτηνδε κατήγαγεν ἷς ἀνέμοιο,
Ἰέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν·
Στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης,
Ἐν λιμέσιν χαλεποῖσι· μόλις δ' ὑπάλυξεν ἀέλλας.
Αὐτίκα δ' Ἰδομενῆα μετάλλα, ἄσυδ' ἀνελθών·
Ξεῖνον γάρ μιν ἔφασκε φίλον τ' ἔμεν, αἰδοῖόν τε.

Τῷ δ' ἤδη δεκάτη ἢ ἐνδεκάτη πέλεν ἠὼς
Οἰχομένῳ σὺν νηυσὶ κορωνίσιν Ἴλιον εἴσω.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισα,
Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·
Καί οἱ, τοῖς τ' ἄλλοις ἑτάροις, οἳ ἅμ' αὐτῷ ἕποντο,
Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα, καὶ αἴθοπα οἶνον ἀγείρας,
Καὶ βόας ἱερεύσασθαι· ἵνα πλησαίατο θυμόν.
Ἔνθα δυώδεκα μὲν μένον ἤματα δῖοι Ἀχαιοί·
Εἶλει γὰρ Βορέης ἄνεμος μέγας, ὃν δ' ἐπὶ γαίῃ
Εἴα ἴσασθαι· χαλεπὸς δέ τις ὦρορε δαίμων·
Τῇ τρισκαιδεκάτῃ δ' ἄνεμος πέσε· τοὶ δ' ἀνάγοντο.
Ἴσκεν, ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα·
Τῆς δ' ἄρ' ἀκυόσης ῥέε δάκρυα, τήκετο δὲ χρώς·
Ὡς δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἣν τ' Εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύοι·
Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες·
Ὡς τῆς τήκετο καλὰ παρήϊα δακρυχεούσης,
Κλαιούσης ἑὸν ἄνδρα παρήμενον· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Θυμῷ μὲν γοόωσαν ἑὴν ἐλέαιρε γυναῖκα,
Ὀφθαλμοὶ δ' ὡσεὶ κέρα ἔσασαν, ἠὲ σίδηρος,

Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι· δόλῳ δ' ὄγε δάκρυα κεῦθεν.
Ἡ δ' ἐπεὶ ἓν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Ἐξαῦτίς μιν ἔπεσσιν ἀμειβομένη προσέειπε·
Νῦν μὲν δή σευ, ξεῖνε, γ' ὀΐω πειρήσεσθαι,
Εἰ ἐτεὸν δὴ κεῖθι σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι
Ξείνισας ἐν μεγάροισιν ἐμὸν πόσιν, ὡς ἀγορεύεις·
Εἰπέ μοι, ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροὶ εἵματα ἕσο,
Αὐτός θ' οἷος ἔην, καὶ ἑταίρους, οἵ οἱ ἕποντο.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γύναι, ἀργαλέον τόσον χρῆνον ἀμφὶς ἐόντα
Εἰπέμεν· ἤδη γάρ οἱ ἐείκοσὶν ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης·
Ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω, ὥς μοι ἰνδάλλεται ἦτορ·
Χλαῖναν πορφυρέην δίπλην ἔχε δῖος Ὀδυσεὺς,
Διπλῆν· αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο
Αὐλοῖσιν διδύμοισι· πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν·
Ἐν προτέροισι πόδεσσι κύων ἔχε ποικίλον ἐλλὸν,
Ἀσπαίροντα λάων· τὸ δὲ θαυμάζεσκον ἅπαντες,
Ὡς οἱ χρύσεοι ὄντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων,
Αὐτὰρ ὁ, ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἤσπαιρε πόδεσσι.

Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα περὶ χροῒ σιγαλόεντα,
Οἷόν τε κρομύοιο λοπὸν κατὰ ἰσχαλέοιο,
Τῶς μὲν ἔην μαλακὸς, λαμπρὸς δ' ἦν, ἠέλιος ὥς·
Ἦ μὲν πολλαί γ' αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Οὐκ οἶδ', εἰ τάδε ἕσο περὶ χροῒ οἴκοθ' Ὀδυσεὺς,
Ἦ τις ἑταίρων δῶκε θοῆς ἐπὶ νηὸς ἰόντι,
Ἦ τίς πῃ καὶ ξεῖνος· ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσεὺς
Ἔσκε φίλος· παῦροι γὰρ Ἀχαιῶν ἦσαν ὁμοῖοι.
Καί οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ, καὶ δίπλακα δῶκα
Καλὴν, πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
Αἰδοίως δ' ἀπέπεμπον ἐϋστέλμῳ ἐπὶ νηός.
Καὶ μέν οἱ κήρυξ ὀλίγον προγενέστερος αὐτῷ
Εἵπετο· καὶ τόν τοι μυθήσομαι, οἷος ἔην περ·
Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, ἀλοκάρηνος·
Εὐρυβάτης δ' ὄνομ' ἔσκε· τίεν δέ μιν ἔξοχον ἄλλων
Ὧν ἑτάρων Ὀδυσεὺς, ὅτι οἱ φρεσὶν ἄρτια ἤδη.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο,
Σήματ' ἀναγνόσῃ, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεύς.
Ἣ δ' ἐπεὶ ἓν πάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,

Καὴ τότε μιν μύθοισιν ἀμειβομένη προσέειπε·
Νῦν μὲν δή μοι, ξεῖνε, πάρος περ ἐὼν ἐλεεινὸς,
Ἔν μεγάροισιν ἐμοῖσι φίλος τ' ἔσῃ, αἰδοῖός τε·
Αὐτὴ γὰρ τάδε εἵματ' ἐγὼ πόρον, οἷ' ἀγορεύεις,
Πτύξασ' ἐκ θαλάμου· περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινὴν,
Κείνῳ ἄγαλμ' εἶναι· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις
Οἶκαδε νοσήσαντα, φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Τῷ ῥα κακῇ αἴσῃ κοίλης ἐπὶ νηὸς Ὀδυσεὺς
Ὤχετ' ἐποψόμενος κακοίλιον ὀνομαστήν.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν χρῆα καλὸν ἐναίρεο, μηδέ τι θυμὸν
Τῆκε, πόσιν γοόωσα· νεμεσσῶμαί γε μὲν ὀδέν·
Καὴ γάρ τίς τ' ἄλλοιον ὀδύρεται ἄνδρ' ὀλέσασα
Κυρίδιον, τῷ τέκνα τέκῃ φιλότητι μιγεῖσα,
Ἢ Ὀδυσῆ', ὃν φασι θεοῖς ἐναλίγκιον εἶναι.
Ἀλλὰ γόον μὲν παῦσαι, ἐμεῖο δὲ σύνθεο μῦθον·
Νημερτέως γάρ τοι μυθήσομαι, οὐδ' ἐπικεύσω,
Ὡς ἤδη Ὀδυσῆος ἐγὼ περὶ νόστου ἄκουσα,
Ἀγχοῦ Θεσπρωτῶν ἀνδρῶν ἐν πίονι δήμῳ,

Ζωῇ· αὐτὰρ ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ,
Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον· ἀτὰρ ἑρίηρας ἑταίρους
Ὤλεσε, καὶ νῆα γλαφυρὴν, ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
Θρινακίης ἀπὸ νήσου ἰών· ὀδύσαντο γὰρ αὐτῷ
Ζεύς τε καὶ Ἥλιος· τῷ γὰρ βόας ἔκταν ἑταῖροι.
Οἱ μὲν πάντες ὄλοντο πολυκλύσῳ ἐνὶ πόντῳ·
Τὸν δ' ἄρ' ἐπὶ τρόπις νεὸς ἔκβαλε κῦμ' ἐπὶ χέρσου
Φαιήκων ἐς γαῖαν, οἳ ἀγχίθεοι γεγάασιν·
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι, θεὸν ὣς, τιμήσαντο,
Καί οἱ πολλὰ δόσαν, πέμπειν τέ μιν ἤθελον αὐτοὶ
Οἴκαδ' ἀπήμαντον· καί κεν πάλαι ἐνθάδ' Ὀδυσεὺς
Ἦεν· ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ,
Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι·
Ὡς περὶ κέρδεα πολλὰ καταθνητῶν ἀνθρώπων
Οἶδ' Ὀδυσεύς· ὐδ' ἄν τις ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
Ὡς μοι Θεσπρωτῶν βασιλεὺς μυθήσατο Φείδων·
Ὤμνυε δὲ πρὸς ἔμ' αὐτὸν, ἀποσπένδων ἐνὶ οἴκῳ,
Νῆα κατειρύσθαι, καὶ ἑπαρτέας ἔμμεν' ἑταίρους,
Οἳ δή μιν πέμψουσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐμὲ πὲν ἀπέπεμψε· τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς

Ἀνδρῶν Θεσπρωτῶν ἐς Δουλίχιον πολύπυρον.
Καί μοι κτήματ' ἔδειξεν, ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσεύς·
Καί νύ κεν ἐς δεκάτην γενεὴν ἕτερόν γ' ἔτι βόσκοι,
Ὅσσα οἱ ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖτο ἄνακτος.
Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ,
Ὅππως νοσήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Ἤδη δὴν ἀπεών, ἢ ἀμφαδόν, ἠὲ κρυφηδόν.
Ὣς ὁ μὲν ὕτως ἐστὶ σόος, καὶ ἐλεύσεται ἤδη
Ἀγχι μάλ'· οὐδ' ἔτι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης
Δηρὸν ἀπεσσεῖται· ἔμπης δέ τοι ὅρκια δώσω·
Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
Ἰσίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,
Ἥ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται, ὡς ἀγορεύω·
Τῷ δ' αὐτῷ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσεύς,
Τῷ μὲν φθίνοντος μηνός, τῷ δ' ἰσαμένοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Αἰ γὰρ τῶτο, ξεῖνε, ἔπος τετελεσμένον εἴη·
Τῷ κε τάχα γνοίης φιλότητά τε, πολλά τε δῶρα,
Ἐξ ἐμεῦ· ὡς ἄν τίς σε συναντόμενος μακαρίζοι.

Ἀλλά μοι ὦδ' ἀνὰ θυμὸν ὀΐεται, ὡς ἔσεταί περ·
Οὔτ' Ὀδυσεὺς ἔτι οἶκον ἐλεύσεται, οὔτε σὺ πομπῆς
Τεύξῃ· ἐπεὶ ὅτοι σημάντορές εἰσιν ἐν οἴκῳ,
Οἷος Ὀδυσεὺς ἔσκε μετ' ἀνθρώποισιν, εἴποτ' ἔην γε,
Ξείνους αἰδοίους ἀποπεμπέμεν ἠδὲ δέχεσθαι.
Ἀλλά μιν, ἀμφίπολοι, ἀπονίψατε, κάτθετε δ' εὐνὴν,
Δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα,
Ὡς κ' εὖ θαλπιόων χρυσόθρονον ἠῶ ἵκηται.
Ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦῃ λοέσαι τε χρῖσαί τε,
Ὡς κ' ἔνδον παρὰ Τηλεμάχῳ δείπνοιο μέθηται
Ἥμενος ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ἄλγιον, ὅς κεν ἐκείνων
Τῶν ἀνιάζῃ θυμοφθόρος, ὐδέ τι ἔργον
Ἐνθάδ' ἔτι πρήξει, μάλα περ κεχολωμένος αἰνῶς.
Πῶς γὰρ ἐμεῦ σὺ, ξεῖνε, δαήσεαι, εἴ τι γυναικῶν
Ἀλλάων περίειμι νόον καὶ ἐπίφρονα μῆτιν,
Εἴ κεν ἀϋσαλέος, κακὰ εἱμένος, ἐν μεγάροισι
Δαινύῃ; ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν.
Ὅς μὲν ἀπηνής τ' αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀπηνέα εἰδῇ,
Τῷδε καταρῶνται πάντες βροτοὶ ἄλγε' ὀπίσσω
Ζωῷ· ἀτὰρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες·

Ὃς δ᾽ ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
Τῷ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι
Πάντας ἐπ᾽ ἀνθρώπους· πολλοί τέ μιν ἐσθλὸν ἔειπον.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Ἦτοι ἐμοὶ χλαῖναι καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα
Ἦχθετ᾽, ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα
Νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Κείω δ᾽, ὡς τὸ πάρος περ ἀΰπνους νύκτας ἴαυον·
Πολλὰς γὰρ δὴ νύκτας ἀεικελίῳ ἐνὶ κοίτῃ
Ἄεσα, καί τ᾽ ἀνέμεινα ἐΰθρονον ἠῶ δῖαν.
Οὐδέ τί μοι ποδάνιπτρα ποδῶν ἐπίηρ᾽ ἀνὰ θυμὸν
Γίγνεται· οὐδὲ γυνὴ ποδὸς ἅψεται ἡμετέροιο
Τάων, αἵ τοι δῶμα κατὰ δρήσειραι ἔασιν,
Εἰ μή τις γρηῢς ἐσὶ παλαιή, κέδν᾽ εἰδυῖα,
Ἥτις τέτληκεν τόσα φρεσὶν, ὅσα τ᾽ ἐγώ περ·
Τήνδε δ᾽ ἂν οὐ φθονέοιμι ποδῶν ἅψασθαι ἐμεῖο.
Τὸν δ᾽ αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Ξεῖνε φίλ᾽, οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα,

Ὡς σὺ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύεις.
Ἔστι δέ μοι γρηῢς, πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχουσα,
Ἣ κεῖνον δύστηνον ἐΰ τρέφεν, ἠδ' ἀτίταλλε,
Δεξαμένη χείρεσσ', ὅτε μιν πρῶτον τέκε μήτηρ,
Ἥ σε πόδας νίψει, ὀλιγηπελέουσά περ ἔμπης.
Ἀλλ' ἄγε νῦν ἀνσᾶσα, περίφρων Εὐρύκλεια,
Νίψον σοῖο ἄνακτος ὁμήλικα· καί πῃ Ὀδυσεὺς
Ἤδη τοῖόσδ' ἐστὶ πόδας, τοῖος δέ τε χεῖρας·
Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· γρηῢς δὲ κατέσχετο χερσὶ πρόσωπα,
Δάκρυα δ' ἔκβαλε θερμά, ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπεν·
Ὤ μοι ἐγὼ σέο, τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεὺς
Ἀνθρώπων ἤχθηρε θεοδέα θυμὸν ἔχοντα.
Οὐ γάρ πώ τις τόσσα βροτῶν Διῒ τερπικεραύνῳ
Πίονα μηρί' ἔκηε, ἠδ' ἐξαίτους ἑκατόμβας,
Ὅσσα σὺ τῷ ἐδίδους, ἀρώμενος ἔως ἵκοιο
Γῆρᾳ τε λιπαρῷ, θρέψαιό τε φαίδιμον υἱόν·
Νῦν δέ τοι ὦδέ σε πάμπαν ἀφείλετο νόσιμον ἦμαρ.
Οὕτω πῃ καὶ κείνῳ ἐφεψιόωντο γυναῖκες
Ξείνων τηλεδαπῶν, ὅτε τευ κλυτὰ δώματ' ἵκοιτο,

Ὡς σέθεν αἱ κύνες αἵδε καθεψιόωνται ἅπασαι·
Τάων νῦν λώβην τε καὶ αἴσχεα πολλὰ ἀλεείνων
Οὐκ ἐάας νίζειν· ἐμὲ δ' ἐκ ἀέκουσαν ἀνώγει
Κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια.
Τῷ σε πόδας νίψω, ἅμα τ' αὐτῆς Πηνελοπείης
Καὶ σέθεν εἵνεκ'· ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς
Κήδεσιν· ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος, ὅ, τι κεν εἴπω·
Πολλοὶ δὴ ξεῖνοι ταλαπείριοι ἐνθάδ' ἵκοντο,
Ἀλλ' ὅπω τινά φημι ἐοικότα ὧδε ἰδέσθαι,
Ὡς σὺ, δέμας, φωνήν τε, πόδας τ', Ὀδυσῆϊ ἔοικας.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γεγῦ, ὅτω φασὶν ὅσοι ἴδον ὀφθαλμοῖσιν
Ἡμέας ἀμφοτέρους, μάλα εἰκέλω ἀλλήλοιϊν
Ἔμμεναι· ὡς σύ περ αὐτὴ ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις.
Ὡς ἄρ' ἔφη· γεγῦς δὲ λέβητ' ἔλε παμφανόωντα,
Τῷ πόδας ἐξαπένιζεν, ὕδωρ δ' ἐνεχεύατο πολὺ
Ψυχρόν· ἔπειτα δὲ θερμὸν ἐπήφυσεν· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ἷζεν ἐπ' ἐσχαρόφιν, ποτὶ δὲ σκότον ἐτράπετ' αἶψα,
Αὐτίκα γὰρ κατὰ θυμὸν ὀΐσατο, μή ἑ λαβοῦσα
Οὐλὴν ἀμφράσαιτο, καὶ ἀμφαδὰ ἔργα γένοιτο.

Νίζε δ' ἄρ' ἆσον ἰᾶσα ἄναχθ' ἑόν· αὐτίκα δ' ἔγνω
Οὐλήν· τὴν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα, μετ' Αὐτόλυκόν τε, καὶ υἷας,
Μητρὸς ἑῆς πατέρ' ἐσθλὸν, ὃς ἀνθρώπους ἐκέκασο
Κλεπτοσύνῃ θ', ὅρκῳ τε· θεὸς δέ οἱ αὐτὸς ἔδωκεν
Ἑρμείας· τῷ γὰρ κεχαρισμένα μηρία κᾶεν
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων· ὁ δέ οἱ πρόφρων ἅμ' ὀπήδει.
Αὐτόλυκος δ' Ἰθάκης ἐλθὼν ἐς πίονα δῆμον
Παῖδα νέον γεγαῶτα κιχήσατο θυγατέρος ἧς·
Τόν ῥά οἱ Εὐρύκλεια φίλοις ἐπὶ γούνασι θῆκε
Παυομένῳ δόρποιο· ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Αὐτόλυκ', αὐτὸς νῦν ὄνομ' εὕρεο, ὅ, τι κε θείης
Παιδὸς παιδὶ φίλῳ· πολυάρητος δέ τοί ἐσι.
Τὴν δ' αὖτ' Αὐτόλυκος ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Γαμβρὸς ἐμὸς, θυγάτηρ τε, τίθεσθ' ὄνομ', ὅ, τι κεν εἴπω·
Πολλοῖσιν γὰρ ἔγωγε ὀδυσάμενος τόδ' ἱκάνω,
Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶν, ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν·
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ὄνομ' ἔσω ἐπώνυμον· αὐτὰρ ἔγωγε,
Ὁππότ' ἂν ἡβήσας μητρῴϊον ἐς μέγα δῶμα
Ἔλθῃ Παρνησόνδ', ὅθι-πέ μοι κτήματ' ἔασι,

Τῶν οἱ ἐγὼ δώσω, καί μιν χαίροντ' ἀποπέμψω.
Τῶν ἕνεκ' ἦλθ' Ὀδυσεὺς, ἵνα οἱ πόροι ἀγλαὰ δῶρα.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, ἔπεσί τε μειλιχίοισι·
Μήτηρ δ' Ἀμφιθέη μητρὸς, περιφῦσ' Ὀδυσῆϊ,
Κύσσ' ἄρα μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά.
Αὐτόλυκος δ' υἱοῖσιν ἐκέκλετο κυδαλίμοισι
Δεῖπνον ἐφοπλίσαι· τοὶ δ' ὀτρύνοντος ἄκουσαν·
Αὐτίκα δ' εἰσάγαγον βῶν ἄρσενα πενταέτηρον·
Τὸν δέρον, ἀμφί θ' ἕπον, καί μιν διέχευαν ἅπαντα,
Μίσυλλόν τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πεῖράν τ' ὀβελοῖσιν,
Ὤπτησάν τε περιφραδέως, δάσαντό τε μοίρας.
Ὣς τότε μὲν πρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Δαίνυντ'· οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης.
Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθε,
Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.
Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς,
Βάν ῥ' ἴμεν ἐς θήρην ἠμὲν κύνες, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
Υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσεὺς
Ἤϊεν· αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ

Παρνησῷ· τάχα δ' ἴκανον πτύχας ἠνεμοέσσας.
Ἠέλιος μὲν ἔπειτα νέον προσέβαλλεν ἀρούρας,
Ἐξ ἀκαλαρρείταο, βαθυῤῥόου, Ὠκεανοῖο.
Οἱ δ' ἐς βῆσαν ἴκανον ἐπακτῆρες· περὶ δ' ἄρ' αὐτῶν
Ἴχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤϊσαν· αὐτὰρ ὄπιθεν
Υἱέες Αὐτολύκου· μετὰ τοῖσι δὲ δῖος Ὀδυσεὺς
Ἤϊεν ἄγχι κυνῶν, κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος.
Ἔνθα δ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς·
Τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων,
Οὔτε μιν ἠέλιος φαέθων ἀκτῖσιν ἔβαλλεν,
Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές· ὡς ἄρα πυκνὴ
Ἦεν· ἀτὰρ φύλλων ἐνέην χύσις ἤλιθα πολλή.
Τὸν δ' ἀνδρῶν τε κυνῶν τε περὶ κτύπος ἦλθε ποδοῖϊν,
Ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν· ὁ δ' ἀντίος ἐκ ξυλόχοιο,
Φρίξας εὖ λοφιὴν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς,
Στῆ ῥ' αὐτῶν σχεδόθεν· ὁ δ' ἄρα πρώτισος Ὀδυσεὺς
Ἔσυτ', ἀνασχόμενος δολιχὸν δόρυ χειρὶ παχείῃ,
Οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δέ μιν φθάμενος ἔλασεν σῦς
Γουνὸς ὕπερ· πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι
Λικριφὶς αἰΐξας, ὀδὸν ὀστέον ἵκετο φωτός.

Τὸν δ' Ὀδυσεὺς ἔτυψε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον,
Ἀντικρὺ δὲ διῆλθε φαεινῆ δουρὸς ἀκωκή·
Κάδδ' ἔπεσ' ἐν κονίῃσι μακὼν, ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτολύκου παῖδες φίλοι ἀμφεπένοντο·
Ὠτειλὴν δ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἀντιθέοιο,
Δῆσαν ἐπισταμένως· ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν
Ἔσχεθον· αἶψα δ' ἵκοντο φίλα πρὸς δώματα πατρός.
Τὸν μὲν ἄρ' Αὐτόλυκός τε, καὶ υἱέες Αὐτολύκοιο
Εὖ ἰησάμενοι, ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα πορόντες,
Καρπαλίμως χαίροντα φίλην χαίροντες ἔπεμπον
Εἰς Ἰθάκην· τῷ μέν ῥα πατὴς καὶ πότνια μήτης
Χαῖρον νοσήσαντι, καὶ ἐξερέεινον ἕκαστα,
Οὐλὴν, ὅ, τλι πάθοι· ὁ δ' ἄρα σφίσιν εὖ κατέλεξεν,
Ὡς μιν θηρεύοντ' ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι
Παρνησόνδ' ἐλθόντα σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Τὴν γεηὺς χείρεσι καταπρηνέσι λαβοῦσα,
Γνῶ ῥ' ἐπιμασαμένη, πόδα δὲ προέηκε φέρεσθαι·
Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη· κανάχησε δὲ χαλκὸς,
Ἄψ δ' ἑτέρωσ' ἐκλίθη· τὸ δ' ἐπὶ χθονὸς ἐξέχυθ' ὕδωρ.
Τὴν δ' ἅμα χάρμα καὶ ἄλγος ἕλε φρένα· τὼ δέ οἱ ὄντε

Δακρυόφιν πλῆσθεν· θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή.
Ἀψαμένη δὲ γενείου Ὀδυσῆα προσέειπεν·
Ἦ μάλ' Ὀδυσεύς ἐσσι, φίλον τέκος· ὐδέ σ' ἔγωγε
Πρὶν ἔγνων, πρὶν πάντα ἄνακτ' ἐμὸν ἀμφαφάσθαι.
Ἦ, καὶ Πηνελόπειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι,
Προφρονέειν ἐθέλουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα.
Ἡ δ' ὅτ' ἀθρῆσαι δύνατ' ἀντίη, ὅτε νοῆσαι·
Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπεν· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Χεῖρ' ἐπιμασσάμενος φάρυγος λάβε δεξιτερῇφι,
Τῇ δ' ἑτέρῃ ἔθεν ἆσον ἐρύσατο, φώνησέν τε·
Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ
Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ· νῦν δ' ἄλγεα πολλὰ μογήσας
Ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράθης, καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Σίγα, μήτις τ' ἄλλος ἐνὶ μεγάροισι πύθηται.
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται,
Εἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Οὐδὲ τροφῷ ὄφρα σεῦ ἀφέξομαι, ὁππότ' ἂν ἄλλας
Δμωὰς ἐν μεγάροισιν ἐμοῖς κτείνωμι γυναῖκας.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·

Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Οἶδα μὲν, οἷον ἐμὸν μένος ἔμπεδον, ὐκ ἐπιεικτόν·
Ἔξω δ', ὡς ὅτε τις σεσεὴ λίθος, ἠὲ σίδηρος.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Εἴ χ' ὑπὸ σοίγε θεὸς δαμάσῃ μνηστῆρας ἀγαυὺς,
Δὴ τότε τοι καταλέξω ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκας,
Αἵ τέ σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλητεῖς εἰσι.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Μαῖα, τίη δὲ σὺ τὰς μυθήσεαι; ὐδέ τί σε χρή·
Εὖ νυ καὶ αὐτὸς ἐγὼ φράσομαι καὶ εἴσομ' ἑκάστην·
Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· γρηὺς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
Οἰσομένη ποδάνιπτρα· τὰ γὰρ πρότερ' ἔκχυτο πάντα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ νίψεν τε, καὶ ἤλειψεν λίπ' ἐλαίῳ,
Αὖτις ἄρ' ἀστοτέρω πυρὸς ἕλκετο δίφρον Ὀδυσεὺς
Θερσόμενος, ὐλὴν δὲ κατὰ ῥακέεσσι κάλυψε.
Τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε περίφρων Πηνελόπεια·
Ξεῖνε, τὸ μέν σ' ἔτι τυτθὸν ἐγὼν εἰρήσομαι αὐτή·
Καὶ γὰρ δὴ κοίτοιο πάϊ' ἡδέος ἔσσεται ὥρη,
Ὅντινά γ' ὕπνος ἕλοι γλυκερὸς, καὶ κηδόμενόν περ.

Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων·
Ἤματα μὲν γὰρ τέρπομ' ὀδυρομένη, γοόωσα,
Ἔς τ' ἐμὰ ἔργ' ὀρόωσα καὶ ἀμφιπόλων, ἐνὶ οἴκῳ·
Αὐτὰρ ἐπὴν νὺξ ἔλθῃ, ἕληταί τε κοῖτος ἅπαντας,
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηΐς ἀηδών,
Καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσαμένοιο,
Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
Ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον, ὅν ποτε χαλκῷ
Κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθοιο ἄνακτος·
Ὡς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἠὲ μένω παρὰ παιδὶ, καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
Κτῆσιν ἐμὴν, δμωάς τε, καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα,
Εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος, δήμοιό τε φῆμιν·
Ἢ ἤδη ἅμ' ἕπωμαι Ἀχαιῶν, ὅστις ἄριστος
Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἕδνα.
Παῖς δ' ἐμὸς, ἕως μὲν ἔην ἔτι νήπιος ἠδὲ χαλίφρων,
Γήμασθ' οὔ μ' εἴα πόσιος κατὰ δῶμα λιπέσθαι·

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσὶ, καὶ ἤβης μέτρον ἱκάνει,
Καὶ δή μ' ἀρᾶται πάλιν ἐλθέμεν ἐκ μεγάροιο,
Κτήσιος ἀσχαλόων, τὴν οἱ κατέδουσιν Ἀχαιοί.
Ἀλλ' ἄγε, μοι τὸν ὄνειρον ὑποκρίναι, καὶ ἄκουσον·
Χῆνές μοι κατὰ οἶκον ἐείκοσι πυρὸν ἔδουσιν
Ἐξ ὕδατος, καί τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα·
Ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
Πᾶσι κατ' αὐχένας ἦξε, καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκέχυντο
Ἀθρόοι ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἐς αἰθέρα δῖαν ἀέρθη.
Αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκυον, ἔν περ ὀνείρῳ·
Ἀμφὶ δέ μ' ἠγερέθοντο ἐϋπλοκαμῖδες Ἀχαιαὶ,
Οἴκτε' ὀλοφυρομένην, ὅ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
Ἂψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ πρῴχοντι μελάθρῳ·
Φωνῇ δὲ βροτέῃ κατερήτυε, φώνησέν τε·
Θάρσει, Ἰκαρίδη κύρη τηλεκλειτοῖο·
Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσαι.
Χῆνες μὲν, μνηστῆρες· ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις
Ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
Ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ἐμὲ μελιηδὴς ὕπνος ἀνῆκε.

Παπτήναση δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
Πυρὸν ἐρεπτομένας παρὰ πύελον, ἦχι πάρος περ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γύναι, ἦπως ἐσὶν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
Ἄλλῃ ἀποκλίναντ'· ἐπεὶ ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσεὺς
Πέφραδ', ὅπως τελέει· μνηστῆρσι δὲ φαίνετ' ὄλεθρος
Πᾶσι μάλ'· οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Ξεῖν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι, ἀκριτόμυθοι,
Γίνονθ', οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισι·
Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων·
Αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχαται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
Τῶν οἳ μέν κ' ἔλθωσι διὰ πρισσὸν ἐλέφαντος,
Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες·
Οἳ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
Οἵ ῥ' ἔτυμα κραίνουσι, βροτῶν ὅτε κέν τις ἴδηται.
Ἀλλ' ἐμοὶ οὐκ ἐντεῦθεν ὀΐομαι αἰνὸν ὄνειρον
Ἐλθέμεν· ἦ κ' ἀσπασὸν ἐμοὶ καὶ παιδὶ γένοιτο.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν·
Ἦδε δὴ ἠὼς εἶσι δυσώνυμος, ἥ μ' Ὀδυσῆος

Οἴκῳ ἀποσχήσει· νῦν γὰρ καταθήσω ἄεθλον,
Τὸς πελέκεας, τὸς κεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσιν
Ἴσασχ' ἑξείης, ἁρυόχῳς ὣς, δώδεκα πάντας·
Στὰς δ' ὄγε πολλὸν ἄνευθε, διαῤῥίπτασκεν ὀϊστόν.
Νῦν δὲ μνησήρεσσιν ἄεθλον τῶτον ἐφήσω·
Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα,
Κεκρίδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
Τῶ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι, ἔν περ ὀνείρῳ.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γύναι αἰδοίη Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος,
Μηκέτι νῦν ἀνάβαλλε δόμοις ἔνι τῶτον ἄεθλον·
Πρὶν γάρ τοι πολύμητις ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσεὺς,
Πρὶν τόξα, τόδε τόξον ἐΰξοον ἀμφαφόωντας,
Νευρήν τ' ἐντανύσαι, διοϊστεῦσαί τε σιδήρῳ.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εἴ κ' ἐθέλοις μοι, ξεῖνε, παρήμενος ἐν μεγάροισι
Τέρπειν, οὔ κέ μοι ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισι χυθείη·
Ἀλλ' οὐ γάρ πως ἐστὶν ἀΰπνους ἔμμεναι αἰὲν

Ἀνθρώπους· ἐπὶ γάρ τοι ἑκάστῳ μοῖραν ἔθηκαν
Ἀθάνατοι θνητοῖσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν.
Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν, ὑπερῴϊον εἰσαναβᾶσα,
Λέξομαι εἰς εὐνὴν, ἥ μοι τοκέοσα τέτυκται,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἐξ οὗ Ὀδυσεὺς
Ὤιχετ' ἐποψόμενος κακοίλιον ἣν ὀνομαστήν.
Ἔνθα κε λεξαίμην· σὺ δὲ λέξεο τῷδ' ἐνὶ οἴκῳ,
Ἥ χαμάδις τορέσας, ἤ τοι κατὰ δέμνια θέντων.
Ὡς εἰπεῦσ' ἀνέβαιν' ὑπερῴϊα σιγαλόεντα,
Οὐκ οἴη· ἅμα τῇ γε καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν· ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Υ.

Υ, Βρονταῖς Ζεὺς θάρσυν' Ὀδυσέα, καὶ σχέθ' Ἀχαιύς.

ΑΥΤΑΡ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσεύς·
Καμμὲν ἀδέψητον βοέην ςόρεσ', αὐτὰρ ὕπερθε
Κώεα πόλλ' οἰῶν, τὰς ἱρεύεσκον Ἀχαιοί·
Εὐρυνόμη δ' ἄρ' ἐπὶ χλαῖναν βάλε κοιμηθέντι.
Ἔνθ' Ὀδυσεὺς, μνησῆρσι κακὰ φρονέων ἐνὶ θυμῷ,
Κεῖτ' ἐγρηγορόων· ταὶ δ' ἐκ μεγάροιο γυναῖκες
Ἤϊσαν, αἳ μνησῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ,
Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι.
Τῷ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἐνὶ ςήθεσι φίλοισι·
Πολλὰ δὲ μερμήριζε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ἠὲ μεταΐξας θάνατον τεύξειεν ἑκάςῃ,

Ἦ ἔτ' ἐῷ μνησῇρσιν ὑπερφιάλοισι μιγῆναι
Ὕσατα καὶ πύματα· κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει.
Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα,
Ἀνδρὸ' ἀγνοιήσασ' ὑλάει, μέμονέν τε μάχεσθαι·
Ὡς ῥα τῷ ἔνδον ὑλάκτει ἀγαιομένῳ κακὰ ἔργα·
Στῆθος δὲ πλήξας κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ·
Τέτλαθι δὴ, κραδίη· καὶ κύντερον ἄλλο πότ' ἔτλης,
Ἤματι τῷ, ὅτε τοι μένος ἄσχετος ἤσθιε Κύκλωψ
Ἰφθίμους ἑτάρους· σὺ δ' ἐτόλμας, ὄφρα σε μῆτις
Ἐξάγαγ' ἐξ ἀντροιο, οἰόμενον θανέεσθαι.
Ὡς ἔφατ', ἐν στήθεσσι καθαπτόμενος φίλον ἦτορ·
Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα
Νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἑλίσσετο ἔνθα καὶ ἔνθα.
Ὡς δ' ὅτε γαστέρ' ἀνὴρ, πολέος πυρὸς αἰθομένοιο,
Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος ἔνθα καὶ ἔνθα
Αἰόλλει, μάλα δ' ὦκα λιλαίεται ὀπτηθῆναι·
Ὡς ἄρ' ὅγ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλίσσετο, μερμηρίζων,
Ὅππως δὴ μνησῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει,
Μοῦνος ἐὼν πολέσιν· σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν Ἀθήνη,
Οὐρανόθεν καταβᾶσα· δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί·

Στῆ δ᾽ ἀϱ᾽ ὑπὲϱ κεφαλῆς, καί μιν πϱὸς μῦθον ἔειπε·
Τίπτ᾽ αὖτ᾽ ἐγϱήσεις, πάντων πεϱὶ κάμμοϱε φωτῶν;
Οἶκος μέν τοι ὅδ᾽ ἐσὶ, γυνὴ δέ τοι ἦδ᾽ ἐνὶ οἴκῳ,
Καὶ παῖς, οἷόν πϱ τις ἐέλδεται ἔμμεναι υἷα.
Τὴν δ᾽ ἀπαμειβόμενος πϱοσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, θεὰ, κατὰ μοῖϱαν ἔειπες·
Ἀλλά τί μοι τόδε θυμὸς ἐνὶ φϱεσὶ μεϱμηϱίζει,
Ὅππως δὴ μνησῆϱσιν ἀναιδέσι χεῖϱας ἐφήσω
Μῆνος ἐών· οἱ δ᾽ αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔασι.
Πεὸς δ᾽ ἔτι καὶ τόδε μεῖζον ἐνὶ φϱεσὶ μεϱμηϱίζω,
Εἴπεϱ γὰϱ κτείναιμι, Διός τε σέθεν τε ἕκητι,
Πῇ κεν ὑπεκπϱοφύγοιμι; τὸ σὲ φϱάζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ᾽ αὖτε πϱοσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Σχέτλιε, καὶ μέν τίς τε χεϱείονι πείθεθ᾽ ἑταίϱῳ,
Ὅσπεϱ θνητός τ᾽ ἐσὶ, καὶ οὐ τόσα μήδεα οἶδεν·
Αὐτὰϱ ἐγὼ θεός εἰμι, διαμπεϱὲς ἥ σε φυλάσσω
Ἐν πάντεσσι πόνοις· ἐϱέω δέ τοι ἐξαναφανδόν·
Εἴπεϱ πεντήκοντα λόχοι μεϱόπων ἀνθϱώπων
Νῶϊ πεϱισαῖεν, κτεῖναι μεμαῶτες ἀϱηϊ,
Καί κεν τῶν ἐλάσαιο βόας καὶ ἴφια μῆλα.

Ἀλλ' ἐλέτω σε καὶ ὕπνος· ἀνίη καὶ τὸ φυλάσσειν
Πάννυχον ἐγρήσοντα· κακῶν δ' ὑπὸ δύσεαι ἤδη.
Ὣς φάτο· καί ῥά οἱ ὕπνον ἐπὶ βλεφάροισιν ἔχευεν·
Αὐτὴ δ' ἂψ ἐς Ὄλυμπον ἀφίκετο δῖα θεάων,
Εὖτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμῷ,
Λυσιμελής· ἄλοχος δ' ἄρ' ἐπέγρετο κέδν' εἰδυῖα·
Κλαῖε δ' ἄρ' ἐν λέκτροισι καθεζομένη μαλακοῖσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίουσα κορέσσατο ὃν κατὰ θυμόν,
Ἀρτέμιδι πρώτισον ἐπεύξατο δῖα γυναικῶν·
Ἄρτεμι, πότνια θεά, θύγατερ Διός, αἴθε μοι ἤδη
Ἰὸν ἐνὶ στήθεσσι βαλοῦσ' ἐκ θυμὸν ἕλοιο
Αὐτίκα νῦν· ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα
Οἴχοιτο προφέρουσα κατ' ἠερόεντα κέλευθα,
Ἐν προχοῇς δὲ βάλοι ἀψορρόου Ὠκεανοῖο.
Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι·
Τῇσι τοκῆας μὲν φθῖσαν θεοί· αἱ δὲ λίποντο
Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισι, κόμισσε δὲ δῖ' Ἀφροδίτη
Τυρῷ, καὶ μέλιτι γλυκερῷ, καὶ ἡδέϊ οἴνῳ·
Ἥρη δ' αὐτῇσιν περὶ πασέων δῶκε γυναικῶν
Εἶδος καὶ πινυτὴν, μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνὴ,

Ἔργα δ' Ἀθηναίη δέδαε κλυτὰ ἐργάζεσθαι.
Εὖτ' Ἀφροδίτη δῖα προσέσιχε μαχρὸν Ὄλυμπον,
Κέρησ' αἰτήσασα τέλος θαλεροῖο γάμοιο,
Ἐς Δία τερπικέραυνον· ὃ γάρ τ' εὖ οἶδεν ἅπαντα,
Μοῖράν τ', ἀμμορίην τε, καταθνητῶν ἀνθρώπων·
Τόφρα δὲ τὰς κέρας Ἄρπυιαι ἀνηρείψαντο,
Καί ῥ' ἔδοσαν συγερῇσιν Ἐριννύσιν ἀμφιπολεύειν·
Ὡς ἔμ' ἀϊσώσειαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
Ἠέ μ' ἐϋπλόκαμος βάλοι Ἄρτεμις, ὄφρ' Ὀδυσῆα
Ὀσομένη, καὶ γαῖαν ὕπο συγερὴν ἀφικοίμην,
Μηδέ τι χείρονος ἀνδρὸς ἐϋφραίνοιμι νόημα.
Ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακὸν, ὁππότε κέν τις
Ἤματα μὲν κλαίῃ πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ,
Νύκτας δ' ὕπνος ἔχησιν· ὃ γάρ τ' ἐπέλησεν ἁπάντων
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν, ἐπεὶ ἂρ βλέφαρ' ἀμφικαλύψῃ·
Αὐτάρ ἐμοὶ καὶ ὀνείρατ' ἐπέσευεν κακὰ δαίμων.
Τῇδε γὰρ αὖ μοι νυκτὶ παρέδραθεν εἴκελος αὐτῷ,
Τοῖος ἐὼν, οἷος ἦεν ἅμα στρατῷ· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
Χαῖρ', ἐπεὶ ἐκ ἐφάμην ὄναρ ἔμμεναι, ἀλλ' ὕπαρ ἤδη.
Ὣς ἔφατ'· αὐτίκα δὲ χρυσόθρονος ἦλυθεν ἠώς.

Τῆς δ' ἄρα κλαιούσης ὅπα σύνθετο δῖος Ὀδυσεύς·
Μερμήριζε δ' ἔπειτα, δόκησε δέ οἱ κατὰ θυμὸν
Ἤδη γινώσκουσα παρεσάμενα κεφαλῇφι.
Χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κώεα, τοῖσιν ἔνευδεν,
Ἐς μέγαρον κατέθηκεν ἐπὶ θρόνου· ἐκ δὲ βοείην
Θῆκε θύραζε φέρων· Διὶ δ' εὔχετο, χεῖρας ἀνασχών·
Ζεῦ πάτερ, εἴ μ' ἐθέλοντες ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν
Ἤγετ' ἐμὴν ἐς γαῖαν, ἐπεί μ' ἐκακώσατε λίην,
Φήμην τίς μοι φάθω ἐγειρομένων ἀνθρώπων
Ἔνδοθεν· ἔκτοθεν δὲ Διὸς τέρας ἄλλο φανήτω.
Ὣς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεύς·
Αὐτίκα δ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων· γήθησε δὲ δῖος Ὀδυσεύς.
Φήμην δ' ἐξ οἴκοιο γυνὴ προέηκεν ἀλετρὶς
Πλησίον, ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι ἕατο ποιμένι λαῶν.
Τῇσι δὲ δώδεκα πᾶσαι ἐπηρῴωντο γυναῖκες,
Ἄλφιτα τεύχουσαι καὶ ἀλείατα, μυελὸν ἀνδρῶν.
Αἱ μὲν ἄρ' ἄλλαι εὗδον, ἐπεὶ κατὰ πυρὸν ἄλεσαν·
Ἡ δὲ μί' ὄπω παύετ', ἀφαυροτάτη δ' ἐτέτυκτο·
Ἥ ῥα μύλην στήσασα, ἔπος φάτο, σῆμα ἄνακτι·

Ζεῦ πάτερ, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀνάσσεις,
Ἦ μεγάλ' ἐφρήτησας ἀπ' ἀρανὸς ἀστερόεντος,
Οὐδέ ποθι νέφος ἐστί· τέρας νύ τεῳ τόδε φαίνεις·
Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ δειλῇ ἔπος, ὅ, τλί κεν εἴπω·
Μνησῆρες πύματόν τε καὶ ὔστατον ἤματι τῷδε
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος ἑλοίατο δαῖτ' ἐρατεινήν·
Οἳ δή μοι καμάτῳ θυμαλγέϊ γούνατ' ἔλυσαν,
Ἄλφιτα τευχέσῃ· νῦν ὕστατα δειπνήσειαν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· χαῖρεν δὲ κλεηδόνι δῖος Ὀδυσεύς,
Ζηνός τε βροντῇ· φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.
Αἱ δ' ἄλλαι δμωαὶ κατὰ δώματα καλ' Ὀδυσῆος
Ἀγερόμεναι ἀνέκαιον ἐπ' ἐσχάρῃ ἀκάματον πῦρ.
Τηλέμαχος δ' εὐνῆθεν ἀνίστατο ἰσόθεος φώς,
Εἵματα ἑσσάμενος· περὶ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμῳ·
Ποσσὶ δ' ὑπαὶ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ἀδὸν ἰών, πρὸς δ' Εὐρύκλειαν ἔειπε·
Μαῖα φίλη, πῶς ξεῖνον ἐτιμήσαθ' ἐνὶ οἴκῳ
Εὐνῇ καὶ σίτῳ; ἦ αὕτως κεῖται ἀκηδής;
Τοιαύτη γὰρ ἐμοὶ μήτηρ, πινυτή περ ἐοῦσα,

Ἐμπλήγδην ἑτερόν γε τίει μερόπων ἀνθρώπων
Χείρονα, τὸν δέ τ' ἀρείον' ἀτιμήσας' ἀποπέμπει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Εὐρύκλεια·
Οὐκ ἄν μιν νῦν, τέκνον, ἀναίτιον αἰτιόῳο.
Οἶνον μὲν γὰρ πῖνε καθήμενος, ὅφρ' ἔθελ' αὐτός·
Σίτου δ' ἠκέτ' ἔφη πεινήμεναι· εἴρετο γάρ μιν.
Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίτοιο καὶ ὕπνου μιμνήσκοιτο,
Ἣ μὲν δέμνι' ἄνωγεν ὑποστορέσαι δμωῇσιν·
Αὐτὰρ ὅγ', ὥς τις πάμπαν ὀϊζυρὸς καὶ ἄποτμος,
Οὐκ ἔθελ' ἐν λέκτροισι καὶ ἐν ῥήγεσι καθεύδειν,
Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν
Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ· χλαῖναν δ' ἐπιέσαμεν ἡμεῖς.
Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἔγχος ἔχων· ἅμα τῷ γε κύνες πόδας ἀργοὶ ἕποντο.
Βῆ δ' ἴμεν εἰς ἀγορὴν μετ' ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς.
Ἣ δ' αὖτε δμωῇσιν ἐκέκλετο δῖα γυναικῶν
Εὐρύκλει', Ὦπος θυγάτηρ Πεισηνορίδαο·
Ἀγρεῖθ', αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι,
Ῥάσσατέ τ'· ἐν δὲ θρόνοισ' εὐποιήτοισι τάπητας
Βάλλετε πορφυρέους· αἱ δὲ σπόγγοισι τραπέζας

Πάσας ἀμφιμάσασθε, καθήρατε δὲ κρητῆρας,
Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα· ταὶ δὲ μεθ' ὕδωρ
Ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε θᾶσσον ἰοῦσαι·
Οὐ γὰρ δὴν μνησῆρες ἀπέσσονται μεγάροιο,
Ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή.
Ὣς ἔφαθ'· αἱ δ' ἄρα τῆς μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Αἱ μὲν εἴκοσι βῆσαν ἐπὶ κρήνην μελάνυδρον·
Αἱ δ' αὐτῇ κατὰ δώματ' ἐπισταμένως πονέοντο.
Ἐς δ' ἦλθον δμῳσῆρες ἀγήνορες· οἱ μὲν ἔπειτα
Εὖ καὶ ἐπισταμένως κέασαν ξύλα· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἦλθον ἀπὸ κρήνης· ἐπὶ δέ σφισιν ἦλθε συβώτης,
Τρεῖς σιάλους κατάγων, οἳ ἔσαν μετὰ πᾶσιν ἄριστοι.
Καὶ τοὺς μέν ῥ' εἴασε καθ' ἕρκεα καλὰ νέμεσθαι,
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα μειλιχίοισι·
Ξεῖν', ἦ ἄρτι σε μᾶλλον Ἀχαιοὶ εἰσορόωσιν,
Ἠέ σ' ἀτιμάζουσι κατὰ μέγαρ', ὡς τὸ πάρος περ;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Αἶ γὰρ δή, Εὔμαιε, θεοὶ τισαίατο λώβην,
Ἣν οἵδ' ὑβρίζοντες ἀεικέα μηχανόωνται
Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ, ἀδὸ δ' αἰδοῦς μοῖραν ἔχουσιν.

Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
Αἶγας ἄγων, αἳ πᾶσι μετέπρεπον αἰπολίοισι,
Δεῖπνον μνηστῆρσι· δύω δ' ἅμ' ἕποντο νομῆες.
Καὶ τὰς μὲν κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσηύδα κερτομίοισι·
Ξεῖν', ἔτι καὶ νῦν ἐνθάδ' ἀνιήσεις κατὰ δῶμα,
Ἀνέρας αἰτίζων; ἀπάρ οὐκ ἔξειθα θύραζε;
Πάντως οὐκέτι νῶϊ διακρινέεσθαι οἴω,
Πρὶν χειρῶν γεύσασθαι· ἐπεὶ σύ περ οὐ κατὰ κόσμον
Αἰτίζεις· εἰσὶν δὲ καὶ ἄλλοι δαῖτες Ἀχαιῶν.
Ὣς φάτο· τὸν δ' ὅτι προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς,
Ἀλλ' ἀχέων κίνησε κάρη, κακὰ βουνοδομεύων.
Τοῖσι δ' ἐπὶ τρίτος ἦλθε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Βῆν σεῦεν μνηστῆρσιν ἄγων καὶ πίονας αἶγας·
Ποιμῆες δ' ἄρα τούς γε διήγαγον, οἵτε καὶ ἄλλους
Ἀνθρώπους πέμπουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται.
Καὶ τὰ μὲν εὖ κατέδησεν ὑπ' αἰθούσῃ ἐριδούπῳ·
Αὐτὸς δ' αὖτ' ἐρέεινε συβώτην, ἄγχι παραστάς·
Τίς δὴ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, συβῶτα,

Ἠμέτερον πρὸς δῶμα; τέων δ' ἐξ εὔχεται εἶναι
Ἀνδρῶν; πῇ δέ νύ οἱ γενὴ καὶ πατρὶς ἄρουρα;
Δύσμορος· ἦ τε ἔοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους,
Ὁππότε καὶ βασιλεῦσιν ἐπικλώσονται ὀϊζύν.
Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παρασάς·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε, γένοιτό τοι ἔς περ ὀπίσσω
Ὄλβος· ἀτὰρ μὲν νῦν γε κακοῖς ἔχεαι πολέεσι.
Ζεῦ πάτερ, ἤτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος·
Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός,
Μισγέμεναι κακότητι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν.
Ἴδιον, ὡς ἐνόησα, δεδάκρυνται δέ μοι ὄσσε
Μνησαμένῳ Ὀδυσῆος· ἐπεὶ καὶ κεῖνον ὀΐω
Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι,
Εἴ πέ ἔτι ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο.
Εἰ δ' ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν,
Ὤ μοι ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅς μ' ἐπὶ βασὶν
Εἶσ' ἔτι τυτθὸν ἐόντα, Κεφαλλήνων ἐνὶ δήμῳ.
Νῦν δ' αἰ μὲν γίνονται ἀθέσφατοι, οὐδέ κεν ἄλλως

Ἀνδρί γ' ὑποσαχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων·
Τὰς δ' ἄλλοι με κέλονται ἀγινέμεναί σφισιν αὐτοῖς
Ἔδμεναι· ἀδέ τι παιδὸς ἐνὶ μεγάροις ἀλέγουσιν,
Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν· μεμάασι γὰρ ἤδη
Κτήματα δαίσασθαι δὴν οἰχομένοιο ἄνακτος.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τόδε θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισι
Πόλλ' ἐπιδινεῖται· μάλα μὲν κακὸν, υἷος ἐόντος,
Ἄλλων δῆμον ἰκέσθαι, ἰόντ' αὐτῆσι βόεσσιν,
Ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς· τὸ δὲ ῥίγιον, αὖθι μένοντα
Βοσὶν ἐπ' ἀλλοτρίῃσι καθήμενον ἄλγεα πάσχειν.
Καί κεν δὴ πάλαι ἄλλον ὑπερμενέων βασιλήων
Ἐξικόμην φεύγων· ἐπεὶ ἀκέτ' ἀνεκτὰ πέλονται·
Ἀλλ' ἔτι τὸν δύσηνον οἴομαι, εἴποθεν ἐλθὼν
Ἀνδρῶν μνηστήρων σκέδασιν κατὰ δώματα θείη.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Βουκόλ', ἐπεὶ ἤτε κακῷ ἤτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας,
Γινώσκω δὲ καὶ αὐτὸς, ὅ τοι πινυτὴ φρένας ἴκει,
Τὤνεκά τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι·
Ἴσω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, ξενίη τε τράπεζα,
Ἰσίη τ' Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ἣν ἀφικάνω,

Ἦ σέθεν ἐνθάδ' ἐόντος ἐλεύσεται οἶκαδ' Ὀδυσεύς·
Σοῖσιν δ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι, αἴ κ' ἐθέλῃθα,
Κτεινομένους μνηστῆρας, οἳ ἐνθάδε κοιρανέουσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
Αἴ γὰρ τῶτο, ξεῖνε, ἔπος τελέσειε Κρονίων·
Γνοίης, οἵη ἐμὴ δύναμις καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ὡς δ' αὕτως Εὔμαιος ἐπεύξατο πᾶσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Μνηστῆρες δ' ἄρα Τηλεμάχῳ θάνατόν τε μόρον τε
Ἥρτυον· αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀριστερὸς ἦλυθεν ὄρνις,
Αἰετὸς ὑψιπέτης, ἔχε δὲ τρήρωνα πέλειαν.
Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν·
Ὦ φίλοι, ἦ χ ἡμῖν συνθεύσεται ἥδε γε βουλή,
Τηλεμάχοιο φόνος· ἀλλὰ μνησώμεθα δαιτός.
Ὡς ἔφατ' Ἀμφίνομος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Ἐλθόντες δ' ἐς δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο,
Χλαίνας μὲν κατέθεντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Οἱ δ' ἱέρευον ὄϊς μεγάλους καὶ πίονας αἶγας,
Ἱέρευον δὲ σύας σιάλους καὶ βοῦν ἀγελαίην·

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ὀπτήσαντες ἐνώμων· ἐν δ' ἄρα οἶνον
Κρητῆρσιν κεράωντο· κύπελλα δὲ νεῖμε συβώτης.
Σῖτον δέ σφ' ἐπένειμε Φιλοίτιος, ὄρχαμος ἀνδρῶν,
Καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἐωνοχόει δὲ Μελανθεύς.
Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
Τηλέμαχος δ' Ὀδυσῆα καθίδρυε, κέρδεα νωμῶν,
Ἐντὸς ἐϋσταθέος μεγάρου, παρὰ λάϊνον οὐδόν,
Δίφρον ἀεικέλιον παραθείς, ὀλίγην τε τράπεζαν·
Πὰρ δ' ἐτίθει σπλάγχνων μοίρας, ἐν δ' οἶνον ἔχευεν
Ἐν δέπαϊ χρυσέῳ, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο μετ' ἀνδράσιν οἰνοποτάζων·
Κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω
Πάντων μνηστήρων· ἐπεὶ ἤτοι δήμιός ἐσιν
Οἶκος ὅδ', ἀλλ' Ὀδυσῆος· ἐμοὶ δ' ἐκτήσατο κεῖνος.
Ὑμεῖς δὲ, μνηστῆρες, ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς
Καὶ χεῖρας· ἵνα μή τις ἔρις καὶ νεῖκος ὄρηται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φύντες
Τηλέμαχον θαύμαζον, ὃ θαρσαλέως ἀγόρευε.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Καὶ χαλεπόν περ ἐόντα δεχώμεθα μῦθον, Ἀχαιοὶ,

Τηλεμάχῳ· μάλα δ' ἦμιν ἀπειλήσας ἀγορεύει.
Οὐ γὰρ Ζεὺς εἴασε Κρονίων· τῷ κέ μιν ἤδη
Παύσαμεν ἐν μεγάροισι, λιγύν περ ἐόντ' ἀγορητήν.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· ὁ δ' ἄρ' ὄκ ἐμπάζετο μύθων.
Κήρυκες δ' ἀνὰ ἄστυ θεῶν ἱερὴν ἑκατόμβην
Ἦγον· τοὶ δ' ἀγέροντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ
Ἄλσος ὕπο σκιερὴν ἑκατηβόλῳ Ἀπόλλωνος.
Οἱ δ' ἐπεὶ ὤπτησαν κρέ' ὑπέρτερα καὶ ἐρύσαντο,
Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα·
Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἵ ῥ' ἐπένοντο,
Ἶσην, ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον· ὣς γὰρ ἀνώγει
Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο.
Μνησῆας δ' οὐ πάμπαν ἀγήνορας εἴα Ἀθήνη
Λώβης ἴσχεσθαι θυμαλγέος· ὄφρ' ἔτι μᾶλλον
Δύῃ ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα.
Ἦν δέ τις ἐν μνησῆσιν ἀνὴρ, ἀθεμίστια εἰδὼς,
Κτήσιππος δ' ὄνομ' ἔσκε, Σάμῃ δ' ἐνὶ οἰκία ναίεν·
Ὃς δή τοι κτεάτεσσι πεποιθὼς πατρὸς ἑοῖο
Μνάσκετ' Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο δάμαρτα·
Ὅς ῥα τότε μνησῆσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα·

Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, ὄφρα τι εἴπω·
Μοῖραν μὲν δὴ ξεῖνος ἔχει πάλαι, ὡς ἐπέοικεν,
Ἴσην· οὐ γὰρ καλὸν ἀτέμβειν, οὐδὲ δίκαιον,
Ξείνους Τηλεμάχῳ, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἀλλ' ἄγε οἱ καὶ ἐγὼ δῶ ξείνιον· ὄφρα καὶ αὐτὸς
Ἠὲ λοετροχόῳ δώῃ γέρας, ἠέ τῳ ἄλλῳ
Δμώων, οἳ κατὰ δῶματ' Ὀδυσσῆος θείοιο.
Ὣς εἰπὼν, ἔρριψε βοὸς πόδα χειρὶ παχείῃ,
Κείμενον, ἐκ κανέοιο λαβών· ὁ δ' ἀλεύατ' Ὀδυσεύς,
Ἧκα παρακλίνας κεφαλήν· μείδησε δὲ θυμῷ
Σαρδόνιον μάλα τοῖον· ὁ δ' εὔδμητον βάλε τοῖχον.
Κτήσιππον δ' ἄρα Τηλέμαχος ἠνίπαπε μύθῳ·
Κτήσιππ', ἦ μάλα τοι τόδε κέρδιον ἔπλετο θυμῷ·
Οὐκ ἔβαλες τὸν ξεῖνον· ἀλεύατο γὰρ βέλος αὐτός·
Ἦ γάρ κέν σε μέσον βάλον ἔγχεϊ ὀξυόεντι,
Καί κέ τοι ἀντὶ γάμοιο πατὴρ τάφον ἀμφεπονεῖτο
Ἐνθάδε· τῷ μή τίς μοι ἀειχείας ἐνὶ οἴκῳ
Φαινέτω· ἤδη γὰρ νοέω καὶ οἶδα ἕκαστα,
Ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρεια· πάρος δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ἀλλ' ἔμπης τάδε μὲν καὶ τετλάμεν εἰσορόωντες,

Μήλων σφαζομένων, οἴνοιό τε πινομένοιο,
Καὴ σίτυ· χαλεπὸν γὰρ ἐρυκακέειν ἕνα πολλόν.
Ἀλλ' ἄγε, μηκέτι μοι κακὰ ῥέζετε δυσμενέοντες·
Εἰ δ' ἤδη μ' αὐτὸν κτεῖναι μενεαίνετε χαλκῷ,
Καή κε τὸ βέλτιμην, καή κεν πολὺ κέρδιον εἴη
Τεθνάμεν, ἢ τάδε αἰὲν ἀεικέα ἔργ' ὁράασθαι,
Ξείνους τε συφελιζομένους, δμωάς τε γυναῖκας
Ῥυσάζοντας ἀεικελίως κατὰ δώματα καλά.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε Δαμασορίδης Ἀγέλαος·
Ὦ φίλοι, ἐκ ἂν δή τις ἐπὶ ῥηθέντι δικαίῳ
Ἀντιβίοις ἐπέεσσι καθαπτόμενος χαλεπαίνοι·
Μήτ' ἔτι τὸν ξεῖνον συφελίζετε, μήτε τίν' ἄλλον
Δμώων, οἳ κατὰ δώματ' Ὀδυσῆος θείοιο.
Τηλεμάχῳ δέ κε μῦθον ἐγὼ καὴ μητέρι φαίην
Ἧπιον, εἰ σφῶϊν κραδίῃ ἄδοι ἀμφοτέροισιν·
Ὄφρα μὲν ὑμῖν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νοσῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ἔνδε δόμονδε,
Τόφρ' ἔτις νέμεσις μενέμεν τ' ἦν, ἰσχέμεναί τε
Μνησῆρας κατὰ δώματ'· ἐπεὶ τόδε κέρδιον ἦεν,

Εἰ νόησ' Ὀδυσεὺς, καὶ ὑπότροπος ἵκετο δῶμα·
Νῦν δ' ἤδη τόδε δῆλον, ὅτ' ἐκέτι νόσιμός ἐσιν.
Ἀλλ' ἄγε, σῇ τάδε μητρὶ παρεζόμενος κατάλεξον,
Γήμασθ', ὅστις ἄριστος ἀνὴρ καὶ πλεῖσα πόρῃσιν·
Ὄφρα σὺ μὲν χαίρων πατρώϊα πάντα νέμηαι,
Ἔδων καὶ πίνων· ἡ δ' ἄλλῳ δώμασθ' ἵκηται.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο,
Ὅς πῃ τῆλ' Ἰθάκης ἢ ἔφθιται, ἢ ἀλάληται,
Οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον· ἀλλὰ κελεύω
Γήμασθ', ᾧ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωσι.
Αἰδέομαι δ' ἀέκοσαν ἀπὸ μεγάροιο διέσαι
Μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τῦτο θεὸς τελέσειεν.
Ὣς φάτο Τηλέμαχος· μνησῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
Ἄσβεσον γέλον ὦρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
Οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισιν·
Αἱμοφόρυκτα δὲ δὴ κρέα ἤσθιον· ὄσσε δ' ἄρα σφέων
Δακρυόφιν πίμπλαντο· γόον δ' ὠΐετο θυμός.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Ἆ δειλοὶ, τί κακὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων

Εἰλύαται κεφαλάί τε, πρόσωπά τε, νέρθε τε γυῖα.
Οἰμωγὴ δὲ δέδηε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί·
Αἵματι δ' ἐρράδαται τοῖχοι, καλαί τε μεσόδμαι·
Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλὴ,
Ἰεμένων Ἔρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἠέλιος δὲ
Οὐρανῷ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος, Πολύβου παῖς, ἦρχ' ἀγορεύειν·
Ἀφραίνει ξεῖνος νέον ἄλλοθεν εἰληλουθώς.
Ἀλλά μιν αἶψα, νέοι, δόμου ἐκπέμψαθε θύραζε
Εἰς ἀγορὴν ἔρχεσθαι· ἐπεὶ τάδε νυκτὶ ἐίσκει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Θεοκλύμενος θεοειδής·
Εὐρύμαχ', ἤτι σ' ἄνωγα ἐμοὶ πομπῆας ὀπάζειν·
Εἰσί μοι ὀφθαλμοί τε καὶ ὦτα καὶ πόδες ἄμφω,
Καὶ νόος ἐν στήθεσι τετυγμένος ἠδὲν ἀεικής·
Τοῖς ἔξειμι θύραζε, ἐπεὶ νοέω κακὸν ὔμμιν
Ἐρχόμενον, τό κεν ἤτις ὑπεκφύγοι, ἠδ' ἀλέαιτο,
Μνηστήρων, οἳ δῶμα κατ' ἀντιθέου Ὀδυσῆος
Ἀνέρας ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανάασθε.
Ὣς εἰπὼν, ἐξῆλθε δόμων εὖ ναιεταόντων·

Ἴκετο δ' ἐς Πείραιον, ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο.
Μνησῆρες δ' ἄρα πάντες ἐς ἀλλήλους ὀρόωντες
Τηλέμαχον ἐρέθιζον, ἐπὶ ξείνοις γελόωντες·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
Τηλέμαχ', ὅτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος·
Οἷον μέν τινα τῶτον ἔχεις ἐπίμασον ἀλήτην,
Σίτα καὶ οἴνα κεχρημένον, ἠδέ τι ἔργων
Ἤμπαιον, ἠδὲ βίης, ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης.
Ἄλλος δ' αὖτέ τις ἔτος ἀνέσῃ μαντεύεσθαι.
Ἀλλ' εἰ δή τι πίθοιο, τό κεν πολὺ κέρδιον εἴη·
Τὰς ξείνας ἐν νηὶ πολυκληῖδι βαλόντες
Ἐς Σικελὰς πέμψωμεν, ὅθεν κέ τοι ἄξιον ἄλφοι.
Ὣς ἔφασαν μνησῆρες· ὁ δ' οὐκ ἐμπάζετο μύθων·
Ἀλλ' ἀκέων πατέρα προσεδέρκετο, δέγμενος αἰεί,
Ὁππότε δὴ μνησῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσει.
Ἡ δὲ κατάντησιν θεμένη περικαλλέα δίφρον
Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελόπεια,
Ἀνδρῶν ἐν μεγάροισιν ἑκάστου μῦθον ἄκουε.
Δεῖπνον μὲν γὰρ τοί γε γελοίωντες τετύκοντο
Ἡδύ τε, καὶ μενοεικὲς, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἱέρευσαν·

Δόρπα δ' ἐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο,
Οἷον δὴ τάχ' ἔμελλε θεὰ καὶ καρτερὸς ἀνὴρ
Θησέμεναι· πρότεροι γὰρ ἀεικέα μηχανόωντο.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Φ.

Φῖ δὲ δίον προτίθησιν ἄεθλον Πηνελόπεια.

Τὴ δ' ἄρ' ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
Κέρῃ Ἰκαρίοιο περίφρονι Πηνελοπείῃ
Τόξον μνησήρεσσι τέμεν, πολιόν τε σίδηρον,
Ἐν μεγάροις Ὀδυσῆος, ἀέθλια, καὶ φόνου ἀρχήν.
Κλίμακα δ' ὑψηλὴν προσεβήσατο οἷο δόμοιο·
Εἵλετο δὲ κληῖδ' εὐκαμπέα χειρὶ παχείῃ
Καλὴν, χαλκείην· κώπη δ' ἐλέφαντος ἐπῆεν.
Βῆ δ' ἴμεναι θάλαμόνδε, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Ἔσχατον· ἔνθα δέ οἱ κειμήλια κεῖτο ἄνακτος,
Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος.
Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρη

Ἰοδόκος, πολλοὶ δ' ἔνεσαν ϛονόεντες ὀϊϛοί·
Δῶρα, τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας,
Ἶφιτος Εὐρυτίδης, ἐπιείκελος ἀθανάτοισι.
Τὼ δ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν,
Οἴκῳ ἐν Ὀρσιλόχοιο δαϊφρονος· ἦτοι Ὀδυσεὺς
Ἦλθε μετὰ χρεῖος, τό ῥά οἱ πᾶς δῆμος ὄφελλε·
Μῆλα γὰρ ἐξ Ἰθάκης Μεσσήνιοι ἄνδρες ἄειραν
Νηυσὶ πολυκλήϊσι τριηκόσι', ἠδὲ νομῆας.
Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν ἦλθεν Ὀδυσεὺς,
Παιδνὸς ἐών· πρὸ γὰρ ἦκε πατὴρ, ἄλλοι τε γέροντες.
Ἶφιτος αὖθ' ἵππους διζήμενος, αἵ οἱ ὄλοντο,
Δώδεκα θήλειαι, ὑπὸ δ' ἡμίονοι ταλαεργοί·
Αἳ δή οἱ καὶ ἔπειτα φόνος καὶ μοῖρα γένοντο·
Ἐπειδὴ Διὸς υἱὸν ἀφίκετο καρτερόθυμον
Φῶθ' Ἡρακλῆα, μεγάλων ἐπιίϛορα ἔργων,
Ὃς μιν ξεῖνον ἐόντα κατέκτανεν ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Σχέτλιος, οὐδὲ θεῶν ὄπιν ᾐδέσατ', οὐδὲ τράπεζαν,
Τὴν δή οἱ παρέθηκεν· ἔπειτα δὲ πέφνε καὶ αὐτόν·
Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι.
Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο· δῶκε δὲ τόξον,

Τὸ πεὶν μέν ῥ' ἐφόρει μέγας Εὔρυτος, αὐτὰρ ὃ παιδὶ
Κάλλιπ' ἀποθνήσκων ἐν δώμασιν ὑψηλοῖσι.
Τῷ δ' Ὀδυσεὺς ξίφος ὀξὺ, καὶ ἄλκιμον ἔγχος, ἔδωκεν,
Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος· ἠδὲ τραπέζῃ
Γνώτην ἀλλήλων· πεὶν γὰρ Διὸς υἱὸς ἔπεφνεν
Ἶφιτον Εὐρυτίδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν,
Ὅς οἱ τόξον ἔδωκε· τὸ δ' ὔποτε δῖος Ὀδυσεὺς,
Ἐρχόμενος πόλεμόνδε μελαινάων ἐπὶ νηῶν,
Ἧι ῥεῖτ'· ἀλλ' αὐτῷ μνῆμα ξείνοιο φίλοιο
Κέσκετ' ἐνὶ μεγάροισι· φόρει δέ μιν ἥς ἐπὶ γαίης.
Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Οὐδόν τε δρυΐνον προσεβήσατο, τόν ποτε τέκτων
Ξέσσεν ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ σάθμην ἴθυνεν,
Ἐν δὲ σαθμὸς ἄρσε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαεινάς·
Αὐτίκ' ἄρ' ἦγ' ἱμάντα θοῶς ἀπέλυσε χορώνης,
Ἐν δὲ κληῖδ' ἧκε, θυρέων δ' ἀνέκοπτεν ὀχῆας,
Ἄντα τιτυσκομένη· τὰ δ' ἀνέβραχεν, ἠΰτε ταῦρος
Βοσκόμενος λειμῶνι· τόσ' ἔβραχε καλὰ θύρετρα
Πληγέντα κληῖδι, πεπάθησαν δέ οἱ ὦκα.
Ἡ δ' ἄρ' ἐφ' ὑψηλῆς σανίδος βῆ, ἔνθα δὲ χηλοὶ

Ἕσασαν· ἐν δ' ἄρα τῇσι θυώδεα εἵματα κεῖτο.
Ἔνθεν ὀρεξαμένη ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον
Αὐτῷ γωρυτῷ, ὅς οἱ περίκειτο φαεινός.
Ἑζομένη δὲ κατ' αὖθι, φίλοις ἐπὶ γούνασι θεῖσα,
Κλαῖε μάλα λιγέως· ἐκ δ' ἤρεε τόξον ἄνακτος.
Ἡ δ' ἐπεὶ ἓν τάρφθη πολυδακρύτοιο γόοιο,
Βῆ ῥ' ἴμεναι μέγαρόνδε μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς,
Τόξον ἔχουσ' ἐν χειρὶ παλίντονον, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰοδόκον, πολλοὶ δ' ἔνεσαν στονόεντες ὀϊστοί.
Τῇ δ' ἄρ' ἅμ' ἀμφίπολοι φέρον ὄγκιον· ἔνθα σίδηρος
Κεῖτο πολὺς, καὶ χαλκὸς, ἀέθλια τοῖο ἄνακτος.
Ἡ δ' ὅτε δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο δῖα γυναικῶν,
Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο,
Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα.
Ἀμφίπολος δ' ἄρα οἱ κεδνὴ ἑκάτερθε παρέστη·
Αὐτίκα δὲ μνηστῆρσι μετηύδα, καὶ φάτο μῦθον·
Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγήνορες, οἳ τόδε δῶμα
Ἔχρᾶετ' ἐδιέμεν καὶ πινέμεν ἐμμενὲς αἰεὶ,
Ἀνδρὸς ἀποιχομένοιο πολὺν χρόνον· οὐδέ τιν' ἄλλην
Μύθῳ ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε,

Ἀλλ' ἐμὲ ἱέμενοι γῆμαι, θέσθαι τε γυναῖκα.
Ἀλλ' ἄγετε, μνησῆες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον·
Θήσω γὰρ μέγα τόξον Ὀδυσῆος θείοιο·
Ὅς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι,
Καὶ διοϊστεύσῃ πελέκεων δυοκαίδεκα πάντων,
Τῷ κεν ἅμ' ἑσποίμην, νοσφισαμένη τόδε δῶμα
Κεριδιον, μάλα καλὸν, ἐνίπλειον βιότοιο·
Τῷ ποτε μεμνήσεσθαι ὀΐομαι, ἔν περ ὀνείρῳ.
Ὣς φάτο· καί ῥ' Εὔμαιον ἀνώγει, δῖον ὑφορβὸν,
Τόξον μνησήρεσι θέμεν, πολιόν τε σίδηρον.
Δακρύσας δ' Εὔμαιος ἐδέξατο, καὶ κατέθηκε·
Κλαῖε δὲ βουκόλος ἄλλοθ', ἐπεὶ ἴδε τόξον ἄνακτος.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Νήπιοι ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες,
Ἆ δειλοὶ, τί νυ δάκρυ κατείβετον, ἠδὲ γυναικὶ
Θυμὸν ἐνὶ στήθεσιν ὀρίνετον; ἦ τε καὶ ἄλλως
Κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμὸς, ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἀκοίτην.
Ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι, ἠὲ θύραζε
Κλαίετον ἐξελθόντε, κατ' αὐτόθι τόξα λιπόντε,
Μνησήρεσιν ἄεθλον ἀάατον· οὐ γὰρ ὀΐω

Ῥηϊδίως τόδε τόξον ἐΰξοον ἐντανύεσθαι.
Οὐ γάρ τις μέτα τοῖος ἀνὴρ ἐν τοῖσδεσι πᾶσιν,
Οἷος Ὀδυσεὺς ἔσκεν· ἐγὼ δέ μιν αὐτὸς ὄπωπα,
Καὶ γὰρ μνήμων εἰμὶ, πάϊς δ' ἔτι νήπιος ἦα.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἄρα θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐώλπει
Νευρὴν ἐντανύσειν, διοϊσεύσειν τε σιδήρῳ.
Ἦτοι ὀϊστὸν γε πρῶτος γεύεσθαι ἔμελλεν
Ἐκ χειρῶν Ὀδυσῆος ἀμύμονος, ὅν ποτ' ἀτίμα
Ἥμενος ἐν μεγάρῳ, ἐπὶ δ' ὤρνυε πάντας ἑταίρους.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειφ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο·
Ὢ πόποι, ἦ μάλα με Ζεὺς ἄφρονα θῆκε Κρονίων·
Μήτηρ μέν τοί φησι φίλη, πινυτή περ ἐοῦσα,
Ἄλλῳ ἄμ' ἔψεσθαι, νοσφισαμένη τόδε δῶμα·
Αὐτὰρ ἐγὼ γελόω, καὶ τέρπομαι ἄφρονι θυμῷ.
Ἀλλ' ἄγετε, μνησῆρες, ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον,
Οἵη νῦν ἀκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν,
Οὔτε Πύλῳ ἱερῇ, οὔτ' Ἄργεος, οὔτε Μυκήνης,
Οὔτ' αὐτῆς Ἰθάκης, οὔτ' Ἠπείροιο μελαίνης·
Καὶ δ' αὐτοὶ τόδε γ' ἴσε· τί με χρὴ μητέρος αἶνον;
Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, μηδ' ἔτι τόξῳ

Δηρὸν ἀποτρωπᾶσθε πανυσύος, ὄφρα ἴδωμεν.
Καὶ δέ κεν αὐτὸς ἐγὼ τῷ τόξῳ πειρησαίμην·
Εἰ δέ κεν ἐντανύσω, διοϊσεύσω τε σιδήρου,
Οὐ κέ μοι ἀχνυμένῳ τάδε δώματα πότνια μήτηρ
Λείποι ἅμ' ἄλλῳ ἰοῦσ', ὅτ' ἐγὼ κατόπισθε λιποίμην,
Οἷός τ' ἤδη πατρὸς ἀέθλια κάλ' ἀνελέσθαι.
Ἦ, καὶ ἀπ' ὤμοιϊν χλαῖναν θέτο φοινικόεσσαν,
Ὀρθὸς ἀναΐξας· ἀπὸ δὲ ξίφος ὀξὺ θέτ' ὤμων.
Πρῶτον μὲν πελέκεας σῆσεν, διὰ τάφρον ὀρύξας
Πᾶσι μίαν μακρὴν, καὶ ἐπὶ σάθμην ἴθυνεν·
Ἀμφὶ δὲ γαῖαν ἔναξε· τάφος δ' ἔλε πάντας ἰδόντας,
Ὡς εὐκόσμως σῆσε· πάρος δ' οὐ πώποτ' ὀπώπει.
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ὀδὸν ἰών, καὶ τόξῳ πειρήτιζε·
Τρὶς μέν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,
Τρὶς δὲ μεθῆκε βίης, ἐπιελπόμενος τόγε θυμῷ,
Νευρὴν ἐντανύσειν, διοϊσεύσειν τε σιδήρου.
Καί νύ κε δὴ ῥ' ἐτάνυσε βίῃ τὸ τέταρτον ἀνέλκων,
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν ἱέμενόν περ.
Τοῖς δ' αὖτις μετέειφ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο·
Ὤ πόποι, ἦ καὶ ἔπειτα κακὸς τ' ἔσομαι καὶ ἄκικυς,

Ἠὲ νεώτερός εἰμι, καὶ ἔπω χερσὶ πέποιθα
Ἀνδρὸ ἀπαμύνεσθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.
Ἀλλ' ἄγεθ', οἵπερ ἐμεῖο βίῃ προφερέστεροί ἐστε,
Τόξα πειρήσασθε, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὡς εἰπὼν, τόξον μὲν ἀπὸ ἕο θῆκε χαμᾶζε,
Κλίνας κολλητῇσιν ἐϋξέσῃς σανίδεσσιν·
Αὐτῇ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
Ἆψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέσῃ.
Τοῖσιν δ' Ἀντίνοος μετέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Ὄρνυθ' ἑξείης ἐπιδέξια πάντες ἑταῖροι,
Ἀρξάμενοι τῇ χώρῃ, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει.
Ὡς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Λειώδης δὲ πρῶτος ἀνίσατο, Οἴνοπος υἱὸς,
Ὅς σφι θυοσκόος ἔσκε, παρὰ κρητῆρα δὲ καλὸν
Ἶζε μυχοίτατος αἰεί· ἀταθαλίαν δέ οἱ οἴῳ
Ἐχθραὶ ἔσαν, πᾶσιν δὲ νεμέσσα μνησήρεσσιν·
Ὅς ῥα τότε πρῶτος τόξον λάβε καὶ βέλος ὠκύ·
Στῆ δ' ἄρ' ἐπ' ὐδὸν ἰὼν, καὶ τόξα πειρήτιζεν·
Οὐδέ μιν ἐντάνυσεν· πρὶν γὰρ κάμε χεῖρας ἀνέλκων,
Ἀτρίπτους, ἁπαλάς· μετὰ δὲ μνησῆρσιν ἔειπεν·

Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω· λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος·
Πολλὸς γὰρ τόδε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
Θυμῷ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστι
Τεθνάμεν, ἢ ζώοντας ἁμαρτεῖν, ὧν ἔθ' ἕνεκ' αἰεὶ
Ἐνθάδ' ὁμιλέομεν, ποτιδέγμενοι ἤματα πάντα.
Νῦν μέν τις καὶ ἔλπετ' ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ μενοινᾷ
Γῆμαι Πηνελόπειαν, Ὀδυσσῆος παρέκοιτιν·
Αὐτὰρ ἐπὴν τόξῳ πειρήσεται, ἠδὲ ἴδηται,
Ἄλλην δή τιν' ἔπειτα Ἀχαιϊάδων εὐπέπλων
Μνάσθω ἐέδνοισιν διζήμενος· ἡ δέ κ' ἔπειτα
Γήμαιθ', ὅς κεν πλεῖστα πόροι, καὶ μόρσιμος ἔλθοι.
Ὡς ἄρ' ἐφώνησεν, καὶ ἀπὸ ἕο τόξον ἔθηκε,
Κλίνας κολλητῇσιν εὐξέσῃς σανίδεσσιν,
Αὐτῷ δ' ὠκὺ βέλος καλῇ προσέκλινε κορώνῃ·
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη.
Ἀντίνοος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Λειώδες, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Δεινόν τ' ἀργαλέον τε; νεμεσῶμαι δέ τ' ἀκούων,
Εἰ δὴ τοῦτό γε τόξον ἀριστῆας κεκαδήσει
Θυμῷ καὶ ψυχῆς· ἐπεὶ οὐ δύνασαι σὺ τανύσαι·

Οὐ γάρ τοί σέ γε τοῖον ἐγείνατο πότνια μήτηρ,
Οἷόν τε ῥυτῆρα βιῆ τ' ἔμεναι, καὶ ὀϊστῶν·
Ἀλλ' ἄλλοι τανύσσουσι τάχα μνηστῆρες ἀγαυοί.
Ὣς φάτο· καί ῥ' ἐκέλευσε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν·
Ἄγρει δὴ, πῦρ κῖον ἐνὶ μεγάροισι, Μελανθεῦ,
Πὰρ δὲ τίθει δίφρον τε μέγαν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος,
Ὄφρα νέοι θάλποντες, ἐπιχρίοντες ἀλοιφῇ,
Τόξα πειρώμεθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς φάθ'· ὁ δ' αἶψ' ἀνέκαιε Μελάνθιος ἀκάματον πῦρ·
Πὰρ δὲ φέρων δίφρον θῆκεν, καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ,
Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος·
Τῷ ῥα νέοι θάλποντες ἐπειρῶντ'· οὐδ' ἐδύναντο
Ἐντανύσαι, πολλὸν δὲ βίης ἐπιδευέες ἦσαν.
Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπεῖχε, καὶ Εὐρύμαχος θεοειδὴς,
Ἀρχοὶ μνηστήρων· ἀρετῇ δ' ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι.
Τὼ δ' ἐξ οἴκου βῆσαν ὁμαρτήσαντε ἅμ' ἄμφω
Βουκόλος ἠδὲ συφορβὸς Ὀδυσῆος θείοιο·
Ἐκ δ' αὐτὸς μετὰ τοὺς δόμου ἦλυθε δῖος Ὀδυσεύς.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκτὸς θυρέων ἔσαν, ἠδὲ καὶ αὐλῆς,

Φθεγξάμενός σφ' ἐπέεσι προσηύδα μειλιχίοισι·
Βακόλε, καὶ σὺ, συφορβὲ, ἔπος τί κε μυθησαίμην,
Ἢ αὐτὸς κεύθω; φάσθαι δέ με θυμὸς ἀνώγει·
Ποῖοί κ' εἶτ' Ὀδυσῆϊ ἀμυνέμεν, εἴ ποθεν ἔλθοι
Ὧδε μάλ' ἐξαπίνης, καί τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκῃ;
Ἢ κεν μνηστῆρσιν ἀμύνοιτ', ἢ Ὀδυσῆϊ;
Εἶπαθ', ὅπως ὑμέας κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε βοῶν ἐπιβακόλος ἀνήρ·
Ζεῦ πάτερ, ἦ γὰρ τῆτο τελευτήσειας ἐέλδωρ,
Ὡς ἔλθοι μὲν κεῖνος ἀνὴρ, ἀγάγοι δέ ἑ δαίμων·
Γνοίης κ', οἵη ἐμὴ δύναμις, καὶ χεῖρες ἕπονται.
Ὡς δ' αὔτως Εὔμαιος ἐπεύχετο πᾶσι θεοῖσι,
Νοστῆσαι Ὀδυσῆα πολύφρονα ὅνδε δόμονδε.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ τῶν γε νόον νημερτέ' ἀνέγνω,
Ἐξαῦτίς σφ' ἐπέεσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγὼ, κακὰ πολλὰ μογήσας,
Ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Γιγνώσκω δ', ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἰκάνω
Οἵοισι δμώων· τῶν δ' ἄλλων οὔ τευ ἄκουσα
Εὐξαμένου ἐμὲ αὖτις ὑπότροπον οἶκαδ' ἱκέσθαι.

Σφῶϊν δ', ὡς ἔσεταί περ, ἀληθείην καταλέξω·
Αἴ χ' ὑπ' ἐμοίγε θεὸς δαμάσῃ μνησῆρας ἀγαυούς,
Ἄξομαι ἀμφοτέροις ἀλόχους, καὶ κτήματ' ὀπάσσω,
Οἰκία τ' ἐγγὺς ἐμεῖο τετυγμένα· καί μοι ἔπειτα
Τηλεμάχῳ ἑτάρω τε κασιγνήτω τε ἔσεσθον.
Εἰ δ' ἄγε δὴ καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι δείξω,
Ὄφρα με εὖ γνῶτον, πιστωθῆτόν τ' ἐνὶ θυμῷ,
Οὐλὴν, τήν ποτέ με σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,
Παρνησόνδ' ἐλθόντα, σὺν υἱάσιν Αὐτολύκοιο.
Ὡς εἰπὼν, ῥάκεα μεγάλης ἀποέργαθεν ὠλῆς.
Τὼ δ' ἐπεὶ εἰσιδέτην, εὖ τ' ἐφράσαντο ἕκαστα,
Κλαῖον ἄρ', ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα χεῖρε βαλόντε,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμενοι κεφαλήν τε καὶ ὤμους.
Ὡς δ' αὕτως Ὀδυσεὺς κεφαλὰς καὶ χεῖρας ἔκυσε.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδυ φάος ἠελίοιο,
Εἰ μὴ Ὀδυσεὺς αὐτὸς ἐρύκακε, φώνησέν τε·
Παύεσθον κλαυθμοῖο, γόοιό τε· μή τις ἴδηται
Ἐξελθὼν μεγάροιο, ἀπὰς εἴπῃσι καὶ ἔἰσω.
Ἀλλὰ προμνησῖνοι ἐσέλθετε, μηδ' ἅμα πάντες·
Πρῶτος ἐγὼ, μετὰ δ' ὔμμες· ἀτὰρ τόδε σῆμα τετύχθω·

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες, ὅσοι μνησῆες ἀγαυοὶ,
Οὐκ ἐάσουσιν ἐμοὶ δόμεναι βιὸν ἠδὲ φαρέτρην·
Ἀλλὰ σὺ, δῖ' Εὔμαιε, φέρων ἀνὰ δώματα τόξον,
Ἐν χείρεσσιν ἐμοὶ θέμεναι· εἰπεῖν τε γυναιξὶ
Κληΐσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἤν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπου ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Σοὶ δὲ, Φιλοίτιε δῖε, θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς
Κληΐσαι κληῖδι, θοῶς δ' ἐπὶ δεσμὸν ἰῆλαι.
Ὡς εἰπὼν, εἰσῆλθε δόμους εὖ ναιετάοντας·
Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέστη·
Ἐς δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶες ἴτην θείου Ὀδυσῆος.
Εὐρύμαχος δ' ἤδη τόξον μετὰ χερσὶν ἑνώμα,
Θάλπων ἔνθα καὶ ἔνθα σέλας πυρός· ἀλλά μιν ὀδὶ ὡς
Ἐντανύσας δύνατο· μέγα δ' ἔσενε κυδάλιμον κῆρ·
Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ὤ πόποι, ἦ μοι ἄχος περί τ' αὐτῷ καὶ περὶ πάντων·
Οὔτι γάμῳ τοσσῦτον ὀδύρομαι, ἀχνύμενός περ·
Εἰσὶ καὶ ἄλλαι πολλαὶ Ἀχαιΐδες, ἠμὲν ἐν αὐτῇ

Ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, ἠδ' ἄλλῃσιν πολίεσσιν·
Ἀλλ' εἰ δὴ τοσόνδε βίης ἐπιδευέες εἰμὲν
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆος, ὅτ' οὐ δυνάμεσθα τανύσσαι
Τόξον, ἐλεγχείη δὲ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι.
Τὸν δ' αὖτ' Ἀντίνοος προσέφη, Εὐπείθεος υἱός·
Εὐρύμαχ', ὀχ ὕτως ἔσαι· νοέεις δὲ καὶ αὐτός.
Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο
Ἁγνή· τίς δέ κε τόξα τιταίνοιτ'; ἀλλὰ ἔκηλοι
Κάτθετ'· ἀτὰρ πελέκεας γε καὶ εἴ κ' ἐἰῶμεν ἅπαντας
Ἑσάμεν· οὐ μὲν γάρ τιν' ἀναιρήσεσθαι ὀΐω,
Ἐλθόντ' ἐς μέγαρον Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἀλλ' ἄγετ', οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσιν,
Ὄφρα σπείσαντες καταθείομεν ἀγκύλα τόξα.
Ἠῶθεν δὲ κέλεσθε Μελάνθιον, αἰπόλον αἰγῶν,
Αἶγας ἄγειν, αἳ πᾶσι μέγ' ἔξοχοι αἰπολίοισιν,
Ὄφρ' ἐπὶ μηρία θέντες Ἀπόλλωνι κλυτοτόξῳ
Τόξα πειρώμεσθα, καὶ ἐκτελέωμεν ἄεθλον.
Ὣς ἔφατ' Ἀντίνοος· τοῖσιν δ' ἐπιήνδανε μῦθος.
Τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο·

Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἓν σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ', ὅσον ἤθελε θυμὸς,
Τοῖσδε δολοφρονέων μετέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Κέκλυτέ μευ, μνηστῆρες ἀγακλειτῆς βασιλείης,
Ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
Εὐρύμαχον δὲ μάλιστα καὶ Ἀντίνοον θεοειδέα
Λίσσομ', ἐπεὶ καὶ τῦτο ἔπος κατὰ μοῖραν ἔειπε·
Νῦν μὲν παῦσαι τόξον, ἐπιτρέψαι δὲ θεοῖσιν·
Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν.
Ἀλλ' ἄγε μοι δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα μεθ' ὑμῖν
Χειρῶν καὶ θένεος πειρήσομαι, εἴ μοι ἔτ' ἐσὶν
Ἶς, οἵη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Ἦ ἤδη μοι ὄλεσσεν ἄλη τ', ἀκομισίη τε.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ὑπερφιάλως νεμέσησαν,
Δείσαντες, μὴ τόξον ἐΰξοον ἐντανύσειεν.
Ἀντίνοος δ' ἐνέπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
Ἆ δειλὲ ξείνων, ἔνι τοι φρένες οὐδ' ἠβαιαί·
Οὐκ ἀγαπᾷς, ὅθ' ἔκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν
Δαίνυσαι; οὐδέ τι δαιτὸς ἀμέρδεαι, αὐτὰρ ἀκούεις
Μύθων ἡμετέρων καὶ ῥήσιος; οὐδέ τις ἄλλος

Ἡμετέρων μύθων ξεῖνος καὶ πτωχὸς ἀκούει.
Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅστε καὶ ἄλλους
Βλάπτει, ὃς ἂν μιν χανδὸν ἕλῃ, μηδ' αἴσιμα πίνῃ.
Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα
Ἄασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμου Πειριθόοιο,
Ἐς Λαπίθας ἐλθόνθ'· ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ,
Μαινόμενος κάκ' ἔρεξε δόμον κάτα Πειριθόοιο·
Ἥρωας δ' ἄχος εἷλε, δι' ἐκ προθύρου δὲ θύραζε
Ἕλκον ἀναΐξαντες, ἀπ' ὦτα νηλέϊ χαλκῷ
Ῥινάς τ' ἀμήσαντες· ὁ δὲ, φρεσὶν ἦσιν ἀασθεὶς,
Ἤϊεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ·
Ἐξ οὗ Κενταύροισι καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη,
Οἵ τ' αὐτῷ πρώτῳ κακὸν εὕρετο οἰνοβαρείων.
Ὣς καί σοι μέγα πῆμα πιφαύσκομαι, αἴ κε τὸ τόξον
Ἐντανύσῃς· οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις
Ἡμετέρῳ ἐνὶ δήμῳ, ἄφαρ δέ σε νηῒ μελαίνῃ
Εἰς Ἔχετον βασιλῆα, βροτῶν δηλήμονα πάντων,
Πέμψομεν· ἔνθεν δ' οὔτι σαώσεαι· ἀλλὰ ἔχηλος
Πῖνέ τε, μηδ' ἐρίδαινε μετ' ἀνδράσι κυδροτέροισι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·

Ἀντίνο', οὐ μὲν καλὸν ἀτέμβειν, ὐδὲ δίκαιον,
Ξείνυς Τηλεμάχυ, ὅς κεν τάδε δώμαθ' ἵκηται.
Ἔλπεαι, αἴ χ' ὁ ξεῖνος Ὀδυσῆος μέγα τόξον
Ἐντανύσῃ, χερσίν τε βίῃφί τε ἦφι πιθήσας,
Οἴκαδέ μ' ἄξεσθαι, καὶ ἐὴν θήσεσθαι ἄκοιτιν;
Οὐδ' αὐτός πυ τῦτό γ' ἐνὶ σήθεσσιν ἔολπε·
Μηδέ τις ὑμείων τῦ γ' εἵνεκα θυμὸν ἀχεύων
Ἐνθάδε δαινύσθω· ἐπεὶ ὐδὲ μὲν ὐδὲ ἔοικεν.
Τὴν δ' αὖτ' Εὐρύμαχος, Πολύβυ παῖς, ἀντίον ηὔδα·
Κέρη Ἰκαρίοιο, περίφρον Πηνελόπεια,
Οὔτι σε τόνδ' ἄξεσθαι ὀΐομεθ'· ὐδὲ ἔοικεν·
Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἠδὲ γυναικῶν,
Μή ποτέ τις εἴπῃσι κακώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν·
Ἦ πολὺ χείρονες ἄνδρες ἀμύμονος ἀνδρὸς ἄκοιτιν
Μνῶνται· ὅτ' ὐδέ τι τόξον ἐΰξοον ἐντανύουσιν·
Ἀλλ' ἄλλος τις, πτωχὸς ἀνὴρ ἀλαλήμενος ἐλθών,
Ῥηϊδίως ἐτάνυσε βιὸν, διὰ δ' ἦκε σιδήρυ.
Ὣς ἐρέεσθ'· ἡμῖν δὲ ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εὐρύμαχ', ὔπως ἐσὶν ἐϋκλεΐας κατὰ δῆμον

Ἔμμεναι, οἳ δὴ οἶκον ἀτιμάζοντες ἔδουσιν
Ἀνδρὸς ἀρισῆος· τί δ' ἐλέγχεα ταῦτα τίθεσθε;
Οὗτος δὲ ξεῖνος, μάλα μὲν μέγας, ἠδ' εὐπηγὴς,
Ἀνδρὸς δ' ἐξ ἀγαθῦ γένος εὔχεται ἔμμεναι υἱός.
Ἀλλ' ἄγε οἱ δότε τόξον ἐΰξοον, ὄφρα ἴδωμεν·
Ὧδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
Εἴ κέ μιν ἐντανύσῃ, δώῃ δέ οἱ εὖχος Ἀπόλλων,
Ἕσσω μιν χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματα καλά·
Δώσω δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν,
Καὶ ξίφος ἀμφήκες· δώσω δ' ὑπὸ ποσὶ πέδιλα·
Πέμψω δ', ὅππῃ μιν κραδίη θυμός τε κελεύει.
Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Μῆτερ ἐμή, τόξον μὲν Ἀχαιῶν ὅττις ἐμεῖο
Κρείσσων, ὧ κ' ἐθέλω δόμεναί τε, καὶ ἀρνήσασθαι·
Οὐδ' ὅσοι κραναὴν Ἰθάκην κατακοιρανέουσιν,
Οὐδ' ὅσοι ναίουσι πρὸς Ἠλιδος ἱπποβότοιο.
Τῶν ὅττις μ' ἀέκοντα βιήσεται, αἴ κ' ἐθέλοιμι
Καὶ καθάπαξ ξείνῳ δόμεναι πάνδε τόξα φέρεσθαι.
Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
Ἰστόν τ', ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε

Ἔργον ἐποίχεσθαι· τόξον δ' ἄνδρεσι μελήσει
Πᾶσι, μάλισα δ' ἐμοί· τῦ γὰρ κράτος ἔς' ἐνὶ οἴκῳ.
Ἣ μὲν θαμβήσασα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ.
Ἐς δ' ὑπερῷ' ἀναβᾶσα σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶ
Κλαῖεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα, φίλον πόσιν, ὄφρα οἱ ὕπνον
Ἡδὺν ἐπὶ βλεφάροισι βάλε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
Αὐτὰρ ὁ τόξα λαβὼν φέρε καμπύλα δῖος ὑφορβός·
Μνησῆες δ' ἄρα πάντες ὁμόκλεον ἐν μεγάροισιν·
Ὧδε δέ τις εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
Πῇ δὴ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα,
Πλαγκτέ; τάχ' αὖ σ' ἐφ' ὕεσι κύνες ταχέες κατέδονται,
Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, ὃς ἔτρεφες· εἴ κεν Ἀπόλλων
Ἡμῖν ἱλήκῃσι, καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.
Ὣς φάσαν· αὐτὰρ ὃ θῆκε φέρων αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ,
Δείσας, ἕνεκα πολλοὶ ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἑτέρωθεν ἀπειλήσας ἐγεγώνει·
Ἄτλα, πρόσω φέρε τόξα· τάχ' ἂν εὖ πᾶσι πιθήσεις·
Μή σε, καὶ ὁπλότερός περ ἐών, ἀγρόνδε δίωμαι
Βάλλων χερμαδίοισι· βίηφι δὲ φέρτερός εἰμι.

Αἰ γὰρ πάντων τόσον, ὅσοι κατὰ δώματ' ἔασι,
Μνησήων χερσίν τε βίηφί τε φέρτερος εἴην·
Τῷ κε τάχα συγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι
Ἡμετέρω ἐξ οἴκω· ἐπεὶ κακὰ μηχανόωνται.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν
Μνησῆες· κὰδ δὴ μεθίεν χαλεποῖο χόλοιο
Τηλεμάχῳ· τὰ δὲ τόξα φέρων ἀνὰ δῶμα συβώτης
Ἐν χείρεσ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι θῆκε παρασάς.
Ἐκ δὲ καλεσάμενος προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Τηλέμαχος κέλεταί σε, περίφρων Εὐρύκλεια,
Κληΐσαι μεγάροιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας.
Ἢν δέ τις ἢ στοναχῆς ἠὲ κτύπῳ ἔνδον ἀκούσῃ
Ἀνδρῶν ἡμετέροισιν ἐν ἕρκεσι, μή τι θύραζε
Προβλώσκειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ.
Ὣς ἄρ' ἐφώνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
Κλῄϊσεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων.
Σιγῇ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἅλτο θύραζε,
Κλῄϊσεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκέος αὐλῆς.
Κεῖτο δ' ὑπ' αἰθούσῃ ὅπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
Βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπέδησε θύρας, ἐς δ' ἤϊεν αὐτός.

Ἕζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰὼν, ἔνθεν περ ἀνέσῃ,
Εἰσορόων Ὀδυσῆα· ὁ δ' ἤδη τόξον ἑνώμα,
Πάντῃ ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν, ἀποιχομένοιο ἄνακτος.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·
Ἦ τις ἀθητὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων·
Ἤ ῥά νύ πῃ τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
Ἦ ὅγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν· ὡς ἐνὶ χερσὶ
Νωμᾷ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.
Ἄλλος δ' αὖτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
Αἶ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν,
Ὡς ἕτός ποτε τῆτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι.
Ὡς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσεὺς
Αὐτίχ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάσασε, καὶ ἴδε πάντη,
Ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπισάμενος καὶ ἀοιδῆς
Ῥηϊδίως ἐτάνυσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδὴν,
Ἄψας ἀμφοτέρωθεν εὐστρεφὲς ἔντερον οἰὸς,
Ὡς ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσεύς·
Δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πειρήσατο νευρῆς·
Ἡ δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε, χελιδόνι εἰκέλη αὐδήν.

Μνησῆρσιν δ᾽ ἀῤ ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ᾽ ἄρα χερὼς
Ἐτρόπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ᾽ ἔκτυπε, σήματα φαίνων·
Γήθησέν τ᾽ ἀῤ ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς,
Ὅτι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
Εἵλετο δ᾽ ὠκὺν ὀϊστὸν, ὃς οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
Γυμνός· τοὶ δ᾽ ἄλλοι κοίλης ἔντοσθε φαρέτρης
Κέατο, τῶν τάχ᾽ ἔμελλον Ἀχαιοὶ πειρήσεσθαι·
Τόν ῥ᾽ ἐπὶ πήχει ἑλὼν εἵλκεν νευρὴν γλυφίδας τε,
Αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ᾽ ὀϊστὸν
Ἄντα τιτυσκόμενος· πελέκεων δ᾽ οὐκ ἤμβροτε πάντων
Πρώτης σειλειῆς, διὰ δ᾽ ἀμπερὲς ἦλθε θύραζε
Ἰὸς χαλκοβαρής· ὁ δὲ Τηλέμαχον προσέειπε·
Τηλέμαχ᾽, οὔ σ᾽ ὁ ξεῖνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
Ἥμενος· οὐδέ τι τοῦ σκοπὸν ἤμβροτον, οὐδέ τι τόξον
Δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν·
Οὐχ ὥς με μνησῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται.
Νῦν δ᾽ ὥρη καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκέσθαι
Ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιάασθαι
Μολπῇ καὶ φόρμιγγι· τὰ γάρ τ᾽ ἀναθήματα δαιτός.
Ἦ, καὶ ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσεν· ὁ δ᾽ ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ

Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσῆος θείοιο·
Ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἔγχει· ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῷ
Πὰρ θρόνῳ εἰστήκει, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

X.

Χῖ, Ὀδυσεὺς μνηστῆρας ἐκαίνυτο νηλεῖ χαλκῷ.

ΑΥΤΑΡ ὁ γυμνώθη ῥακέων πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ἅλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδὸν, ἔχων βιὸν, ἠδὲ φαρέτρην
Ἰῶν ἐμπλείην· ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστὸς
Αὐτῇ πρόσθε ποδῶν· μετὰ δὲ μνηστῆρσιν ἔειπεν·
Οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται·
Νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν ὔπω τις βάλεν ἀνὴρ,
Εἶσομαι αἴ κε τύχοιμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.
Ἦ, καὶ ἐπ' Ἀντινόῳ ἰθύνετο πικρὸν ὀϊστόν.
Ἤτοι ὃ καλὸν ἄλεισον ἀναιρήσεσθαι ἔμελλε,
Χρύσεον, ἄμφωτον· καὶ δὴ μετὰ χερσὶν ἐνώμα,
Ὄφρα πίοι οἴνοιο· φόνος δέ οἱ οὐκ ἐνὶ θυμῷ

Μέμβλετο· τίς κ' οἴοιτο μετ' ἀνδράσι δαιτυμόνεσσι,
Μοῦνον ἐνὶ πλεόνεσσι, καὶ εἰ μάλα καρτερὸς εἴη,
Οἷ τεύξειν θάνατόν τε κακὸν, καὶ κῆρα μέλαιναν;
Τὸν δ' Ὀδυσεὺς κατὰ λαιμὸν ἐπισχόμενος βάλεν ἰῷ·
Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκή.
Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε, δέπας δέ οἱ ἔκπεσε χειρὸς
Βλημένῳ· αὐτίκα δ' αὐλὸς ἀνὰ ῥῖνας παχὺς ἦλθεν
Αἵματος ἀνδρομέοιο· θοῶς δ' ἀπὸ οἷο τεράπεζαν
Ὦσε ποδὶ πλήξας, ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε.
Σῖτός τε, κρέα τ' ὀπτὰ, φορύνετο· τοὶ δ' ὁμάδησαν
Μνηστῆρες κατὰ δῶμα, ὅπως ἴδον ἄνδρα πεσόντα·
Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν, ὀρινθέντες κατὰ δῶμα,
Πάντοσε παπταίνοντες ἐϋδμήτῳς ποτὶ τοίχῳς·
Οὐδέ πη ἀσπὶς ἔην, ὀδὶ ἄλκιμον ἔγχος, ἑλέσθαι.
Νείκειον δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσσι·
Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι· ὀκ ἔτ' ἀέθλων
Ἄλλων ἀντιάσεις· νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος·
Καὶ γὰρ δὴ νῦν φῶτα κατέκτανες, ὃς μέγ' ἄριστος
Κάρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.
Ἴσκεν ἔκαστος ἀνὴρ, ἐπεὶ φάσαν ὀκ ἐθέλοντα

Ἄνδρα κατακτεῖναι· τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν,
Ὡς δή σφιν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπτο.
Τὸν δ' αὖ ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ κύνες, οὔ μ' ἔτ' ἐφάσκεθ' ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι
Δήμου ἄπο Τρώων, ὅτι μοι κατεκείρετε οἶκον,
Δμωῇσιν δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε διαίως,
Αὐτῶν τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα,
Οὔτε θεὸς δείσαντες, οἳ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
Οὔτε τιν' ἀνθρώπων νέμεσιν κατόπισθεν ἔσεσθαι.
Νῦν ὑμῖν καὶ πᾶσιν ὀλέθρου πείρατ' ἐφῆπται.
Ὣς φάτο· τοὺς δ' ἆρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλε·
Πάπτηνεν δὲ ἕκαστος, ὅπη φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον.
Εὐρύμαχος δέ μιν οἷος ἀμειβόμενος προσέειπεν·
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεὺς Ἰθακήσιος εἰλήλουθας,
Ταῦτα μὲν αἴσιμα εἶπες, ὅσα ῥέζεσκον Ἀχαιοί,
Πολλὰ μὲν ἐν μεγάροισιν ἀτάσθαλα, πολλὰ δ' ἐπ' ἀγρῷ.
Ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη κεῖται, ὃς αἴτιος ἔπλετο πάντων,
Ἀντίνοος· οὗτος γὰρ ἐπίηλεν πάνδε ἔργα,
Οὔτι γάμου τόσσον κεχρημένος, ἠέ χατίζων,
Ἀλλ' ἄλλα φρονέων, τά οἱ οὐκ ἐτέλεσσε Κρονίων·

Ὄφρ' Ἰθάκης κατὰ δῆμον ἐϋκτιμένης βασιλεύοι
Αὐτὸς, ἀτὰρ σὸν παῖδα καταντείνειε λοχήσας.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἐν μοίρῃ πέφατα· σὺ δὲ φείδεο λαῶν
Σῶν· ἀτὰρ ἄμμες ὄπιαθεν ἀρεσσάμενοι κατὰ δῆμον,
Ὅσσα τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται ἐν μεγάροισι,
Τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσάβοιον ἕκαστος,
Χαλκόν τε χρυσόν τ' ἀποδώσομεν, εἰσόκε σὸν κῆρ
Ἰανθῇ· πεὶν δ' ὅτι νεμεσητὸν κεχολῶσθαι.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Εὐρύμαχ', εἴ μοι πατρώϊα πάντ' ἀποδοῖτε,
Ὅσσα τε νῦν ὔμμ' ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλ' ἐπιθεῖτε,
Οὐδέ κεν ὣς ἔτι χεῖρας ἐμὰς λήξαιμι φόνοιο,
Πρὶν πᾶσαν μνηστῆρας ὑπερβασίην ἀποτῖσαι.
Νῦν ὑμῖν παράκειται, ἐναντίον ἠὲ μάχεσθαι,
Ἢ φεύγειν, ὅς κεν θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξῃ·
Ἀλλά τιν' οὐ φεύξεσθαι οἴομαι αἰπὺν ὄλεθρον.
Ὣς φάτο· τῶν δ' αὐτῷ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
Τοῖσιν δ' Εὐρύμαχος προσεφώνεε δεύτερον αὖτις·
Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἕλλαβε τόξον ἐΰξοον, ἠδὲ φαρέτρην,

Οὐδοῦ ἄπο ξεσσ̃ τοξάσεται, εἰσόκε πάντας
Ἄμμε καταπτείνῃ· ἀλλὰ μνησώμεθα χάρμης·
Φάσγανά τε σπάσασθε, καὶ ἀντίσχεσθε τραπέζας
Ἰῶν ὠκυμόρων· ἐπὶ δ' αὐτῷ πάντες ἔχωμεν
Ἀθρόοι· εἴ κέ μιν ὐδοῦ ἀπώσομεν, ἠδὲ θυράων,
Ἔλθωμεν δ' ἀνὰ ἄστυ, βοὴ δ' ὤκιστα γένοιτο·
Τῷ κε τάχ' ὄγδοος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσαιτο.
Ὣς ἄρα φωνήσας εἰρύσσατο φάσγανον ὀξὺ,
Χάλκεον, ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμένον· ἆλτο δ' ἐπ' αὐτῷ
Σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δ' ὁμαρτῇ δῖος Ὀδυσεὺς
Ἰὸν ἀποπροϊεὶς βάλλε στῆθος παρὰ μαζὸν,
Ἐν δέ οἱ ἧπατι πῆξε θοὸν βέλος· ἐκ δ' ἄρα χειρὸς
Φάσγανον ἧκε χαμᾶζε, περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσε δινηθείς· ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε,
Καὶ δέπας ἀμφικύπελλον· ὁ δὲ χθόνα τύπτε μετώπῳ,
Θυμῷ ἀνιάζων· ποσὶ δὲ θρόνον ἀμφοτέροισι
Λακτίζων ἐτίναξε· κατ' ὀφθαλμῶν δ' ἔχυτ' ἀχλύς.
Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
Ἀντίος αἰΐξας· εἵλετο δὲ φάσγανον ὀξὺ,
Εἴπως οἱ εἴξειε θυράων· ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ

Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρεϊ δουρὶ,
Ὤμων μεσηγὺς, διὰ δὲ στήθεσφιν ἔλασσε·
Δὰπησεν δὲ πεσὼν, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Τηλέμαχος δ' ἀπόρουσε, λιπὼν δολιχόσκιον ἔγχος
Αὐτῇ ἐν Ἀμφινόμῳ· περὶ γὰρ δίε, μή τις Ἀχαιῶν
Ἔγχος ἀνελκόμενον δολιχόσκιον ἢ ἐλάσειε,
Φασγάνῳ αἰχμὰς, ἠὲ προπρηνέϊ τύψας.
Βῆ δὲ θέων, μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν·
Ἀγχῦ δ' ἰσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ πάτερ, ἦδη τοι σάκος οἴσω καὶ δύο δοῦρε,
Καὶ κυνέην εὔχαλκον, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
Αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών· δώσω δὲ συβώτῃ
Καὶ τῷ βοκόλῳ ἄλλα· τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Οἶσε θέων, εἴως μοι ἀμύνεσθαι πάρ' ὄϊσοὶ,
Μή μ' ἀποκινήσωσι θυράων μοῦνον ἐόντα.
Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί.
Βῆ δ' ἴμεναι θαλαμόνδ', ὅθι οἱ κλυτὰ τεύχεα κεῖτο·
Ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκε' ἔξελε, δούρατα δ' ὀκτὼ,
Καὶ πίσυρας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·

Βῆ δὲ φέρων, μάλα δ' ὦκα φίλον πατέρ' εἰσαφίκανεν.
Αὐτὸς δὲ πρώτισα περὶ χροὶ δύσατο χαλκόν·
Ὣς δ' αὕτως τὼ δμῶε δυέσθην τεύχεα καλά,
Ἕσαν δ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην.
Αὐτὰρ ὅγ', ὅφρα μὲν αὐτῷ ἀμύνασθαι ἔσαν ἰοί,
Τόφρα μνησήρων ἕνα γ' αἰεὶ ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Βάλλε τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχισῖνοι ἔπιπτον.
Αὐτὰρ ἐπεὶ λίπον ἰοὶ ὀϊστεύοντα ἄνακτα,
Τόξον μὲν πρὸς σαθμὸν ἐϋσσθέος μεγάροιο
Ἔκλιν' ἑσάμεναι, πρὸς ἐνώπια παμφανόωντα·
Αὐτὸς δ' ἀμφ' ὤμοισι σάκος θέτο τετραθέλυμνον·
Κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυκτον ἔθηκεν
Ἵππουριν, δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν·
Εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ.
Ὀρσοθύρη δέ τις ἔσκεν ἐϋδμήτῳ ἐνὶ τοίχῳ·
Ἀκρότατον δὲ παρ' ὁδὸν ἐϋσσθέος μεγάροιο
Ἦν ὁδὸς ἐς λαύρην, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς φεύζεσθαι ἀνώγει δῖον ὑφορβὸν
Ἑσσάοτ' ἄγχ' αὐτῆς· μία δ' οἴη γίνετ' ἐφορμή.
Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων·

Ὦ φίλοι, ἠ ἂν δή τις ἀν' ὑεσοθύρην ἀναβαίη,
Καὶ εἴποι λαοῖσι; βοὴ δ' ὠκισα γένοιτο;
Τῷ κε τάχ' ἔτος ἀνὴρ νῦν ὕσατα τοξάσαιτο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν·
Οὔπως ἔς', Ἀγέλαε διοτρεφές· ἄγχι γὰρ αἰνῶς
Αὐλῆς καλὰ θύρετρα, καὶ ἀργαλέον σόμα λαύρης·
Καί χ' εἷς πάντας ἐρύκοι ἀνὴρ, ὅστ' ἄλκιμος εἴη.
Ἀλλ' ἄγεθ', ὑμῖν τεύχε' ἐνείκω θωρηχθῆναι
Ἐκ θαλάμου· ἔνδον γὰρ, οἴομαι, ἠδὲ πῃ ἄλλῃ
Τεύχεα κατθέσθην Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός.
Ὣς εἰπὼν, ἀνέβαινε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
Ἐς θαλάμους Ὀδυσῆος, ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο·
Ἔνθεν δώδεκα μὲν σάκε' ἔξελε, τόσσα δὲ δοῦρα,
Καὶ τόσσας κυνέας χαλκήρεας ἱπποδασείας·
Βῆ δ' ἴμεναι, μάλα δ' ὦκα φέρων μνηστῆρσιν ἔδωκε.
Καὶ τότ' Ὀδυσῆος λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Ὡς περιβαλλομένους ἴδε τεύχεα, χερσὶ δὲ δοῦρα
Μακρὰ τινάσσοντας· μέγα δ' αὐτῷ φαίνετο ἔργον.
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦ μάλα δή τις ἐνὶ μεγάροισι γυναικῶν

Νῶϊν ἐποτρύνει πόλεμον κακὸν, ἠὲ Μελανθεύς.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ὦ πάτερ, αὐτὸς ἐγὼ τόδε γ' ἤμβροτον, ὐδέ τις ἄλλος
Αἴτιος, ὃς θαλάμοιο θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν
Κάλλιπον ἀγκλίνας· τῶν δὲ σκοπὸς ἦεν ἀμείνων.
Ἀλλ' ἴθι, δῖ' Εὔμαιε, θύρην ἐπίθες θαλάμοιο,
Καὶ φράσαι, εἴ τις ἄρ' ἐσὶ γυναικῶν, ἢ πάδε ῥέζει,
Ἦ υἱὸς Δολίοιο, Μελανθεὺς, τόν περ ὀΐω.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Βῆ δ' αὖτις θάλαμόνδε Μελάνθιος, αἰπόλος αἰγῶν,
Οἴσων τεύχεα καλά· νόησε δὲ δῖος ὑφορβὸς,
Αἶψα δ' Ὀδυσῆα προσεφώνεεν, ἐγγὺς ἐόντα·
Διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Κεῖνος δ' αὖτ' αἶδηλος ἀνὴρ, ὃν ὀϊόμεθ' αὐτοὶ,
Ἔρχεται ἐς θάλαμον· σὺ δέ μοι νημερτὲς ἔνισπε,
Ἦ μιν ἀποκτείνω αἴ κεν κρείσσων γε γένωμαι,
Ἠέ σοι ἐνθάδ' ἄγω, ἵν' ὑπερβασίας ἀποτίσῃ
Πολλὰς, ὅσσας ἕτος ἐμήσατο σῷ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ἦτοι ἐγὼ καὶ Τηλέμαχος μνησῆας ἀγαυὸς

Σχήσομεν ἔντοσθεν μεγάρων, μάλα περ μεμαῶτας·
Σφῶϊ δ' ἀποσρέψαντε πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν
Ἐς θάλαμον βαλέειν, σανίδας δ' ἐκδῆσαι ὄπισθε·
Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτῦ πειρήναντε
Κίονʼ ἀνʼ ὑψηλὴν ἐρύσαι, πελάσαι τε δοκοῖσιν,
Ὡς κεν δηθὰ ζωὸς ἐὼν χαλέπʼ ἄλγεα πάσχῃ.
Ὡς ἔφαθʼ· οἱ δʼ ἄρα τῦ μάλα μὲν κλύον, ἠδʼ ἐπίθοντο·
Βὰν δʼ ἴμεν ἐς θάλαμον· λαθέτην δέ μιν ἔνδον ἐόντα.
Ἦτοι ὁ μὲν θαλάμοιο μυχὸν κάτα τεύχε' ἐρεύνα·
Τὼ δʼ ἔσαν ἑκάτερθε παρὰ σαθμοῖσι μένοντε.
Εὖθʼ ὑπὲρ ὀδὸν ἔβαινε Μελάνθιος αἰπόλος αἰγῶν,
Τῇ ἑτέρῃ μὲν χειρὶ φέρων καλὴν τυφάλειαν,
Τῇ δʼ ἑτέρῃ σάκος εὐρὺ, γέρον, πεπαλαγμένον ἄζῃ,
Λαέρτεω ἥρωος, ὃ κυρίζων φορέεσκε·
Δὴ τότε γʼ ἤδη κεῖτο, ῥαφαὶ δʼ ἐλέλυντο ἰμάντων·
Τὼ δʼ ἄρʼ ἐπαΐξανθʼ ἑλέτην, ἔρυσάν τέ μιν εἴσω
Κυρίξ· ἐν δαπέδῳ δὲ χαμαὶ βάλον ἀχνύμενον κῆρ.
Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέον θυμαλγέϊ δεσμῷ,
Εὖ μάλʼ ἀποστρέψαντε διαμπερὲς, ὡς ἐκέλευσεν
Υἱὸς Λαέρταο πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς.

Σειρὴν δὲ πλεκτὴν ἐξ αὐτῆς πειρήναντε
Κίον' ἀν' ὑψηλὴν ἔρυσαν, πέλασάν τε δοκοῖσι.
Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Εὔμαιε συβῶτα·
Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις,
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὡς ἐπέοικεν·
Οὐδέ σέ γ' ἠριγένεια παρ' Ὠκεανοῖο ῥοάων
Λήσει ἐπερχομένη χρυσόθρονος, ἡνίκ' ἀγινεῖς
Αἶγας μνηστῆρσι δόμον κάτα, δαῖτα πένεσθαι.
Ὡς ὁ μὲν αὖθι λέλειπτο, παθὼν ὀλοῷ ἐνὶ δεσμῷ.
Τὼ δ' ἐς τεύχεα δύντε, θύρην τ' ἐπιθέντε φαεινὴν,
Βήτην εἰς Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην·
Ἔνθα μένος πνείοντες ἐφέσασαν· οἱ μὲν ἐπ' ὀδοῦ,
Τέσσαρες, οἱ δ' ἔντοσθε δόμου, πολέες τε καὶ ἐσθλοί.
Τοῖσι δ' ἐπ' ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τὴν δ' Ὀδυσεὺς γήθησεν ἰδὼν, καὶ μῦθον ἔειπε·
Μέντορ, ἄμυνον ἀρὴν, μνῆσαι δ' ἑτάροιο φίλοιο,
Ὅς σ' ἀγαθὰ ῥέζεσκον· ὁμηλικίη δέ μοί ἐσσι.
Ὡς ἔφατ', οἰόμενος λαοσσόον ἔμμεν' Ἀθήνην.
Μνησῆρες δ' ἐτέρωθεν ὁμόκλεον ἐν μεγάροισι·

Πρῶτος τήν γ' ἐνέιπτε Δαμασορίδης Ἀγέλαος·
Μέντορ, μή σ' ἐπέεσι παραιπεπίθησιν Ὀδυσεὺς
Μνησήρεσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναι δέ οἱ αὐτῷ·
Ὧδε γὰρ ἡμέτερόν γε νόον τελέεσθαι οἴω·
Ὁππότε κεν τάδε κτέομεν, πατέρ' ἠδὲ καὶ υἱόν,
Ἐν δὲ σὺ τοῖσιν ἔπειτα πεφήσεαι, οἷα μενοινᾷς
Ἔρδειν ἐν μεγάροις· σῷ δ' αὐτῷ κεφάλαι τίσεις.
Αὐτὰρ ἐπὴν ὑμέων γε βίας ἀφελώμεθα χαλκῷ,
Κτήματ', ὁπόσα τοί ἐσι, τά τ' ἔνδοθι, καὶ τὰ θύρηφι,
Τοῖσιν Ὀδυσῆος μεταμίξομεν· ὐδέ τοι υἷας
Ζώειν ἐν μεγάροισιν ἐάσομεν, ὐδὲ θύγατρας,
Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν.
Ὣς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ χολώσατο κηρόθι μᾶλλον·
Νείκεσεν δ' Ὀδυσῆα χολωτοῖσιν ἐπέεσιν·
Οὐκέτι σοί γ', Ὀδυσεῦ, μένος ἔμπεδον, ὐδέ τις ἀλκὴ,
Οἵη ὅτ' ἀμφ' Ἑλένῃ λευκωλένῳ, εὐπατερείῃ,
Εἰνάετες Τρώεσιν ἐμάρναο νωλεμὲς αἰεί·
Πολλὸς δ' ἄνδρας ἔπεφνες ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι·
Σῇ δ' ἦλω βουλῇ Πριάμου πόλις εὐρυάγυια.
Πῶς δὴ νῦν, ὅτε σὸν δῆμον καὶ κτήματ' ἱκάνεις,

Ἄνται μνησήρων ὀλοφύρεαι ἄλκιμος εἶναι;
Ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵσασο, καὶ ἴδε ἔργον,
Ὅφρ' εἰδῇς, οἷός τοι ἐν ἀνδράσι δυσμενέεσσι
Μέντωρ Ἀλκιμίδης εὐεργεσίας ἀποτίνειν.
Ἦ ῥα, καὶ ἅπτω πάγχυ δίδου ἑτεραλκέα νίκην,
Ἀλλ' ἔτ' ἄρα σθένεός τε καὶ ἀλκῆς πειρήτιζεν,
Ἠμὲν Ὀδυσσῆος, ἠδ' υἱοῦ κυδαλίμοιο.
Αὐτὴ δ' αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον
Ἔζετ' ἀναΐξασα, χελιδόνι εἰκέλη ἄντην.
Μνησῆας δ' ὤτρυνε Δαμασορίδης Ἀγέλαος,
Εὐρύνομός τε, καὶ Ἀμφιμέδων, Δημοπτόλεμός τε,
Πείσανδρός τε Πολυκτορίδης, Πόλυβός τε δαΐφρων·
Οἱ γὰρ μνησήρων ἀρετῇ ἔσαν ἔξοχ' ἄριστοι,
Ὅσσοι ἔτ' ἔζωον, περί τε ψυχέων ἐμάχοντο·
Τὼς δ' ἤδη ἐδάμασσε βιὸς καὶ ταρφέες ἰοί.
Τοῖς δ' Ἀγέλαος ἔειπεν, ἔπος πάντεσσι πιφαύσκων·
Ὦ φίλοι, ἤδη σχήσει ἀνὴρ ὅδε χεῖρας ἀάπτους·
Καὶ δή οἱ Μέντωρ μὲν ἔβη κενὰ εὔγματα εἰπών·
Οἱ δ' οἷοι λείπονται ἐπὶ πρώτῃσι θύρῃσι.
Τῷ νῦν μὴ ἅμα πάντες ἀφίετε δούρατα μακρά·

Ἀλλ' ἄγεθ', οἱ ἓξ πρῶτον ἀκοντίσατ', αἴ κέ ποθι Ζεὺς
Δώῃ Ὀδυσῆα κλῆθαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι·
Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπὴν ἕτός γε πέσῃσιν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν, ὡς ἐκέλευσεν,
Ἱέμενοι· τὰ δὲ πάντα ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν σαθμὸν ἐϋσαθέος μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
Ἄλλα δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ δοῦρατ' ἀλεύαντο μνηστῆρων,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Ὦ φίλοι, ἤδη μέν κεν ἐγὼν εἴποιμι καὶ ἄμμι,
Μνηστήρων ἐς ὅμιλον ἀκοντίσαι, οἳ μεμάασιν
Ἡμέας ἐξεναρίξαι ἐπὶ προτέροισι κακοῖσιν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἄντα τιτυσκόμενοι· Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσεὺς,
Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἔλατον δὲ συβώτης,
Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ·
Οἱ μὲν ἔπειθ' ἅμα πάντες ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας.
Μνηστῆρες δ' ἀνεχώρησαν μεγάροιο μυχόνδε·
Τοὶ δ' ἄρ' ἐπήϊξαν, νεκύων δ' ἐξ ἔγχε' ἕλοντο.

Αὖτις δὲ μνησῆρες ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα,
Ἱέμενοι· τὰ δὲ πολλὰ ἐτώσια θῆκεν Ἀθήνη.
Τῶν ἄλλος μὲν σαθμὸν ἐϋσαθέος μεγάροιο
Βεβλήκει, ἄλλος δὲ θύρην πυκινῶς ἀραρυῖαν·
Ἄλλο δ' ἐν τοίχῳ μελίη πέσε χαλκοβάρεια.
Ἀμφιμέδων δ' ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
Λίγδην, ἄκρην δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.
Κτήσιππος δ' Εὔμαιον ὑπὲρ σάκος ἔγχει μακρῷ
Ὦμον ἐπέγραψεν· τὸ δ' ὑπέρπτατο, πίπτε δ' ἔραζε.
Τοὶ δ' αὖτ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα, ποικιλομήτην,
Μνησήρων ἐς ὅμιλον ἀκόντισαν ὀξέα δοῦρα.
Ἔνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσεύς,
Ἀμφιμέδοντα δὲ Τηλέμαχος, Πόλυβον δὲ συβώτης·
Κτήσιππον δ' ἄρ' ἔπειτα βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνὴρ
Βεβλήκει πρὸς στῆθος, ἐπευχόμενος δὲ προσηύδα·
Ὦ Πολυθερσίδη φιλοκέρτομε, μήποτε πάμπαν
Εἴκων ἀφραδίης μέγα εἰπεῖν, ἀλλὰ θεοῖσι
Μῦθον ἐπιτρέψαι· ἐπεὶ πολὺ φέρτεροί εἰσι.
Τῶτό τοι ἀντὶ ποδὸς ξεινήϊον, ὅν ποτ' ἔδωκας
Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ, δόμον κατ' ἀλητεύοντι.

Ἦ ῥα βοῶν ἑλίκων ἐπιβήχολος· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Οὖτα Δαμασορίδην αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ·
Τηλέμαχος δ' Εὐηνορίδην Λειώκριτον ἧτα
Δορὶ μέσον κενεῶνα, διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασεν·
Ἤριπε δὲ πρηνὴς, χθόνα δ' ἤλασε παντὶ μετώπῳ.
Δὴ τότ' Ἀθηναίη φθισίμβροτον αἰγίδ' ἀνέσχεν
Ὑψόθεν ἐξ ὀροφῆς· τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν.
Οἱ δ' ἐφέβοντο κατὰ μέγαρον, βόες ὡς ἀγελαῖαι,
Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν,
Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται.
Οἱ δ', ὥστ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
Ἐξ ὀρέων ἐλθόντες ἐπ' ὀρνίθεσσι θοῇσι,
Τὰ μέν τ' ἐν πεδίῳ νέφεα πτώσσουσαι ἵενται,
Οἱ δέ τε τὰς ὀλέκουσιν ἐπάλμενοι, οὐδέ τις ἀλκὴ
Γίγνεται, οὐδὲ φυγή· χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ·
Ὡς ἄρα τοὶ μνηστῆρας ἐπεσσύμενοι κατὰ δῶμα
Τύπτον ἐπισχοφάδην· τῶν δὲ στόνος ὤρνυτ' ἀεικὴς,
Κρατῶν τυπτομένων· δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦε.
Λειώδης δ' Ὀδυσῆος ἐπεσσύμενος λάβε γούνων,
Καί μιν λισσόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Γνῶμαί σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον·
Οὐ γάρ πώ τινά φημι γυναικῶν ἐν μεγάροισιν
Εἰπεῖν, ἠδέ τι ῥέξαι, ἀτάσθαλον· ἀλλὰ καὶ ἄλλως
Παύεσκον μνηστῆρας, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι.
Ἀλλά μοι οὐ πείθοντο κακῶν ἄπο χεῖρας ἔχεσθαι·
Τῷ καὶ ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Αὐτὰρ ἐγὼ μετὰ τοῖσι θυοσκόος, ἠδὲν ἐοργώς,
Κείσομαι· ὡς ἔκ ἔσι χάρις μετόπιθ' εὐεργέων.
Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Εἰ μὲν δὴ μετὰ τοῖσι θυοσκόος εὔχεαι εἶναι,
Πολλάκι πού μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι
Τηλῦ ἐμοὶ νόστοιο τέλος γλυκεροῖο γενέσθαι,
Σοὶ δ' ἄλοχόν τε φίλην σπέσθαι, καὶ τέκνα τεκέσθαι·
Τῷ ἔκ ἂν θανάτόν γε δυσηλεγέα προφύγοιεν.
Ὣς ἄρα φωνήσας ξίφος εἵλετο χειρὶ παχείῃ
Κείμενον, ὅ ῥ' Ἀγέλαος ἀποπροέηκε χαμᾶζε
Κτεινόμενος· τῷ τόνγε κατ' αὐχένα μέσσον ἔλασσε·
Φθεγγομένῳ δ' ἄρα τῷ γε κάρη κονίῃσιν ἐμίχθη.
Τερπιάδης δέ τ' ἀοιδὸς ἀλύσκασε κῆρα μέλαιναν
Φήμιος, ὅς ῥ' ἤειδε μετὰ μνηστῆρσιν ἀνάγκῃ·

Ἔση δ' ἐν χείρεσιν ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν
Ἄγχι παρ' ὀρσοθύρην· δίχα δὲ φρεσὶ μερμήριζεν,
Ἢ ἐκδὺς μεγάροιο Διὸς μεγάλοι ποτὶ δωμὸν
Ἐρχέι ἵζοιτο τετυγμένον, ἔνθ' ἄρα πολλὰ
Λαέρτης Ὀδυσεύς τε δοῶν ἐπὶ μηρί' ἔκηαν·
Ἢ γόνων λίασοιτο προσαΐξας Ὀδυσῆα.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσατο κέρδιον εἶναι,
Γόνων ἅψασθαι Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος.
Ἤτοι ὃ φόρμιγγα γλαφυρὴν κατέθηκε χαμᾶζε
Μεσηγὺς κρητῆρος ἰδὲ θρόνου ἀργυροήλου·
Αὐτὸς δ' αὖτ' Ὀδυσῆα προσαΐξας λάβε γόνων,
Καί μιν λιασόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Γνοῦμαί σ', Ὀδυσεῦ· σὺ δέ μ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον·
Αὐτῷ τοι μετόπιθ' ἄχος ἔσσεται, εἴ κεν ἀοιδὸν
Πέφνῃς, ὅστε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω.
Αὐτοδίδακτος δ' εἰμί· θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἵμας
Παντοίας ἐνέφυσεν· ἔοικα δέ τοι παραείδειν,
Ὥστε θεῷ· τῷ μή με λιλαίεο δειροτομῆσαι.
Καί κεν Τηλέμαχος τάδε γ' εἴποι, σὸς φίλος υἱός,
Ὡς ἐγὼ οὔτι ἑκὼν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χατίζων,

Πωλεύμην μνησῆρσιν ἀεισόμενος μετὰ δαῖτας·
Ἀλλὰ πολὺ πλέονες καὶ κρείσσονες ἦγον ἀνάγκη.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἦκεσ' ἱερὴ ἰς Τηλεμάχοιο,
Αἶψα δ' ἐὸν πατέρα προσεφώνεεν ἐγγὺς ἐόντα·
Ἴσχεο, μηδέ τι τῦτον ἀναίτιον ἔπλε χαλκῷ·
Καὶ κήρυκα Μέδοντα σαώσομεν, ὅστε μευ αἰεὶ
Οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ κηδέσκετο παιδὸς ἐόντος·
Εἰ δὴ μή μιν ἔπεφνε Φιλοίτιος, ἠὲ συβώτης,
Ἠέ σοι ἀντεβόλησεν ὁρινομένῳ κατὰ δῶμα.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἦκεσε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
Πεπτηὼς γὰρ ἔκειτο ὑπὸ θρόνον, ἀμφὶ δὲ δέρμα
Ἕσσο βοὸς νεόδαρτον, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Αἶψα δ' ἀπὸ θρόνυ ὦρτο, θοῶς δ' ἀπέδυνε βοείην·
Τηλέμαχον δ' ἄρ' ἔπειτα προσαΐξας λάβε γένων,
Καί μιν λιασόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ φίλ', ἐγὼ μὲν ὅδ' εἰμί· σὺ δ' ἴσχεο· εἰπὲ δὲ πατρὶ,
Μή με περιθενέων δηλήσεται ὀξέϊ χαλκῷ,
Ἀνδρῶν μνηστήρων κεχολωμένος· οἵ οἱ ἔκειρον
Κτήματ' ἐνὶ μεγάροις, σὲ δὲ νήπιοι ὐδὲν ἔτιον.
Τὸν δ' ἐπιμειδήσας προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·

Θάρσει, ἐπειδή σ' ὧτος ἐρύσατο καὶ ἐσάωσεν,
Ὄφρα γνῷς κατὰ θυμὸν, ἀτὰρ εἴπηθα καὶ ἄλλῳ,
Ὡς κακοεργίης εὐεργεσίη μέγ' ἀμείνων.
Ἀλλ' ἐξελθόντες μεγάρων ἕζεσθε θύραζε
Ἐκ φόνυ εἰς αὐλὴν, σύ τε καὶ πολύφημος ἀοιδὸς,
Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ὅτλεό με χρή.
Ὡς φάτο· τὼ δ' ἔξω βήτην μεγάροιο κιόντε.
Ἑζέσθην δ' ἄρα τώγε Διὸς μεγάλυ ποτὶ βωμὸν,
Πάντοσε παπταίνοντε, φόνον ποτιδεγμένω αἰεί.
Πάπτηνεν δ' Ὀδυσεὺς καθ' ἑὸν δόμον, εἴ τις ἔτ' ἀνδρῶν
Ζωὸς ὑποκλοπέοιτο, ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν.
Τὺς δὲ ἴδεν μάλα πάντας ἐν αἵματι καὶ κονίῃσι
Πεπτεῶτας πολλύς· ὥστ' ἰχθύας, ὅσθ' ἁλιῆες
Κοῖλον ἐς αἰγιαλὸν πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης
Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ· οἱ δέ τε πάντες
Κύμαθ' ἁλὸς ποθέοντες ἐπὶ ψαμάθοισι κέχυνται,
Τῶν μέν τ' ἠέλιος φαέθων ἐξείλετο θυμόν·
Ὡς τότ' ἄρα μνηστῆρες ἐπ' ἀλλήλοισι κέχυντο.
Δὴ τότε Τηλέμαχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Τηλέμαχ', εἶδ' ἄγε μοι κάλεσον τροφὸν Εὐρύκλειαν,

Ὄφρα ἔπος εἴποιμι, τό μοι καταθύμιόν ἐστιν.
Ὣς φάτο· Τηλέμαχος δὲ φίλῳ ἐπεπείθετο πατρί·
Κινήσας δὲ θύρην προσέφη τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Δεῦρο δὴ ὄρσο, γρηῦ παλαιγενές, ἥτε γυναικῶν
Δμωάων σκοπός ἐστι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων·
Ἔρχεο· κικλήσκει σε πατὴρ ἐμός, ὄφρα τι εἴπῃ.
Ὣς ἄρ' ἔφωνησεν· τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος·
Ὤϊξεν δὲ θύρας μεγάρων εὖ ναιεταόντων,
Βῆ δ' ἴμεν· αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόθ' ἡγεμόνευεν.
Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσσιν,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον· ὥστε λέοντα,
Ὅς ῥά τε βεβρωκὼς βοὸς ἔρχεται ἀγραύλοιο·
Πᾶν δ' ἄρα οἱ στῆθός τε, παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθεν
Αἱματόεντα πέλει· δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι·
Ὣς Ὀδυσεὺς πεπάλακτο πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν.
Ἦ δ' ὡς ἦν νέκυάς τε καὶ ἄσπετον εἴσιδεν αἷμα,
Ἴθυσέν ῥ' ὀλολύξαι, ἐπεὶ μέγα εἴσιδεν ἔργον·
Ἀλλ' Ὀδυσεὺς κατέρυκε καὶ ἔσχεθεν, ἰεμένην περ·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἐν θυμῷ, γρηῦ, χαῖρε, καὶ ἴσχεο, μηδ' ὀλόλυζε·

Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι·
Τόσδε δὲ μοῖρ' ἐδάμασσε θεῶν, καὶ σχέτλια ἔργα·
Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
Τῷ καὶ ἀταθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
Ἀλλ' ἄγε μοι σὺ γυναῖκας ἐνὶ μεγάροις καταλέξον,
Αἵ τέ μ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλητεῖς εἰσι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι, τέκνον, ἀληθείην καταλέξω·
Πεντήκοντά τοί εἰσιν ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες
Δμωαὶ, τὰς μέν τ' ἔργα διδάξαμεν ἐργάζεσθαι,
Εἴριά τε ξαίνειν, καὶ δουλοσύνης ἀνέχεσθαι·
Τάων δώδεκα πᾶσαι ἀναιδείης ἐπέβησαν,
Οὔτ' ἐμὲ τίουσαι, οὔτ' αὐτὴν Πηνελόπειαν.
Τηλέμαχος δὲ νέον μὲν ἀέξετο, οὐδέ ἑ μήτης
Σημαίνειν ἐάσκεν ἐπὶ δμωῇσι γυναιξίν.
Ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν ἀναβᾶσ' ὑπερῴια σιγαλόεντα
Εἶπω σῇ ἀλόχῳ, τῇ τις θεὸς ὕπνον ἐπῶρσε.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Μήπω τήνδ' ἐπέγειρε· σὺ δ' ἐνθάδε εἰπὲ γυναιξὶν

Ἐλθέμεν, αἴπερ πρόσθεν ἀεικέα μηχανόωντο.
Ὣς ἄρ' ἔφη· γηηὺς δὲ δι' ἐκ μεγάροιο βεβήκει,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὁ Τηλέμαχον καὶ βοηόλον ἠδὲ συβώτην
Εἰς ἓ καλεσσάμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἄρχετε νῦν νέκυας φορέειν, καὶ ἄνωχθε γυναῖκας·
Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἠδὲ τραπέζας,
Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν.
Αὐτὰρ ἐπὴν δὴ πάντα δόμον κατακοσμήσηθε,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο,
Μεσηγύς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς,
Θεινέμεναι ξίφεσιν τανυήκεσιν, εἰσόκε πασέων
Ψυχὰς ἐξαφέλοισθε, καὶ ἐκλελάθοιντ' Ἀφροδίτης,
Τὴν ἄρ' ὑπὸ μνησῆρσιν ἔχον, μίσγοντό τε λάθρῃ.
Ὣς ἔφατ'· αἱ δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἦλθον ἅπασαι,
Αἴν' ὀλοφυρόμεναι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέουσαι.
Πρῶτα μὲν ἓν νέκυας φόρεον κατατεθνειῶτας,
Κάδδ' ἄρ' ὑπ' αἰθούσῃ τίθεσαν εὐερκέος αὐλῆς,
Ἀλλήλῃσιν ἐρείδουσαι· σήμαινε δ' Ὀδυσεὺς
Αὐτὸς ἐπισπέρχων· ταὶ δ' ἐκφόρεον καὶ ἀνάγκη.

Αὐτὰρ ἔπειτα θρόνους περικαλλέας, ἠδὲ τραπέζας,
Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι κάθαιρον.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βοηλάτης ἠδὲ συβώτης
Λίτροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο
Ξῦον· ταὶ δ' ἐφόρεον δμωαὶ, τίθεσαν δὲ θύραζε.
Αὐτὰρ ἐπειδὴ πᾶν μέγαρον διεκοσμήσαντο,
Δμωὰς ἐξαγαγόντες ἐϋσταθέος μεγάροιο,
Μεσσηγὺς τε θόλου καὶ ἀμύμονος ἕρκεος αὐλῆς,
Εἴλεον ἐν στείνει, ὅθεν ἔπως ἦεν ἀλύξαι.
Τοῖσι δὲ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν·
Μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην
Τάων, αἳ δὴ ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαν,
Μητέρι θ' ἡμετέρῃ, παρά τε μνηστῆρσιν ἴαυον.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ πεῖσμα νεὼς κυανοπρῴροιο
Κίονος ἐξάψας μεγάλης περίβαλλε θόλοιο,
Ὑψόσ' ἐπενταν ύσας, μή τις ποσὶν ἔδας ἵκοιτο.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἢ κίχλαι τανυσίπτεροι, ἠὲ πέλειαι,
Ἔρκει ἐνιπλήξωσι, τό θ' ἑστήκει ἐνὶ θάμνῳ,
Αὖλιν ἐσιέμεναι, συγερὸς δ' ὑπεδέξατο κοῖτος·
Ὣς αἵ γ' ἐξείης κεφαλὰς ἔχον, ἀμφὶ δὲ πάσαις

Δειρῆσιν βρόχοι ἦσαν, ὅπως οἰκτισα θάνοιεν.
Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, ἔτι μάλα δήν.
Ἐκ δὲ Μελάνθιον ἦγον ἀνὰ πρόθυρόν τε καὶ αὐλήν·
Τῷ δ' ἀπὸ μὲν ῥῖνάς τε καὶ ὦτα νηλέϊ χαλκῷ
Τάμνον· μήδεά τ' ἐξέρυσαν, κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι·
Χεῖράς τ' ἠδὲ πόδας κόπτον, κεκοτηότι θυμῷ.
Οἱ μὲν ἔπειτ' ἀπονιψάμενοι χεῖράς τε πόδας τε
Εἰς Ὀδυσῆα δόμονδε κίον· τετέλεστο δὲ ἔργον.
Αὐτὰρ ὅγε προσέειπε φίλην τροφὸν Εὐρύκλειαν·
Οἶσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ,
Ὄφρα θειώσω μέγαρον· σὺ δὲ Πηνελόπειαν
Ἐλθεῖν ἐνθάδ' ἄνωχθι σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξί·
Πάσας δ' ὄτρυνον δμωὰς κατὰ δῶμα νέεσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
Ναὶ δὴ ταῦτά γε, τέκνον ἐμὸν, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
Ἀλλ' ἄγε τοι χλαῖνάν τε, χιτῶνά τε, εἵματ' ἐνείκω·
Μηδ' ὧδε ῥάκεσιν πεπυκασμένος εὐρέας ὤμους
Ἕσαθ' ἐνὶ μεγάροισι· νεμεσητὸν δέ κεν εἴη.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Πῦρ νῦν μοι πρώτιστον ἐνὶ μεγάροισι γενέσθω.

Ὣς ἔφατ· ὦδ' ἀπίθησε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
Ἤνεγκεν δ' ἄρα πῦρ καὶ θήϊον· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Εὖ διεθείωσεν μέγαρον καὶ δῶμα καὶ αὐλήν.
Γρηὺς δ' αὖτ' ἀνέβη διὰ δώματα καλὰ Ὀδυσῆος,
Ἀγγελέουσα γυναιξὶ, καὶ ὀτρυνέουσα νέεσθαι·
Αἱ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι.
Αἱ μὲν ἄρ' ἀμφεχέοντο, καὶ ἡσπάζοντ' Ὀδυσῆα,
Καὶ κύνεον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε καὶ ὤμους,
Χεῖράς τ' αἰνύμεναι· τὸν δὲ γλυκὺς ἵμερος ἧρει
Κλαυθμῷ καὶ σοναχῇς· γίνωσκε δ' ἄρα φρεσὶ πάσας.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ψ.

Ψῖ, δ' ἀναγνωρίζει πόσιν ὃν ποτε Πηνελόπεια.

Γρηῢς δ' εἰς ὑπερῷ' ἀνεβήσατο καγχαλόωσα,
Δεσποίνῃ ἐρέουσα φίλον πόσιν ἔνδον ἐόντα·
Γούνατα δ' ἐρρώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο·
Στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
Ἔγρεο, Πηνελόπεια, φίλον τέκος, ὄφρα ἴδηαι
Ὀφθαλμοῖσι τεοῖσι, τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα·
Ἦλθ' Ὀδυσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὀψέ περ ἐλθών·
Μνηστῆρας δ' ἔκτεινεν ἀγήνορας, οἵ θ' ἑὸν οἶκον
Κήδεσκον, καὶ κτήματ' ἔδον, βιόωντό τε παῖδα.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Μαῖα φίλη, μάργην σε θεοὶ θέσαν· οἵτε δύνανται

Ἄφρονα ποιῆσαι, καὶ ἐπίφρονά περ μάλ' ἐόντα,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν·
Οἵ σέ περ ἔβλαψαν· πεὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦθα.
Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν,
Ταῦτα παρὲξ ἐρέουσα; καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνεγείρεις
Ἠδέος, ὅς μ' ἐπέδησε φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας;
Οὐ γάρ πω τοιόνδε κατέδραθον, ἐξ οὗ Ὀδυσεὺς
Ὤιχετ' ἐποψόμενος κακοίλιον ὄνομα σήν.
Ἀλλ' ἄγε νῦν κατάβηθι, καὶ ἀψ ἔρχευ μεγαρόνδε·
Εἰ γάρ τίς μ' ἄλλη γε γυναικῶν, αἵ μοι ἔασι,
Ταῦτ' ἐλθοῦσ' ἤγγειλε, καὶ ἐξ ὕπνου μ' ἀνέγειρε,
Τῷ κε τάχα συγερῶς μιν ἐγὼν ἀπέπεμψα νέεσθαι
Αὖτις ἔσω μεγάρων· σὲ δὲ τοῦτό γε γῆρας ὀνήσει.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
Οὔτι σε λωβεύω, τέκνον φίλον· ἀλλ' ἔτυμόν τοι
Ἦλθ' Ὀδυσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύω,
Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτίμων ἐν μεγάροισι.
Τηλέμαχος δ' ἄρα μιν πάλαι ἤδεεν ἔνδον ἐόντα,
Ἀλλὰ σαοφροσύνησι νοήματα πατρὸς ἔκευθεν,
Ὄφρ' ἀνδρῶν τίσαιτο βίην ὑπερηνορεόντων.

Ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' ἐχάρη, καὶ ἀπὸ λέκτροιο θορεῖσα
Γηρὶ περιπλέχθη, βλεφάρων δ' ἀπὸ δάκρυον ἧκε·
Καί μιν φωνήσασ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Εἰ δ' ἄγε δή μοι, μαῖα φίλη, νημερτὲς ἔνισπε,
Εἰ ἐτεὸν δὴ οἶκον ἱκάνεται, ὡς ἀγορεύεις,
Ὅππως δὴ μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφῆκε,
Μοῦνος ἐών, οἱ δ' αἰὲν ἀολλέες ἔνδον ἔμιμνον.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
Οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην, ἀλλὰ σόνον οἷον ἄκουσα
Κτεινομένων· ἡμεῖς δὲ μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων
Ἥμεθ' ἀτυζόμεναι, σανίδες δ' ἔχον εὖ ἀραρυῖαι·
Πρίν γ' ὅτε δή με σὸς υἱὸς ἀπὸ μεγάροιο κάλεσσε
Τηλέμαχος· τὸν γάρ ῥα πατὴρ προέηκε καλέσσαι.
Εὗρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοις νεκύεσσιν
Ἑσταότ'· οἱ δέ μιν ἄμφι κραταίπεδον ἔδας ἔχοντες
Κείατ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· ἰδοῦσά κε θυμὸν ἰάνθης,
Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον, ὥστε λέοντα.
Νῦν οἱ μὲν δὴ πάντες ἐπ' αὐλείῃσι θύρῃσιν
Ἀθρόοι· αὐτὰρ ὁ δῶμα θεείδεται περικαλλὲς,
Πῦρ μέγα κειάμενος· σὲ δέ με προέηκε καλέσσαι.

Ἀλλ' ἔπευ, ὄφρα σφῶϊν ἐϋφροσύνης ἐπιβῆτον
Ἀμφοτέρω φίλον ἦτορ· ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε.
Νῦν δ' ἤδη τόδε μακρὸν ἐέλδωρ ἐκτετέλεσται·
Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφέσιος, εὗρε δὲ καὶ σε,
Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι· κακῶς δ' οἵπερ μιν ἔρεζον
Μνησῆες, τὼς πάντας ἐτίσατο ᾧ ἐνὶ οἴκῳ.
Τὴν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Μαῖα φίλη, μή πω μέγ' ἐπεύχεο καγχαλόωσα·
Οἶσθα γὰρ, ὡς κ' ἀσπασὸς ἐνὶ μεγάροισι φανείη
Πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί τε, καὶ υἱέϊ, τὸν τεκόμεσθα·
Ἀλλ' οὐκ ἔσθ' ὅδε μῦθος ἐτήτυμος, ὡς ἀγορεύεις,
Ἀλλά τις ἀθανάτων κτεῖνε μνησῆρας ἀγαυὼς,
Ὕβριν ἀγασσάμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα·
Οὔτινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ὅτις σφέας εἰσαφίκοιτο·
Τῷ δι' ἀπασσαλίας ἔπαθον κακόν· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος, ὤλετο δ' αὐτός.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα φίλη τροφὸς Εὐρύκλεια·
Τέκνον ἐμὸν, ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων;
Ἢ πόσιν, ἔνδον ἐόντα παρ' ἑστίῃ, ὄφρ' ἔφηθα

Οἴκαδ' ἐλεύσεσθαι; θυμὸς δέ τοι αἰὲν ἄπιστος.
Ἀλλ' ἄγε τοι καὶ σῆμα ἀριφραδὲς ἄλλο τι εἴπω,
Οὐλήν· τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι·
Τὴν ἀπονίζουσα φρασάμην· ἔθελον δέ σοι αὐτῇ
Εἰπέμεν· ἀλλά με κεῖνος ἑλὼν ἐπὶ μάσσακα χερσὶν
Οὐκ ἔα εἰπέμεναι, πολυϊδρείῃσι νόοιο.
Ἀλλ' ἕπευ· αὐτὰρ ἐγὼν ἐμέθεν περιδώσομαι αὐτῆς,
Αἴ κέν σ' ἐξαπάφω, κτεῖναί μ' οἰκτίσῳ ὀλέθρῳ.
Τὴν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα περίφρων Πηνελόπεια·
Μαῖα φίλη, χαλεπόν σε θεῶν αἰειγενετάων
Δήνεα εἰδυῖαν, μάλα περ πολυΐδριν ἐοῦσαν·
Ἀλλ' ἔμπης ἴομεν μετὰ παῖδ' ἐμὸν, ὄφρα ἴδωμαι
Ἄνδρας μνησῆας τεθνηότας, ἠδ' ὃς ἔπεφνεν.
Ὡς φαμένη κατέβαιν' ὑπερῴϊα· πολλὰ δέ οἱ κῆρ
Ὥρμαιν', ἢ ἀπάνευθε φίλον πόσιν ἐξερεείνοι,
Ἢ παρσᾶσα κύσειε κάρη καὶ χεῖρε λαβοῦσα.
Ἡ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν,
Ἕζετ' ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐναντίον, ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Τοίχῳ τῷ ἑτέρῳ· ὁ δ' ἄρα πρὸς κίονα μακρὴν
Ἧστο κάτω ὁρόων, ποτιδέγμενος, εἴ τί μιν εἴποι

Ἰφθίμη παρέκοιτις, ἐπεὶ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν.
Ἡ δ' ἄνεω δὴν ἦεν, τάφος δέ οἱ ἦτορ ἵκανεν·
Ὄψει δ' ἄλλοτε μέν μιν ἐνωπιδίως ἐσίδεσκεν,
Ἄλλοτε δ' ἀγνώσασκε, κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα.
Τηλέμαχος δ' ἐνένιπτεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
Μῆτερ ἐμή, δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα,
Τίφθ' ὅτω πατρὸς νοσφίζεαι, οὐδὲ παρ' αὐτὸν
Ἑζομένη μύθοισιν ἀνείρεαι, οὐδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ μέν κ' ἄλλη γ' ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ἀνδρὸς ἀφεσαίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν·
Σοὶ δ' αἰεὶ κραδίη στερεωτέρη ἐστὶ λίθοιο.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Τέκνον ἐμόν, θυμός μοι ἐνὶ στήθεσι τέθηπεν·
Οὐδέ τι προσφάσθαι δύναμαι ἔπος, οὐδ' ἐρέεσθαι,
Οὐδ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι ἐναντίον· εἰ δ' ἐτεὸν δὴ
Ἦλθ' Ὀδυσεύς, καὶ οἶκον ἱκάνεται, ἦ μάλα νῶϊ
Γνωσόμεθ' ἀλλήλων καὶ λῴϊον· ἔστι γὰρ ἡμῖν
Σήματ', ἃ δὴ καὶ νῶϊ κεκρυμμένα ἴδμεν ἀπ' ἄλλων.
Ὣς φάτο· μείδησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς,

Αἶψα δὲ Τηλέμαχον ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τηλέμαχ', ἦτοι μητέρ' ἐνὶ μεγάροισιν ἔασον
Πειράζειν ἐμέθεν· τάχα δὲ φράσεται καὶ ἄρειον.
Νῦν δ' ὅτι ῥυπόω, κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἶμαι,
Τὔνεκ' ἀτιμάζει με, καὶ ὔπω φησὶ τὸν εἶναι.
Ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ', ὅπως ὄχ' ἄρισα γένηται·
Καὶ γάρ τίς θ' ἕνα φῶτα κατακτείνας ἐνὶ δήμῳ,
Ὧι μὴ πολλοὶ ἔωσιν ἀοσσητῆρες ὀπίσσω,
Φεύγει, πηός τε προλιπὼν καὶ πατρίδα γαῖαν·
Ἡμεῖς δ' ἔρμα πόληος ἀπέκταμεν, οἱ μέγ' ἄρισοι
Κούρων εἰν Ἰθάκῃ· τῷ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Αὐτὸς ταῦτά γε λεῦσσε, πάτερ φίλε· σὴν γὰρ ἀρίστην
Μῆτιν ἐπ' ἀνθρώπους φάσ' ἔμμεναι, οὐδέ κέ τίς τοι
Ἄλλος ἀνὴρ ἐρίσειε καταθνητῶν ἀνθρώπων.
Ἡμεῖς δὲ μεμαῶτες ἅμ' ἑψόμεθ', οὐδέ τί φημι
Ἀλκῆς δευήσεσθαι, ὅση δύναμίς γε πάρεστι.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
Πρῶτα μὲν ἂρ λούσασθε, καὶ ἀμφιέσασθε χιτῶνας,

Δμωάς τ' ἐν μεγάροισιν ἀνώγετε εἴμαθ' ἑλέσθαι·
Αὐτὰρ θεῖος ἀοιδὸς, ἔχων φόρμιγγα λιγεῖαν,
Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο,
Ὡς κέν τις φαίη γάμον ἔμμεναι, ἐκτὸς ἀκούων,
Ἢ ἀν' ὁδὸν στείχων, ἢ οἱ περιναιετάουσι·
Μὴ πρόσθε κλέος εὐρὺ φόνου κατὰ ἄστυ γένηται
Ἀνδρῶν μνηστήρων, πείν γ' ἡμέας ἐλθέμεν ἔξω
Ἀγρὸν ἐς ἡμέτερον πολυδένδρεον· ἔνθα δ' ἔπειτα
Φραστόμεθ', ὅ, τι κε κέρδος Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξῃ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τῷ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο.
Πρῶτα μὲν ἕν λάσαντο, καὶ ἀμφιέσαντο χιτῶνας·
Ὥπλισθεν δὲ γυναῖκες· ὁ δ' εἵλετο θεῖος ἀοιδὸς
Φόρμιγγα γλαφυρὴν, ἐν δέ σφισιν ἵμερον ὦρσε
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.
Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περισοναχίζετο ποσσὶν
Ἀνδρῶν παιζόντων, καλλιζώνων τε γυναικῶν.
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε, δόμων ἔκτοσθεν ἀκούων·
Ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν·
Σχετλίη, οὐδ' ἔτλη πόσιος οὗ κυριδίοιο
Εἴρυσθαι μέγα δῶμα διαμπερὲς, ὄφρ' ἂν ἵκοιτο.

Ὣς ἄρα τις εἶπεσκε· τὰ δ' οὐκ ἴσαν, ὡς ἐτέτυκτο.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Εὐρυνόμη ταμίη λοῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
Ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλεν, ἠδὲ χιτῶνα·
Αὐτὰρ κακκεφαλῆς χεῦεν πολὺ κάλλος Ἀθήνη,
Μείζονά τ' εἰσιδέειν καὶ πάσσονα· κατθε κάρητος
Οὔλας ἧκε κόμας, ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.
Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ
Ἴδρις, ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη
Τέχνην παντοίην, χαρίεντα δὲ ἔργα τελείει·
Ὡς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις.
Ἐκ δ' ἀσαμίνθου βῆ, δέμας ἀθανάτοισιν ὁμοῖος.
Ἂψ δ' αὖτις κατ' ἄρ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ἔνθεν ἀνέστη,
Ἀντίον ἧς ἀλόχου· καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε·
Δαιμονίη, περὶ σοίγε γυναικῶν θηλυτεράων
Κῆρ ἀτέραμνον ἔθηκαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες·
Οὐ μέν κ' ἄλλη ὧδε γυνὴ τετληότι θυμῷ
Ἀνδρὸς ἀφεσαίη, ὅς οἱ κακὰ πολλὰ μογήσας
Ἔλθοι εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἄγε μοι, μαῖα, στόρεσον λέχος, ὄφρα καὶ αὐτὸς

Λέξομαι· ἦ γὰρ τῆγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Δαιμόνι', ἤτ' ἄρ τι μεγαλίζομαι, ὐδ' ἀθερίζω,
Οὐδὲ λίην ἄγαμαι· μάλα δ' εὖ οἶδ', οἷος ἔηθα,
Ἐξ Ἰθάκης ἐπὶ νηὸς ἰὼν δολιχηρέτμοιο.
Ἀλλ' ἄγε οἱ στόρεσον πυκινὸν λέχος, Εὐρύκλεια,
Ἐκτὸς ἐϋσταθέος θαλάμοιο, τόν ῥ' αὐτὸς ἐποίει·
Ἔνθα οἱ, ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,
Κώεα, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.
Ὣς ἄρ' ἔφη, πόσιος πειρωμένη· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ὀχθήσας ἄλοχον προσεφώνεε, κέδν' εἰδυῖαν·
Ὦ γύναι, ἦ μάλα τῦτο ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.
Τίς δέ μοι ἄλλοσε θῆκε λέχος; χαλεπὸν δέ κεν εἴη
Καὶ μάλ' ἐπισταμένῳ, ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
Ῥηϊδίως ἐθέλων θείη ἄλλῃ ἐνὶ χώρῃ·
Ἀνδρῶν δ' ἐκ ἄν τις ζωὸς βροτὸς, ὐδὲ μάλ' ἡβῶν,
Ῥεῖα μετοχλίσειεν· ἐπεὶ μέγα σῆμα τέτυκται
Ἐν λέχει ἀσκητῷ· τὸ δ' ἐγὼ κάμον, ὐδέ τις ἄλλος.
Θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης ἕρκεος ἐντὸς,
Ἀκμηνὸς, θαλέθων· πάχετος δ' ἦν, ἠΰτε κίων·

Τῷ δ' ἐγὼ ἀμφιβαλὼν θάλαμον δέμον, ὄφρ' ἐτέλεσσα
Πυκνῇσιν λιθάδεσσι, καὶ εὖ καθύπερθεν ἔρεψα·
Κολλητὰς δ' ἐπέθηκα θύρας, πυκινῶς ἀραρυίας.
Καὶ τότ' ἔπειτ' ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης·
Κορμὸν δ' ἐκ ῥίζης προταμὼν, ἀμφέξεσα χαλκῷ
Εὖ καὶ ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ σάθμην ἴθυνα,
Ἑρμῖν' ἀσκήσας· τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ.
Ἐκ δὲ τοῦ ἀρχόμενος λέχος ἔξεον, ὄφρ' ἐτέλεσσα,
Δαιδάλλων χρυσῷ τε, καὶ ἀργύρῳ, ἠδ' ἐλέφαντι·
Ἐκ δ' ἐτάνυσσα ἱμάντα βοὸς, φοίνικι φαεινόν.
Οὕτω τοι τόδε σῆμα πιφαύσκομαι· οὐδέ τι οἶδα,
Εἴ μοι ἔτ' ἔμπεδόν ἐσι, γύναι, λέχος, ἠέ τις ἤδη
Ἀνδρῶν ἄλλοσε θῆκε, ταμὼν ὕπο πυθμέν' ἐλαίης.
Ὣς φάτο· τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνόσης, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεύς·
Δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς βράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
Δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ', ἠδὲ προσηύδα·
Μή μοι, Ὀδυσεῦ, σκύζευ, ἐπεὶ τά περ ἄλλα μάλισα
Ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον ὀϊζὺν,
Οἳ νῶϊν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε

Ἥβης ταρπῆναι, καὶ γήραος ὠδὸν ἱκέσθαι.
Αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα·
Αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσι φίλοισιν
Ἐρρίγει, μή τίς με βροτῶν ἀπάφοιτ' ἐπέεσσιν
Ἐλθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλεύουσιν.
Οὐδέ κεν Ἀργείη Ἑλένη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
Ἀνδρὶ παρ' ἀλλοδαπῷ ἐμίγη φιλότητι καὶ εὐνῇ,
Εἰ ἤδη, ὅ μιν αὖτις ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν
Ἀξέμεναι οἶκόνδε φίλην ἐς πατρίδ' ἔμελλον.
Τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὧρορεν ἔργον ἀεικές·
Τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάθετο θυμῷ
Λυγρὴν, ἐξ ἧς πρῶτα καὶ ἡμέας ἵκετο πένθος.
Νῦν δ', ἐπεὶ ἤδη σήματ' ἀριφραδέως κατέλεξας
Εὐνῆς ἡμετέρης, τὴν οὐ βροτὸς ἄλλος ὀπώπει,
Ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε, καὶ ἀμφίπολος μία μήνη
Ἀκτορὶς, ἥν μοι δῶκε πατὴρ ἔτι δεῦρο κιόντι,
Ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας πυκινῶς θαλάμοιο,
Πείθεις δή μευ θυμὸν, ἀπηνέα περ μάλ' ἐόντα.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο.

Κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρέα, κέδν' εἰδυῖαν.
Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀσπασίως γῆ νηχομένοισι φανείη,
Ὧντε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ
Ῥαίσῃ ἐπειγομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῷ·
Παῦροι δ' ἐξέφυγον πολιῆς ἁλὸς ἠπειρόνδε
Νηχόμενοι, πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη·
Ἀσπάσιοι δ' ἐπέβαν γαίης, κακότητα φυγόντες·
Ὡς ἄρα τῇ ἀσπασὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ·
Δειρῆς δ' ἔπω πάμπαν ἀφίετο πήχεε λευκώ.
Καί νύ κ' ὀδυρομένοισι φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, Ἠῶ δ' αὖτε
Ῥύσατ' ἐπ' Ὠκεανῷ χρυσόθρονον, ὄφρ' ἔα ἵππους
Ζεύγνυθ' ὠκύποδας, φάος ἀνθρώποισι φέροντας,
Λάμπον καὶ Φαέθονθ', οἵτ' Ἠῶ πῶλοι ἄγουσι.
Καὶ τότ' ἄρ' ἦν ἄλοχον προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γύναι, οὐ γάρ πω πάντων ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων
Ἤλθομεν, ἀλλ' ἔτ' ὄπιθεν ἀμέτρητος πόνος ἔσται,
Πολλὸς καὶ χαλεπὸς, τὸν ἐμὲ χρὴ πάντα τελέσαι.
Ὡς γάρ μοι ψυχὴ μυθήσατο Τειρεσίαο

Ἤματι τῷ, ὅτε δὴ κατέβην δόμον Ἄϊδος εἴσω,
Νόσον ἑταίροισιν διζήμενος, ἠδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
Ἀλλ' ἔρχευ, λέκτρονδ' ἴομεν, γύναι, ὄφρα καὶ ἤδη
Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εὐνὴ μὲν δή σοί γε τότ' ἔσεται, ὁππότε θυμῷ
Σῷ ἐθέλῃς· ἐπεὶ ἄρ σε θεοὶ ποίησαν ἱκέσθαι
Οἶκον ἐϋκτίμενον, καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ' ἐπεὶ ἐφράσθης, καί τοι θεὸς ἔμβαλε θυμῷ,
Εἶπ' ἄγε μοι τὸν ἄεθλον· ἐπεὶ καὶ ὄπιθεν, οἴω,
Πεύσομαι· αὐτίκα δ' ἐσὶ δαήμεναι ἔτι χέρειον.
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με μάλ' ὀτρυνέουσα κελεύεις
Εἰπέμεν; αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, ὡδ' ἐπικεύσω.
Οὐ μέν τοι θυμὸς κεχαρήσεται· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
Χαίρω· ἐπεὶ μάλα πολλὰ βροτῶν ἐπὶ ἄστε' ἄνωγεν
Ἐλθεῖν, ἐν χείρεσσιν ἔχοντ' εὐῆρες ἐρετμόν·
Εἰσόκε τὺς ἀφίκωμαι, οἳ οὐκ ἴσασι θάλασσαν,
Ἀνέρας, οὐδέ θ' ἅλεσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσιν·
Οὐδ' ἄρα τοί γ' ἴσασι νέας φοινικοπαρήους,

Οὐδ' εὑήρεϊ ἐρετμὰ, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται.
Σῆμα δέ μοι τόδ' ἔειπεν ἀριφραδὲς, ὐδέ σε κεύσω·
Ὁππότε κεν δή μοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὁδίτης
Φήῃ ἀθηηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ,
Καὶ τότε μ' ἐν γαίῃ πήξαντ' ἐκέλευσεν ἐρετμὸν,
Ἕρξαντ' ἱερὰ καλὰ Ποσειδάωνι ἄνακτι,
Ἀρνειὸν, ταῦρόν τε, συῶν τ' ἐπιβήτορα κάπρον,
Οἴκαδ' ἀποστείχειν, ἕρδειν τ' ἱερὰς ἑκατόμβας
Ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
Πᾶσι μάλ' ἑξείης· θάνατος δέ μοι ἐξ ἁλὸς αὐτῷ
Ἀβληχρὸς μάλα τοῖος ἐλεύσεται, ὅς κέ με πέφνῃ
Γήρᾳ ὑπο λιπαρῷ ἀρημένον· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
Ὄλβιοι ἔσονται· τάδε μοι φάτο πάντα τελεῖσθαι.
Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια·
Εἰ μὲν δὴ γῆρᾳς γε θεοὶ τελέουσιν ἄρειον,
Ἐλπωρή τοι ἔπειτα κακῶν ὑπάλυξιν ἔσεσθαι.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Τόφρα δ' ἄρ' Εὐρυνόμη τε ἰδὲ τροφὸς ἔντυον εὐνὴν
Ἐσθῆτος μαλακῆς, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων.
Αὐτὰρ ἐπεὶ σόρεσαν πυκινὸν λέχος ἐγκονέουσαι,

Γρηῢς μὲν κέιθσα πάλιν οἶκόνδε βεβήκει·
Τοῖσιν δ' Εὐρυνόμη θαλαμηπόλος ἡγεμόνευεν
Ἐρχομένοισι λέχοσδε, δαΐος μετὰ χερσὶν ἔχθσα·
Ἐς θάλαμον δ' ἀγαγῦσα πάλιν κίεν· οἱ μὲν ἔπειτα
Ἀσπάσιοι λέκτροιο παλαιῦ θεσμὸν ἵκοντο.
Αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βοκόλος ἠδὲ συβώτης
Παῦσαν ἄρ' ὀρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας·
Αὐτοὶ δ' εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα.
Τὼ δ' ἐπεὶ ἦν φιλότητος ἐταρπήτην ἐρατεινῆς,
Τερπέθην μύθοισι, πρὸς ἀλλήλως ἐνέποντες·
Ἡ μὲν ὅσ' ἐν μεγάροισιν ἀνέσχετο δῖα γυναικῶν,
Ἀνδρῶν μνησήρων ἐσορῶσ' αἰδήλον ὅμιλον·
Οἷ ἔθεν εἵνεκα πολλὰ, βόας, καὶ ἴφια μῆλα,
Ἔσφαζον· πολλὸς δὲ πίθων ἠφύσετο οἶνος.
Αὐτὰρ ὁ διογενὴς Ὀδυσεὺς, ὅσα κήδε' ἔθηκεν
Ἀνθρώποις, ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε,
Πάντ' ἔλεγ'· ἡ δ' ἄρ' ἐτέρπετ' ἀκούσσ', ὐδέ οἱ ὕπνος
Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροισι, πάρος καταλέξαι ἅπαντα.
Ἤρξατο δ', ὡς πρῶτον Κίκονας δάμασ'· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἦλθ' ὡς Λωτοφάγων ἀνδρῶν πίειραν ἄρουραν·

Ἠδ' ὅσα Κύκλωψ ἔρξε, καὶ ὡς ἀπετίσατο ποινὴν
Ἰφθίμων ἑτάρων, οὓς ἤσθιεν, οὐδ' ἐλέαιρεν·
Ἠδ' ὡς Αἴολον ἵκεθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο,
Καὶ πέμπ'· οὐδέ πω αἶσα φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι
Ἦην, ἀλλά μιν αὖτις ἀναρπάξασα θύελλα
Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρεν μεγάλα στενάχοντα·
Ἠδ' ὡς Τηλέπυλον Λαιστρυγονίην ἀφίκανεν,
Οἳ νῆάς τ' ὄλεσαν καὶ ἐϋκνήμιδας ἑταίρους
Πάντας· Ὀδυσεὺς δ' οἷος ὑπέκφυγε νηὶ μελαίνῃ·
Καὶ Κίρκης κατέλεξε δόλον, πολυμηχανίην τε·
Ἠδ' ὡς Ἀΐδεω δόμον ἤλυθεν εὐρώεντα,
Ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο,
Νηὶ πολυκληῖδι, καὶ εἴσιδε πάντας ἑταίρους,
Μητέρα θ', ἥ μιν ἔτικτε, καὶ ἔτρεφε τυτθὸν ἐόντα·
Ἠδ' ὡς Σειρήνων ἀδινάων φθόγγον ἄκουσεν·
Ὡς θ' ἵκετο πλαγκτὰς πέτρας, δεινήν τε Χάρυβδιν,
Σκύλλην θ', ἣν οὐ πώποτ' ἀκήριοι ἄνδρες ἄλυξαν·
Ἠδ' ὡς Ἠελίοιο βόας κατέπεφνον ἑταῖροι·
Ἠδ' ὡς νῆα θοὴν ἔβαλε ψολόεντι κεραυνῷ
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης· ἀπὸ δ' ἔφθιθεν ἐσθλοὶ ἑταῖροι

Πάντες ὁμῶς, αὐτὸς δὲ κακὰς ὑπὸ κῆρας ἄλυξεν·
Ὣς ϑ' ἵκετ' Ὠγυγίην νῆσον, Νύμφην τε Καλυψώ,
Ἣ δή μιν κατέρυκε, λιλαιομένη πόσιν εἶναι,
Ἐν σπέσι γλαφυροῖσι, καὶ ἔτρεφεν, ἠδὲ ἔφασκε
Θήσειν ἀϑάνατον καὶ ἀγήραον ἤματα πάντα·
Ἀλλὰ τῷ ὅπότε ϑυμὸν ἐνὶ στήϑεσιν ἔπειϑεν·
Ἠοῖ' ὡς ἐς Φαίηκας ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
Οἳ δή μιν περὶ κῆρι, ϑεὸν ὣς, τιμήσαντο,
Καὶ πέμψαν σὺν νηῒ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
Χαλκόν τε, χρυσόν τε ἄλις, ἐαϑῆτά τε δόντες·
Τῶν ἄρα δεύτατον εἶπεν ἔπος, ὅτε οἱ γλυκὺς ὕπνος
Λυσιμελὴς ἐπόρεσε, λύων μελεδήματα ϑυμῷ.
Ἣ οἱ αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε ϑεὰ γλαυκῶπις Ἀϑήνη·
Ὁππότε δή ῥ' Ὀδυσῆα ἐέλπετο, ὃν κατὰ ϑυμὸν,
Εὐνῆς ἧς ἀλόχῳ ταρπήμεναι, ἠδὲ καὶ ὕπνῳ,
Αὐτίκ' ἀπ' Ὠκεανῷ χρυσόϑρονον Ἠριγένειαν
Ὦρσεν, ἵν' ἀνϑρώποισι φόως φέρῃ· ὦρτο δ' Ὀδυσεὺς
Εὐνῆς ἐκ μαλακῆς, ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μῦϑον ἔτελλεν·
Ὤ γύναι, ἤδη μὲν πολέων κεκορήμεϑ' ἀέϑλων
Ἀμφοτέρω· σὺ μὲν ἐνϑάδ' ἐμὸν πολυκηδέα νόστον

Κλαίοσ᾽· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι
Ἰέμενον πεδάασκον ἐμῆς ἀπὸ πατρίδος αἴης·
Νῦν δ᾽ ἐπεὶ ἀμφοτέρω πολυήρατον ἱκόμεθ᾽ εὐνὴν,
Κτήματα μὲν, τά μοί ἐσι, κομιζέμεν ἐν μεγάροισι·
Μῆλα δ᾽, ἃ μοι μνησῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν,
Πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐγὼ λητσομαι, ἄλλα δ᾽ Ἀχαιοὶ
Δώσοσ᾽, εἰσόκε πάντας ἐνιπλήσωσιν ἐπαύλοσ.
Ἀλλ᾽ ἤτοι μὲν ἐγὼ πολυδένδρεον ἀγρὸν ἔπειμι,
Ὀψόμενος πατέρ᾽ ἐσθλὸν, ὅ μοι πυκινῶς ἀκάχηται·
Σοὶ δὲ, γύναι, τάδ᾽ ἐπισέλλω, πινυτῇ περ ἐόσῃ·
Αὐτίκα γὰρ φάτις εἶσιν ἅμ᾽ ἠελίῳ ἀνιόντι
Ἀνδρῶν μνησήρων, ὃς ἔκτανον ἐν μεγάροισιν·
Εἰς ὑπερῷ᾽ ἀναβᾶσα, σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξὶν,
Ἧσθαι, μηδέ τινα προτιόσσεο, μηδ᾽ ἐρέεινε.
Ἦ ῥα, καὶ ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά·
Ὦρσε δὲ Τηλέμαχον καὶ βοσκόλον ἠδὲ συβώτην,
Πάντας δ᾽ ἔντε᾽ ἄνωγεν ἀρήϊα χερσὶν ἑλέσθαι.
Οἱ δέ οἱ οὐκ ἀπίθησαν· ἐθωρήσσοντο δὲ χαλκῷ·
Ὤϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ᾽ ἦϊον· ἦρχε δ᾽ Ὀδυσεύς.
Ἤδη μὲν φάος ἦεν ἐπὶ χθόνα· τὼς δ᾽ ἄρ᾽ Ἀθήνη
Νυκτὶ κατακρύψασα θοῶς ἐξῆγε πόληος.

ΤΗΣ

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ

Ω.

Ω, δ' Ὀδυσεὺς σὺν πατρὶ καὶ υἱέϊ μάρνατ' Ἀχαιοῖς.

Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο
Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ
Καλὴν, χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
Τῇ ῥ' ἄγε κινήσας· ταὶ δὲ τρίζουσαι ἕποντο.
Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο
Τρίζουσαι ποτέονται, ἐπεί κέ τις ἀποπέσῃσιν
Ὁρμαθοῦ ἐκ πέτρης, ἀνά τ' ἀλλήλῃσιν ἔχονται·
Ὡς αἱ τετριγυῖαι ἅμ' ἤϊσαν· ἦρχε δ' ἄρα σφιν
Ἑρμείας ἀκάκητα κατ' εὐρώεντα κέλευθα.
Πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ λευκάδα πέτρην,

Ἠδὲ παρ' Ἠελίοιο πύλας, καὶ δῆμον Ὀνείρων,
Ἵκανον· αἶψα δ' ἵκοντο κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
Ἔνθα τε ναίουσι ψυχαὶ, εἴδωλα καμόντων.
Εὗρον δὲ ψυχὴν Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Καὶ Πατροκλῆος, καὶ ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο,
Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε, δέμας τε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα.
Ὡς οἱ μὲν περὶ κεῖνον ὁμίλεον· ἀγχίμολον δὲ
Ἦλυθ' ἔπι ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
Ἀχνυμένη· περὶ δ' ἄλλαι ἀγηγέαθ', ὅσαι ἅμ' αὐτῷ
Οἴκῳ ἐν Αἰγίσθοιο θάνον, καὶ πότμον ἐπέσπον.
Τὸν προτέρη ψυχὴ προσεφώνεε Πηλείωνος·
Ἀτρεΐδη, περὶ μέν σε φάμεν Διῒ τερπικεραύνῳ
Ἀνδρῶν ἡρώων φίλον ἔμμεναι ἦματα πάντα·
Οὕνεκα πολλοῖσίν τε καὶ ἰφθίμοισιν ἄνασσες
Δήμῳ ἔνι Τρώων, ὅθι πάσχομεν ἄλγε' Ἀχαιοί.
Ἦ τ' ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παρασήσεσθαι ἔμελλε
Μοῖρ' ὀλοὴ, τὴν ἔστις ἀλεύεται, ὅς κε γένηται.
Ὡς ὄφελες τιμῆς ἀπονήμενος, ἦσπερ ἄνασσες,
Δήμῳ ἔνι Τρώων θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν·

Τῷ κέν τοι τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοὶ,
Ἠδέ κε καὶ σῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσω·
Νῦν δ' ἄρα σ' οἰκτίσῳ θανάτῳ ἕμαρτο ἀλῶναι.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρείδαο·
Ὄλβιε Πηλέος υἱὲ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
Ὃς θάνες ἐν Τροίῃ, ἑκὰς Ἄργεος· ἀμφὶ δέ σ' ἄλλοι
Κτείνοντο Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἷες ἄριστοι,
Μαρνάμενοι περὶ σεῖο· σὺ δὲ στροφάλιγγι κονίης
Κεῖσο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων.
Ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἦμαρ ἐμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν
Παυσάμεθα πτολέμοιο, εἰ μὴ Ζεὺς λαίλαπι παῦσεν.
Αὐτὰρ ἐπεί σ' ἐπὶ νῆας ἐνείκαμεν ἐκ πολέμοιο,
Κάτθεμεν ἐν λεχέεσσι, καθήραντες χρόα καλὸν
Ὕδατί τε λιαρῷ, καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δέ σ' ἄμφις
Δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ, κείροντό τε χαίτας.
Μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃσ' ἀλίῃσιν,
Ἀγγελίης αἰσθομένη· βοὴ δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρει
Θεσπεσίη· ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιούς·
Καί νύ κ' ἀναΐξαντες ἔβαν κοίλας ἐπὶ νῆας,
Εἰ μὴ ἀνὴρ κατέρυκε, παλαιά τε πολλά τε εἰδὼς,

Νέσως, οὗ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἴσχεσθ', Ἀργεῖοι, μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν·
Μήτης ἐξ ἁλὸς ἦδε σὺν ἀθανάτῃσ' ἁλίῃσιν
Ἔρχεται, οὗ παιδὸς τεθνειότος ἀντιόωσα.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἔσχοντο φόβου μεγάθυμοι Ἀχαιοί.
Ἀμφὶ δέ σ' ἔσταν κοῦραι ἁλίοιο γέροντος,
Οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσαν.
Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ,
Θρήνεον· ἔνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γ' ἐνόησας
Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λιγεῖα.
Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μέν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἦμαρ
Κλαίομεν, ἀθάνατοί τε θεοί, θνητοί τ' ἄνθρωποι·
Ὀκτωκαιδεκάτῃ δ' ἔδομεν πυρὶ, πολλὰ δέ σ' ἄμφις
Μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πίονα, καὶ ἕλικας βοῦς.
Καίεο δ' ἔν τ' ἐσθῆτι θεῶν, καὶ ἀλείφατι πολλῷ,
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
Τεύχεσιν ἐρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
Πεζοί θ' ἱππῆές τε· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δή σε φλὸξ ἦνυσεν Ἡφαίστοιο,

Ἠῶθεν δή τοι λέγομεν λεύκ' ὀσέ', Ἀχιλλεῦ,
Οἴνῳ ἐν ἀκρήτῳ, καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτης
Χρύσεον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
Φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περικλυτὸ Ἡφαίστοιο.
Ἐν τῷ τοι κεῖται λεύκ' ὀστέα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
Μίγδα δὲ Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο θανόντος·
Χωρὶς δ', Ἀντιλόχοιο· τὸν ἔξοχα τῖες ἁπάντων
Τῶν ἄλλων ἑτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
Ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμύμονα τύμβον
Χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων,
Ἀκτῇ ἔπι προὐχούσῃ, ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ·
Ὡς κεν τηλεφανὴς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη
Τοῖς, οἳ νῦν γεγάασι, καὶ οἳ μετόπισθεν ἔσονται.
Μήτης δ', αἰτήσασα θεὸς, περικαλλέ' ἄεθλα
Θῆκε μέσῳ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσιν Ἀχαιῶν.
Ἤδη μὲν πολέων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντεβόλησα
Ἡρώων, ὅτε κέν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
Ζώννυνταί τε νέοι, καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
Ἀλλά κε κεῖνα μάλιστα ἰδὼν θηήσαο θυμῷ,
Οἷ' ἐπὶ σοὶ κατέθηκε θεὰ περικαλλέ' ἄεθλα,

Ἀργυρόπεζα Θέτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
Ὡς σὺ μὲν ἤδη θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλά τοι αἰεὶ
Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους κλέος ἔσεται ἐσθλὸν, Ἀχιλλεῦ.
Αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσα;
Ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν ὄλεθρον,
Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ, καὶ ἀλομένης ἀλόχοιο.
Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε διάκτορος Ἀργειφόντης,
Ψυχὰς μνηστήρων κατάγων, Ὀδυσῆϊ δαμέντων·
Τὼ δ' ἄρα θαμβήσαντ' ἰθὺς χίον, ὡς ἐσιδέσθην·
Ἔγνω δὲ ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
Παῖδα Μελανθῆος, τὸν ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα·
Ξεῖνος γάρ οἱ ἔην, Ἰθάκῃ ἔνι οἰκία ναίων.
Τὸν πρότερη ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρέίδαο·
Ἀμφίμεδον, τί παθόντες ἐρεμνὴν γαῖαν ἔδυτε,
Πάντες κεκριμένοι καὶ ὁμήλικες; ὥδέ κεν ἄλλως
Κρινάμενος λέξαιτο κατὰ πτόλιν ἄνδρας ἀρίστους.
Ἦ ὔμμ' ἐν νήεσσι Ποσειδάων ἐδάμασσεν,
Ὀρσας ἀργαλέους ἀνέμους καὶ κύματα μακρά;
Ἦ πὸ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐδηλήσαντ' ἐπὶ χέρσῳ,

Βῆς περιταμνομένης ἠδ' οἰῶν πώεα καλά;
Ἦε περὶ πτόλιος μαχεόμενοι ἠδὲ γυναικῶν;
Εἰπέ μοι εἰρομένῳ· ξεῖνος δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
Ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε κεῖσε κατήλυθον ὑμέτερον δῶ,
Ὀτρυνέων Ὀδυσῆα, σὺν ἀντιθέῳ Μενελάῳ,
Ἴλιον εἰς ἅμ' ἕπεσθαι, ἐϋσέλμων ἐπὶ νηῶν;
Μηνὶ δ' ἄρ' ἄλῳ πάντα περήσαμεν εὐρέα πόντον,
Σπουδῇ παρπεπιθόντες Ὀδυσῆα πτολίπορθον.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀμφιμέδοντος·
Μέμνημαι τάδε πάντα, διοτρεφές, ὡς ἀγορεύεις·
Σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω,
Ἡμετέρῃ θανάτοιο κακὸν τέλος, οἷον ἐτύχθη.
Μνώμεθ' Ὀδυσῆος δῆν οἰχομένοιο δάμαρτα·
Ἣ δ' ἀδὲ ἠνείτο συγερὸν γάμον, ὅτ' ἐτελεύτα,
Ἡμῖν φραζομένη θάνατον καὶ κῆρα μέλαιναν·
Ἀλλὰ δόλον τόνδ' ἄλλον ἐνὶ φρεσὶ μερμήριξε·
Στησαμένη μέγαν ἰστὸν ἐνὶ μεγάροισιν ὕφαινε,
Λεπτὸν καὶ περίμετρον· ἄφαρ δ' ἡμῖν μετέειπε·
Κῆροι, ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δῖος Ὀδυσεύς,
Μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον, εἰστόχε φᾶρος

Ἐκτελέσω, μή μοι μεταμώλια νήματ' ὄλητα,
Λαέρτῃ ἥρωϊ ταφήϊον, εἰσότε κέν μιν
Μοῖρ' ὀλοὴ καθέλῃσι τανηλεγέος θανάτοιο·
Μή τίς μοι κατὰ δῆμον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ,
Αἴ κεν ἄτερ σπείρου κεῖται, πολλὰ κτεατίσας.
Ὣς ἔφαθ'· ἡμῖν δ' αὖτ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγήνωρ.
Ἔνθα κεν ἠματίη μὲν ὑφαίνεσκεν μέγαν ἱστὸν,
Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν, ἐπὴν δαΐδας παραθεῖτο.
Ὣς τρίετες μὲν ἔληθε δόλῳ, καὶ ἔπειθεν Ἀχαιούς·
Ἀλλ' ὅτε τέτρατον ἦλθεν ἔτος, καὶ ἐπήλυθον ὧραι,
Μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη·
Καὶ τότε δή τις ἔειπε γυναικῶν, ἣ σάφα ᾔδη,
Καὶ τήν γ' ἀλλύουσαν ἐφεύρομεν ἀγλαὸν ἱστόν.
Ὣς τὸ μὲν ἐξετέλεσε, καὶ οὐκ ἐθέλουσ', ὑπ' ἀνάγκης.
Εὖθ' ἡ φᾶρος ἔδειξεν, ὑφήνασα μέγαν ἱστὸν,
Πλύνασ', ἠελίῳ ἐναλίγκιον, ἠὲ σελήνῃ·
Καὶ τότε δή ῥ' Ὀδυσῆα κακὸς ποθὲν ἤγαγε δαίμων
Ἀγρῷ ἐπ' ἐσχατιὴν, ὅθι δώματα ναῖε συβώτης·
Ἔνθ' ἦλθεν φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
Ἐξ Πύλου ἠμαθόεντος ἰὼν σὺν νηῒ μελαίνῃ·

Τὼ δὲ μνησῆρσιν θάνατον κακὸν ἀρτύναντε
Ἵκοντο προτὶ ἄστυ περικλυτόν· ἦτοι Ὀδυσεὺς
Ὕστερος, αὐτὰρ Τηλέμαχος πρόσθ' ἡγεμόνευε.
Τὸν δὲ συβώτης ἦγε, κακὰ χροὶ εἵματ' ἔχοντα,
Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον, ἠδὲ γέροντι,
Σκηπτόμενον· τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροὶ εἵματα ἕσο.
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο γνῶναι τὸν ἐόντα,
Ἐξαπίνης προφανέντ', ἀλλ' οἱ προγενέστεροι ἦσαν·
Ἀλλ' ἔπεσίν τε κακοῖσιν ἐνίπτομεν, ἠδὲ βολῇσιν.
Αὐτὰρ ὃ τέως μὲν ἐτόλμα ἐνὶ μεγάροισιν ἑοῖσι
Βαλλόμενος καὶ ἐνισσόμενος, τετληότι θυμῷ·
Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἔγειρε Διὸς νόος αἰγιόχοιο,
Σὺν μὲν Τηλεμάχῳ περικαλλέα τεύχε' ἀείρας
Ἐς θάλαμον κατέθηκε, καὶ ἐκλήϊσεν ὀχῆας·
Αὐτὰρ ὃ ἦν ἄλοχον πολυκερδείῃσιν ἄνωγε
Τόξον μνηστῆρεσι θέμεν πολιόν τε σίδηρον,
Ἡμῖν αἰνομόροισιν ἀέθλια, καὶ φόνου ἀρχήν.
Οὐδέ τις ἡμείων δύνατο κρατεροῖο βιοῖο
Νευρὴν ἐντανύσαι, πολλὸν δ' ἐπιδευέες ἦμεν·
Ἀλλ' ὅτε χεῖρας ἵκανεν Ὀδυσσῆος μέγα τόξον,

Ἔνθ' ἡμεῖς μὲν πάντες ὁμοκλέομεν ἐπέεσσι,
Τόξον μὴ δόμεναι, μηδ' εἰ μάλα πόλλ' ἀγορεύοι·
Τηλέμαχος δέ μιν οἷος ἐποτρύνων ἐκέλευσεν·
Αὐτὰρ ὁ δέξατο χειρὶ πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς,
Ῥηϊδίως δ' ἐτάνυσε βιὸν, διὰ δ' ἦκε σιδήρου.
Στῆ δ' ἀρ' ἐπ' ἀδὸν ἰὼν, ταχέας δ' ἐκχεύατ' ὀϊστοὺς,
Δεινὸν παπταίνων· βάλε δ' Ἀντίνοον βασιλῆα.
Αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλοις ἐφίει βέλεα στονόεντα,
Ἄνατα τιτυσκόμενος· τοὶ δ' ἀγχισῖνοι ἔπιπτον.
Γνωτὸν δ' ἦν, ὅ ῥά τίς σφι θεῶν ἐπιτάρροθος ἦεν.
Αὐτίκα γὰρ κατὰ δώματ' ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ
Κτεῖνον ἐπισροφάδην· τῶν δὲ στόνος ὦρνυτ' ἀεικὴς,
Κράτων τυπτομένων, διάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν.
Ὣς ἡμεῖς, Ἀγάμεμνον, ἀπωλόμεθ', ὧν ἔτι καὶ νῦν
Σώματ' ἀκηδέα κεῖται ἐνὶ μεγάροις Ὀδυσῆος·
Οὐ γάρ πω ἴσασι φίλοι κατὰ δώματ' ἑκάστου,
Οἵ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων,
Κατθέμενοι γοάοιεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Τὸν δ' αὖτε ψυχὴ προσεφώνεεν Ἀτρείδαο·
Ὄλβιε Λαέρταο πάϊ, πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,

Ἦ ἄρα σὺν μεγάλῃ ἀρετῇ ἐκτήσω ἄκοιτιν.
Ὡς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ,
Κούρῃ Ἰκαρίου, ὡς εὖ μέμνητ' Ὀδυσῆος,
Ἀνδρὸς κουριδίου· τῷ οἱ κλέος ἔσσεται αἰεὶ
Ἥς ἀρετῆς· τεύξουσι δ' ἐπιχθονίοισιν ἀοιδὴν
Ἀθάνατοι χαρίεσσαν ἐχέφρονι Πηνελοπείῃ.
Οὐχ ὡς Τυνδαρέου κούρη κακὰ μήσατο ἔργα,
Κουρίδιον κτείνασα πόσιν· συγερὴ δέ τ' ἀοιδὴ
Ἔσσετ' ἐπ' ἀνθρώπους· χαλεπὴν δέ τε φῆμιν ὄπασσε
Θηλυτέρῃσι γυναιξί, καὶ ἥ κ' εὐεργὸς ἔῃσιν.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον,
Ἑσταότ' εἰν Ἀΐδαο δόμοις, ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἐκ πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρὸν ἵκοντο
Καλὸν Λαέρταο τετυγμένον, ὅν ῥά ποτ' αὐτὸς
Λαέρτης κτεάτισσεν, ἐπεὶ μάλα πόλλ' ἐμόγησεν·
Ἔνθα οἱ οἶκος ἔην, περὶ δὲ κλίσιον θέε πάντῃ,
Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἴζανον ἠδὲ ἴαυον
Δμῶες ἀναγκαῖοι, τοί οἱ φίλα ἐργάζοντο.
Ἐν δὲ γυνὴ Σικελὴ γρηῢς πέλεν, ἥ ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν ἐπ' ἀγρῷ, νόσφι πόληος.

Ἔνθ' Ὀδυσεὺς δμώεσι καὶ υἱέϊ μῦθον ἔειπεν·
Ὑμεῖς μὲν νῦν ἐλθετ' ἐϋκτίμενον δόμον εἴσω·
Δεῖπνον δ' αἶψα συῶν ἱερεύσατε, ὅστις ἄριστος·
Αὐτὰρ ἐγὼ πατρὸς πειρήσομαι ἠμετέροιο,
Αἴ κ' ἔμ' ἐπιγνοίη καὶ φρεσὶν ὀφθαλμοῖσιν,
Ἦέ κεν ἀγνοίῃσι, πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα.
Ὣς εἰπὼν, δμώεσιν ἀρήϊα τεύχε' ἔδωκεν.
Οἱ μὲν ἔπειτα δόμονδε θοῶς κίον· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς
Ἆσον ἴεν πολυκάρπου ἀλωῆς, πειρητίζων·
Οὐδ' εὗρεν Δολίον, μέγαν ὄρχατον ἐσκαταβαίνων,
Οὐδέ τινα δμώων, ὐδ' υἱῶν· ἀλλ' ἄρα τοίγε
Αἰμασιὰς λέξοντες, ἀλωῆς ἔμμεναι ἔρκος,
Ὤχοντ'· αὐτὰρ ὁ τοῖσι γέρων ὁδὸν ἡγεμόνευε.
Τὸν δ' οἷον πατέρ' εὗρεν ἐϋκτιμένῃ ἐν ἀλωῇ,
Λισρεύοντα φυτόν· ῥυπόωντα δὲ ἕσο χιτῶνα,
Ῥαπτὸν, ἀεικέλιον· περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας
Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γεραπτῦς ἀλεείνων·
Χειρίδας τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ'· αὐτὰρ ὕπερθεν
Αἰγείην κυνέην κεφαλῇ ἔχε, πένθος ἀέξων.
Τὸν δ' ὡς ἓν ἐνόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσεὺς

Γήραϊ τειρόμενον, μέγα δὲ φρεσὶ πένθος ἔχοντα,
Στὰς ἄρ' ὑπὸ γλωχῖνα κατὰ δάκρυον εἶβε.
Μερμήριξε δ' ἔπειτα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Κύσαι καὶ περιφῦναι ἑὸν πατέρ', ἠδὲ ἕκαστα
Εἰπεῖν, ὡς ἔλθοι καὶ ἵκοιτ' ἐς πατρίδα γαῖαν·
Ἦ πρῶτ' ἐξερέοιτο, ἕκαστά τε πειρήσαιτο.
Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι,
Πρῶτον κερτομίοις ἐπέεσσιν πειρηθῆναι.
Τὰ φρονέων ἰθὺς κίεν αὐτῆ δῖος Ὀδυσεύς·
Ἦτοι ὁ μὲν κάτ' ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε·
Τὸν δὲ παρισάμενος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·
Ὦ γέρον, ἦ κ ἀδαημονίη σ' ἔχει ἀμφιπολεύειν
Ὄρχατον, ἀλλ' εὖ τοι κομιδὴ ἔχει, ἠδέ τι πάμπαν,
Οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, ἦ κ ἄμπελος, οὐ μὲν ἐλαίη,
Οὐκ ὄγχνη, οὐ πρασίη τοι ἄνευ κομιδῆς κατὰ κῆπον.
Ἄλλο δέ τοι ἐρέω, σὺ δὲ μὴ χόλον ἔνθεο θυμῷ·
Αὐτόν σ' ἦ κ ἀγαθὴ κομιδὴ ἔχει, ἀλλ' ἅμα γῆρας
Λυγρὸν ἔχεις, αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.
Οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἕνεκ' οὔ σε κομίζει,
Οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπρέπει εἰσοράασθαι

Εἶδος καὶ μέγεθος· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας.
Τοιάτῳ δὲ ἔοικας, ἐπεὶ λάσαιτο φάγοι τε,
Εὐδέμεναι μαλακῶς· ἡ γὰρ δίκη ἐσὶ γερόντων.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Τεῦ δμωὸς εἶς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις;
Καί μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Εἰ ἐτεόν γ' Ἰθάκην τήνδ' ἱκόμεθ', ὥς μοι ἔειπεν
Οὗτος ἀνὴρ νῦν δὴ ξυμβλήμενος ἐνθάδ' ἰόντι,
Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων· ἐπεὶ οὐ τόλμησεν ἔκαστα
Εἰπεῖν, ἠδ' ἐπακῦσαι ἐμὸν ἔπος, ὡς ἐρέεινον
Ἀμφὶ ξείνῳ ἐμῷ, εἴ πῦ ζώει τε καὶ ἐσι,
Ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισιν.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκυσον,
Ἄνδρα πότ' ἐξείνισα φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ,
Ἡμέτερόνδ' ἐλθόντα· καὶ ἔπῳ τις βροτὸς ἄλλος
Ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα.
Εὔχετο δ' ἐξ Ἰθάκης γένος ἔμμεναι, αὐτὰρ ἔφασκε
Λαέρτην Ἀρκεισιάδην πατέρ' ἔμμεναι αὐτῦ.
Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δῶμαθ' ἄγων εὖ ἐξείνισα,
Ἐνδυκέως φιλέων, πολλῶν κατὰ οἶκον ἐόντων·

Καί οἱ δῶρα πόρον ξεινήϊα, οἷα ἐώικει·
Χρυσῷ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα,
Δῶκα δέ οἱ κρητῆρα πανάργυρον, ἀνθεμόεντα,
Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
Τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσσς δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας·
Χωρὶς δ' αὖτε γυναῖκας ἀμύμονας, ἔργ' εἰδυίας,
Τέσσαρας εἰδαλίμας, ἃς ἤθελεν αὐτὸς ἑλέσθαι.
Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα πατὴρ κατὰ δάκρυον εἴβων·
Ξεῖν', ἦτοι μὲν γαῖαν ἱκάνεις, ἣν ἐρεείνεις·
Ὑβρισαὶ δ' αὐτὴν κὰὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχσσι·
Δῶρα δ' ἐτώσια ταῦτα χαρίζεο, μυρί' ὀπάζων·
Εἰ γάρ μιν ζωόν γ' ἐκίχεις Ἰθάκης ἐνὶ δήμῳ,
Τῷ κέν σ' εὖ δώροισιν ἀμειψάμενος ἀπέπεμψε,
Καὶ ξενίῃ ἀγαθῇ· ἣ γὰρ θέμις, ὅστις ὑπάρξῃ.
Ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ, καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,
Πόσον δὴ ἔτος ἐστὶν, ὅτε ξείνιοσας ἐκεῖνον,
Σὸν ξεῖνον δύσηνον, ἐμὸν παῖδ', εἴ ποτ' ἔην γε,
Δύσμορον; ὅν πσ, τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης,
Ἠέ πσ ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες, ἢ ἐπὶ χέρσσ
Θηρσὶ καὶ οἰωνοῖσιν ἕλωρ γένετ'· ὐδέ ἑ μήτης

Κλαῦσε περισείλασα, πατήρ θ', οἵ μιν τεκόμεσθα·
Οὐδ' ἄλοχος πολύδωρος ἐχέφρων Πηνελόπεια
Κώκυσ' ἐν λεχέεσι φίλον πόσιν, ὡς ἐπέοικεν,
Ὀφθαλμὼς καθελοῦσα· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
Καί μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
Τίς; πόθεν εἶς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;
Πῶ δὲ νηῦς ἔσηκε θοὴ, ἤ σ' ἤγαγε δεῦρο,
Ἀντιθέους θ' ἑτάρους; ἦ ἔμπορος εἰλήλυθας
Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔβησαν;
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Τοιγὰρ ἐγώ τοι πάντα μάλ' ἀτρεκέως καταλέξω·
Εἰμὶ γὰρ ἐξ Ἀλύβαντος, ὅθι κλυτὰ δώματα ναίω,
Υἱὸς Ἀφείδαντος Πολυπημονίδαο ἄνακτος·
Αὐτὰρ ἐμοί γ' ὄνομ' ἐστὶν Ἐπήριτος· ἀλλά με δαίμων
Πλάγξ' ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν, ἠκ ἐθέλοντα·
Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἔσηκεν ἐπ' ἀγρῷ, νόσφι πόληος.
Αὐτὰρ Ὀδυσσῆϊ τόδε δὴ πέμπτον ἔτος ἐστὶν,
Ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβη, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθε πάτρης,
Δύσμορος· ἦ τέ οἱ ἐσθλοὶ ἔσαν ὄρνιθες ἰόντι
Δεξιοὶ, οἷς χαίρων μὲν ἐγὼν ἀπέπεμπον ἐκεῖνον,

Χαῖρε δὲ κεῖνος ἰών· θυμὸς δ᾽ ἔτι νωϊν ἐώλπει
Μίξεσθαι ξενίῃ, ἠδ᾽ ἀγλαὰ δῶρα διδώσειν.
Ὣς φάτο· τὸν δ᾽ ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν
Χεύατο κακκεφαλῆς πολιῆς, ἀδινὸν στεναχίζων.
Τῷ δ᾽ ὠρίνετο θυμὸς, ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη
Δριμὺ μένος πεφύτυψε, φίλον πατέρ᾽ εἰσοράωντι.
Κύσε δέ μιν περιφὺς, ἐπιάλμενος, ἠδὲ προσηύδα·
Κεῖνος μέντοι ὅδ᾽ αὐτὸς ἐγὼ, πάτερ, ὃν σὺ μεταλλᾷς,
Ἦλυθον εἰκοστῷ ἔτεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.
Ἀλλ᾽ ἴσχεο κλαυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.
Ἐκ γάρ τοι ἐρέω· μάλα δὲ χρὴ σπεύδεμεν ἔμπης·
Μνησῆρας κατέπεφνον ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Λώβην τινύμενος θυμαλγέα, καὶ κακὰ ἔργα.
Τὸν δ᾽ αὖ Λαέρτης ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
Εἰ μὲν δὴ Ὀδυσεύς γε, ἐμὸς παῖς, ἐνθάδ᾽ ἱκάνεις,
Σῆμά τί μοι νῦν εἰπὲ ἀριφραδὲς, ὄφρα πεποίθω.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Οὐλὴν μὲν πρῶτον τήνδε φράσαι ὀφθαλμοῖσι,
Τὴν ἐν Παρνησῷ μ᾽ ἔλασεν σῦς λευκῷ ὀδόντι

Οἰχόμενον· σὺ δέ με προΐεις καὶ πότνια μήτης
Ἐς πατέρ' Αὐτόλυκον μητρὸς φίλον, ὄφρ' ἂν ἐλοίμην
Δῶρα, τὰ δεῦρο μολών μοι ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν.
Εἰ δ' ἄγε, τοὶ καὶ δένδρε', ἐϋκτιμένην κατ' ἀλωὴν,
Εἴπω, ἃ μοι πότ' ἔδωκας, ἐγὼ δ' ἤτεόν σε ἕκαστα,
Παιδνὸς ἐών, κατὰ κῆπον ἑπισπόμενος· διὰ δ' αὐτῶν
Ἰκνεύμεθα, σὺ δ' ὠνόμασας καὶ ἔειπες ἕκαστα.
Ὄγχνας μοι δῶκας τρεισκαίδεκα, καὶ δέκα μηλέας,
Συκέας τεσσαράκοντ'· ὄρχους δέ μοι ὧδ' ὀνόμηνας
Δώσειν πεντήκοντα, διατρύγιος δὲ ἕκαστος
Ἦην· ἔνθα δ' ἀνὰ σαφυλαὶ παντοῖαι ἔασιν,
Ὁππότε δὴ Διὸς ὥραι ἐπιβρίσειαν ὕπερθεν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' αὐτῷ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,
Σήματ' ἀναγνόντος, τά οἱ ἔμπεδα πέφραδ' Ὀδυσεύς.
Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε· τὸν δὲ προτὶ οἷ
Εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
Ἐξαῦτις μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπε·
Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥα ἔτ' ἐστὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον,
Εἰ ἐτεὸν μνησῆρες ἀπάλαλον ὕβριν ἔτισαν.

Νῦν δ᾽ αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα, μὴ τάχα πάντες
Ἐνθάδ᾽ ἐπέλθωσιν Ἰθακήσιοι, ἀγγελίας δὲ
Πάντη ἐποτρύνωσι Κεφαλλήνων πολίεσσι.
Τὸν δ᾽ ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
Θάρσει, μή τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῇσι μελόντων·
Ἀλλ᾽ ἴομεν πρὸς οἶκον, ὃς ὀρχάτῳ ἐγγύθι κεῖται·
Ἔνθα δὲ Τηλέμαχον καὶ βοσκόλον ἠδὲ συβώτην
Πρόπεμψ᾽, ὡς ἂν δεῖπνον ἐφοπλίσωσι τάχιστα.
Ὣς ἄρα φωνήσαντε βάτην πρὸς δώματα καλά.
Οἱ δ᾽ ὅτε δὴ ῥ᾽ ἵκοντο δόμους εὖ ναιετάοντας,
Εὗρον Τηλέμαχον καὶ βοσκόλον ἠδὲ συβώτην,
Ταμνομένους κρέα πολλὰ, κερωντάς τ᾽ αἴθοπα οἶνον.
Τόφρα δὲ Λαέρτην μεγαλήτορα ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
Ἀμφίπολος Σικελὴ λῦσεν, καὶ χρῖσεν ἐλαίῳ·
Ἀμφὶ δ᾽ ἄρα χλαῖναν καλὴν βάλεν· αὐτὰρ Ἀθήνη
Ἄγχι παρισαμένη μέλε᾽ ἤλδανε ποιμένι λαῶν,
Μείζονα δ᾽, ἠὲ πάρος, καὶ πάσσονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Ἐκ δ᾽ ἀσαμίνθου βῆ· θαύμαζε δέ μιν φίλος υἱὸς,
Ὡς ἴδεν ἀθανάτοισι θεοῖς ἐναλίγκιον ἆντην·
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ὦ πάτερ, ἦ μάλα τίς σε θεῶν αἰειγενετάων
Εἶδός τε μέγεθός τε, ἀμείνονα θῆκεν ἰδέσθαι.
Τὸν δ' αὖ Λαέρτης πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Αἶ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ, καὶ Ἀθηναίη, καὶ Ἄπολλον,
Οἷος Νήριτον εἶλον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀκτὴν Ἠπείροιο, Κεφαλλήνεσσιν ἀνάσσων,
Τοῖος ἐών τοι χθιζὸς ἐν ἡμετέροισι δόμοισι,
Τεύχε' ἔχων ὤμοισιν, ἐφεσάμενος, καὶ ἀμύνειν
Ἀνδρας μνησῆρας· τῷ κε σφέων γήνατ' ἔλυσα
Πολλῶν ἐν μεγάροισι, σὺ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθης.
Ὣς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἓν παύσαντο πόνου, τετύκοντό τε δαῖτα,
Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε·
Ἔνθ' οἱ μὲν δείπνῳ ἐπεχείρεον· ἀγχίμολον δὲ
Ἦλθ' ὁ γέρων Δολίος, σὺν δ' υἱεῖς τοῖο γέροντος
Ἐξ ἔργων μογέοντες· ἐπεὶ προμολεῖν κάλεσε
Μήτηρ, γρηῢς Σικελὴ, ἥ σφεας τρέφε, καί ῥα γέροντα
Ἐνδυκέως κομέεσκεν, ἐπεὶ κατὰ γῆρας ἔμαρπτεν.
Οἱ δ' ὡς ἓν Ὀδυσῆα ἴδον, φρεάσαντό τε θυμῷ,
Ἔσαν ἐνὶ μεγάροισι τεθηπότες· αὐτὰρ Ὀδυσεὺς

Μειλιχίοις ἐπέεσι καθαπτόμενος προσέειπεν·
Ὦ γέρον, ἴζ' ἐπὶ δεῖπνον· ἀπεκλελάθεσθε δὲ θάμβευς·
Δηρὸν γὰρ σίτῳ ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες
Μίμνομεν ἐν μεγάροις, ὑμέας ποτιδέγμενοι αἰεί.
Ὣς ἄρ' ἔφη· Δολίος δ' ἰθὺς κίε, χεῖρε πετάσας
Ἀμφοτέρας· Ὀδυσεὺς δὲ λαβὼν κύσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ὦ φίλ', ἐπεὶ νόσησας ἐελδομένοισι μάλ' ἡμῖν,
Οὐδέ τ' ὀϊομένοισι, θεοὶ δέ σε ἤγαγον αὐτοὶ,
Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν·
Καί μοι τῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ,
Ἣ ἤδη σάφα οἶδε περίφρων Πηνελόπεια
Νοσήσαντά σε δεῦρ', ἦ ἄγγελον ὀτρύνωμεν.
Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσεύς·
Ὦ γέρον, ἤδη οἶδε· τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι;
Ὣς φάθ'· ὁ δ' αὖτις ἄρ' ἕζετ' ἐϋξέστῳ ἐπὶ δίφρῳ.
Ὣς δ' αὕτως παῖδες Δολίῳ κλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα
Δεικανόωντ' ἐπέεσι, καὶ ἐν χείρεσι φύοντο·
Ἑξείης δ' ἕζοντο παρὰ Δολίον πατέρα σφῶν.
Ὣς οἱ μὲν περὶ δεῖπνον ἐνὶ μεγάροισι πένοντο.

Ὅσσα δ᾽ ἄρ᾽ ἄγγελος ὦκα κατὰ πτόλιν ᾤχετο πάντη,
Μνηστήρων συγερὸν θάνατον καὶ κῆρ᾽ ἐνέπουσα.
Οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ὁμῶς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
Μυχμῷ τε ςοναχῇ τε, δόμων προπάροιθ᾽ Ὀδυσῆος.
Ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φόρεον, καὶ θάπτον ἕκαςοι·
Τὼς δ᾽ ἐξ ἀλλάων πολίων οἰκόνδε ἕκαςον
Πέμπον ἄγειν ἁλιεῦςι, θοῇς ἐπὶ νηυσὶ τιθέντες·
Αὐτοὶ δ᾽ εἰς ἀγορὴν κίον ἀθρόοι, ἀχνύμενοι κῆρ.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ᾽ ἐγένοντο,
Τοῖσιν δ᾽ Εὐπείθης ἀνά θ᾽ ἵςατο, καὶ μετέειπε·
Παιδὸς γάρ οἱ ἄλαςον ἐνὶ φρεσὶ πένθος ἔκειτο,
Ἀντινόου, τὸν πρῶτον ἐνήρατο δῖος Ὀδυςεύς·
Τῷ ὅγε δακρυχέων ἀγορήςατο καὶ μετέειπεν·
Ὦ φίλοι, ἦ μέγα ἔργον ἀνὴρ ὅδε μήςατ᾽ Ἀχαιούς·
Τοὺς μὲν σὺν νήεςιν ἄγων πολέας τε καὶ ἐθλοὺς,
Ὤλεςε μὲν νῆας γλαφυρὰς, ἀπὸ δ᾽ ὤλεςε λαούς·
Τοὺς δ᾽ ἐλθὼν ἔκτεινε Κεφαλλήνων ὀχ᾽ ἀρίςους.
Ἀλλ᾽ ἄγετε, πρὶν τῶτον ἢ ἐς Πύλον ὦκα ἱκέςθαι,
Ἢ καὶ ἐς Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουςιν Ἐπειοὶ,
Ἴομεν· ἦ καὶ ἔπειτα κατηφέες ἐςόμεθ᾽ αἰεί·

Λώβη γὰρ τάδε γ' ἐσὶ καὶ ἐσομένοισι πυθέσθαι.
Εἰ δὴ μὴ παίδων τε κασιγνήτων τε φονῆας
Τισόμεθ', ὃς κ ἂν ἔμοιγε μετὰ φρεσὶν ἡδὺ γένοιτο
Ζωέμεν· ἀλλὰ τάχισα θανὼν φθιμένοισι μετείην.
Ἀλλ' ἴομεν, μὴ φθέωσι πεφασμένοι ἐκεῖνοι.
Ὣς φάτο δακρυχέων· οἶκτος δ' ἔλε πάντας Ἀχαιούς.
Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε Μέδων καὶ θεῖος ἀοιδὸς
Ἐκ μεγάρων Ὀδυσῆος, ἐπεί σφεας ὕπνος ἀνῆκεν·
Ἔσαν δ' ἐν μέσοισι· τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε Μέδων, πεπνυμένα εἰδώς·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι· οὐ γὰρ Ὀδυσεὺς
Ἀθανάτων ἀέκητι θεῶν τάδε μήσατο ἔργα·
Αὐτὸς ἐγὼν εἶδον θεὸν ἄμβροτον, ὅς ῥ' Ὀδυσῆϊ
Ἐγγύθεν εἰσήκει, καὶ Μέντορι πάντα ἐῴκει.
Ἀθάνατος δὲ θεὸς τοτὲ μὲν προπάροιθ' Ὀδυσῆος
Φαίνετο θαρσύνων, τοτὲ δὲ μνησῆρας ὀρίνων
Θῦνε κατὰ μέγαρον· τοὶ δ' ἀγχισῖνοι ἔπιπτον.
Ὣς φάτο· τὼς δ' ἄρα πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος ἦρει.
Τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε γέρων ἥρως Ἁλιθέρσης
Μασορίδης· ὃ γὰρ οἷος ὄπιθεν καὶ ὀπίσω

Ὣς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπε·
Κέκλυτε δὴ νῦν μευ, Ἰθακήσιοι, ὅ, τἰ κεν εἴπω·
Ὑμετέρῃ κακότητι, φίλοι, τάδε ἔργα γένοντο·
Οὐ γὰρ ἐμοὶ πείθεσθ', οὐ Μέντορι ποιμένι λαῶν,
Ὑμετέρους παῖδας καταπαυέμεν ἀφροσυνάων·
Οἳ μέγα ἔργον ἔρεξαν ἀταθαλίῃσι κακῇσι,
Κτήματα κείροντες, καὶ ἀτιμάζοντες ἄκοιτιν
Ἀνδρὸς ἀρίστου· τὸν δ' οὐκ ἔτι φάντο νέεσθαι.
Καὶ νῦν ὧδε γένοιτο· πίθεσθέ μοι, ὡς ἀγορεύω·
Μὴ ἴομεν, μή πού τις ἐπίσπασον κακὸν εὕρῃ.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρ' ἀνήϊξαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ
Ἡμίσεων πλείους· τοὶ δ' ἀθρόοι αὐτόθι μεῖναν.
Οὐ γάρ σφιν ἄδε μῦθος ἐνὶ φρεσὶν, ἀλλ' Εὐπείθει
Πείθοντ'· αἶψα δ' ἔπειτ' ἐπὶ τεύχεα ἐσσεύοντο.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἔσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Ἀθρόοι ἠγερέθοντο πρὸ ἄστεος εὐρυχόροιο.
Τοῖσιν δ' Εὐπείθης ἡγήσατο νηπιέῃσι·
Φῂ δ' ὅγε τίσεσθαι παιδὸς φόνον· ὃν δ' ἄρ' ἔμελλεν
Αὖ ἀπονοσήσειν, ἀλλ' αὐτῷ πότμον ἐφέψειν.
Αὐτὰρ Ἀθηναίη Ζῆνα Κρονίωνα προσηύδα·

Ὦ πάτερ ἡμέτερε, Κρονίδη, ὕπατε κρειόντων,
Εἰπέ μοι εἰρομένῃ, τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει;
Ἦ προτέρω πόλεμόν τε κακὸν καὶ φύλοπιν αἰνὴν
Τεύξεις; ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησθα;
Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
Τέκνον ἐμὸν, τί με ταῦτα διείρεαι, ἠδὲ μεταλλᾷς;
Οὐ γὰρ δὴ τῶτον μὲν ἐβούλευσας νόον αὐτὴ,
Ὡς ἤτοι κείνως Ὀδυσεὺς ἀποτίσεται ἐλθών;
Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις· ἐρέω δέ τοι, ὡς ἐπέοικεν.
Ἐπειδὴ μνησῆρας ἐτίσατο δῖος Ὀδυσεὺς,
Ὅρκια πιστὰ ταμόντες, ὁ μὲν βασιλευέτω αἰεί·
Ἡμεῖς δ' αὖ παίδων τε κασιγνήτων τε φόνοιο
Ἐκλησιν θέωμεν· τοὶ δ' ἀλλήλους φιλεόντων,
Ὡς τὸ πάρος· πλῆτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσω.
Ὡς εἰπὼν, ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
Βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων αἰἰξασα.
Οἱ δ' ἐπεὶ ἦν σίτοιο μελίφρονος ἐξ ἔρον ἔντο,
Τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Ἐξελθών τις ἴδοι, μὴ δὴ σχεδὸν ὦσι κιόντες.
Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' υἱὸς Δολίοι κίεν, ὡς ἐκέλευε·

Στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ ὐδὸν ἰὼν, τὰς δὲ σχεδὸν εἴσιδε πάντας·
Αἶψα δ᾽ Ὀδυσῆα ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Οἶδε δὴ ἐγγὺς ἔασ᾽· ἀλλ᾽ ὁπλιζώμεθα θᾶσσον.
Ὣς ἔφαθ᾽· οἱ δ᾽ ὦρνυντο, καὶ ἐν τεύχεσι δύοντο,
Τέσσαρες ἀμφ᾽ Ὀδυσῆ᾽, ἓξ δ᾽ υἱεῖς οἱ Δολίοιο·
Ἐν δ᾽ ἄρα Λαέρτης, Δολίος τ᾽ ἐς τεύχε᾽ ἔδυνον,
Καὶ πολιοί περ ἐόντες, ἀναγκαῖοι πολεμισταί.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ἔσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκὸν,
Ὤϊξαν δὲ θύρας, ἐκ δ᾽ ἤϊον, ἦρχε δ᾽ Ὀδυσεύς.
Τοῖσι δ᾽ ἐπ᾽ ἀγχίμολον θυγάτηρ Διὸς ἦλθεν Ἀθήνη,
Μέντορι εἰδομένη ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν.
Τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς·
Αἶψα δὲ Τηλέμαχον προσεφώνεεν ὃν φίλον υἱόν·
Τηλέμαχ᾽, ἤδη μὲν τόδε γ᾽ εἴσεαι αὐτὸς ἐπελθὼν,
Ἀνδρῶν μαρναμένων, ἵνα τε κρίνονται ἄριστοι,
Μήτι καταισχύνειν πατέρων γένος, οἳ τὸ πάρος περ
Ἀλκῇ τ᾽ ἠνορέῃ τε κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ᾽ αἶαν.
Τὸν δ᾽ αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα·
Ὄψεαι, αἴ κ᾽ ἐθέλῃθα, πάτερ φίλε, τῷδ᾽ ἐνὶ θυμῷ,
Οὔτι καταισχύνοντα τεὸν γένος, ὡς ἀγορεύεις.

Ὣς φάτο· Λαέρτης δ' ἐχάρη, καὶ μῦθον ἔειπε·
Τίς νύ μοι ἡμέρη ἥδε, θεοὶ φίλοι; ἦ μάλα χαίρω·
Υἱός θ' υἱωνός τ' ἀρετῆς πέρι δῆριν ἔχουσι.
Τὸν δὲ παρισαμένη προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Ὦ Ἀρκεισιάδη, πάντων πολὺ φίλτατ' ἑταίρων,
Εὔξαι μενος κύρῃ Γλαυκώπιδι, καὶ Διὶ πατρὶ,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος.
Ὣς φάτο, καί ῥ' ἔμπνευσε μένος μέγα Παλλὰς Ἀθήνη.
Εὔξάμενος δ' ἄρ' ἔπειτα Διὸς κύρῃ μεγάλοιο,
Αἶψα μάλ' ἀμπεπαλὼν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
Καὶ βάλεν Εὐπείθεα κόρυθος διὰ χαλκοπαρήῳ·
Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο χαλκός·
Δόπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ.
Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ Φαίδιμος υἱός·
Τύπτον δὲ ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι.
Καί νύ κε δὴ πάντας τ' ὄλεσαν καὶ ἔθηκαν ἀνόστους,
Εἰ μὴ Ἀθηναίη, κύρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Ἤυσεν φωνῇ, κατὰ δ' ἔσχεθε λαὸν ἅπαντα·
Ἴσχεσθε πτολέμου, Ἰθακήσιοι, ἀργαλέοιο,
Ὡς κεν ἀναιμωτί γε διακρινθεῖτε τάχιστα.

Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· τὼς δὲ χλωρὸν δέος εἷλε·
Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατο τεύχεα·
Πάντα δ' ἐπὶ χθονὶ πίπτε, θεᾶς ὅπα φωνησάσης·
Πρὸς δὲ πόλιν τρωπῶντο λιλαιόμενοι βιότοιο.
Σμερδαλέον δ' ἐβόησε πολύτλας δῖος Ὀδυσεύς,
Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς, ὥστ' αἰετὸς ὑψιπετήεις.
Καὶ τότε δὴ Κρονίδης ἀφίει ψολόεντα κεραυνὸν,
Κάδδ' ἔπεσεν πρόσθεν Γλαυκώπιδος ὀβριμοπάτρης.
Καὶ τότ' Ὀδυσῆα προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσεῦ,
Ἴσχεο, παῦε δὲ νεῖκος ὁμοιΐου πολέμοιο,
Μήπως τοι Κρονίδης κεχολώσεται εὐρύοπα Ζεύς.
Ὣς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπείθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
Ὅρκια δ' αὖ κατόπισθε μετ' ἀμφοτέροισιν ἔθηκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
Μέντορι εἰδομένη, ἠμὲν δέμας, ἠδὲ καὶ αὐδήν.

ΤΕΛΟΣ.

VARIÆ LECTIONES

E CODICE HARLEIANO.

COLLATIO

CODICIS HARLEIANI 5674

CUM

ODYSSEA EDITIONIS ERNESTINÆ 1760.

ANTEQUAM ad varias lectiones enotandas accedemus, non abs re fortaſſe erit quædam de codicis habitu et indole præfari.

Codex eſt membranaceus, forma, quam in folio vocant, minori; quod ad altitudinem ſcilicet et latitudinem attinet, Aldino Herodoto ſimilis. Membrana craſſa eſt et firma, ſed aliquando pinguis; unde fit, ut ſcholia quædam lectu difficiliora ſint, quædam minus eleganter ſcripta. Plerumque vero et textus et ſcholia nitide ſunt exarata. Totus primo, ut opinor, uno tenore textus abſolutus eſt; deinde ſcholia addita, eademne an diverſa manu, non certo dixerim. Neque id ſane multum refert, cum ſatis conſtet, unius juſſu et conſilio totum MS. concinnatum eſſe. Pauca quædam bonæ notæ margini inſunt, ceteris recentiora quidem, ut colligo ex liquoris colore, qui eſt ruber flaveſcens, ſed exiguo intervallo recentiora. Quotquot vel emendationes vel notæ multo recentiores videntur, de iis, quantum mihi compertum erit, ſedulo monebo. Sed imprimis tenendum eſt, ubi ſcalpello et raſura textus mutatur, ſæpe difficillimum eſſe emendatoris ætatem dignoſcere. Poſt raſuram enim, fibrarum divortia ita atramentum inter-

cipiunt, ut diverſos diverſarum manuum characteras prorſus confundant. Quocirca, veniam me impetraturum ſpero, ſicubi primæ manus emendationem recenti, aut recentis interpolationem primæ tribui. Metri peritiſſimus haud fuiſſe videtur Scholiaſtes; is enim præcipuus eſt emendator; in iis e. g. verbis, quæ vel ſimplex σ vel duplex σσ pro re admittunt, is fere ſemper alterum addit, aliquando quidem poſtulante metro, ſæpius vero reſpuente. Hunc codicem decimo tertio ſeculo adſcribit Casleius, nec quicquam habeo, quod contradicam. Illud notandum, ſcriptum eſſe, cum jam dubitari cœptum eſſet, utrum iota ad latus an infra poni deberet. Noſtri enim textus media quadam via incedit; cujus exempla aliquot in collatione videbis. In ſcholiis vix uſquam iota, quod ſubſcriptum vocamus, ullo modo comparet. Porro aberrationes omnes curioſe enotare partium mearum haud duxi; ſatis vero multas me dediſſe reor, unde codicis ingenium perſpici queat. Ubicunque enim variæ lectioni librariorum error adhæſit, corruptelam fideliter ſervavi. Exempla vide A. 634. M. 54. Hic etiam codex, ut id obiter moneam, collatus eſt a Thoma Bentleio, ſed negligenter admodum. Nullas enim, certe rariſſimas ejus lectiones, præter eas, quas in textu inveniebat, enotavit. Sed finem præfandi faciam, poſtquam addidero, longe plura in prioribus libris ſcholia eſſe uſque ad medium voluminis, pauciora deinde eſſe in poſterioribus; in poſtremis pauciſſima.

VARIÆ LECTIONES.

ΟΔΥΣΣ. Α.

1. πολλὰ] πάντων
6. ἐρύσατο
10. Διὸς omittit textus. τοῦ Διὸς inter lineas ſuper θύγατερ
15. ἐν σπέσι γλαφυρῇσι et ſic, ſed ſine ι ſubſcripto, infra 73. E. 155.
20. μαινέαινεν, ſed ε ſupra αι prius
22. μετεκείαθε] Schol. τὸ κεῖ δὲ διὰ τὸ μέτρον
23. δεδαίατε
27. ἀθρόοι (Schol. δασυντέον (ſic) τὸ ᾱ· καὶ πρὸ τέλους ἡ ὀξεῖα ἐπειδὴ σημαίνει ὁμοῦ. Vide Pierſonum ad Mœrin p. 19. Sed hanc regulam parum conſtanter ſervaſſe videntur antiqui; dixere enim ἄλοχος et ἀδελφὸς cum leni. Alibi tamen eandem obſervationem repetit Scholiaſtes.)
31. ἔπεα πτερόεντα προσηύδα Sic textus. In marg. γρ. ἔπε' ἀθανάτοισι μελῃύδα
34. ἔχοντες
38. inter lineas ἡ μασσαλιωτικὴ γρ. πέμψανΐε μαίας ἐριουδέος ἀγλαὸν υἱὸν Solus hic locus eſt, ubi MS. noſter Maſſilienſem editionem commemorat. Maſſilienſem Iliadis editionem aliquoties laudat Euſtathius; ſæpe Scholia a Villoiſono edita. In v. πέμψαντες notat Schol. πέμψαντε δυϊκῶς ἀριστοφάνης καὶ ζηνόδοτος
39. κτείνειν γρ. κτεῖναι
47. ἀπόλλοιτο
49. ita citat Schol. ad init. E. ὃ δὴ δηθὰ φίλω κ ἀπὸ τῆλ' ἀλάληται [ὃς δὴ δηθὰ φίλων κ' ἄπο τῆλ' ἀλάληται N. B. Cum MS. cito, omnia vitia religioſe conſervo; quicquid corrigendum judicabo, uncinis includam.]
54. ἔχουσιν Semel monuiſſe ſatis ſit, nulla certa aut conſtanti ratione uti codicem in ν finali addenda vel omittenda. Sæpe, ut hic, eam addit in fine verſus, ubi ſequens a conſonante inchoatur; ſæpe addit in cæſura, ubi liquida vel duæ conſonantes ſequuntur; ſæpe omittit, ubi ad metrum neceſſaria videtur. τοῖσίν τε mox 101. τοῖσι 151. ἀλλήλοισιν 209. ἀνθρώποισιν 283. πᾶσι 71. πρόπάροιθεν 107.
56. αἰεὶ δ' ἐν μ. κ. ἀ. λόγοισ (N. B. Hic

MS. nunquam habet quod nos figma finale vocamus, ς.)

60. οὔ νυτ'

62. ὠδύσσαο

63. ζεῦς

71. κυκλώπεσι mox 76. περιφραζόμεθα et 82. μακάρεσι 184. αἴθονα. Sed hujuſmodi errores poſthac parcius attingam.

82. νῦν primo omiſſum, deinde repoſitum inter lineas.

88. γράφεται καὶ χωρὶς τοῦ δε· ἰθάκην ἐσελεύσομαι

89. γρ. θήσω

93. 94. numerantur α, δ¯; in margine adduntur, β¯ ἐκεῖθεν δ' ἐς κρήτην δὲ, παρ' ἰδομενῆα ἄνακτα. Γ¯ ὁ γὰρ δεύτατος ἦλθεν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. Schol. ad Γ. 313. καὶ σὺ φίλος: οὗτος ὁ τόπος ἀνέπεισε ζηνόδοτον ἐν τοῖς περὶ ἀποδημίας τηλεμάχῳ διόλῳ τὴν κρήτην ἔναντι τῆς σπάρτης ποιεῖν· οἴεται γὰρ ἐκ τούτων τῶν λόγων κατὰ τὸ σιωπώμενον ἀκηκοέναι τὸν νέστορα παρὰ τῷ τηλεμάχῳ· ὅτι καὶ ἀλλαχόσε περὶ τοῦ πατρὸς πευσόμενος παρεσκεύαστο πλεῖν· διὸ καὶ ἐν τῇ ᾱ ῥαψῳδίᾳ ἔγραψε· πέμψω δ' ἐς κρήτην τε καὶ ἐς πύλον ἠμαθόεντα· καὶ ἡ ἀθηνὰ ἀλλαχῷ· πρῶτα μὲν ἐς πύλον ἐλθέ· κεῖθεν ἐς κρήτην παρ' ἰδομενῆα ἄνακτα· ὃς γὰρ δεύτατός ἐστιν ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων. Sed ſcholiaſtes huic Zenodoti ſententiæ adverſans ad B. 359. ait, ὅτι οὐδὲ ἐνταῦθα μνήμη τίς ἐστι τῆς κρήτης. Et ad Δ. 702. οὐδὲ ἐνταῦθα ἡ κρήτη ἐδὲ ἰδομενεὺς ὀνομάζεται.

95. ἔχησιν. In margine, ἐν τῇ κατὰ ἀρινον γρ. λάζησι [Lege ῥιανὸν Rhiani editio vel editiones ſæpe citantur. Vide ad B. 311. Γ. 24.]

102, 104. ὑλίμποιο παλάμει

113. εἶδε

114. ἦτορ (cum ſpiritu, ſed ἦτορ ſupra 48)

117. ἀνάσσει

130. ἄγων omittit

141. δαιτρὸς) δαιτὸς pro v. l.

146. ἔχευαν et ο ſupra α.

147, 148, 149. hoc ordine, Γ'' σῖτον δὲ —α'' κᾶροι δὲ—δ¯ οἱ δ' ἐπ'—et in m. β'' νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι (Hanc lectionem edidit Barneſius.)

152. τὰ γὰρ ἀναθύματα

158. εἰ κεν a manu prima, εἰ καὶ ex emendatione.

166. ἦμιν

171. ἀρίσταρχος ὁππόϊης τε: ἄλλως. οἰκειότερον ἀπὸ εὐμαίου ἂν λέγειντο [λέγοιντο] διὸ ἔν τισιν οὐκ ἐφέροντο:—Vide infra ad Ξ. 188–191.

175. μεθέπεις] γρ. μεθέπῃ ſed μεθέπεις Schol. infra 255.

176. γρ. ἴεσαν ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον [ἴεσαν conflatum eſt ex duabus lectionibus, ἴσαν et ἔσαν.]

179. ἐγώ τοι, et σοι ſupra τοι, hic et infra 214. In ſcholio hic τοι legitur ſolum.

183. πλέων ἐπὶ οἴνοπα
Ibid. ἐπ' ἀλλοθρόυς] γρ. ἐς ἀλλοθρόυς
185. πόλιος et sic Z. 40.
192. εὖτ' ἄμιν κ. κ. γ. λάβησιν
194. μιν τ' et 198. ἀφιρύτη
203. ἤτοι ἔτι δηρόν γε φίλης ἀπὸ et sic citat Schol. infra ad Δ. 167.
204. ἠδ' εἰπέρ τε in textu, et sic Schol. ad Δ. 167. sed in marg. ἀλλ' εἰπέρ τε σιδήρεα δέσματα ἔχησι φράσσεταμ ὥς κεν νέηταμ κἀν ἔχη [lege ἔχοι] ἔμφασιν ἡ γραφή :—
207. εἰ δή τοι ex emend. text. sed sine τοι schol.
214. ἀτρακέως καταλέξω] γρ. ἀγορεύσω
225. τίς δ' ὅμιλος
229. πόλ' et 322. μᾶλον et 347. ὅπη
233. ἐπὶ δήμιος
234. ἐβόλοντο, sic textus ab eadem manu, sed longe recentior addidit υ post ο primum, et fecit ἐβούλοντο, quod agnoscit Scholiastes, addens tamen, τινὲς δὲ γρ. ἐβάλοντο θεοὶ ἀντὶ τοῦ μετέβαλλον
236. ἐπεὶ ἔτι text. ἐπεὶ ἠκέ· schol. (sic)
241. ἀκλεῶς ἅρπυαμ
244. θεοὶ ἄλλα ex emend.
246. ζακύθῳ
248. τρύχωσι
251. διαραίσασι et sic sæpe in compositis
255. πρώτοισι text. et marg.
257. ἐγὼν text. ἐγὼ schol.
259. τινὲς ἴροι γρ. [lege ἴρω. Sequitur verbum, quod legere nequeo] παῖς καὶ πρόξενος ἐν ἠπειρωτικοῖς ἴρον φησὶ μερμέρω παῖδα.
261. ζηνόδοτος ὅφρα δαείη· ἐλέγχεται δὲ ἐκ τοῦ ἑπομένου· ἀλλὰ πατὴρ οἳ δῶκεν.
265. ὁμηλήσειεν et 269. οἵσιν ἐνοὶ μεγάροισιν
273. ἐπὶ μάρτυροι
275. μητέρα τῇ ἀρχαία συνηθεία ἐγέγραπτο μῆρ'. τοῦτο ἀγνοήσας τις προσέθηκε τὸ ᾱ. [Vide Taylor's Civil Law, p. 554. ed. 3.]
278. ἔσεσθαι sed π supra prius σ, et interpretatio ἀκολουθεῖν
285. σπάρτην τε Vide supra ad 91.
286. δεύτερος pro var. lect. ut videtur
287. ἀκούσεις ex emendatione
288. Primo erat ἤ τ' ἂν, nunc est εἴ τ' ἂν ex emend.
289. τεθνηῶτος ex emend. Schol. διὰ τοῦ η̄.
291. κτερείϊξον pro v. l.
297. ὀχεύειν ex emend. sed ὀχέειν schol.
298. ἔλαβε
299. ἐπεί ῥ' ex emend.
303. καταλεύσομαμ et 304. ἀσχολόωσι
310. τε secundum omittit.
314. τόν δ' ἀπαμειβομένη προσέφη γ. ἀ. ex emendatione, sed manus antiquæ.
317. αὖτις
339. παρείμενος
340. ἀποπαῦ'
370. τόδε γε καλὸν Schol. in marg. διὰ τοῦ Γ τόγε καλὸν :
372. καθεζόμεθα
376. ὑμῖν
377. ὀλέσθαι
379. αἴ κέ ποθί τε ζεὺς δώσει Insertum est τε ab eadem manu ex recen-

sione. Nempe duplex erat lectio, ποθι et πολε, ut liquet ex B. 144. Adde quod unicus Heſychii codex habet, Αἶκε ποθὲ, ἐάν ποτε, fluctuante, ut videtur, librario.

380. δόμον ἔντοσθεν ὄλυσθαι
383. αὖτ' hic et 399.
387. ὅτι γενεὴν In ſchol. ὅ τοι
389. περ μοι καὶ ſunt ex emendatione. In margine, ἐν ἐνίοις νεμεσσηαι: —In alio Schol. εἰ καί μοι νεμεσσήσεαι Et hanc lectionem daturus erat ſcriba; εἰ καί μοι νεμεσσήσεαι
397. ἔσομαι
398. λῃΐσατο
408. γρ. προ̄ς οἰχομένοι φέρει [ſic. tantum vult οἰχομένοιο pro ἐρχομένοιο] ἠέ τιν' clare
413. ἀγνοῆντες τινὲς ἐμεῖο γρ. ὁμοίως ἰλιάδι μνῆσαι πρ̄σ̄ σεῖο δέον ἀτικῶς: —[fortaſſe κτητικῶς]
415. θεοπρεπίης In margine, τινὲς ψιλᾶσι τὸ ἤντινα μῆρ'· ἵν' ἢ εἴτινα
418. μέντης δ' ſed δ' abſterſit, dum madebat atramentum, et punctum addidit.
423. μέλας δ'
424. ἔνιοι δὴ τότε κοιμήσαντο καὶ ὕπνῳ δῶρον ἔλοντο
435. τιτθὸν
436. γρ. ᾠξε
437. ἔκδυναι
440. ἐγκρεμάσασα ex emend. ejuſdem manus. τρητοῖσι λεχέεσσι, ubi aut τρητοῖς, aut λέχεσσι, prout mavis, legere potes.

ΟΔΥΣΣ. Β.

6. κέλευε
11. τῶγε κῦνες πόδας ἀργοὶ
24. in marg. τινὲς τὰς ὄγε
26. ἅτε bis
30. ἔκλυον
31. γρ. καὶ ὅτι
37. στῇ δ' ἐν μέσῃ, (ſic ſcribitur iota, neque prorſus ad latus, nec prorſus infra lineam.)
40. γρ. τάχα μαθήσῃ
41. ζηνόδοτος ἤγειρε. ἐλέγχεται δὲ διὰ τῶ μάλιστα δ' ἐμέ· ἐχρῆν γὰρ εἰπεῖν αὐτόν:—
42. γελοῖος (lege γελοίως) γρ. ζηνόδοτος ἠΐονα (nempe pro ἀγſελίην) ἀπὸ τῶ αἴειν ὅ ἐſτιν ἀκούειν.
45. ἀριſτοφάνης ὅ μοι κακὰ ἔμπεσε· τὸ δὲ ὅ μοι ἀντὶ τῶ ὅτι μοι
46. ἀρίſταρχος τὸ δοιὰ ἀντὶ τῶ διχῶς· συναπλέον αὐτὸ τοῖς ἄνω καὶ ſικτέον:—
50. ἀριſτοφάνης ἐπέχρων:—
53. ὅσ et ſupra γρ. ὥς
54. ἐθέλοιη (i. e. ἐθέλοι)
55. ἡμετέρῃ, et ſic ter repetitur in ſcholiis, bis diſerte. Vide Herodotum i. 35. vii. 8, 4. et Weſſelingium ad priorem locum.
59. ἀρὴν in textu et ſchol.
60. οὐ νύ τοι
65. ἄλλῃς text. et bis ſchol. ſine τε
67. ἀγασσάμενοι
70. ἀριſτοφάνης γρ. μή μ' οἷον ἐάσατε—

ἀρίσαρχος δὲ τὴν γραφὴν οὐκ ἄμειβε.

71. τείρεσθ' εἰ μή πᾳ τι text. et ſchol.

73. ἀποτιννύμενοι

76. ἡμεῖς

77. προτιπτυσσοίμεθα text. et ſchol.

81. δάκρυ' ἀναπρήσας· ἀντὶ τῦ ἀνομβρήσας. καὶ δακρύων πλῆθος προϊεὶς· ζηνόδοτος δὲ γράφων δάκρυα θερμὰ χέων, ἐκλέλυκε τὴν μεγαλειότητα

86. ἐθέλοις δὲ καὶ

93. μερμήριζε in textu, μερμήριξε pro v. l.

94. ἐνὶ μ̈μεγάροισιν (ſic) Infra hoc libro 338. ὅθι νητὸς habet hanc notam adſcriptam; ἀριστοφάνης ὅθιννητὸς ὡς τὸ ἐνὶ μεγάροισιν ἀρίσαρχος δὲ δι' ἑνὸς μ̄. Unde liquet jam olim in duas ſectas diviſos eſſe grammaticos, quorum alteri in heroici verſus cæſura ſemper liquidas duplicaverint, alteri non.

98. μεταμώνια (λια)

105. γρ. νύκτωρ

115. εἰ δέ τ' ἀνιήσειε ſchol.

120. γρ. εὐσέφανος

124. ἔχει

128. ἔτε πῃ (δὴ)

133. γρ. ἐγὼν

137. ἀθετεῖται μὲν ὑπὸ ἀρισάρχῳ.

142. ὀλέσθαι

144. αἰκέ ποτε ζεὺς δώσει (πόθι)

148. εἴως μέν ῥ'

151. πυκνὰ et pro v. l. πολλὰ

156. ἔμελλεν a prima manu MS. Schol. ἔμελλον διὰ τῦ ο̄: τῦτο γὰρ ὁμήρω σύνηθες.

159. αἰνέσιμα Nolim paginas nimis apertis librariorum erroribus implere, ſed hujuſmodi vitia enotata ad ſimilia tollenda ingenium lectoris aliquando poſſunt acuere. Sic in Eurip. Alceſt. 1080. Ed. Flor. prave αἰνεσίμως. Æſchylus Athenæi xv. p. 667. C. ὕβριζ' ὑβρισμὲς ἐκ αἰνεσίες ἐμοί. Ubi infeliciter ἀνεκτέες Caſaubonus; ἀνοισέες vel ἀνοισίμες vel ἀνεκτέες Stephanus Theſ. L. G. tom. iii. p. 1717. D. infelicius Pauwius. At quid clarius, quam tranſpoſitis vocali et diphthongo, legendum ἐναισίες?

160. ὅ σφιν ut et infra 228.

166. γρ. πόλλεσι πολλοῖς et mox ἔσσεῖαι (γρ. ἔςαι)

167. γρ. νέμεσθαι (ſic. Fortaſſe alicubi ſcriptum erat, οἵτε νέμεσθε)

169. λωΐτερον γρ. λώϊον

170. μαντεύομαι

180. γρ. ἀμείνω χωρὶς τῦ ν· ὅπερ καὶ κάλλιον:

182. ἠδέ τι Schol. ἠδέ τε: περισσος ὁ τε· ἐν δὲ τοῖς εἰκαιοτέροις γράφεται ἠδέτι:

185. ψιλοῖ δὲ καὶ ἑλλάνικος παρὰ τὴν ἀνίαν· ἐκδεχόμενος τὸ λυποίης· εἰ δὲ τῦτο, ἐχρῆν γράφειν ἀνιῴης. (Nempe in accuratis editionibus addiderant ſpiritum etiam in media voce, ut ἀνιείης, φιλίππες.)

189. ἐποτρύνεις
191. δυνήσεται εἵνεκε τῶν γε·
192. γρ. ἐπιθήσομαι

198. παύσασθαι
201. ἦν γηραιὲ σὺ inter lin. ab eadem manu.
206. ἀριστοφάνης ὑπώπευε τὸν στίχον νεωτερικόν. λέγων ὄνομα τῆς ἀρετῆς πιθανὸν δὲ συναθετεῖν αὐτῷ καὶ τὸν πρὸ αὐτῆ καὶ τὸν μεθ' αὐτῆ :—
209. καὶ ἄλλοι ὅσοι καὶ (ſic) Mox γρ. ἀγανοὶ· ἄλλοι δὲ ἀχαιοί.
211. τὰ ἵσασι a prima manu.

213. διαπρήσσωσι

222. χεύω Schol. πτολεμαῖος ὁ τῆ ὀροάνδρῃ χρείῳ γράφει καὶ ἀρίσταρχος ἡρωδιανὸς δὲ χεύω. ἵν' ᾖ ἐνεστὼς ἀντὶ μέλλοντος :—
231. μὴ δ' ἐν φρεσὶν
232. ῥέζοι In marg. ἢ ῥέζων
236. κακορραφίῃσι Schol. τινὲς δὲ γράφουσι κακοφραδίῃσιν.
240. αὐτὰρ et ſæpe idem error.
245. τινὲς γρ. ἀνδράσι καὶ παύροισιν· ἄμεινον δὲ πλεόνεσσι γράφειν· ἵν' ᾖ ἐπὶ τῶν κωλύοντων.
247. ἀγανὲς eadem manu, ut videtur, ſed poſtea additum.
248. μενοινήσει ἐνὶ (i. e. μενοινήσεϊ ἐνὶ)
250. ἐπίσπη ex emend. ſed erat ἐπίσποι.
251. εἰ πλεόνεσσιν ἔποιτο in ſchol.
256. ἐν ἰθάκῃ·
257. λαιψηρὴν in ſchol. et ex emendat. in textu.

260. ἀπάνευθε κιὼν a prima m. ut videtur, alterum ex emend. ἰὼν citatur in ſchol. θινὶ MS. quoque ex em. Schol. ἐπὶ θινὶ θαλάσσης. ἐὰν κατὰ δοτικὴν γράφηται τὸ θινὶ βραχὺ διαιρεθῶμεν ἐπὶ τὸ ἴὼν καὶ τὰ ἑξῆς συνάπτομεν. ἐὰν δὲ διὰ τῆ ᾱ ὡς δίδυμος φησὶ γράφειν ἀρίσταρχον μετὰ τὸ θαλάσσης διαιρεθῶμεν. Alterum ſchol. ἐπὶ θινὶ καὶ ἐπὶ θῖνα διχῶς :—
262. ὃ χθιζὸς
270. κακῶς MS. ſed κακὸς ſchol.
275. οὔ σ' ἐγ' ἔπειτα (ſic) Sch. γρ. οὐ σέ γ' ἔπειτα χωρὶς τῆ τε.
279. ὐδέ σε γε πάγχυ a prima m. deinde γε additum poſt πάγχυ.
281. γρ. καὶ τὸ τῶ μετὰ ὀξείας.
288. μὲν omittit.
292. ἄψ a prima manu.

296. ὣς ἔφατ'
298. ἴμεναι a pr. m. ſed μ eraſum et ἐ accentu notatum.
299. μνησῆρας ἐνὶ μεγάροισιν ἐοῖσιν,
300. εὔδοντας
304. μελέτω

308. ἀγανῆ
311. ἀκέοντα ριανὸς γρ. ἀέκοντα ſed ἀκέοντα citatur etiam in ſcholiis.
320. ὣς νύ περ videtur primo fuiſſe, ſed eadem manus ſtatim fecit πε, ut plane legitur in ſchol.
321. σπάσατ' in textu, et ſupra ἀρίσταρχος σπάσατο
330. βάλλη

334. ὀφέλειεν (ſic) et ſupra γρ. ἐπαυξήσειεν (fortaſſe voluit ἐπαυξήσει)
338. ἀριστοφάνης ὄθιννητὸς (vide ſupra ad 94.)
339. ἐσθήσ a pr. m. ſed ἐσθῆτ (i. e. ἐσθῆτες) ex em.
343. νοστήσας ex emend. ſed ſupraſcripto νοστήσειε. Omittit καί. (An voluit? νοστήσας κἠοι.)
346. πολυϊδρίῃσι Notandum ν finale hunc codicem pro arbitrio vel addere vel omittere.
350. ὅστις μετὰ τὸν λαρώτερος ὢν et ſupra ὤν, ὧν pro var. lect.
354. χεῦον
355. μυλιφάτῃ
358. μήτηρ δ'
368. φθείης et δάσονται a pr. m.
372. γρ. μάλ' ἐπεὶ
373. in marg. διὰ τῆ ε μυθήσεσθαι
382. ἔνθ' αὖτ'
383. πόλιν ſed πτόλιν 397. Hanc ſcripturam Cypriis in Salamine tribuit Scholiaſtes Venetus ad Il. Ψ. 1.
390. τά τε a pr. m. τά γε ex em.
391. ἐσχατιῇ.
392. ἀθρόοι et ſupraſcr. γρ. αὐτὴν
394. βῆ δ' ἴμεναι a pr. m. ἰέναι ex em. In marg. γρ. βῆ δ' ἴμεν
395. οἶνον ex emend. pro ὕπνον
411. ἐμοὶ a pr. m.
414. οἱ δ' ἄρα et ἐνὶ νηΐ,
422. ἐποτρύνας a pr. m. ων in fine ex em. Huc etiam pertinet quod mox ſupra ὀτρύνοντος ſcriptum eſt. γρ. καὶ ἐποτρύνων διχῶς Deinde ἐκέλευεν

ΟΔΥΣΣ. Γ.

2. φαείνῃ
7. πεντήκοντα δ' ἐν ἑκάστῃ et ſupra γρ. πεντηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστῃ (voluit ἑκάστην)
8. τινὲς ἑκάσθεν ὅ ἐστιν ἐξ ἑκάστης
9. εὖθ' οἱ et μηρῖ ἔκηον (l. ἔκηαν) Τινὲς σπλάγχν' ἐδάσαντο
10. ἠδ' pro ἰδ' MS. Ariſtarchus et Herodianus alter altero modo, κατάγοντ' ἠδ' et κατάγοντο ἰδ'
11 οἱ περὶ ζηνόδοτον σεῖσαν ἀείροντες
14. γρ. χρεῖ'
16. κεῦθε et ἔπασπεν
17. ἀλλ' ἄγε νῦν et ſupra γρ. ὄφρα τάχιστα
18. εἴδομεν et ſupra γρ. ἴδωμεν
22. πῶς γὰρ ἴω ex emend.
24. αἰδὼς δ' αὖ νέω ἀνδρὶ· ὅτω δὲ οἱ καὶὰ ἀριανόν :—(l. ριανόν.) Hæc conſtructio tolleret ambiguum, quod memorat Euſtathius. In textu νέον ἄνδρα
30. καρπαλίμως δ' ἤπειτα ex emend.
31. ἄγυρίν τε a m. pr. ἀγορήν τε manu, ut videtur, recenti.
33. κρέα τ' ὠπῖων
41. χωρὶς τῆ εν αἱ ἀριστάρχῃ καὶ σχεδὸν ἅπασαι χρυσέω δέπαϊ :—
62. ἔπειθ' ἠρᾶτο In marg. γρ. ἔπειτ' ἠρᾶτο

72. ἤτοι correctum a m. recenti, quæ 73 poſt οἷα addidit τε
73. τοί τ' ἀλόωνται et in ſchol. οἵ τ'
72–74. Hos tres verſus hoc loco afteriſcis notavit Ariſtophanes; afteriſcis et obelis I. 253—255. Hic delevit Ariſtarchus, ibi retinuit.
79. νέϛορ
80. εἶμεν ſed γρ. εἰμὲν
82. οὐ δήμιος Θ' ἣν ἀγορεύω (Θ' ex emend.)
83. εὐρὺ omittit. Mox ἦν πϖ ſed ἦν πως interpretatio.
92. αἶχ' ἐθέλησθα diſtincte
93. ἦν πϖ
97. Schol. ſupraſcript. πῶς μετέλαϐες τῆς περὶ αὐτὸν θέας γρ. τῆς ἀκοῆς παρὰ τὴν ὄπα: Fortaſſe ᾗ (i. e. ἦγϖν) pro γρ. Nimirum eſt altera interpretatio, quaſi ὀπωπὴ idem ſonaret quod ἀκοή.
101. ἔνισπες manus antiqua, et hic et in aliis locis. Hic ſcholion ſupraſcr. ἐπίσχες εἰπέ. Nempe hoc voluit, ut ab obſoleto aoriſto ἔσχην imperativus σχὲς formatur, cujus compoſitum eſt ἐπίσχες, ſic ab ἔσπην provenire σπὲς et ἐνίσπες.
109. ἔνθα δ' ἔπειτ' αἴας κεῖται In marg. γρ. ἔνθα μὲν αἴας κεῖται
112. θέειν
113. γρ. ἄλλα γε πόλλ' ſed in ſchol. legitur τε
114. κατὰ θνητῶν et ſic plerumque diviſim.
116. ἐξερέεις ex emend. ſed ἐξερέοις citat Schol.
120. ἔνθ' ὅπω τίς μητιν In m. γρ. ἔνθ' οὔ τις ποτε
123. ἔκγονος et mox εἰσ' ὀρόωντα quaſi vellet εἴς σ' ὁ.
126. nunc εἴως κεν ſed κ ex emend.
139. ϐεϐαρηῶτες text. in ſchol. ϐεϐαρηκότες
144. ῥέξειν Θ' et αι ſuper ειν
149. ἕϛασαν cum ſpiritu et 182
151. ἀέσσαμεν text. ſed α prius ex emend. et in marg. γρ. εἰέσαμεν Schol. ἐν ταῖς χαριεϛέραις εἰάσαμεν
153. εἰς ἄλα δῖαν γρ. ἀμφιελίσσας
159. ἱερὰ
163. ποικιλόμητιν ex emend.
166. γίγνωσκον
171. αὐτὴν δ'
173. φῆναι
178. ἀρειανοὶ γρ. ἐννύχιοι [i. e. ſi plene et literas et verba ſcribis, αἱ ῥιανᾶ ἐκδόσεις γράφϖσιν ἐννύχιοι]
180. τέταρτον text. ſed τέτρατον ſchol.
185. δαναῶν in text. et ſupra γρ. ἀχαιῶν
197. κακεῖνος et ſic alibi, e. g. 286. κἀκεῖνος ex emend.
199. 200. ἠθετεῖ ἀριϛοφάνης.
202. νηλῄδι et mox 247. νηλῄάδι (ſic)
205. εἰ γαρ Mox περιθεῖεν ſchol. ad 217.
208. Scripſerat ἐπέκλωσαν ſed accentum tranſverſa nota damnavit, deinde addidit το et accentum novum ſuper ω poſuit, hoc modo: ἐπέκλώσαν$^{\kappa}_{\tau o}$
209. περιτλὸς ἀρκεῖ γὰρ ὁ πρὸ αὐτοῦ :—
211. ex emendat. ἀ ν έ μνήσας ſupraſcriptis εἰπὼν ἐπέμνησας et in

marg. γρ. ἐπανέμνησας. Triplex igitur fuit olim, ut videtur, lectio; ἀνέμνησας, ἐπέμνησας, et deleto pronomine, ἐπανέμνησας, quæ ultima ante emendationem in textu fuerat, ut e ſpatio liquet.

214. ὑποδάμνασε

216. εἰ κέ ſed αι ſupra ε ſecundum

Ibid. ζηνόδοτος γρ. ἀποτίσεται καὶ τὸ ἐξῆς ἢ σύ γε μᾶνος :—[Voluit, opinor, ἀποτίσεαι]

223. κήδοιτο δὲ et τε ſupra δὲ

228. γρ. ἡμῖ θεοὶ ὡς ἐθέλοιεν :—quantum ex evaneſcente ſcriptura conjicio, ſed εἰ μὴ θεοὶ plane citat ſchol. ad 230.

231. σαῶσαι et ſupra γρ. σαώσειεν [male pro σαώσει]

232–8. ἀθετοῦνται ϛιχοι ζ̄. ἀπὸ τοῦ βελοίμην. ὡς μοιρ' ὁλοὴ. [ὡς male pro ἕως]

239. τὴν δ' erat, nunc ineleganter correctum in τόνδ'

240. λεγώμεθα

241. 242. Etiam hi a quibuſdam, ut narrat ſcholiaſtes, ὀβελίζονται, ut et 244. 245. 246.

246. ἀριϛοφάνης ἐνικῶς ἀθάνατος ſed ſchol. in marg. citat ἀθανάτοις [Probabilis lectio Ariſtophanis. Vid. Il. Ψ. 460.]

247. ἐνίσπες ſed ultima litera eraſa. Vide ſupra 101.

251. τινὲς δὲ ἢ ἐκ ἄρϛει ἔην ἐν ἀχαιϊκῶ :–

255. τάδε a m. pr. ſed τόδε correctum, neſcio an ab eadem. Deinde ὥς κεν et περ ſupra κεν

258. τῶ καί et κεν ſupraſcript. Schol. marg. ἔχευεν τινὲς

260. γρ. ἐκὰς ἄργεος

262. πολέας et ſupra γρ. πολλὰς

267. παρ δ' ἄρ' ἔην ſcholio uni præfigitur, ſed παρ γὰρ ἔην alii.

272. ἐθέλων ὅμηρος τρισυλλάβως :–

278. ἀλλ' ὅτ' ἐπὶ σήνιον ἱερὸν manus prima, ſed correxit ἀλλ' ὅτε δὴ α. pari errore. In fine verſus Α'θηναίων plane ſcriptum, ut in omnibus Ariſtophanis, hunc locum ridentis Nub. 400. editionibus Brunckianam præcedentibus. Ibi quidem Α'θηνῶν, ut poſtulat metrum, præbent codices non pauci, et Demetrius de Elocut. 150. jamdudum a Spanhemio indicatus, idque edidit Brunckius. Sed cum tres ejus MSS. Α'θηναίων dent, ipſe etiam Ravennas, ut ex Invernizii ſilentio colligere licet, vide annon legendum ſit, cum in Homero, tum in Ariſtophane, Ionica diſſolutione, Α'θηνέων. Pleræque enim omnes craſes prius in pronunciando, quam in ſcribendo exſtant. In Herodoto notum eſt ſemper ſcribi, Θηβέων, Α'θηνέων, et ſimilia, quæ tamen, cum ſolenni vocalis ε et diphthongi αι permutatione in Θηβαίων, Α'θηναίων Codex Mediceus transformaret, Jacobus Gronovius exemplari ſuo vitiis imitabili deceptus eſt, et Criticis ludibrium debuit.

280. βέλεσιν
283. σπερχοίατ' ex emend. ejuſdem manus.
289. λιγέων et τ' quod omiſſum erat, ſupra poſitum. Schol. λιγέων τε. διχῶς ἀρίſταρχος. λιγέων δε. καὶ λιγέων τε :–
Ibid. χεῦεν
290. ἀρίſταρχος γρ. τροφόεντο [l. τροφέονlο] ἀντὶ τῦ ηὐξάνοντο :– Et erat τροφέοντο in textu a m. prima.
297. οἱ μὲν ex emend.
302. ξυνῆυσὶ κατ' ἀλλοθρόυς
303. 304. τόφρα δὲ. ἔν τισι τῶν ἐκδόσεων, ἐκ ἦσαν. ſed aliud ſchol. ἀρίſταρχοσ δέδμηντο ὡς ἡ πληθὺς ἀπονέοντο : [Il. O. 305.] In 303. γρ. πήματα λυγρά
307. αἶψ' ſed in ἄψ correctum ab eadem manu. ζηνόδοτος ἄψ ἀπὸ φωκήων. ἀρίſταρχος ἄψ ἀπ' ἀθηναίης. ὡς ἐκεῖ. ἶκετο δ' ἐς μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν ἀθήνην :–[Od. H. 80.] ἄψ ἀπ' ἀθηναίων præponit ſchol.
315. μή τι
324. εἰ δ' ἐθέλεις
327. ἀρίſταρχος αὐτὸς, ἐκ αὐτόν :–
334. τοῖα Primo circumflexum poſuerat, ſed delevit, recte ſi voluit τοία ſcribere, ut cum ὥρη conveniret, quod metrum corrumpit.
335. ζηνόδοτος ᾤχετο
336. θάσσεμεν
351. ῥήγεα πόλλ' ἐνὶ οἴκω. [male repetita ex 349.]
354. λίπονται
355. ξενίζειν
361. ἑτέρυς ſed poſt raſuram.
364. ὁμηλικίη et gloſſa, ἀντὶ τῦ ὁμήλικες
367. χρειῶς primo, χρεῖος ex emend. Schol. ἀρίſταρχος χρείως. δύναῖαι δὲ καὶ χρεῖος :–
368. ζηνόδοτος ἐπεὶ τὰ σὰ γέναθ' ἱκάνει.
372. γρ. ἀχαιύς.
378. ἀγελείη et ſupra γρ. κυδίſτη ὁ δὲ ζηνόδοτος κυδέſτη
380. ζηνόδοτος ἀλλὰ ἄνασσ' ἐλέαιρε :–
400. 401. οἱ ἄλλοι γυναῖκας ἔχυσι. διόπερ οὐ συνιδὼν ὁ ζηνόδοτος τὸ φιλότεκνον τῦ ποιητῦ τὺς δύο ſίχυς περιέγραψεν :–
402. γρ. αὐτὸς δ' ἐκάθευδε ὁ νέſτωρ.
411. νέſτωρ δ' αὖ ſchol. ad Θ. 6.
418. φίλα τέκνα
419. ἱλασσόμεθ' ſed interpr. ἐξιλεώσομαι
424. δὲ omittit.
429. ſcriptus erat poſt 441, ſed poſtea in margine repoſitus.
438. κεχάροιτο a m. pr. κεχαροίατο ex emend.
443. ἐνικῶς χειρὶ αἱ ἀρίſτάρχυ
444. αἴμνιον legit Apollodorus, δάμνιον Nicander et Theodoridas et Porfillus Hierapytnius, qui ſervari vocem ait apud Hierapytnios.
445. παλλάδ' (ſic)
452. εὐρυκίδη ſupraſcripto εὐρυδίκη
453. ἀνίσχοντες Ariſtarchus [lege ἀνέχοντες]
456. ἄφαρ ἐκ
463. ἐν omittit.
472. ſcripſerat, οἶνον ἐνοι ſed cum huc

perveniſſet, ε in οι mutavit et alterum ι eraſit, ut nunc hæc ſit lectio, οἶνον οἰνο χοεῦντες iis ſane conſideranda, qui de digammo ſcripſere.

479. ἐν et ſupra γρ. ἂν Mox ἔθηκεν et ſupra γρ. ἔχευεν

484. ακοντε ſic eadem manu et mox 494.

486. θεῖον, ζυγὸν (et ἀμφι ex raſura) in text. In marg. γρ. σεῖον ζυγὸν Schol. οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγὸν. ἀριστοφάνης γρ. θεῖον ἀντὶ τοῦ ἔτρεχον· εἶτα ζυγὸν ἀμφιέχοντες. ſed σεῖον ζυγὸν Calliſtratus et ſchol. ad Z. 83. Strabo viii. p. 565. B.

488. ἐς φηρὰς δ' ἵκοντο: φηρὰ μὲν τῆς λακωνικῆς. φεραὶ δὲ τῆς θεσσαλίας. φαιαὶ δὲ τῆς ἤλιδος:—

489. ὀρτιλόχοιο a m. pr. ſed τ in σ mutatum ex emend. Schol. υἱέος ὀρτιλόχοιο: ἐντεῦθεν ζηνόδοτος ἐν ἰλιάδι ἔγραφε κρίθων ὀρτιλοχός τε· ἔστι γὰρ ὀρτίλοχος μὲν ἀλφειὸς· τοῦτο δὲ διοκλῆς· διοκλέης δὲ κρήθων καὶ ὀρσίλοχος:–Scholiaſtes ad Iliad. E. 542. in Codice Townleiano; κρήθωνά τε ὀρσίλοχον τε: ὁ πρόγονος διὰ τοῦ τ· ὁ παῖς διὰ τοῦ σ· καὶ ἐν ὀδυσσείᾳ ἓν διὰ τοῦ τ:—Deinde citat ex Od. Φ. 16. ὀρτιλόχῳ In Iliade tamen σ in τ, E. 546. 547. mutavit manus ſecunda ejus MS. In utroque Odyſſeæ loco O. 187. Φ. 16. per τ conſtanter habet Harleianus.

490. ὁ δ' ἄρα ξηνήϊα δῶκε. text. In marg. γρ. ὁ δὲ τοῖς, ξείνια θῆκεν

492. τε ζεύγνυντο ἀνά

493. prorſus omittit.

ΟΔΥΣΣ. Δ.

1. ζηνόδοτος γρ. καιτάεσσαν. ἀντὶ τοῦ καλαμινθώδη. δοκεῖ δὲ καλλίμαχος ἐντετυχηκέναι τῇ γραφῇ. δι' ὧν φησὶν. ἵππους καιτάεντας ἀπ' εὐρώταο κομίσσαι:– [Lege καιετάεσσαν et καιετάεντος. Vide Bentleium ad Callimach. fr. 224.]

9. προτὶ a m. pr. περὶ ex emendat. antiquæ certe, ſi non ejuſdem manus.

12. ἐλένη In ſchol. ἐλέν (i. e. ἐλένης)

14. εἶχε

18. κυβιστῆρες

19. μέσσον a m. pr. ος ex emend. rec.

20. δόμων ἵππω a m. pr. οι ex emend.

27. γενεὴν ἴϊκτον a m. pr. Poſtea ο in η mutatum, ſed accentus idem.

29. ἄλλον ſed ἄλλω manus eadem. φιλήσει ex emend. ejuſdem manus. ξενίσει interpr.

32. ἀτὰρ μὲν νῦν παΐς (γε male omiſſum nemo negabit. Sed fruſtra Erneſtus νῦν μὲν præfert, diſſentientibus MSS. et Homero ipſo Il. Z. 125. Heſychius ἀτὰρ μὲν νῦν γε. καὶ δὴ καὶ ἄρτι.)

33. εἰ μὲν pro var. lect. in marg. et mox φαγόντες in text.

34. ἰκόμεθ᾽
38. αμα σπέσθαι
39. λύσαν Sch. ουτως γρ. ἀρίσαρχος [debuit λῦσαν] Ib. ἱδρόωντας
46. ὑψηρεφὲς et fortaſſe 15. [Indicia alius ſcripturæ, ὑψιρεφὲς]
49. τόσδ᾽ et ſupra τόσ ſcriptum τοῖσ
51. ἐν ἄθλω [lege ἐν ἄλλῳ] παρὰ ξανθὸν μενέλαον :–
54. γρ. χρυσῆν ſed ξεσ-ὴν text. et ſchol.
57. 58. omittit.
60. σίτθ ἄπλεσθον (ſic)
61. παυσαμένω et text. et ſchol.
62. 63. 64. ἠθέτθν ἀριστοφάνης καὶ ζηνόδοτος, ut e ſcholiis colligo.
63. διοτροφέων et ſic ſchol. marg. ad 44.
66. γέρας
70. ετως ζηνόδοτος. ἀρίσαρχος δὲ πευθοίατο. ἀλλὰ χωρὶς τθ̃ ἄρθρθ :– [lege πευθοίατθ ἄλλοι, χωρὶς τθ̃ ἄρθρθ :–]
72. καὶ δώματα
79. τθ̃δε
84. quidam ἐρέμνες, alii ἀραμβές. Crates ἐρεμνές, alii ἄραβας, ſed Ariſtarchus ἐρεμβές. [Σιδονίες Ἄραβάς τε legebat Zeno, teſte Strabone i. p. 70. B.]
87. ἔτε et δὲ ſupra τε
90. εἶως πολλὺν β. ξυναγείρων
93. ὀβελίζθσι τινὲς τὸν σίχον. λέγοντες αὐτὸν εἶναι περιτλόν. Contra alii poſt hunc addunt, ἠδέ τι βθλόμενος· ἀλλὰ καρτερεῖν [κρατερῆς] ὑπ᾽ ἀνάγκης. γελοίως, inquit ſch.
97. παρέχων
106. μνωμένω
114. δάκρυα
115. ὀφθαλμοῖσιν et 154.
119. γρ. ἐπερεισαιτο ἀντὶ τθ̃ ἐπερωτήσειεν. ἔνιοι δὲ γράφθσι μυθήσαιλο κακῶς : [Nempe voluit ἐπειρήσαιτο]
123. ἀδρήσ-η : τρισυλλάβως τὸ ἀδρήσ-η. ὡς ἠρωδιανὸς καὶ ἀρίσ-αρχος :–ſed inter lineas τινὲς δὲ δρασ-ὴ οἱονεὶ θεράπαινα.
Ibid. εὔκτυκτον ſed εὔτυκτον ſchol. marg.
125. Miror hiatum ab Erneſti diligentia omiſſum. Hunc, ut fors tulit, explet MS. lectio ἔδωκεν
127. ἐν κτήματα
137, αὐτίκα ῥ᾽
143. μεγαλήτορος υἱεῖ ſed primo fuerat υἶι Supra μεγαλήτορος ſcriptum τινὲς ταλασίφρονος
153. πυκίνὸν [levi errore pro πυκνὸν]
158. ἀλλὰ σαόφρων. ἀθετθ̃νται πέντε σίχοι, ὡς περιτλοὶ καὶ ὑπὸ νέθ παντάπασι λέγεσθαι ἀπρεπεῖς.
159. ἐπισομίας Zenodotus.
162. ſupra ἐέλδετο ſcript. ζηνόδοτος οἴελο κακῶς [i. e. οἴετο]
165. ἐν μεγάροισιν, ᾧ μὴ ἄλλοι . . .
168. γρ. τόνδε μέγ᾽ ὀχθήσας
170. γρ. πολλέας [i. e. πολέας]
171. καί μην Mox ἔξοχα πάντων plane, ſine alterius lectionis veſtigio.
174. καί μέν οἱ ſed μ ex emend. ut videtur.
176. πᾶσι ſed 179. διέκρινεν

178. καί κε ϑ' ἅμ' et mox ὑμέας
180. πρὶν, eraſo γ'
181. μέλλεν ἀγάσσεσθαι
186. ὄσσω (σσε) et in ſchol. ὄσσε
192. ἀρίſαρχος ἀθετεῖ.
194. μεταδόρπιος et ἐπὶ ſupra μετα
197. τῶτο νύ κε poſt raſuram.
198. κείρασθαί (ε) τε
208. ἐπικλώσει
212. ἐάσωμεν (ο)
213. δείπνῳ ſchol. ſupra ad 61.
221. τ' eraſum, ſed νηπενθές τ' in ſchol. bis. Deinde κακῶν τ' ἐπίληθεν ἀπ. ſed ον ſuper εν. Contra in ſchol. ἐπίληθον et εν ſupraſcr. ὁ ἀσκαλωνίτης περισπᾷ μετοχὴν ἀκέων. [ἐπιλῆθον] ἀρίſαρχος δὲ προπαροξύνει ὄνομα ἐκδεχόμενος. ἕτω δὲ καὶ ἡμῖν ἀρέσκει. Ceterum ἐπίληθον quoque habent Sotion Stobæi cxii. p. 584, 17. Heſychius v. Ἄχολον. Euſtathius ad Il. X. p. 1258, 54 = 1355, 38.
223. οὔ κεν a m. pr.
231. ἀρίſαρχος γρ. ἕτως: ἰητρὸς δὲ ἕκαſος ἐπεί σφισι δῶκεν ἀπόλλων ἰᾶσθαι. καὶ γὰρ παιήονος εἰσὶ γενέθλης· κακῶς· διαφέρει παιήων ἀπόλλωνος ὡς καὶ ἡσίοδος μαρτυρεῖ: εἰ μὴ ἀπόλλων φοῖβος ὑπεκθανάτοιο σαώσει, ἢ αὐτὸς παιήων ὃς πάντ (τ) φάρμακα οἶδεν :—
242. παρμενίσκος ἐψίλῃ τὸ οἷον· ἵν' ἦ τῶτο μόνον ἐρῶ.
247. ἔϊσκεν
251. ἀνηρώτευων (ſic)
252. ἐγὼ λόεον text. ἐγὼ ἐλόευν ſchol. marg.
253. κράτερον
254. μὴ μὲν a m. pr. μή με ex raſura, ſed εν ab antiqua manu ſupraſcr. μὴ μὲν ſchol. marg. ὀδυσσῆα—ἀναφανῆναι
256. μοι et μῖν ſupraſcr.
259. Inter ἄλλαι et τρωαὶ ſuperſcr. μὲν
260. ἤδη, deinde circumflexus ex recenſione additus. Schol. ἄμεινον τὸν δὴ χρονικῶς δέχεσθαι κατὰ ἀρίſαρχον. κράτης δὲ δύο ποιεῖ ἢ καὶ δή. [Pro τὸνδὴ lege τὸ ἤδη]
271. τότ' et δ' ſuper τ
273. ἀργεῖοι
276. προηθετεῖτο κατ' ἐνίους.
277. περιſίξας a m. pr. Schol. ἀρίſαρχος βραχέως
279. ἐΐſκυσ'
282. ὁρμηθέντες ſed 284. ἰεμένω
285. ἀρίſαρχος τὰς δύο ἀθετεῖ. [Pro δύο lege πέντε· ϛ ε]
285–289. ὁ ἄντικλος ἐκ τῶ κύκλω· ἐκ ἀνεφέροντο δὲ σχεδὸν ἐν πάσαις οἱ πέντε. τὰ γὰρ τῆς διαθέσεως ψυχρά :–
292. τάδ'
294. τράπεθ' a m. pr. et ſic inter lineas. τράπηθ' ex emend. recenti.
295. ταρπώμεθα et τρα ſuper ταρ Sch. γρ. παυσώμεθα ἀντὶ τοῦ ἀναπαυσώμεθα Deinde κοιμηθέντε
298. τ' a m. pr. δ' ex em.
301. δέμνια δ' ἐſόρεσαν

302. ineptus emendator erasit δόμῳ et ex δόμʒ fecit δόμω, claudicante versu.
304. κάθευδε m. pr. sed antiqua manus fecit καθευδε (sic) Schol. interlin. προπερισπωμένως τὸ καθεῦδε
307. ὤρνυτο ἆρ᾽
309. ποσὶ δ᾽ ὑπολιπαροῖσιν
314. ἔνισπες a m. pr. ut videtur.
336. ἀρίσαρχος νεογενέας
344. κάδ δ᾽ ἔβαλε
353. ζηνόδοτος ἠθέτει. ποῖαι γάρ φησιν ἐγένοντο ἐντολαί :—
356. ἄνευθεν ὅσον τε
366. αἰσχύλος δὲ ἐν πρωτεῖ εἰδοθέαν αὐτὴν καλεῖ. ὁ δὲ ζηνόδοτος γρ. εὐρυνόμη
370. ζηνόδοτος : ἡ δέ μοι ἀντομένη :
372. μεθίεις et sic Scholiastes in Platonem nuper editus Lugd. Bat. ad Alcib. i. p. 74.
380. κελεύθʒς
383. ἀγορεύσω et 399.
388. τόν δ᾽ in textu et in schol. marg. sed in textu ex emend.
413. μέσσηισι
414. ἴδηαι ex em. sed manus antiquæ, si non ejusdem.
415. ἔπειθ᾽ ὑμῖν
420. αὐτὸς ex em. recenti in textu, in marg. ἀρίσαρχος αὐτός : Deinde olim fuit ἀνείρηαι, nunc est ἀμείξεται
429. δόρπον ἄρ᾽ ex emend. ejusdem manus.
437. νεόδερτα
438. διαγλάψασ᾽ scripserat primo, sed λ mutavit in ν et μ superscripsit, ut hodie sit, διαγνάμψασ᾽ Interpr. διακοιλάνασα
440. δέρματ᾽
441. αἱ πλείʒς ἔνθα καινότατος ὡς τὸ ἔνθα κε λοιγὸς ἔην [Per diphthongum αι duxerat ε, volens proculdubio refingere, ἔνθα κεν αἰνότατος Locus est Il. Θ. 130. Λ. 310.]
443. τίς γάρ κ᾽ εἰ.
454. αἶψ᾽ omittit m. pr. additum ex emend.
457. πόρδαλις sed in marg. πάρδαλις οὕτως
461. ἀμειβόμενος sed in marg. ἀνειρόμενος ἡ γραφή :—
462. συμφραάσατο (sic) et supra γρ. ἐφράσσατο
465. γρ. ἀγορεύεις
467. ἔνδοθι
468. γρ. ἔειπε θεοὶ δότε In textu δὲ fine τε
469. κελεύθʒ sed σ erasum videtur
471. αὐτίκ᾽ et 491.
484. ὣς μύθοισιν
486. τόγε et supra καπάλεξον est γρ. ἀγόρευσον
494. ἄκλαυσ᾽ον Deinde ἐπεὶ κ᾽ εὖ πάντα et suprascr. γρ. ἐπὴν πάνῖα sic, ut velle videatur addi εὖ
495. τῶν γε θάνον text. sed schol. αἱ ἀρισάρχʒ δάμεν
497. δέ τε Mox γρ. παρηὰς

500. γρ. ἐδάμασσε
508. γρ. μίμνε
511. ἐν ϑδεμιᾶ ἐφέρετο
517. ἐσχατιῆς a m. pr.
519. κἀκεῖϑεν
521. ἐπεβήσατο
526. φύλασσε δέ γ' ex em.
527. τινὲς παρέων
535. δειπνήσας text. et marg.
538. ſupra κατεκλάσϑη ſcriptum κατέκλασε
539. οὐ δέ μοι ἦτορ ſed ſupra γρ. ϑδέ νυ μοι κῆρ
543. ἀτρέως
544. ἄνυσίν τε τινὰ
550. προσηύδων ex emend.
551. δὴ omittit.
553. ut videtur, ἐν ἁπάσαις ἠϑετεῖτο Notandum eſt, non ſemper pari cum fiducia marginales notas ad loca ſua a me referri, propterea quod ſæpe nulla textus verba iis præponuntur, ſæpe in longe diſtanti paginæ parte exſtant. Scholion, quod nunc in margine poſitum eſt ad A. 386. circiter, pertinet ad 328.

567. λιγὺ πνείοντᾰς text. In marg. τὸ πνείοντος διὰ τὸσ [l. διὰ τῦ ὁ] πρὸς τὸ ζεφύροιο: Habet tamen vulgatum Scholiaſtes ad E. 295. Sed λιγὺ πνείοντος Porphyrius Stobæi Ecl. Phyſ. p. 130. ed. Canter. et ſic MS. in Muſeo Britannico ſervatus, male mutatum in Heerenii editione, λισπνείονλος Scholiaſtes Euripidis ad Phœniſſ. 220.

569. τινὲς φίλος ἐσσὶν. ἐν ἐνίοις δὲ οὐ φέρεται ὁ σίχος.
570. ἐδύσσετο
577. πρῶτον
578. ἐν δ' ἰσϑύς τ' ἐϑέμεσϑα—νηυσὶ ἐῆσιν ſed ἐΐσης a m. pr. ut puto.
579. ἂν δὲ καὶ
585. δίδοσαν
587. ἀλλά γε
589. σοι ex emend.
598. 599. notantur α, Γ and in marg. χ σι ·:· β ὃς λέλοιπα μεῖὰ νηὸς παρὰ νέσορι. [Miſerabilis ſane verſus, manifeſto ex interpretatione natus. χ σι [i. e. σίχος. Frequens nota in margine, verſui omiſſo præfixa. Linea ſuper νέσορι proprium nomen indicans, non raro et in hoc et in aliis MSS. occurrit, ſed ſemper omitto.]
599. ἐρύκοις et εις ſupra οις. In marg. ἀρίσαρχος σὺ δέ κε
600. δ' omittit.
604. ζειαί τε καὶ εὐρυφεὲς
606. ἀρίσαρχος αἰγιϐον [αἰγίϐοτον] καὶ μᾶλλον ἐπήρατον τὸ πεδίον:
608. δέ τι Vide 497.
609. μείδησε et ſupra γρ. γήϑησε
610. κατέρεψεν ex emend.
619. κεῖσε με et ſupra ὀρϑοτονητέον τὸ με [i. e. legendum κεῖσ' ἐμὲ]
621. γρ. ἀνὰ δώματ'
623. ἔπεμπον et ſupra γρ. ἔνεικαν

634. ἐμὲ δὲ χρεὼ γίνεταϳ αὐτῆς MS. a Tho. Bentleio collatus, hoc eſt, noſter Harleianus.
641. τ' ex αὖτ' eraſum, et ſupra προσέφη antiqua manu ſcriptum πεπνυμένος In marg. ἐν ἄλλω ἀπαμείϐετο φώνησέ τε :
644. δύναιτό κε
646. γρ. εἴ σε et mox text. ἀπηῦρα
660. προσέφη
664. τινὲς φάμεν δέ μιν κακῶς
668. πρὶν ἦϐης μέτρον ἱκέσθαι et ſupra γρ. πρὶν ἡμῖν πῆμα γενέσθαι. In margine priorem habere dicuntur αἱ ἀριϛάρχϐ, alteram αἱ κοινότεραϳ.
680. omiſſum repoſiturus, notas α, γ, verſibus 679, 681. præfixit, deinde 680. in imo proxime ſequentis paginæ ſcripſit.
685. 686. δειπνήσαιτε, οἳ δ' ἅμ' ſed οἱ θαμὰ pro var. lect.
697. εἰ γὰρ δὴ Schol. τινὲς γρ. αἳ γὰρ δὴ
702. ῥιανὸς ἠμαθίην γρ.
705. αἱ ἀριϛάρχϐ ἔσκετο ἀντὶ τοῦ ἐγένετο.
714. prius ἦ eraſum.
722. ὀλύμπιος et ἔδωκεν ſed ſupra ος et εν ſcripta οι et αν
727. ἀποκτεῖναϳ μαιμάασιν et ſupra γρ. ἀνηρείψαντο θύελλαϳ et hanc lectionem habent ſchol. marg.
730. μάλα et ſupra γρ. σάφα In marg. quoque σάφα
732. τινὲς ὁρμηθέντα κακῶς
735. ὀτρηρῶς
736. ϝδωκε et circumflexus ſuper ω eraſus.
744. δέ τοι
753. σαώσαι text. et ſchol.
757. δώμαθ' ὑψηρεφέα
771. ἀρτύει ex raſura
775. μή που τις Deinde ἀπαγγ. ex emend.
777. γρ. εὕαδεν
780. νῆα μὲν ἦν (πάμπρωτ' ex raſ.)
781. ἰϛὸν et τ' eraſum.
783. omiſſus.
784. σφ' ἤνεικαν
785. εἰνοδίῳ ἀριϛοφάνηϛ ὡς ἄν τις εἴποι ἐν ὁδῷ ἑτοίμην εἰς τὸ πλεῖν Mox ἐκ δ' ἔϐαν
787. ἡ δ' ὑπερωΐῳ αὖθι
788. ῥιανὸς κεῖτ' ἄρ' ἄναυδος καὶ ἔϛιν αὐτῃ χαριεϛέρα ἡ γρ. :—
792. ἄγεσι
793. ἐπήλυθε
798. ὄπυε, quæ vera et antiqua forma videtur, quanquam ſupra B. 207. ὀπυίεμεν etiam noſter MS. Vide Pierſonum ad Mœrin p. 278. Heſychius ; Βεινεῖν : παρὰ Σόλωνι τὸ βίαϳ μίγνυσθαι· τὸ δὲ κατὰ νόμους ὀπύειν :— Idem in ſerie ; Ὀπυόλαι : γεγαμηκότες :— ſic enim MS. teſte Schowio ; ſed literam addidit Muſurus.
800. εἴως et ſch. δασυνέον τὸ εἴως ὄπως
806. οἱ πλείους ἀκάχησθαι· ὡς λέγεσθαι. ὡς αἰολικῆς τῆς κλίσεως ὔσης. ὁ δὲ ἀσκαλωνίτης ὡς πεποιῆσθαι. In textu ἀκάχησθαι primo, ſed nunc a manu eadem mutatum videtur.

811. πώλεαϛ (δώματα omittit)
812. κέλεαϛ ut E. 174.
822. μηχανόωσιν et ωνταϛ ſupra ωσιν
825. μὴ δ' ἔτι
826. τοίη γάρ οἱ In m. γρ. ἄμ' ἕπεταϛ [lege ἕσπεταϛ]
829. προέεικε
832. κἀκεῖνον
838. εἰπὼν
840. ἰκάροιο
846. αὐτῆϛ, quanquam σ ſerius acceſſiſſe videtur, ab eadem tamen manu.

ΟΔΥΣΣ. Ε.

10. ἔσσυλα
24. ἀποτίσσεταϛ
34. χωρὶϛ τϐ κε̄ αἱ κοινότεραϛ :
35. ἀγκύθεοι
39. ϐδὲποτε ſine ἐκ
43. ὡϛ ἔφατο· μετηνέχθησαν οὐ δεόντως ἐντεῦθεν εἰϛ τὰ περὶ τῆϛ ἀθηνᾶϛ ἐν τῇ ᾱ λεγόμενα καὶ εἰϛ τὰ περὶ ἐμοῦ. ἠνίκα ἀπ' ὀλύμπϐ εἰϛ τὴν τροίαν κάτεισιν :— [Lege ἑρμε̃. Hoc vult, ſpurios eſſe Il. Ω. 340–342. Od. A. 97. 98.]
51. προσέθηκέ τιϛ οὐ δεόντως τὸν ϛίχον [Videtur pertinere ad 54.]
59. τηλόσε et θι ſuper σε
61. γρ. καὶ ἅτωϛ : δαιομένων νύμφη δὲ εὐπλοκαμῖδα καλυψώ :
62. χρυσέῃ
63. τηλεθάϐϐα ſed ex emend.
67. γρ. μεμήλει
72. τινὲϛ μαλακῆ γράφϐσιν :—
73. ἔνθα δ' fortaſſe ex emend.
80. ἀρίϛαρχοϛ ϐδὲ ἥτιϛ et mox ἀρίϛαρχοϛ ναίει ὁριϛικῶϛ. [Erant igitur qui legerent ναίοι.]
82. ἔνθα πάροϛ γε ſcholiis præponitur.
83. διὰ τῆ ε̄ ϛεναχῆσιν αἱ ἀριϛοφάνεϐϛ.
84. ὁ ϛίχοϛ ἕτοϛ περιτλός. ὁ γὰρ προκείμενοϛ ἀρκεῖ : Habet in textu δερδέσκετο hic et 158.
87. τίπτε δέ μοι ſed punctis notatur δὲ
89. ἄνώγεῖ (ſic, ſc. ἄνώγεν)
91. omittit.
94. 95. (ut conjicio) εὐτελεῖϛ κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν οἱ ϛίχοι
99. ζεύϛ μ' ἠνώγει a m. pr. ſed ζεὺϛ ἐμέ γ' ἠνώγει a manu certe antiqua.
102. ἐξαίτϐϛ et ρε ſupra αι a m. antiqua, ita ut accentus nunc videatur in ρέ cadere.
104. ϐδ' ἀ. Schol. ſed ἔϐ' textus et hic et 138.
105. ὀϊζυρότερον ſemel ſchol. ſemel ὀϊζυρότατον
108. αὐταὰρ
109. ἄνεμόν γε ex raſura
110. ἀπέφθιθεν clare et 133. In marg. ἀπέφθιθεν ὡϛ κόσμηθεν.
110. 111. περιτλοὶ οἱ ϛίχοι.
111. κῦμ̈ἄτα (ſic) Hoc ſaltem exemplum volui dare literarum punctis damnatarum.
112. ἠνώγει· ἠνώγειν σὺν τῶ ν̄. ἀντὶ τῆ ἠνώγεεν. ὡϛ τὸ ἤσκειν εἴρια καλά :—

121. ὡς μέν τ' a m. pr. et ſic bis in ſchol. ſed bis alter ſchol. ὅτε Deinde ὡρίωνα ἕλε
123. ἕως μιν ἐ ὀρτυγίη ſed εἵως et ἐν ex emend. Schol. ἀπίων τὸ ἀγνὴ περισπᾶ κατὰ δοτικὴν ἀκύων ἐν ὀρτυγίῃ ἀγνῇ
123. 124. ἠδέποτε παρ' ὁμήρῳ ἡ ἄρτεμις ἄρσενας φονεύει. διὸ τινὲς ἀθετοῦσι τὸς ſίχας.
127. τινὲς γράφουσι νειῷ ἐνὶ τριπύλῳ· ἠκ εὖ :–
129. ἀγᾶσθε ex emend.
132. ἐλάσας Schol. ζηνόδοτος ἐλάσας γρ. ἠδὲ ἔλας, ποιητικώτερον γάρ. ἔλας μὲν τὸ συſρέψας. [Legendum videtur, ζηνόδοτος ἐλάσας γράφει· ἡ δὲ (deeſt nomen editoris vel editionis) ἔλσας]
136. ἀρίſαρχος ἀγήρων :
156. ἀμπέτρησιν αἱ ἀριſάρχου :
157. omittit.
163. ἐν δ' ἰκρία πῆξαι ἐν αὐτῇ text. et ſupra ἐν δ' eſt γρ. αὐτὰρ In marg. γρ. ἐπ' αὐτης et ad ἰκρία pertinens, ὡς ἴχνια [ſcribendum ἴκρια ſc.]
166. ἐρύκοι a m. pr. ἐρύκει ex emend.
168. ἀριſοφάνης ἴκοιο :
175. ἔτ' ex emend.
179. ἀριſοφάνης ἄλλοις γρ. οἷον ζώζειν μὲν ἐμὲ· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις κακόν μοι τί βουλεύειν :–
181. κατέρεψεν ex emend.
182. ἀλιτρός τ' ſed γ' in ſchol. marg.
185. γρ. καὶ ὕδαλος πρὸς ὃ ἐσημειοῦτο ἀριſοφάνης
187. μή τι σοι
188. ὅσσ' ex emend.
189. με a m. pr. μοι ex emend.
190. αἰνέσιμος Deinde ὐδ' ἐμοὶ ex em. ſed antiqua.
194. ἶξον δ' ἐσ πεῖος (ſic)
195. καθέζετ'
207. ἀνατλῆναι pro var. lect.
208. κ'αὖθι (ſic) et ſic Ammonius MS. Reg. 16 D. xiv.
210. τῆς τ'
217. ἀρίſαρχος εἰς ἄντα αἱ κοινότεραι εἰς σῶμα [Depravatum ex εἰσῶπα]
227. μένοντες
232. ἀριſάρχου ἐφύπερθε αἱ εἰκαιότεραι ἐπέθηκεν :– [Potius αἱ ἀριſάρχου]
238. ἐσχατιὴν ex em. ſed vulg. in ſchol.
248. ἄρασσεν in textu et ter in marg. Scholiaſtes : ἁρμονιῇσι (ſic textus hic et 361.) προπερισπωμένως. ἔſι γὰρ ἰώνων ὁ ὑπερβιβασμός : Ruhnkenius quoque Epiſt. Crit. ii. p. 221. ed. novæ ait ἄρασσεν habere MSS. et hanc probat lectionem.
249. ἔνιοι τορνώσατ' ὀδυσσεύς, ſed voluit, opinor, 251.
259. ποιήσεσθαι
262. τέταρτον
264. εἵματα δ'
272. γρ. καὶ εἰσορόωντα διχῶς αἱ ἀριſάρχου [Nempe duæ lectiones commixtæ erant, ἐσορῶνλα et ὁρόωντα vel ἐσορῶντι et ὁρόωντι]
277. χειρὸς et ſupra γρ. νηὸς
281. ὅτ' ἐρινὸν legere quidam.
284. ἐπιπλώων a m. pr.

289. πεῖραρ
290. δασέως τὸ ἄδδην
294. ὐρανόθι ex em. ſed vulgatum in ſchol.
295. ἔπεσον
296. ἠρῖανὸς καὶ ἀριſτοφάνης αἰθηγενέης λέγεσιν [l. ῥιανὸς]
Ibid. μέγα πῆμα ex emend.
299. τινὲς διὰ τῦ χ̄ μήχισα. ἵν' ἤ, τίς μοι γένηται μηχανὴ. οἱ δὲ, τί νυ πῶς.
300. εἶπη
302. ἀναπλήσειν et αι ſupra ειν, circumflexus ſupra η.
312. ὁ ἰξίων, ἀλέσθαι.
315. αὐτὸς πέσε. ῥιανὸς αὐτὸν βάλε. τὸ κῦμα δηλονότι. καὶ ἄμεινον.
317. δίνη ſchol. pro var. lect.
319. ὐδ' ἐδυνάσθη text. et ſchol.
323. πολλὸν a manu prima
325. ἐνὶ ex ejuſdem recenſione, ut videtur. Mox ἔλαζεν ex emend.
326. ἐκάθιζε
327. καταῤῥόον
329. ἀλλήλοισιν
334. ὁ δὲ ἀριſοτέλης, αὐδήεσσαν γράφει. οἱονεὶ ἐπίγειος ὕτως καὶ χαμαιλέων :– [Lege οὐδήεσσα] Sed αὐδήεσσα diſerte Schol. ad Z. 125. Alia var. lect. memoratur in ſchol. αὐλήεσσα
337. ὐκ ἐνεφέρετο ἐν τοῖς πλείοσιν. ἀρίſαρχος δὲ περὶ μὲν τῆς ἀθετήσεως διſάζει. γράφει δὲ διὰ τῦ ῡ ὑπεδυσατο. ἔοικε δὲ ὁ ſίχος ἐκ τῶν ὕſερον εἰρημένων ὑπό τινος παρεμζεβλῆσθαι. αὐτὴ δ' ἅψ ἐς πόντον ἐδύσετο κωδαίνοντα (ſic) αἰθυίη εἰκυῖα : Mox ποτῇ· γρ. καὶ πολὴν πτῆσιν. ἄμεινον δὲ χωρὶς τῦ ν̄ ἐν δοτικῇ. Citat ποτῆ ἀνεδύσατο ſchol. ad Z. 127.
338. καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε.
346. ὑποſέρνοιο τανύσαι et in marg. ſέρνοισι διχῶς αἱ ἀριſάρχιαι.
352. γρ. καὶ αἶψα Vide ſupra ad 337.
353. κῦμ' ἐκάλυψεν
356. δόλον αὖτε
357. ὁ, τε et pro interpr. ſupra διὸ In marg. χωρίζει ἀριſοφάνης διὰ τὸ ὅτε [Nempe Ariſtophanes cepit pro ὅς τε, non pro ὁπότε]
361. ὄφρα μέν κεν
364. οὐ μέν τοι
368. τινάξει et η ſuper ει Apollonius in Lexico v. ἤϊα habet τινάξει
373. ὑπο ſέρνοιο τάνυσεν Vide ſupra 346.
376. κινήσας ῥα et δὲ ſuper ῥα
382. θυγάτηρ διὸς
383. κέλευθα ex emend. ſed antiqua.
386. τινὲς γράφουσι ὅπως φαιήκεσσιν :– Aliud Schol. ἕως ἀντὶ τῦ ἵνα· ὡς καὶ ἀλλαχῦ. (Z. 80.) ἕως χυτλώσαιτο σ. ἀ. γ.
388. δύο τ' ex emend.
391. ἡ δὲ Ariſtarchus.
393. ἐν τῇ ἀριſοφάνους καὶ ἀρειανῦ [ῥιανῦ] ἐπὶ κύματος—
394. ἀσπασίως text. ſed ἀσπάσιος ſchol. idemque literæ ſuperimpoſitæ textui ſignificant.
402. ῥόχθει γὰρ text. et Schol. Sed pro

γὰρ habent δὲ Apollonius in Lexico et Etymologus p. 705, 29. et ſic alibi citatum vidi, niſi fallor.
409. ἐτέλεσσα et ſupra γρ. ἐπέρασα quod et ſchol. in margine habet.
410. ἔκβασις δ' ἔπη ſed ſine δ' in marg.
411. omittit γὰρ
422. ἀρίσαρχος γρ. εἰν ἀλὶ ἅτε πολλὰ [Fortaſſe voluit εἰνάλιον, ἅτε]
426. ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινός τ' ἐδρύφθη a m. prima ſed ἔνθ' ἀπὸ ex raſura.
431. ὁ ἰξίων ἀπεσσύμενον
435. κῦμ' ἐκάλυψεν
437. γρ. εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε
440. κλιτὴν citatur in margine, quod quid ſit, neſcio.
442. τῇ δή οἱ
445. ὄσις Mox πολύλλισον et σ ſupra ν Schol. in marg. ἔτω πολύλλισον κατ' αἰτιατικὴν ἀντὶ τοῦ πολυλίσως :—
455. ὤζεε pro var. lect. ut videtur et in marg. εἰ μὲν ἄνευ τοῦ ῑ ὤζω. εἰ δὲ σὺν τῷ ῑ, ὠδιήκει. [Lege, εἰ μὲν ἄνευ τοῦ ῑ, ὤζεν. εἰ δὲ σὺν τῷ ῑ, ὠιδήκει. Locus eſt in Athenæo xv. p. 690. E. ubi hoc verbum miram quandam apotheoſin ſubiit. Βασιλείᾳ δὲ μύρᾳ μνημονεύει Κράτης ἐν Γείτοσι, λέγων ἔτως· —γλυκύτατον δ' ὦ ζεῦ βασιλείᾳ μύρᾳ. Corrige ὤζε. Senarius, primo pede minor.]
456. ῥινάς θ'. ὁ δ' ἄρ' ἄπνευσος
457. δὲ omittit.
458. ſchol. ἔμπνυτο διὰ τοῦ ε̄. Eſt lectio Ariſtarchea, ut liquet e Scholiis Venetis et Voſſianis ad Iliad. X. 475.
459. ζηνόδοτος ἀπὸ ἔο. ἡ κοινὴ ἀπὸ ἕθεν :—
461. κατάρροον διὰ τοῦ ἑτέρᾳ ρ̄
466. δυσκηδέα text. et Schol. Deinde Schol. ἀρίσαρχος φυλάσσω
469. αὔρη γὰρ var. lect. in marg. Pro πνέει Schol. ad Apollon. Rhod. iv. 111. πέλει, ſed πνέει ſervat Suidas v. ἄγχαυρος.
477. ἐν τοῖς ὑπομνήμασι γεγαῶτας
478. ὑγρῶν
483. φύλλων γάρ οἱ ἔην (ſic)
490. ὁ ἰξίων αὖῃ.

ΟΔΥΣΣ. Ζ.

1. ζηνόδοτος καθεῦδε
4. εὐρυχώρῳ et in ſchol. ad I. 345.
8. ἔξω τοῦ ν̄ ἀρισάρχειοι· ἐχ ὡς τινὲς ἐν σχερίῃ : Habet εἶσε δὲ σχερίῃ Schol. ad I. 345. Mox ἀνδρῶν ex emend. Videtur ἄλλων fuiſſe a m. pr. et ſic citatur ad I. 345. ubi ἀλφισάων
10. ῥιανὸς θεοῖς
16. ἀθανάτοισι eadem manus in ἀθανάτῃσι correxit.
18. δὲ omittit.
24. μιν ἐειδομένη
29. ἐκ γάρ τοι τοιούτων φάτις ἀνθρώπων ἀναβαίνει : καλλίστρατος δὲ χάρις ἀντὶ τοῦ χαρά· μεταποιῆσαι δὲ φησι τὸν ἀριστοφάνην φάτις :—
33. ἐντύνεο· ἐπεὶ ἄτι
35. gloſſa inter lin. ὅπου ἐν τοῖς ἀρίστοις

ἐστὶ καὶ ὅ σοι αὐτῇ τὸ γένος : ſed in textu, ὅθι τοι γένος ἐσσὶ καὶ αὐτή.

40. πόλιος et 263.

44. ῥιανὸς αἰθὴρ

47. διεπέφραδε πάντα et γρ. κάρη ſupra πάντα

49. δ' omittit

50. ἴμεναι

57. ῥιανος ἐφοπλίσειαν οἱ δμῶες δηλονότι

60. ἐόντα Schol. σοὶ ἐόντα ἀντίπλωσις

68. γρ. καὶ ὅτέ τευ

72. ἠμιονείην et ſupra γρ. ἠμιονσί^. Voluit ἠμιόνοϊιν.

74. φέρον a m. pr. et 75. κατέθηκαν ex emend. ἀριστοφάνης φέρον γρ. καὶ κατέθηκαν οἱ δμῶες :

78. ἐπεβήσατ'

79. δῶκεν δὲ χρυσέῃ

87. γρ. ρυπόεντα

88. γρ. ἀμάξης

95. ἀποπλύεσκε text. In marg. ἀποπλύνεσκε et ſupraſcriptum πτύεσκε ſed ἀποπλύνεσκε tantum explicat.

96. χρισάμεναι

99. δμῶές τε ex emend.

100. ſchol. ταὶ δ' ἆρ πᾶσαι διὰ τᾶ δ ſed ταί τ' ἄρ citat aliud ſcholion.

102. γρ. ἔρεα ὅπερ ἄμεινον

115. ut vulgo, habet text. In marg. πρὸς ſupra μετ' Mire corruptus hic verſus apud Suidam v. μετά. Σφαῖράν τ' ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμύμονα βασιλέα. Sed prope vero Photius MS. unde Suidas hauſit, Σφαῖραν ἔπειτα ἔῤῥιψεν μεταμφιπόλων βασιλεια. (ſic)

116. ἔμβαλε text. et ſchol.

122. ἀϋτὴ (ſic) ſed gloſſa φωνὴ

124. πίσεα ſed πείσεα ſchol.

126. ἀλλά γε τῶν (ſic)

127. ἐπεδύσατο ſed et ε prius et α ex emend. eſſe videntur, licet ejuſdem manus.

131. ἐκ πλήρης τὸ εἰσιν αἱ ἀριστάρχη :

132. αὐτὰρ ὁ βησὶ μετέρχεται Schol. ῥιανὸς αὐτὰρ βησί.

137. λευγαλέος κακῶς. ζηνόδοτος ἀργαλέος κακῶς :–

140. γύων.

144. περιτλὸς ὁ στίχος—καὶ ἀθηνοκλῆς δὲ ὑπώπλευσε τὸν στίχον.

153. εἰ δ' αὖ γε βροτῶν ἐσσὶ, (βροτὸς ex emend.) οἱ ἀρέρης καρπὸν ἔδησι, et in marg. vulgata pro var. lect. niſi quod οἳ pro τοὶ.

160. ἴδον ἐγὼν, ſed ἐγὼν diverſo atramento et ex emend.

164. καὶ κεῖσε ſed κἀκεῖσε ſchol.

165. μέλλεν et ἦ ex emend.

172. ſcholiaſtes videtur in quibuſdam legiſſe, νῦν δ' ἐνθάδε μ' ἦγαγε

174. παύσασθ' ſed ε ex emend. ejuſdem manus pro ſecunda α.

178. ἄστυ τέ μοι

179. εἴλιμα et ἔσχες

190. τάδ' ex emend. ejuſdem m.

194. ἄστυ τέ τοι et mox ἐρέω δέ τοι ſed τέ ſuper δέ

200. φᾶσθ' In marg. δυσμενέων φᾶσθ' : τυρανίων συστέλλει. Recte; aliter eſſet verbum φάομαι, φῶμαι.

201. δυερὸς καλλίστρατος.

207. παρὰ διὸς ſchol.
210. λέσατέ τ'
211. ἀλλήλοισι
220. χρίσομαι
237. χάρισι ſed τ ſupra σ
239. ſchol. κλῦτε μεῦ ὄτως :–
242. δέατ' text. ſed ἔδοξε gloſſa.
244. 245. ἄμφω μὲν ἀθετεῖ ἀρίσαρχος· δισάζει δὲ περὶ τῦ πρώτυ.
248. ἔθεσαν
255. νῦν δὴ
256. ἐμεῦ Zenodotus.
264. εἰσίδμη σὺν τῶ σ̄ Ariſtophanes.
269. ἀποξείνυσιν text. et ſchol. φλοιὸν περιξέυσιν :–
275–288. ἕως ἀνδρᾶσι μίσγεται. ἀθετῦνται σίχοι ιδ̄.
277. erat πόσις νυ, ſed eadem manus fecit δέ Deinde οἱ pro τοι
285. γένοιντο
288. μίσγεται et η ſuper ε
289. ἀρίσαρχος σὺ δ' ὦϰ' ζηνόδοτος ἐμεῖο [debebat ἐμέο]
291. γρ. δῆεις ἀντὶ τῦ εὕρης Schol. αἱ χαριέσεραι δῆεις Et ſic citatur in ſcholiis ad 262. Mox θαλάσσης et ſupra γρ. κελεύθυ [Pro εὕρης lege εὕρησεις]
298. γρ. ἠδ' ἔρχεσθαι
303. ἥρως Mox δόμω et αὐλῆ ſed οι ſupra ω et deinde acutus ſupra circumflexum.
304. μάλα ſine ἐϰ
308. αὐγη
313. εἰ γὰρ
313. 314. 315. primo omiſſi, ſed ab eadem manu in margine repoſiti, et verſus ita numerati, 311, 312, α̃, ε̃, 313, 314, 315, β̂, γ̂, δ̂.
317. λίπον ex raſura.
318. τρέχον et ἔτρεχον ſupraſcr. ſed erat a manu prima τρώχων Schol. καλλίσραῖος· αἳ δ' εὖ μὲν τρεχέην· ſed τρώχων aliud ſchol.
324. κλῦθι μεῦ ex emend. ejuſdem m.
325. ὄπωτ'
329. ἐναντίη

ΟΔΥΣΣ. Η.

3. οὗ πατρὸς
5. οἵ ῥ' ὑπ' ἀπήνης
13. ἀθετεῖ ζηνόδοτος.
17. ὅσις ex emend.
22. ἀρισοφάνης ἦ ῥά μοι
26. πόλιν καὶ ἔργα νέμονται Schol. γρ. καὶ γαῖαν ἔχυσιν :–
31. πολιόσσεο citat ſcholiaſtes ad N. 320.
32. οἷγε et 33. φιλέυσιν ὅτε ϰέν τις ἵκηται ſcholiaſtes ad N. 119.
41. ζηνόδοτος ἦ σφισιν ἀχλὺν γράφει. ϰϰ εὖ. ἐν γὰρ τοῖς ἑξῆς φησὶν. καὶ τότε δή ῥ' αὐτοῖς (ſic) πάλιν χύτο θέσφατος ἀήρ :–
52. vulgata a m. pr. ſed ex emend. εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἄλλοθεν ἔλθοι.
72. vulgata a m. pr. ſed σείχησιν ἀν' ἄσυ ex emend. πορεύονται gloſſa. Fortaſſe interpretabatur σείχωσιν.
74. οἷσι τ' in ſchol. In alio, αἱ χαριέσεραι, ἧσι τ' εὖ φρονέῃσι.
77. σὴν εἰς π. γ.
80. ut videtur. ὑποτοπεύεται ὁ τοπος ὡς

καὶ χάρης φησὶν ἐν τοῖς διορθωτικοῖς :–

85. ὑψηρεφὲς

86. ἐληλέδατ᾽ et interpret. ἐληλαμένοι ἦσαν. Etiam in marg. ἐληλέδαιο et eadem interpretatio.

87. περί τε ſchol. ad 86.

95. ἐρειρέδατ᾽

103. πεντήκοντα δ᾽ ἔσαν ſchol. marg.

108. ὅσσον

113. ἐρειρέδατ᾽ et ſupra γρ. ἐλήλαται

114. τηλεθάοντα.

115. ὄχναι ſed bis ὄγχνη 120.

117. ὅπωτε et mox ἀπολείπει

124. ἑτέρας δὲ ἄρα (ſine τε) ſed vulg. in ſcholiis.

129. δύω ſed o ſuper ω

131. ὑδρεύοντο ex emendatione ejuſdem manus. Interpretatio ὕδωρ λαμβάνεσι

149. ἐπιτρέψειαν ἕκαστος Schol. ὄντως ἐπιτρέψοιεν αἱ ἀριστάρχου: [lege ὅτως]

150. γέρας δ᾽ et Θ᾽ ſupra δ᾽

158. ὄσφιν

159. γρ. δὲ, καὶ τόγε κάλλιον·

161. οἵδε δὲ

167. τόδ᾽ ex emend.

168. ποικιλόμητιν ex emend.

174. ut videtur, ἀθετεῖται.

178. καὶ τότε κήρυκα et δὴ poſt τότε ſupraſcr.

181. σπείσωμεν et hic et ſupra 165.

199. γράφεσι κατ᾽ ὀρανὸν

204. ξύμβλητο

213. μᾶλλον

215. δειπνῆσαι pro var. lect.

221. αὖτη μέντοι ποιητικωτέρα· ἡ δὲ ἀριστάρχου ἐμπλησθῆναι :– [Voluit aut ἀριστάρχου aut ἀριστοφάνους, ſubaudito ἔκδοσις]

223. ὠσκεμὲ (ſic) Schol. ἄμεινον ὀρθοτονεῖν τὴν ἐμὲ :–

225. δμῶάς τε text. et unum ſchol. ſed ſupraſcr. διχῶς δμωὰς καὶ δμῶας Mox ὑψηρεφὲς ſed ὑψῐρεφὲς ex emend.

239. φῆς a m. pr. φὴις ex emend. Schol. ἔνιοι γράφεσιν οὐ δὴ φῆς ἀντὶ τοῦ ἠδὲ ἔφης :–

249. ἀθετοῦνται δὲ σίχοι ῆ. ὕστερον γὰρ ταῦτα λέγεται. εἰ δὲ προηρεῖτο ἠκ ἂν ἐπαλληλόγει :– [l. προείρητο et ἐπαλιλλόγει]

250. ἐλάσας γρ. καὶ ἔλσας ἀντὶ τοῦ συσχέψας.

251. ἀπέφθιθον text. ſed in marg. ὡς κόσμηθεν, quæ refertur ad alteram lectionem ἀπέφθιθεν, quam et agnoſcit Etymologus M. p. 532, 42. ſed ἀπέφθιθον p. 119, 56. 456, 18.

253. δεκάτη δ᾽ ἐν νυκτὶ pro var. lect.

272. κέλευθα et ον ſuper α

278. ἔνθα δέ μ᾽

289. ἀρίσταρχος γρ. δείλετο

291. θεῆσιν (ſic)

297. καταλέξω et έ ſupra ſecundum α, α ſupra ω

300. παῖς ἤμὴ

301. ἡμέτερον in textu, ſed in marg. ὅτως ἡμετέρη. ἀτῖικὸν δὲ τὸ σχῆμα ὡς ἐς διδασκάλη :–

306. ἐπισκύσσαιτο

309. φίλον κῆρ et ſupra γρ. νόημα

311–316. τὲς ἓξ ἀρίσαρχος δισάζει ὁμήρω εἶναι.
314. οἶκον δέ τ' ἐγὼ
315. εἰ κ'
316. γένηται sed οιτο supra ηται
319. λέξαι et γαλήνην sed in schol. ad N. 79. λέξεαι et γαλήνη
321. εἶποι nunc, sed εἶπερ prima m.
322. τήν περ ex emend. ejusd. manus.
325. γρ. καὶ μὲν οἳ
326. ἀπήγαγον ex emend. et supra γρ. ἀπήνυσαν
330. εὐχόμενος et ξά supra χό Deinde εἶπε, πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. ex emend. ejusdem manus.
335. ἀμφιπόλοισι et supra γρ. ἐν μεγάροισιν
342. ὄρσεο
344. κάθευδε a m. pr. καθεῦδε ex emend.

ΟΔΥΣΣ. Θ.

4. ἠγεμόνευεν
17. πολλοὶ δ' ἄρ
22. 23. ἀθετεῖ ζηνόδοτος.
23. τὲς
32. ὅσις
42. ἔρχεσθ' et μεγάροισι
53. ἠρτύνοντο text. et schol. marg.
54. τάνυσσαν
55. ἀρισοφάνης νοδίω
58. prorsus omittit.
63. μᾶσ' ἐφίλησε ex emend.
67. ἀρισοφάνης δῆσε φόρμιγξι :·
70. πίειν et ν supra positum, deinde ἀνώγει
81. 82. ἐνίοις [ἐν ἐνίαις] τῶν ἐκδόσεων οὐκ ἐφέροντο. διὸ ἀθετοῦνται.
92. δ' om. In marg. ἀρισοφάνης αἰψ' ὀδυσσεὺς γρ.
98. θυμὸν κ. δαιτὸς, οἱ ἄλλοι, sed vulgatam retinet Aristarchus.
105. ἕτως αἱ ἀρισάρχω
109. ἔπετο πολὺς
116. ναυβολίδης
118. ἀμύμονος et hic et infra 419.
128. προφερέσατος
129. πολὺ φέρτατος ex emend. ejusdem manus.
132. τοῖς δ' sed δ' erasum.
133. ἄεθλον
142. προκάλεσσαι et ον super αι
Ibid. ἔτε ἀρίσαρχος ἔτε ἀρισοφάνης, ἔτε ζηνόδοτος ἐπίσανται τοῦτον τὸν ξίχον : [i. e. *agnoscunt*]
147. οὐ μὲν γάρ τι μεῖζον ex emend.
148. ῥέζει
161. γρ. θαμὰ
167. θεοὶ—διδοῦσιν
174. αὖτ' εἶδος
175. ἀμφιπερισρέφεται
187. ὀκ ὀλίγον τε,
188. ἐδίσκευον
192. ὑπὸ et mox ὑπέρπλατο σ. πάντα.
198. τόδ'
204. ὄντινα
211. ἓο δ'
212. γρ. ὅδ' εὐθερίζω
230. παρέλθη et οι super η
241. ἄλλω et οις super ω
249. ἐξαμοιβὰ sed η super ἀ.
251. ζηνόδοτος παίσαλον εἶπεν οὐ κακῶς :–
257. γλαφυρὴν

268. τὰ πρῶτ' ἐμίγησαν text. et ſemel ſchol.
268. Scholiaſtes videtur legiſſe ἠφαίϛοιο ἄνακτος.
284. γρ. ἔπλετο πασάων :–
292. λεκτρω δὲ ſed ον ſuper ω Deinde εὐνηθέντες.
300. πελοντο (αι) Schol. ριανὸς πέλοι γρ: [Lege πέλοιτο]
303. habet ab eadem manu in margine, quod in hoc codice raro ſpuriis accidit.
304. προθύρησι
322. ἦλθε δ' ἐριώνης
325. ἔϛαν δ' ἐνι θύρησι et γρ. ἐν προ ſupra ἐνι
332. τῶ ſed τὸ ſupraſcr.
333–342. ἐν ἐνίοις ἀντιγράφοις οἱ δέκα ϛίχοι οὐ φέρονται· διὰ τὸ ἀπρέπειαν ἐμφαίνειν.
343. γρ. μακάρεσσι
347. ἐγῶ σοι αὐτὸν (ſic)
348. 349. Inter hos margo addit 353, qui tamen ſuo loco manet.
353. Schol. χρέως et χρείως. ἀρίϛαρχος δὲ δασμὸν γρ:– [ſc. pro δεσμὸν] Infra 355. χρεῖος erat, ſed χρείως fecit eadem manus.
359. δεσμῶν et ὸν ſuper ῶν
361. ἀναΐξαντε e raſura
383. ἀπείλησας text. et ſchol. Gloſſa in marg. ἐπηγγείλω ᾗδ' ἠπείλησεν ἄνακτι. [Il. Ψ. 863. Unde plane conſtat ἐπηγγείλω non eſſe variam lectionem, ſed interpretamentum.]
384. ἐτῦμα ſed γρ. ἐτοῖμα
393. ἐνείκατε et ſupraſcr. ἐνέγκατε
396. δέ ἑαυτὸν Schol. ἀρίϛαρχος τὴν ἐ ἐγκλίνει καὶ ἡρωδιανὸς :–
397. inter lineas repoſitum ἔπος
404. γρ. κηλεὸς
409. vulgatam habet ex emend. ejuſdem manus, ſed erat θύελλαι, quod habet Scholiaſtes Apollonii i. 1334.
417. δύσετο
419. ἀμύμονος
427. λοεσσάμενός γε ἰδὼν εὖ (ſed τ' poſt ἰδὼν additum a m. recenti, ut puto.)
429. ὕμνων
434. τρίποδα γρ. καὶ λέβητα [Ita punctis lector ad marginem amandatur. Has et ſimiles varietates noto, ut pateat, quam variæ lectiones ex meris interpretationibus fluxerint.] Addit Scholiaſtes : εἶχε δὲ ὁ λέβης τρίποδα :–
435. τρίποδ' ἴϛασαν ex emendatione ejuſdem manus. [ἴϛασαν certe vera lectio, ſed ἔϛασαν non operarum error, ut ait Erneſtus.]
436. αἱ δ' ἄρ' ex emend. Mox ἔχευαν
438. ἄρ' eraſum
444. ὁππότ' ἂν
445. ἰὼν et ἐ ſupra ι Citat ſchol. ad N. 79. ἐὼν
449. ἀνώγει γρ. ἄνωγεν
451. γε θάμιζεν,
468. ἐβιόσσαο γρ. βιώσω
470. τ' eraſum
471. ἦλθε φέρων
472. λαοῖσι τετιημένον

476. ὑὸς a m. pr. υἱὸς ex emend. συὸς in marg. pro var. lect.
491. γρ. καὶ ἦ αὐτὸς ἀντὶ τῦ καθὰ :– Supra alterum ἦ ſcriptum παρὸ
493. ἐποίησε
494. ἀρίſταρχος καὶ ἀριſτοφάνης δόλω φασί :–
495. οἵ ῥ'
497. γρ. αὐτίκα καὶ πᾶσι.
500. ὣς οἱ μεν et ſupra γρ. ὡς οἱ μὲν
506. ἄγχ' αὐτῦ gloſſa πλησίον αὐτῦ
507. ἀρίſταρχος διαπλῆξαι. ὡς ἀλλαχῦ τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήſσοντες ἀχαιοί :– Vide infra ad K. 440. Sed διαΐμῆξαι Photius MS. et Suidas v. ἠέ.
508. ἄκρης
509. ἠὲ ἐᾶν ex emend.
513. ἀργεῖοι,
524. πρόσθε Schol. γρ. προπάροιθε
525. καλλίſτρατος ἄſτει καὶ ὤρεσσιν. ὡς τὸ, ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν [Il. E. 486.]
530. φθινύθυσι
533. ἠδὲ νόησεν.
539. ὤρορε θεῖος et ετο ſuper ορε
541. μάλα et ſupra γρ. μέγα
543. πολλὺ κάλλιον ἔτω et ſupra ultimum verbum γρ. ἐſτί Mox 549 κάλλιον ἔτω (ſic)
547. ἐπιψαύη et ει ſuper η et in textu et marg. ſed mox ἐπιψαύει
549. φᾶσθαι
554. τοκῆες et ſupra γρ. γονῆες
564. τόδ' Mox ἐγὼ (ν eraſo) ut et ἀοιδή 580.
566. ἀπήμονες et ſupraſcr. ἀμύμονες
569. ῥαισέμεναι γρ. ῥαίσασθαι Deinde ἡμὶν ex emend. ut videtur, ejuſdem manus, et πόλει Poſtremo ἀμφικαλύψαι ex emend. ſed pro αι a m. pr. erat" i. e. ειν Infra N. 177. textus habet πόλει ἀμφικαλῦψαι ſed ſupra ει eſt ιν, ſupra ˜ eſt ′ et ſupra αι eſt ειν
579. τὸν δὲ θεοὶ et ſupra ὃν θάνατον
581. ἀπέφθιτο ἰλιόθι πρό, et ſupra πρὸ τῆς ἰλίθ ἀπώλετο
583. ἀνδρῶν. et ſupra γρ. αὐτων Et hoc agnoſcit ſcholiaſtes in marg.
584. πεπνυμένα et ſupra γρ. κεχαρισμένα In initio verſus ἦ τίς πῦ
585. κασιγνήτοιό γε χερείων
586. ὅς κ' ἑταῖρος (ſic)

ΟΔΥΣΣ. I.

2. κρείων ſed κρεῖον ab eadem manu, ut puto, emend.
6. ὅτ' et ἔχει
9. ἀμφυσσων (ſic)
10. ἐκχείη
12. σᾦ ſed correctum in σοὶ
13. ſενα̊χίζω In ſchol. marg. ſονα-χίζω
14. τί πρῶτον, τοι ἔπειτα et τῖ ſupra τοι In ſchol. marg. τί πρῶτον τοι :–
22. νήριτον : ὁ φιλόξενος νηΐων αὐτὸ φησι· διὰ τὸ ἡμεῖς δ' ἐξ ἰθάκης ὑπὸ νηΐθ εἰλήλυθμεν. [Γ. 81.] τινὲς δὲ νηΐων ὥσπερ ὁ ἀκροαλὴς [ὁ Κράτης]

τὸν περὶ τὸν λιμένα τόπον· ἐν ᾧ ἦν συνηρεφὴς τόπος ἱερὸν νυμφῶν. ἀφ' οὗ καὶ τὰς νύμφας κοινῶς νηϊάδας προσαγορεύεσθαι.

23. ἀλλήλοισιν

29. 31. notantur literis $\bar{\alpha}$, $\hat{\gamma}$, in margine interiori. In eodem margine, sed exadversum 33, scriptus est 30, notatus $\overset{\chi'}{\lambda\iota}$ $\hat{\beta}$ Si igitur Tho. Bentleius nostrum inter codices v. 30. omittentes numerare voluit, festinabat.

33. ἐμὸν et οἱ super ὸν Mox ἔπειθεν

40. τότε δὲ ἐγὼ τὴν Ἴσμαρον ἐπόρθησα πόλιν τῆς κικιονίας. (sic) ἣ νῦν μαρώνεια καλεῖται:– [Confer Athen. i. p. 33. D. viii. p. 351. E. cum Eustathio ad Od. i. 198. p. 1623, 49. 53=347, 28. 34. ubi pro καταληφθῇ Ed. Rom. habet καταλυφθῇ mendose quidem, sed veræ lectioni proxime, κατακαλυφθῇ.]

48. οἵ σφιν

49. δὲ scriptum supra μὲν

51. ἦλθον δ' ex emend. Citat Scholiastes Il. B. 467. 468. quo confirmatur ὥρῃ Voluit fortasse librarius, ἦλθον δ' ὅσσα τε φύλλα

53. πάθωμεν et οι super ω

57. ἀλεξόμενοι

58. μετενύσσετο (sic)

72. κάτθεμεν

78. τε omittit

88. προΐειν a m. pr.

89. ὀπάσσας text. et schol.

90. ἦεν

96. παρ' ex emend.

98. ἄγων pro ἄγον

99. νησὶν ἐν γλ. ex em. A m. pr. erat ἐνὶ Particulæ δὲ nullum vestigium. Mox δήσας τ' ἐρύσας et supra γρ. δῆσα ἐρύσσας

116. Supra λάχεια glossa εὐάροτος γῆ

122. ποίμνησιν κατ$\overset{\alpha}{\iota}$σχεται

126. οἳ καὶ

134. αἰεὶ,

135. γρ. ἀμμοῷεν Deinde ἐπιδας text. a m. pr. et γρ. ὑπ' ἴδας

138. ἐπικέλσαντες a m. pr.

139. ἐποτρύνει et η super ει

144. παρὰ plane in text. sed in marg. ἔτως περὶ νησὶν

145. ἰρανόθεν (sic) et in marg. χωρὶς τῦ ν̂ τὸ οὖνόθεν Deinde γὰρ et δὲ suprascr.

147. ποτὶ et ρ supra π

154. ὧσαν citat schol.

156. γρ. δολιχεσάλιος (ut videtur)

159. ἐν δὲ ἑκάστη

160. λάχον et supra α additum γ, supra χ, αν In marg. λάγχανον

172. μὲν ἔν

182. ἐσχατιῆς a m. pr. sed ς erasum. ἐσχατιῆς citat schol. marg.

185. ἔτως ἀρίσταρχος· ὁ δὲ ἀριστοφάνης βέβλητο

189. ἤιδει.

198. ἱερεὺς

199. σὺν παισὶν habet Harleianus. Scholiastes ait, σὺν παιδὶ ἀρίσταρχος καὶ ἀριστοφάνης: Alius Scholiastes etiam σὺν τῷ παιδὶ Nota

marginalis addit: ἡ δὲ ἀπότασις πρὸς ἡσίοδον λέγοντα. τὸν δὲ μάρωνα εἶναι οἴνου πίονος τοῦ διονύσου:– Lege, τὸν μάρωνα (vel τόνδε τὸν μάρωνα) εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου:– Præter auctores quos citant Clarkius et Erneſtus ad lectionem παιδὶ confirmandam nunc demum memorandus eſt Heſychius, cujus locum fortaſſe a ſe non intellectum omiſit Muſurus, e MS. unico protulit Schowius. Σχόμεθα, ἐπὶ τοῦ οὗ ἕνεκα μὴ σύμπεδι περισχόμεθα, περιέσχομεν. Gloſſa hoc modo ſcripta erat, cum primum eam ex Homerico Lexico in ſuum transferebat Heſychius. Σχόμεθα, ἐπὶ τοῦ περιέσχομεν. ΟΥΝΕΚΑ' ΜΙΝ ΣΥΜΠΑΙΔΙ' ΠΕΡΙΣΧΟ'ΜΕΘΑ. Verum librarius unus ſcripſerat ἕνεκα, alius ſupra vocalem ε poſuit diphthongum ου. Librarius unus ita ſcripſerat pronomen, $\overline{\text{ΜΗ}}$, ubi duo quidem puncta ſignificant η pronunciandam eſſe, quaſi iota eſſet, lineola vero eſt pro litera N. Sed librarius alter puncta neglexit, et lineolam pro accentu cepit. Reliquæ duæ varietates, N ſcilicet ante labialem Π in M mutata et AI diphthongus in E vocalem corrupta adeo faciles et communes ſunt, ut neminem morari poſſint. Ut facilius partem eorum quæ ſcripſi, intelligant lectores, meminerint velim, terminationem ης ſic in MSS. ſcribi ſ ſimpliciter, ις autem ſic, ſ̈; ην ſcribi ∧ ſimpliciter, ιν autem ∧̈. Quod ad ἕνεκα et ἕνεκα attinet, ea ſæpiſſime permutari omnes ſciunt. Exemplum interrogationis, quod a Græcis πύσμα vocatur, hocce dat Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotypoſ. i. 189. τινὸς ἕνεκα χρὴ θαυμάζειν ἄνδρα ποιητήν; Quod ſumtum eſt ex Ariſtoph. Ran. 1040. ubi editiones recte et metro convenienter ἕνεκα. In ejuſdem Ariſtophanis Av. 517. clauſula eſt verſus anapæſtici, τίνος ἂν ἕνεκα ταῦτ' ἄρ' ἔχουσιν; Sic omnes, niſi fallor, editiones, quæ Kuſterianam præcedunt. Kuſterus e MS. edidit τίνος ἕνεκα, cui duo Brunckiani accedunt. Nempe in codice, unde corruptela in editiones manavit, ſcriptum erat, ενεκα (ουν)

207. τ' ex emend. fortaſſe recenti.

211. ἀποσχέσθαι et ſupraſcriptum ἀποσῆναι, ſed eſt gloſſa, non varia lectio, ut opinor.

214. ἐπικείμενον

216. γρ. ἀδέ τιν' ἔνδον

217. κατὰ et ſupra γρ. κάτα

221. μέτασσαι et ſupra μεσήλιξ

222. ναῖον correxit eadem manus, ſed primo voluiſſe videtur νᾶον In marg. ἀρίσταρχος ναῖον. τινὲς δὲ νᾶον. οἱ δὲ ναῖον.

231. κἠαντες ſed ι a manu recenti, vel fortaſſe ſcholiaſtæ; is enim in margine κἠαντες

235. ὀρυγμαδὸν et ſic alibi, niſi fallor. Error quidem manifeſtus; ſed caute diſtinguendum eſt inter errores, qui metro, aut ſcriptoris ſeculo, aut ſtylo diſconveniunt, et inter errores, qui totam linguæ indolem violant. Non enim dubitandum videtur, quin bene Græcum ſit ὀρυγμαδός. In Procli hymno ad Solem 13. (apud Brunck. Analect. ii. pag. 441.) ὀρυγμαδὸς MS. Harl. 1752.

238. θύρηφι in textu et pro var. lect. mox 243.

245. ὑπέμβριον hic et infra 309. 342.

247. κατέθηκεν. Quod miror Erneſtum, hujuſmodi minutiis ſemper invigilantem, non monuiſſe.

249. αἰνυμένω,

254. γρ. μηχανόωνται

262. μητίσασθαι

264. γε omittit

265. δὴ ἔπερσε

266. αὖ pro αὖτε Deinde γᾶνα primo ſcripſerat, ſed eadem manus fecit γάναθ' Nempe per circumflexum, qui in hoc ut in omnibus paullo antiquioribus MSS. ſemicirculus plerumque eſt, egit lineam rectam, quæ acutum notat; poſtea τωῖ ᾱ junxit τὸ θ Voluit igitur γούνατα ab initio ſequentis verſus eliſionem pati.

267. εἴτοι

274. δείδιμεν

278. με in textu et ſchol. ſed in textu ex emend. ut olim γε fuiſſe videatur.

283. νῆα et ſupra νέα μέν μοι ὅτως ἀρίσταρχος

286. τοῖσ a m. pr. ſed δέ et θ' addita ab eadem, ut puto, in recenſione.

291. ο ſuper ὠ ſcriptum in ὠπλισσατο et in 344. Etiam 311. aliquid turbari videtur in ὠ.

292. ὥσε primo, ſed ὥσπερ ex em. ſi non ejuſdem manus, antiquæ tamen.

296. ἐμπλήσατο

305. προέθηκεν

311. σὺν δ' ὄγε δ' et hic et 344, ſine raſura aut varietate. In fine verſus ὠπλίσατο δεῖπνον Hoc etiam infra 344, ſed ſupraſcr. γρ. δόρπον

314. εἴγε ex raſura

315. πολλῶ ex emend. ſed recenti, ut vix fieri poſſit, quin πολλῇ, quod habet ſcholiaſtes a prima manu venerit. Photius Lex. MS. Ῥοῖζος: παρ' ὁμήρωι θηλυκῶς· πολλῆι δὲ ῥοίζωι πρὸς ὄρος τρέπε:—

317. δοίη

321. εὐανθὲν

323. θαλάσσης additum rubro liquore.

329. ἀριστοφάνης ὑπὸ κόπρω· ὡς ὑπὸ κόλπω· ὑπομάλης δέ τι φέρει:—

331. ἀρίσταρχος πεπλᾶσθαι:—

333. ικάνει In marg. ſchol. ικάνει

335. ὅρα ὅτι αὐτομάτως καὶ δίχα λαγμῶ ἑαυτὸν ἐπιδίδωσι πρὸς τὰς κινδύνους:—

339. ἐκέλευεν.
348. ἐκεκεύθη a m. pr. ſed ει a ſecunda.
353. ὁ δὲ δέκτο καὶ ἔπιεν ſed κ ſuper επ additum. δέχ|ο etiam ſchol. marg.
356. ᾧ καὶ σὺ χαίρεις. In hoc verſu, et 365. 370. ſcriptum erat ξεινήϊον, ſed in ξείνιον ab eadem manu mutatum.
360. αὐτὰρ οἵ et γρ. αὐτάρ, οἱ
366. ὄνομα. ἔστιν (ſine ἐς') et ſic ſchol. infra ad 399.
367. οἱ δ' ἄλλοι
368. αὐτίκ'
373. φάρυγγος
376. ἔπεσσι δὲ
379. ἄψεσθαι Schol. διαφανὴς ἦν ὅτι πεπύρωτο.
381. ἐνέπνευσε μέγα
383. ἐνείρυσαν ex emend. ſed ejuſdem manus, et in marg. γρ. ἐνέρεισαν Mox ἐρεισθεὶς et ſupra γρ. ἀερθεὶς
384. ὥς ὅτε et ſchol. marg.
385. 388. σ et ρ ſimplex.
386. αἰεὶ ;
387. τὸ δὲ ἑλόντες ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ ἔχοντες.
392. βάπλη
393. σιδήρῳ γε
395. ὤμωξεν et ſuper ω prius οἴ
404. νύκτα δι' ἀμβροσίην et ſupra γρ. δι' ὀρφναίην
405. μή τις σε
406. κτείνει ex emend.
411. νῆσον δ' et ſic citat Scholiaſtes ſupra ad 275, ubi etiam ἀλεύασθαι
412. Poſt hunc additur in margine verſus, τῷ γὰρ δὴ παῖς ἐσσὶ· πατὴρ δὲ σὸς εὔχεται εἶναι.
413. ἐγέλασε φίλον ἦτορ ſed γρ. κῆρ ſuper ἦτορ
428. τοῖς ἔπι
444. ὕστατος δ' a m. ſecunda, ſed antiqua
445. λαχμῷ Schol. γρ. καὶ λάχνῳ παρωνύμως τῇ λάχνῃ :–
451. γρ. ποθέεις. ſed potius credo referendum ad 453. ubi textus πεδέεις, ν ſupraſcripto a manu ſecunda, ſed antiqua.
455. γρ. ἔμμεν' ὄλεθρον
457. ὄππη, (ſic)
459. θεινομένῳ et ſupra gloſſa τυπτομένῳ, poſtea υ finale textus in σ mutavit. Mox καδδ' ἐμὸν κῆρ ſed in marg. pro var. lect. καδδέκεν
464. πίονι. et α ſuper ι
468. ἀνα δ' et ſupra ἐν
477. σέγ' ἔμελλε
482. 539. νεὸς a m. pr. et ſic K. 127.
483. τυτθόν,
484. ἐκλείσθη ſed υ ſuper ει
485. τὴν δ' ἀψ ὅτως ſchol. marg.
489. κώπῃσιν ἴν'
491. ἀπῆμεν, In marg. ῥιανὸς πλήσσοντες :
499. ὀκριόεντι Quæ verior eſt ſcriptura. MS. Heſychii, Μαρμάρῳ κριόεντι, partim recte.
502. εἰ καί τις σε καταχθονίων citat Schol. ſupra ad 106.

504. πλολίπορθον ſed vulgatum 530.
516. ἀλάωσεν ſed ας ſuper εν et pro interpretatione, ἐτύφλωσας ἐματαίωσας : Deinde ἐδαμάσατο et ſupra, σσαο
520. αἶκε θέλησ'
523. ψυχῆς γε et τε ſupra γε
528. κλῦθι
533. ἦν nunc, ſed ε eraſum.
539. προπάροιθε et ſupra γρ. μετόπισθε
540. 542. ἐπὶ τῆ προτέρᾳ ἀθετεῖται. πῶς γὰρ ἔμπαλιν ἠνέχθη :
553. ἔκαιον ὅδ' et ηα ſuper αιον. Poſt ὅδ' additum ἄρ' m. antiqua. Legi igitur voluit emendator, μηρί' ἔκη', ὁ δ' ἄρ' ἐκ ἐ. ἰ.
554. ἀλλ' ὅγε μερμήριζεν et ζ in ξ mutatum. In marg. γρ. ἀλλ' ἄρα
559. δὴ τότε κ. et ſic K. 186.
561. ἐποτρύνας et ων ſuper ας

ΟΔΥΣΣ. Κ.

6. υἷες a m. pr. ἠβώωντες.
7. ἀκοίτις a m. pr. ι in α mutavit manus recentior
11. αἰδοίης
12. τρητοῖσι λέχεσσι Schol. marg. τρητοῖσι
13. γρ. καὶ τείχεα μακρά.
16. καὶ μὲν Mox καταλέξω, ſed ἑ ſuper α ſecundum, et α ſuper ω.
19. δῶκε δέ μοι ἐκδείρας
30. ἐόντας et ες ſuper ας ab eadem manu. Schol. marg. ἐόντες ἡμεῖς
31. ἐπέλλαβε
39. γρ. καὶ δώμαθ' ἵκηται
41. ζηνόδοτος ἐκτελέοντες
42. οἴκαδ' ἐνεισόμεθα
43. τάδ' ἔδωκε in text. In marg. τάδ' ἔδωκεν : ὅτως ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ, τὰ, δέδωκε. καὶ τά γ' ἔδωκε. καὶ τάγε δῶκεν ἡρωδιανος
58. σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ'
62. ἐλθόντες δ' ἀναδώματ' ἐπισταθμοῖσιν γρ. πρὸς δῶμα παρὰ σταθμοῖσιν
65. Videtur a m. pr. fuiſſe ὄφρ' ἂν ἵκηαι.
70. κακοῖσι ſed linea tranſverſa damnatum, et ſupraſcr. μαλακοῖσϊ [Niſi merus eſt error, volebat καλοῖσι] In marg. ζηνόδοτος μαλακοῖσιν ἀμειβόμενος γράφει.
75. ἔρρ' ἐπεὶ ἀθανάτοισιν
93. κύματ' Primo fuit γ' pro τ', ſed nihil in accentibus mutavit. Quod ſi alterum conſilio ſcripſiſſet, ita notaſſet, κῦμά γ' Apollonius v. ἀέξετο habet κύματ'
100. προΐειν
103. γρ. ἤ κεν ἄμαξαι.
106. θυγάτερ (ſic)
107. κατεβήσατο
110. τῶνδ' text. et ſchol. τὸ δὲ οἷσιν ἀρίσταρχος διὰ τῆ τ̄.
116. δεῖπνον et ſupra γρ. δόρπον
118. τεῦξαι et χε ſupra ξαι
123. ἀνδρῶν τ'
124. πένοντο text. In ſchol. πένοντο : ἀρίσταρχος φέροντο Paullo ante Schol. ἀριστοφάνης ἰχθῦς δὲ ὡς εἴροντες.
126. ἐγὼν ἄορ
129. φύγωμεν.

130. οἵδ' ἅμα: τῦτο μὲν ἐμφανίικὸν. ἔνιοι δὲ γρ. οἵδ' ἄρα πάνίες. καλλίϛρατος δὲ καὶ ῥιανὸς διὰ τῦ λ̂. οἵδ' ἄρα πάντες :– [Manus librarii in ultimis aberravit; volebat οἵδ' ἄλα πάντες, quod etiam conjecit Toupius Cur. Nov. in Suid. v. ἀνέῤῥιψαν. Suidas quidem et Apollonius habent ἅμα, ſed ἅλα fortiter defendunt loca a Toupio laudata, ſupra H. 328. infra N. 78.]

136. ἀριϛοφάνης ἐδήεσσα

140. νῆα

146. παρὰ et ἀπὸ ſupraſcr.

152. ὕπνον et ſupraſcr. γρ. καπνὸν

156. νεὼς

160. ζηνόδοτος δὴν γάρ μιν :

164. γρ. διὰ τοῦ μ̂. ἐμπάσας. ἐπιβὰς· πλησιάσας ὡς τὸ λὰξ ἐν ϛήθεσσι βάς :–

166. εἶασ'.

169. καταλοφάδεια ſchol. marg.

170. ὅπως ἦεν : ἀριϛοφάνης δὲ ὅπως εἶχεν.

174. οὐ γάρ πω καταδυσσόμεθ' ſed σ ſupra ω additum

175. ἐπέλθῃ· text. ἐπελθεῖν ſchol.

178. ἔν τισι τὸ ὅτως φέρεται :– (pro ὥκα)

188. ῥιανὸς δὴ τότ' ἐγὼν ἀ. Θ. μετὰ μῦθον ἔειπον :–

220. ἀρίϛαρχος γρ. ἔϛαν δ' ἐν προθύροισιν :

224. πολίτης (Πολίτυς eſt error typorum)

Inter 233. et 234. additur in marg. β̂.

τεῦχεν δὲ κυκεῶ χρυσέω δέπαϊ ὄφρα πίοιεν

239. 240. τρίχας τε καὶ δέμας. Schol. ζηνόδοτος καὶ πόδας γρ. καὶ ἐν ἄλλω φωνήν τε τρίχας τε καὶ δέμας :–

242. πάρ' ἄκυλον In ſchol. παρ' ἄκυλον: ἀρίϛαρχος ἐκ οἵδε τὸν ϛίχον. ὁ δὲ καλλίϛραλος ἀντ' αὐτῦ γρ. παντός με ὕλης ἐτίθει μελιηδέα καρπόν.

249. ἀγαζόμεθ' In marg. ἐν ἄλλω ἀγαζόμεθα.

253. omittit, et mox 265.

268. ἄξεις et ἔ ſuper ἄ In marg. ἀρίϛαρχος ἀνῖ τῦ σῶον: (Ita nempe explicat σῶν)

281. πῇ δ' αὖτ' ὦ δύϛηνε

285. σύ γ'

287. δ' omittit

288. ἀλάλκησι

296. κελήσελαι et κ additum ſuper ε prius. In Schol. κεκλήσεται

306. ἴσασιν. et ſupra γρ. δύνανται

316. τεῦχε Deinde δέπαϊ et in marg. ἐν ἄλλω. γήραϊ ὑπὸ λιπαρῶ: [lege ἐν ἄλλω, δέπα', ὡς γήρα' ὑπὸ λ.]

320. λέξο et in marg. ἔτως ἀρίϛαρχος δισυλλάβως τὸ λέξο· ἄδηλον δὲ πότερον κοιμῶ ἢ συναριθμῶ: [Lege συναριθμᾶ. Videntur quidam legiſſe λέξε' eliſum pro λέξεο, quod plenum exſtat Il. I. 639. Poſtea e λέξε, nota eliſionis neglecta, factum eſt λέξαι]

324. καί μ' ὀλοφυρόμενη: ἀριϛοφάνη. καί με λισσομένη. καὶ ἔϛιν ἐκ ἄχαρις ἡ γραφή·

326. ὡς ἔτι et πῶς ſuper ὡς
329. ὁ σιδώνιος φησὶν ἀθετεῖσθαι τὸν σίχον
334. ἐπιβήομεν
348. τέως μὲν in textu et ſupra literis pene fugientibus, γρ. κεδναὶ
350. γείνονται et mox κρηναίων Schol. γίγνονται et κρηνάων
351. ἔτε γρ. ζηνόδοτος
352. ἔκβαλε
355. κάνεια et ſupra γρ. κύπελλα
362. τὸ μὲν θυμῆρες, προπεριſπωμένως. τὸ δὲ θυμαρὲς, ὀξυτόνως. γρ. γὰρ ἀμφότερον :
370. omittit.
376. κρατερὸν et ſupra γρ. συγερὸν
377. ἀγχῦ δ' ἰſαμένη Fuerat παριſαμένη, ſed emendavit eadem manus. In marg. ἔνιοι δ' ἄγχι παριſαμένη :
380. ἠδετί σε χρὴ
381. κρατερὸν
385. ἀριſταρχος λύσασθ' ἑτάρους
388. ὣς ἄρ' ἔφην γρ. ὣς ἐφάμην
389. ἀνώϊξε et ſupra γρ. ἀνώγεε
393. ἀριſτοφάνης τοῖς δ' ἐκ μὲν Mox ἔφυσε et σ ſupra additum
394. τό σφιν
395. ἀριſταρχος ἀψ ἐγένοντο
400. πότνια κίρκη. et ſupra δῖα θεάων
404. κτήματ' ἐν σπήεσσι et 424. Schol. ad hunc locum ἔν τισι γρ. κτήματα δὲ σπείεσσι. καὶ κτήματα ἐν σπείεσσιν :–
410. πόριες text. et marg. ut citant Apollonius v. ἄγραυλοι, et diſerte Schol. Veneta ad Il. P. 4. 40.
416. ἀρίſταρχος πόλιν αὐτήν.
417. ἵνα τέτραφεν γρ. ἵν' ἔτραφον
425. ἐμοὶ in μοι correctum, et ἔπεσθαι in ἕποισθε
430. primo omiſſus; additur in marg. ab eadem quidem manu quæ pleroſque addidit, ſed olim omiſſum eſſe docet ſcholion, λείπει τὸ λέγων :
440. Nullum in Harleiano veſtigium eſt lectionis ex Euſtathio memoratæ. Sed ἀποπλήξας diſerte citant Scholia Veneta et Codicis Townleiani ad Il. Ψ. 120. Adde quod in Il. Λ. 146. idem Codex Townleianus ſupra vocem τμήξας ſcriptum habet πλήξας αἱ πλείϑς. Quod ad verborum proprietatem attinet, idem fere diſcrimen videtur quod apud Latinos *abſcido* a *cædo*, et *abſcindo* a *ſcindo*.
449. κίρκης ex emendatione, ſed m. antiquæ.
451. ἔλας
452. δαινυμένους δ' ἄρα τούς γε γρ. δαίνυμένους δ' εὖ πάντας ἐφεύρομεν
453. ἐν ἄλλῳ γρ. φράσαντό τ' ἐσάντα :
456. omittit.
457. ϑαλερὸν Schol. ἀριſτοφάνης, συγερὸν γόον. καὶ ἐκ ἄχαρις ἡ γραφή :
464. αἰεὶ
470. omittit.
474. εὐκτίμενον et ſupra γρ. ὑψόροφον
475–479. Hi verſus in margine repoſiti ſolita manu, ut σίχοι, ſed non numerati.
479. δὴ τότε κοιμήσαντο ἀνὰ μ. σ.

500. καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα
506. ἀνα θ'
509. ἀκτή τ' ἐλάχεια m. pr. quam lectionem memorat ſcholiaſtes, ſed rejicit. Deinde φερσεφονειης et π ſupra φ prius, ut et 534. ſed per π tantum ſcribitur 564. Λ. 47. 212.
527. ῥέζειν a m. pr. ζ in ξ mutatum a recenti.
528. τρέψας
533. δείραντες et ας ſuper ες, ſi non eadem manu, certe antiqua. Idem factum Λ. 46.
534. θ' αἴδη ex emend.
549. ἴωμεν
555. οἰνοβαρεῖων.

ΟΔΥΣΣ. Λ.

7. Schol. ἴγμενον ψιλῶς ἤτοι ὑγρον
14. ἀρίσαρχος κερβερέων: [Lege κερβεριων, quam lectionem memorant Scholiaſtes Ariſtophanis ad Ran. 187. et Etymologus p. 513, 45. Hic etiam alias lectiones notat, χειμερίης et κεμμερίης]
16. ἀρίσαρχος καὶ ἀριστοφάνης καταδέρκεται: Schol. ἐπιλάμπει μὲν ὁ ἥλιος τὰς κιμμερίας. οὐ φαέθων δέ. ἀντὶ τοῦ οὐ πάνυ λάμπων.
21. παρὰ ῥοόν (ſic)
24. ἔσχον
25. ὄρυξα ὅσσον τε
26. χοὴν χέομεν a m. pr. ſed ex em. χέομ ην (ſic) In marg. ζηνόδοτος χεάμην: in alia parte marginis, χοὴν ἐχεόμην.
37. ἐρέβευς manus antiqua, ου pro ευ recens.
38–41. νύμφαι τ' ἠΐθεοί τε: οἱ καὶ παρὰ ζηνοδότω καὶ ἀριστοφάνει ἠθετῆνθο ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τὰ ἐξῆς.
42. ἔνθα καὶ ἔνθα γρ. ἄλλοθεν αλλος.
48. αὐτὸς δὲ ξίφος
52–54. ἀθετεῖ καλλίστρατος
54. 72. ἄκλαυτον a m. pr.
58. πᾶσα ἰὼν γρ. Textus etiam ἰὼν ſed ſchol. πεζὸς ὢν ἔφθησας In alio ſchol. ἐὼν erat, ſed ἰ ex ἐ fecit eadem manus.
65. βεβήκει. γρ. κατῆλθε.
83. ἀγόρευεν τινὲς εἰκαιότερον ἀγόρευσον.
84. 204. κατατεθνηυίης et ſic ſchol.
92. ζηνόδοτος τίπτ' αὖτως
97. κελεῦ δ' ἐγκαλέεθξ· ſed videtur fuiſſe ἐγκατέθηκ'
103. μέν κε
105. ὁππότε κεν δὴ πρῶτον (ſic)
114. ἐνὶ ex emend. ſed antiqua.
118. ἐπὴν
134. πέφνη
140. κατατεθνηυίης et κ ſuper η prius.
141. ἐὸ' εὖν
143. κέν με ἀναγνοίη τὸν ἐόντα.
145. ἐνὶ φρεσὶ θήσω ſed ἐνὶ ex emend.
148. ἐπιφθονέοις
156–158. ἀθετῆνται τρεῖς.
157. πρῶτα. τὸν et ſuper α. τὸν ſcriptum οσ ὃν

158. ἐόντ' ἦν μή τις ἔχῃ
160. 161. ἀριστοφάνης ἀθετεῖ :
168. εὔπωλον
171. νόσος ἦ
172. ἀγανοῖσι βέλεσσιν
173. ὃν κατέλειπον ἀριστοφάνης ἓς καὶ ἐλειπον
177. 178. numerantur α. δ. In margine adduntur, β κτῆσιν ἐμὴν δμωάς τε καὶ ὑψηρεφὲς μέγα δῶμα ᾧ εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος. δήμοιό τε φήμην :—
184. τεμένη : σεσημείωται τὸ ὄνομα ἀδιαιρέτως ἐξενεχθέν :— ἀρίσταρχος τεμένεα.
190. ἦσαν sed ſpiritus in lenem mutatus. In marg. ἕτως ζηνόδοτος. ἀρίσταρχος ἦστο.
Ibid. κόνι in κονί mutavit m. recentior.
193. βεβλήατο
195. αἱ χαριέστεραι γραφαὶ ἔχουσιν ἐὸν νόστον ποθέων : [στὸν]
197. ἔτεμέν' ἐν μ. ſed primum ε lenem habuiſſe videtur.
198. ἀγανοῖσιν βέλεσσιν
205. ἄνώγει (ſic ab eadem manu)
206. ἴκελον γρ. ἱκέλη ἡ ψυχὴ
208. Quod ex vett. edd. notat Erneſtus, προσηῦδα habet Harleianus, ſed ſupraſcripto ων et circumflexo in acutum mutato, cum in hoc loco, tum K. 482. 500. Quæ ſane mirifica varietas videtur.
211. ἀμφότέρω, (ſic eadem m.) Gloſſ. ἐγὼ τὲ καὶ σύ
220. δαμνᾶ ὡς κιρνᾶ· οἱ δὲ μνᾶται. ὥς κεν πρῶτα λίπῃ ὡς κράτης. ὁ δὲ ἀσκαλωνίτης συνεδαμνα ἢ τοῦ δαμνᾶται ἀποκοπὴ ἔξοδον δὲ ἀναγινώσκειν περισπωμένως. ἀπὸ τῆ δαμνῶμαι ὡς πειρῶμαι. πειρᾷ ἐμεῖο γεραιὲ καὶ ἐκφωνημένη τῆ ῖ. ὡς τὸ δύναι παρ' ἀτλικοῖς :— [Difficile et corruptum ſcholion, fortaſſe etiam mutilum ; in quo cetera non expedio. Prope initium lege, οἱ δὲ δάμναΐαι, ὥς κε πρῶτα λίπῃ, ὡς κράτης. Triplex igitur fuiſſe videtur lectio ; vulgata ita ſcripta ; ΔΑΜΝΑΙΕΠΕΙ ; ſecunda ΔΑΜΝΑΤΕΠΕΙ, pro δάμναται ἐπεὶ, quæ plenis literis exarata occaſionem dedit Crateti corrigendi ΔΑΜΝΑΤΑΙΩΣ. Illud receptæ lectioni obſtat, quod δαμνάω δαμνῶ nuſquam apud Poëtam occurrit, ſed aut δάμνημι aut δάμναμαι, hoc activo ſenſu uſurpatum infra Ξ. 488. In Iliad. Ξ. 199. δαμνᾷ rite adhibetur, utpote contractum e δάμνασαι, quod ipſum numeros meliores redderet.]
222. φάος δὲ ex em. ejuſdem manus. Fuerat, opinor, φόως δὲ
225. φερσεφόνεια ſed π ſupra φ prius
228. ἕκάστην (ſic)
231. πίνειν a m. pr. ſed nunc ex correctione πινειν
232. ἐπήϊσαν. ἡ δὲ Schol. marg. τὸ δὲ

ἠδὲ ἀριϛαρχος ψιλοῖ καὶ οἱ ἄλλοι :

233. ἐξερέεινεν ſed ſupraſcr. γρ. ἐξαγόρευεν

234. πρῶτον text. πρώτην ſchol.

235. τινὲς ἀτασθάλιη γρ. πῶς ἂν ἀχὶ καὶ τὴν εὐπατέρειαν μετέθηκαν.

244. ζηνόδοτος ἀγνοεῖ τὸν ϛίχον :–

248. ὅτως ἀρίϛαρχος. ζηνόδοτος δὲ κακῶς τέξει τινὲς δὲ ἀνεμώλιοι εὐναὶ γρ. ἐκ εὖ :– [Credo Zenodotum voluiſſe τέξεαι]

255. εὐρυχώρῳ ex emend. hic et 264. Deinde ἰαολκῶ ita ſcriptum, ut ο an ω ſit, neſcias, ſed ſupraſcript. ἰαολκὸς

263. οὔ μεν (ſic) In marg. ἀριϛοφάνης ἐπεὶ οὔ μιν :–

287. ἀριϛοφάνης ὐδ' ἄρα

291. μοῖρ' ἐπέδησεν

298. τυνδάρεω ex em. et ſic quinquies habet Scholiaſtes, qui tamen ait παροξυτόνως, ſed voluit fortaſſe προπαροξυτόνως. Citat etiam Ω. 198. Οὐχ ὡς τυνδάρεω κέρη κακὰ μήσατο.

300. κατέχει φυσίζωος

301. παρὰ et ſupraſcr. γρ. πρὸς

303. λελόχασιν

304. ἀμφιμέδειαν ex em. ejuſdem manus. Sed ἰφιμέδειαν defendit locus Pindari Pyth. iv. 159. a Scholiaſte mox ad vocem ἐφιάλτην 307. citatus; διὰ δὲ τῶ π τὸ ὄνομα—ἐν νάξω μὰν φαντι θανεῖν ἰφιμεδείας παῖδας ὡς τε καὶ σὲ τολμήσεις ἐπιάλτα :– (ſic)

318. ἰϋλλας

319. γένῡς (ſic) Schol. πληθυντικῆς αἰτιατικῆς ὡς τὸ ἐκ δὲ νέκυς οἴκων φορέων :–

323. Pro ἦγε μὲν citat γήμας ſchol. ad Apoll. Rhod. iii. 996. Mox γε μὲν ἄρτεμις ἔκτα ſed ſchol. ἀριϛοφάνης γρ. ἄρτεμις ἔσχεν: Huc quoque pertinet, ut puto, aliud ſcholion marginale, τινὲς ἐτέλεσεν γρ.– (pro ἀπόνητο ſc.)

327. ἔγωγε

329. φθῖτ' in marg. φθίτο

335. ὅδε

336. μέγεθός τε, ἠδὲ

342. omittit.

347. γέρον et ſupra γρ. ἔπος

356. γρ. πομπὴ δ' ὀτρύνοιτο

358. ἀριϛοφάνης πλειοτέρησι χερσὶν :

366. σοὶ δ' ἔπι et ſupraſcr. ἀναϛρεπτέον τὴν ἔπι ἢ τὴν ἔνι :

378. ἐν μεγαρων (ſic eadem manus)

380. ἀγορεῦειν (ſic)

384. ἀρίϛαρχος δὲ ὅτως. ὡς τὸ ἐγκέφαλος δὲ διάσπέος αλλυδις ἄλλη. ἀριϛοφάνης δὲ ἄλλην φησί :

390. πῶς μὴ πιὼν τὸ αἷμα γινώσκει. [Qui hanc notam ſcribebat, præcedentem verſum in exemplari ſuo non habuiſſe videtur.]

394. δάκρυσα ἰδὼν

397. τῶ ἔχοντος τεταμένην τὴν ἠλύγην ἤτοι τὴν νύκτα [Interpretatio variæ lectionis τανηλυγέος]

398. οἱ ἠὲ (i. e. verſus ab ἠὲ incipientes, et qui ab iis pendent, ſcilicet 398–402.) ἀθετοῦνται ὑπὸ ἀριστοφάνους ὡς ὑπὸ [l. ἀπὸ] τῶν εἰρησομένων μετενεχθέντων :– [potius μετενεχθέντες :]

399. ἀριστοφάνης λευγαλέων

402. Hunc verſum mirifice diſtortum et depravatum citat Suidas v. Ἠέ. Ἠέ. βαρυτόνως διαζευκτικὸς σύνδεσμος· ἠὲ διατμῆξαι κοῖλον δόρυ. (Od. Θ. 507.) περισπωμένως δὲ ἀπορηματικὸς περισπᾶται ἢ μαχεόμενον ἠὲ καὶ ἐκί. Sic edd. Med. Ald. Ad περισπᾶται notat Portus; "Videtur ſuperfluum. Ideo præterii." Poſtea Kuſterus hanc vocem, non monito lectore, ejecit, et inſuper μαχεόμενον in μαχεόμενον mutavit. Scias autem velim hæc omnia Suidam bona fide deſcripſiſſe e Photii codice jam corrupto, cujus ſimile exemplum penes Collegium SS. Trinitatis ſervatum habet διαζευλικὸς —διαλμίξαι—ἀπορρηματικόν περιπλαίη μαχεόμενον ἠὲ καὶ ἐχί :— Hunc locum ita tranſcripſit bonus Suidas, ἀπορηματικός. περι π ται η, aut cum ita diſtractum fortaſſe inveniſſet, περισπᾶται ἢ pro ingenii ſui modulo emendandum putavit. Sed nunc nihil planius quam primo ſcripſiſſe Photium, ἀπορημματικός. ἦε περὶ πτόλιος μαχεόμενον, ἠὲ καὶ ἐκί : Quæ et ipſa varietas eſt, quanquam mendoſa, tamen notabilis. Porro obiter obſervo, Heſychium v. Ἦε citare in Od. Δ. 372. μεθίεις, quod et Platonis Scholiaſtes habet.

415. φόνω ἀνδρῶν ſcriptum primo, ſed θ additum ſupra φ

422. ὡς ἔφη πολλὰ γαῖαν πολυφέρβην χερσὶν ἁλοία. (ſic) [Saltem lucramur variam lectionem Iliad. I. 564.]

427. βούληται (ſic) text. βάληται citat Schol. Sed aliud ſchol. de toto verſu, ἐν πολλοῖς οὐ φέρεται. Et profecto, ut ſemel criticum agam, omnium fere, qui pro ſpuriis notantur, digniſſimus hic, qui expungatur.

432. οἵ τε videtur fuiſſe a pr. m. Schol. καὶ ἑαυτῇ αἴσχος ἐπέβαλε

434–439. ἀθετοῦνται παρὰ ἀριστοφάνει :

441. τίνες μήθ' οἵ κακῶς

442. φαῦσθαι· τὸ δὲ κεκρυμένον

443. ἔκ γε

446. γε νέκυν et ſupraſcr. γρ. γε νέην [Merus error, ſed obſervari non inutilis. Vide infra ad Ξ. 206.]

457. ἐμεῖο. Sed Scholiaſtes ait, ἀθετεῖται διὰ τὸ εὔηθες εἰ γὰρ ἐπέπειστο ὅτι ὅπω τέθεικε [τέθνηκε] πρὸς τί ἐρωτᾷ ἢ πθ ἔτι ζώοντος ἀκούετε :–

460. οὐ γὰρ πθ αἱ ἀριστάρχθ

477. Πηλέως

489. βίοτος et ſupraſcr. γρ. βίος

491. ἐνίσπε poſt raſuram

497. ζηνόδοτος, εἰ γὰρ ἐγὼν Aliud ſcholion : ἐὰν ἦλθον τοιοῦτος αὖθις ἀπὸ τθ αἴθθ

501. τεῶ ſed τέων ex em. ejuſd. manus. ὁ ἀρίſταρχος καὶ ἐΐſκλίνει τὸ τέων :

509. τρισυλλάβως τὸ τροΐην ὡς καὶ ἀρίſταρχος φησί :–

511. τ' omittit, deinde habet νικέσκομεν et ſupraſcr. ἐνικεῦμεν In marg. utrumque νικάσκομεν et νικέσκομεν

512. τροΐην ſed duo puncta nigriore atramento

513. ἠδέποτ' ex emend. et ſine variatione ἐνὶ πληθύϊ

514. ἠδ' ἐνὶ

520. κήτειοι προπαροξυτόνως καὶ τὰς μεγάλας ἀκτέον παρὰ τὸ κῆτος. ὡς καὶ ἀρίſταρχος. ἄλλοι δὲ ἔθνος μυσίας. τὰς νῦν ἐλεάτας καλουμένας. ἔνιοι δὲ γράφουσι κήνειοι [opinor κήδειοι] οἱ συγγενεῖς. οἱ δὲ χήτειοι γυναίων. οἷον ἐſτερημένοι γυναικείων δώρων ἕνεκεν εἶγε καὶ ὁ ἕκτωρ φησὶ τὰ φρονέων δώροισι καΐατρύχω καὶ ἐδωδὴ λαὸς. (Il. P. 225.) ἄμεινον δὲ τῷ ἀριſάρχω πείθεσθαι :– Pluralem numerum retinet etiam Apollonius. Sed ſingularem dat Heſychius, cujus locus ita legendus e MS. Γυναῖα. γυναικεῖα. Γυναῖα εἵνεκα δώρα. etc. Non longe ab hoc loco, ſed verſus numerum notare oblitus ſum, Scholiaſtes utitur voce φερσεφόνης et π ſupra φ priorem poſuit ſcriba.

522. κατεβαίνομεν

524. περιγραπτέον ὡς ἀπρεπῆ· θυρωρῷ γὰρ ἔργον : et mox, ἀρίſταρχος οὐκ οἶδε τὸν ſίχον. ἐνὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων [Lege ἔνια δὲ Ceterum περιγράφειν et διαγράφειν utrumque *delere* per conſequentiam ſonant, modo tamen ſignificandi diſcrepant. Περιγράφειν eſt lineis vocem vel voces includere, et ſic delendas monere. διαγράφειν eſt tranſverſa linea per literas ducta damnare.]

525. ἀρίſταρχος ἔνθ' ἄλλοι πάντες κατὰ δῆρεον ἵππον ἀχαιοί :–

526. τρέμον Θ'

529. ὁ δέ μοι Deinde ἐπέτελλεν. ſed ſupraſcr. γρ. ἱκέτευεν.

530. ἐξῖ ἐναι et μ eraſum.

530. ἐξελθεῖν ἐμφαντικώτερον δὲ τὸ ἐξέμεναι :–

536. γίνετ' [Scilicet in quibuſdam MSS. erat, γίνετ' ἐνὶ πτολέμω]

538. ὤιχεῖο ſed ſupraſcr. γρ. φοῖτα [Non opus eſſe duxi accentuum errores anxie corrigere. Alioqui monuiſſem ſcribendum paullo ante ἐδωδῇ, hic φοίτα.]

538. Schol. σφοδελὸν pro v. l. memorat et σποδελὸν. διὰ τὴν σπυδὴν [lege σποδὸν vel σποδιὰν] τῶν καιομένων νεκρῶν.

539. χωρὶς τοῦ ῑ γηθοσύνη ἀντὶ τοῦ χαίρουσα.

540. 563. 565. κατατεθνειώτων

546. ἀθετεῖ ἀρίſταρχος. ἡ δὲ ἱſορία ἐκ τῶν κυκλικῶν :– Idem fere ſcholion, quod legitur in editis, habet Harl. Sed pauca diverſe exhibet. Pro ἠρώτησεν ὑπὸ ὁποτέρου τῶν

τρώων μᾶλλον ἐλυπήθησαν ſubſtituit Barneſius, non repugnante Clarkio, ἡ. ὑπὸ ὁποτέρω αὐτῶν οἱ τρῶες μ. ἐ. nimis quidem audacter, ſed non nimis eleganter. Harl. pro τῶν τρώων dat τῶν ἀχαιῶν, quod facinus eſt correctoris, qui vulgatæ lectionis vitium vidit, veram corrigendi viam non vidit. Rectiſſime Bentleius, τῶν ἡρώων, ut liquet ex Euſtathio. Deinde πλεῖστα, non πλεῖστον Schol. ed. et MS. Omittit etiam κρίναντες MS. et legit ἔδωκαν

549. ἔργα ἐτέτυκτο.

557. φθιμένοιο primo ſcriptum, ſed ultima litera eraſa et νο ſupra μ poſitum, ut nunc ſit φθινόμενοι, vereor ne ab eadem manu.

565. Ab hoc verſu (incluſive, ut dicunt) ad 626. omnes pro ſpuriis delevit Ariſtarchus, ut liquet ex Scholiaſtæ Pindari ad Olymp. i. 91. verbis cum noſtro collatis. Sic enim Harl. νοθεύεται μέχρι τοῦ ὡς εἰπὼν. οἱ μὲν [lege, ὡς εἰπὼν, ὁ μὲν] αὖθις ἔδυ δόμον αἴδος εἴσω. καίτοι ἐκ ὄντες ἀγενεῖς περὶ τὴν φράσιν:

577. γύπες

578. δέντρον ſæpius in ſcholiis, ſemel tantum δέρτρον

579. ἤλκυσε a manu pr. εἵλκυσε ex em. In marg. ἤλκησε γρ. Sed ἤλκησε dat Clemens a Valckenaerio ad Ii. X. 82. citatus.

581. καί μιν a m. pr. ſed ſupraſcriptis accentibus et literis correctum in καὶ μὴν

582. προσεπέλαζε et ſupraſcr. γρ. προσέπλαζε

585. ἀναβροχθὲν et ποσὶ

586. καὶ ἐξήραινε

587. δένδρεά θ' et text. et ſchol.

588. ὄγχναι (ſic)

596. ὁ μὲν ἀρίσταρχος καὶ ἡρωδιανὸς ὀξυτόνως κατὰ συστολὴν ὡς λικριφὶς ἀμφιδὶς ἐπιρρηματικῶς· ὁ δὲ ἀσκαλωνίτης τὸ πλῆρες κραταιὰ *ἴς οἷον ἰσχυρὰ δύναμις.

Ibid. Alterum ſcholion, τότε ὁ λίθος ὑπέστρεφε κραιαιῶς ὃ ἐστι ταχέως. τὸ δὲ ὅλον ἐπὶ τῷ λίθῳ ἀκουστέον ὡς ἀρίσταρχος φησί:— Ceterum ex eo, quod Ariſtarchus in hunc locum commentatus eſt, non tuto colligas eum pro genuino habuiſſe.

598. αὐτ' ἄρ ὄγ'

603. primo omiſſus, ſed in margine additur ut β̂ inter α̂ 605 et Γ 606. Hunc verſum intelligit Scholiaſtes, τοῦτον ὑπὸ ὀνομακρίτου πεποιεῖσθαι [πεποιῆσθαι] φασὶν. ἠθέτηται δέ. ἔνιοι δὲ οὐ τὴν οἰνοχόην ἦδην. ἀλλὰ τὴν ἑαυτῆ ἀνδρείαν:—

604. οἰωνῶν τε citatur in ſchol.

605. γρ. πάντως ἀτυσσομένων

613. ſchol. ἐγκάθετο τινὲς οὐ κοινῶς τελαμῶνι ἐὴν ἐγκατέθετο τέχνην

623. γρ. κρατερώτερον

625. ἡ δὲ

626. ἔδυ Schol. ſupra citatus ad 565.

634. περσεφόνεια. et φ ſupra π Schol. ἀρίſταρχος ἐξ ἔδεω Quod leviter correctum genuinam fortaſſe lectionem præbebit, ἐξ αἴδεω Hæc enim vox ſemper triſyllaba eſt apud Homerum. Neque obſtat quod vulgatæ editiones omnes retinent infra Ψ. 322. ἠδ' ὡς αἴδεω δόμον ἦλυθεν εὐρώεντα. Ibi enim legendum cum Harleiano, ἠδ' ὡς εἰς αἴδεω δόμον ἦλυθεν εὐρώεντα, ut ſupra K. 512.

ΟΔΥΣΣ. Μ.

3. νῆσον τ' αἰαίην et deinde ἠριγενείας
4. ἀνατολαὶ
6. additum εὐρυπόροιο, ſed poſtea eraſum. vide v. 2.
9. προΐειν
10. τεθνειῶτα
15. ζηνόδοτος γρ. ἀκροτάτῳ τύμβῳ ἵνα σῆμα πέλοιτο.
22. ὅτ' ἄλλοι
25. ἐγώ τοι δείξω
26. κακοραφίη ἀλεγεινῇ ſed ρ ſuper ρ additum. et σ ſuper utramque η
32. νεῶς
33. ἦδ' ἐμὲ Schol. ἀντιδιαſταλτικὴ ἡ ἐμέ:
40. ὅτι σφέας text. et marg.
41. αἰδρίη πελάσῃ et mox ἀκέσῃ
48. κηρὸν δὲ ψήσας
53. αἰ et εἰ ſuperſcr. Deinde κελεύσῃις et ſupra γρ. κελεύεις
53. 54. Hos tamen verſus ἀθετεῖ, ut videtur, Ariſtophanes.
54. ἀρίſταρχος γρ. διδόντων ὡς τιθέντων: Lege διδέντων Attice pro διδέτωσαν, a δίδημι, quod fluit a δέω, ut τίθημι a θέω. Imperfectum δίδη ipſe Homerus uſurpat. Il. Λ. 105. Suidas, et Heſychius. Δίδημι. [τὸ] δεσμεύω. In Xenophonte Anab. v. p. 421. ed. Cant. legendum ex Cod. Pariſ. διδέασι pro δεσμεύωσι, quod in Διδείασιν corrupit Heſychius. Idem e noſtro loco. Διδέντων. δεσμευόντων. Sic MS. lectionem Διδόντων recte correxit Muſurus.
55. ἐπὴν δὴ et εἰ ſupra ἠν
61. πλακτὰς text. In ſcholiis utroque modo.
66. ἥτις et ſupra γρ. ὅſις Habet τῆδ' a manu pr. ſed τὴν δ' ex em. antiqua.
70. Schol. νεωΐερικὸν δὲ τὸ γράφειν φαſιμέλεσα.
77. ἀρίſταρχος γρ. ἐκ ἐπιβαίη.
78. χεῖρές γε ſed ſchol. marg. χεῖρές τε Deinde εἶεν et ἦ ſuper εἶ
86. νεογίγιλῆς (ſic) Schol. ἀθετοῦνται ſίλ χοι Γ. πῶς γὰρ ἡ δεινὸν λελακυῖα δύναται νεογνὸ σκύλακος φωνὴν ἔχειν.
87. κακὸν
94. γρ. βαράθρῳ
96. εἴποθεν
98. ἀριſοφάνης τήνδε ὑφὲν δὲ τὸ πώποτε:
104. 105. ἀναρυβδεῖ et οι ſuper υ

106. ῥυξδήσειεν et οι ſuper υ
124. ἀθεῖξνται Γ. ὅτι διὰ τούτων σημαίνει μὴ εἶναι τὴν σκύλλαν σύμφυτον τῇ πέτρᾳ :
Ibid. ἄμεινον γρ. κραταιὶς ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς. ὡς ἀλλαχοῦ. τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς.
135. θρινακίην ες et δ' ſupra ν ſec.
140. ἀλύξης ſed η in ει mutatum.
141. νῆας
145. αὐτός τ'
147. omittit.
152. ἴθυνον et ε ſuper ο
153. Poſt hunc addit κέκλυτέ μευ μύθων κακά περ πάσχοντες ἑταῖροι.
157. φύγοιμεν et ω ſuper οι ab eadem manu.
163. εἰ ſuper αἰ text. Schol. καὶ ἐνταῦθα οἱ δύο ὀξελίζονται ὡς ἀδικώταιοι :
164. δὲ nunc, ſed poſt raſuram.
165. πίφασκον
167. ἀμύμων. et ſupra γρ. ἀπήμων.
168. ἥδε text. In marg. δασέως το ἥδε:
170. ἀνστάντες et 195. αὐτίκα δ' ἀναστάντες
174. πίεζον
179. ἀνῆπτον
181. ἀλλ' ὅτε δὴ τόσσον ἀπῆν ὅσσον τ' ἐγέγωνε Et ἀπῆν diſerte citat ſchol. Aliud ſchol. habet ἀπῆν et pro participio abſoluto capit, citans Eurip. Phœniſſ. 294, 296. Male. Si enim ἀπῆν eſt verum, conſtructio eſt ναῦς διώκοντες, ut στράτευμα εὐθύνοντας Eurip. Hec. 38. τριήρεις ἓκ εἰδότες Thucydid. i. 10.
195. γρ. εὔρυχός τε
196. μᾶλλον δὲ πιέζευν. et ſupraſcr. γρ. μᾶλλον τ' ἐπεπίεζον.
197. παρήλασαν ex em. ejuſdem m.
202. ἄκοσα a m. pr. Poſtea additum ν, ſed a m. antiqua.
204. βόμβησεν δ' Deinde καταρρόων, ἔσχετο δ'
206. ἐγὼν
209. ἔπει text. ſed primo fuiſſe videtur ἔπι, deinde lenis in aſperum mutatus et ι in ει Supra eſt γρ. ἔτι In marg. ἕπει (ſpiritus ex emend. ejuſdem m.) ῥῆμα ἐστὶ. ἔπω ἕπεις ἕπει : ἀντὶ τοῦ περιέπει. δασέως ἓν. ζηνόδοτος δέ ἔχει :— In alio ſchol. ſic. ἕπει Plutarchus habet τόγε μεῖζον ἐπὶ
212. τῶνδε μνήσεσθαι et ſupraſcr. inter voces με
216. ὑπεκπροφυγεῖν
220. σκόπελον text. ſed eadem m. in σκοπέλων mutatum. In marg. ἐνικῶς σκοπέλῳ τῆς σκύλλης :—
228. ἐγὼν plane ſchol. ſed ν in textu ex emend.
230. πρώρησ ſed σ factum ν ab eadem manu.
244. ἴδομεν primo, ſed ἴομεν ex emend.
245. γλαφυρῆς et ſupraſcr. γρ. κοίλης
246. φέρτατοι et εροι ſuper ατοι
249. ὑψόσ' et ſupra ὑψόθι
250. τότε γ' erat primo, ut videtur; nunc τότ' ἐς Schol. καλλίστρατος ὑπονοεῖ τὸν στίχον λέγων ἐκλύεσθαι τὸ τάχος τῆς ἁρπαγῆς :—

252. ἔτως ἀρίσταρχος· [εἴδατα sc.] ὁ δὲ καλλίστρατος δείλατα: [Poëticum verbum ex δελέατα contractum, quo usus est Callimachus fragm. 458.]
254. ἀσπαίροντα δ' sed σ suprascr. inter α et δ', deinde ἔριψε
255. ποτὶ
256. κεκληγόντας sed ῶ super όν In marg. κεκληγῶτας: ἐὰν διὰ τῦ ῶ προπερισπᾶται. ἐὰν δὲ διὰ τῶν ν̄ τ̄, ὡς λέγοντα: Voluit igitur κεκλήγοντας
264. ἐγὼν ἐνὶ πόντωι ἰὼν
268. 273. Utroque loco οἳ supra ἥ et ον supra ε ult.
269. 274. Utroque loco τερψιῤῥότϖ text. et γρ. φαεσιμῤῥότϖ
272. ὑμῖν primo, sed ὔμμιν ex em. antiqua
275. ἔφασκεν erat primo, sed εν statim mutatum in ον, et super ασκον positum ησαν
281. ἀδηκότας Simplici δ habet etiam Codex Townleianus in tribus Iliadis locis; ubi bis ita citat Scholiastes locum Odyss. A. 134. Consentit MS. Ven.
284. ζηνόδοτος ἀλλ' ἔτως· καὶ ἔστιν ἡθικόν:
289. δασέος text. sed δυσαέα citat Schol.
290. διαῤῥαίσϖσι In marg. διαῤῥαίσϖσι. χωρὶς τῦ σ̄ διαῤῥαίϖσι ζηνόδοτος δὲ γρ. φίλων ἀέκητι ἑταίρων:—
297. ζηνόδοτος βιασθ' οἷον ἐόντα. οὐ νοήσας ὅτι ποιητικῶς ἐσχημάτισται:—[Legebat Zenodotus βιάζεσθ' οἷον ἐόντα]
298. ἀλλ'αγε δὴ μοι νῦν
313. ζαὴν text. et schol. sed in his ζαῆν memoratur. Citatur etiam αἰνοπαθῆ πατρὶδ' ἐπόψομαι παρ' ἀνακρέοντι, quod ad aliam lectionem ζαῆ referendum est.
319. μῦθον et supra γρ. πᾶσιν sed glossa potius videtur quam varia lectio; supra μετὰ enim minutissimis literis scriptum est, ἐν πᾶσι
321. τῶν δὲ distinctе
325. πάντ' ἄλληκτος et mox ἄῃ sed ει super η Schol. in MS. Townleiano ad Il. E. 526. διασκιδνᾶσιν ἀέντες: ὡς τιθέντες· ἀπὸ γὰρ τῦ ἄημι· τὸ δὲ παρ' ἡσιόδωι ἄλλοΐε δὲ ἄλλοι ἀεῖσιν, αἰολικόν:—
327. οἱ δ' εἴως
330. γρ. ἐφέφρεσκον ἐπ' ἄγρην. λείπει γὰρ ἡ ἐπι:
331. θ' post φίλας erasum
337. θεοῖσιν ex emend. ejusdem manus. Nempe voluit οἳ delere et ἔχϖσιν pro participio cepit.
347. ἐν δέ κε θεῖμεν et κε ex em. κεν Supra έ quoque additum α, conante nimirum librario ἐνθα scribere, sed conatum non perfecit.
348. τιϋ
349. ἔπονται
351. στρεύγεσθαι et supra γρ. στρέγγεσθαι
354. 368. νεὼς
357. φύλλα δὲ δρ.
363. σπένδοντες
372. κοιμήσατε

374. ἐν πολλοῖς ὠκὺς δὲ ἠελίω ἐν ἧ ὠκὺς ἄγγελος. [l. ἵν' ἧ ὠ. ἀ.]
375. ἔκταμεν ἡμεῖς et in marg. ἄτως αἱ ἀριστάρχ
385. φάειναϛ et ε ſupra αι
388. ζηνόδοτος τριχθὰ βαλὼν :
393. ἀποτέθνασαν (ſic)
394. τέραα
398. γρ. ἐλόωντες
399. ἀλλ' ὅτε δ' ἕβδομον
415. Turbavit aliquid in voce ἄμυδις librarius; ſed hoc eum ſaltem voluiſſe video, de ſpiritu, lenis an aſper eſſe deberet, dubitatum eſſe dicere.
422. ἄραξε et ſupraſcr. ἔαξε συνέτριψεν quorum hoc certe interpretamentum eſt, fortaſſe et illud. Sed ſchol. marg. αἱ ἀριστάρχ καὶ αἱ πλείας ἄραξε· ζηνόδοτος δὲ ἔαξεν :
435. ἦσαν et ſupra γρ. εἶχον
441. τάδε δῶρα ἀρίσταρχος :
443. μέσῳ δ' ἐδάτησα et ν additum ſupra inter ε et δ
445. νοθεύονται δύο.
447. ἔνθαδ' ſed εν ſupra α
451. τοι et ſupra τϊ

ΟΔΥΣΣ. Ν.

4. Scholiaſtes legit ἐληλέδατο ſupra H. 86.
5. ὑψηρεφὲς et mox γ' omiſſum ex raſura
14. τινὲς γρ. ἄνδρα κάτα. ὁ δὲ φρύνιχος ἀνδρακάδα φησὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν δεκάδα :–
19. νῆ ἄρ' text. ſed in marg. ἀρίσταρχος νῆα δὲ
26. μῆρα δὲ κήαντες ἄτως ἀρίσταρχος.
28. τετιημένος ex emend.
31. ὁ ἀριστοφάνης ἀν ἐν συνθέσει φησὶ τὸ πανῆμαρ ἀλλὰ πᾶν εἶτα κατιδίαν τὸ ἦμαρ : [Legere tum debebat ᾧ πᾶν ἦμαρ]
35. ὡς ὀδυσσῆ. τὸ πλῆρες ὀδυσσῆϊ. ὡς ἥρωϊ λαομέδοντι :–
57. χειρὶ text. et ſchol.
61. χώρωι et ſupra γρ. οἴκω
63. ἐβήσατο
66. νέεσθαϛ ex emend. et ſuperſcr. ἦγεν [ſic in MS. ἧϒ] τὰς γυναῖκας In marg. ἡ ἑτέρα τῶν ἀριστάρχ νέεσθαϛ εἶχε.
68. ὄπασσε κομίσειν et ζειν ſupra σειν
71. ἀγανοὶ ſcripſerat, ſed caudam e μ eraſit. Infra vero 120. ἀγανοὶ plane ſcriptum eſt.
74. εὖδοι
75. ἐβήσετο et α ſupra ε ſec. Deinde καὶ omittit.
76. ſupra τοί δε, ut videtur, ſcriptum γρ. τὸ δὲ Mox ἕκαϛοι.
78. εὖθ' οἱ ἀνακλιθέντες ſed δ' additum inter οἱ et α, et ν ſupra ι
85. θῦε e θῦνε fecit eadem manus.
87. γρ. πετρεεινῶν [i. e. πετεεινῶν]
96. ἐδείχθη σαφῶς ὅτι θαλάσσιος θεὸς ὁ φόρκυς. κακῶς ὁ ἀριστοφάνης ἔγραφεν ἐκεῖ φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο μέδοντος [Quomodo igitur legebat Ariſtophanes in Od. A. 72? Neſcio.]

100. ἔκτοσθεν. ἔντοσθεν δέ τ' ἄνευ
106. τιθαιζώσσεσι et ο ſuper ώ
107. ἔνθα δὲ
123. μήπωστις (ſic, σ minuto intruſo) Schol. ἀρίσταρχος μήπω χρονικῶς διὸ καὶ ἐπήγαγε· πρὶν ὀδυσσῆ ἔγρεσθαι :
124. πρὶν ὀδυσσῆα
130. πέρ τε
131. ὀδυσῆ' ἐφάμην
135. ἀγλαὰ et ſupraſcr. γρ. ἄσπετα
137. ἐξηίρατ'
143. εἴ πέρ τις σε
152. πόλιν text. ſed ſchol. marg. πόλει et ιν ſuper ει. Paullo ante ſchol. ἀριστοφάνης δὲ γρ. μὴ δέ σφιν. ἀντιλέγει δὲ ν ὑπομνημάτων ἀρίσταρχος :– [ἀ. δ' ἐν ὑπομνήμασιν]
154. γρ. ἦ et pro interpret. ſupraſcr. οὕτως [ἦ ſc. v. l. pro ὡς]
155. προΐδωνλαι et σ ſupraſcr. inter ο et ί
157. θαυμάζωσιν
158. πόλει ἀμφικαλῦψαι et ſupra αι ſcriptum ω, poſt circumflexum acutus.
161. ἔμεν ſed ſchol. τὸ ἔμεν ἀντὶ τοῦ ἔμενεν ὅ ἐστιν ἐκεῖ ἐκαρτέρει :
164. κατὰ πρηνεῖ
173. ἀγάσασθαι text. et ſchol. Aliud ſchol. διὰ τὲς ἀγάσασθαι:– [Legendum videtur διὰ τῆ σ̄ ἀγάσασθαι et ad variam lectionem ἀγάασθαι referendum. Niſi quis pertendat legendum διὰ τῆ ε̄ ἀγάσεσθαι]
177. πόλει et ιν ſuper ει ut et 183. Deinde ἀμφικαλῦ ψᾶι [i. e. duæ lectiones exſtant, ἀμφικαλῦψαι et ἀμφικαλύψειν] Mox ſchol. βαρυτέον τὴν ἡμῖν.
179. ἐγὼ
180. παύεσθε ſed σ ſuperſcr. inter ύ et ε
188. πατρώη
189. χεῦε.
190. αὐτόν et ῶ ſupra όν Schol. ἀριστοφάνης αὐτῶ γρ. καὶ τὸ μὶν ἐπὶ τῆς ἰθάκης τίθησιν :–
193. μνησῆρας
194. φαίνετο Quod per digammon ita defendi poſſit, ut legas, τέκνεκ' ἄρ' ἀλλοϝείδε' ἐφαίνετο
196. τηλεθάοντα
199. δὲ προσηύδα et ſupraſcr. γρ. δ' ἔπος ηὔδα
204. ὄφελον et ει ſuper ε ſed ſuſpicor fuiſſe ὄφελε Schol. τὸ ὄφελον πληθυντικὸν ἔστιν :
213. τίσαιθ' ex emend. ſed in marg. ζηνόδοτος τίσασθαι:
216. οἴχονται
224. ἔχθσ' et ων ſuper ουσ' ſed in marg. οὐ γραπτέον ἔχων. εἴη γὰρ τῆ ποιητῆ ὁ λόγος :
225. ὑπὸ deinde χερσὶ
226. ἐναντίον a manu prima
227. γρ. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα (ſed dubito an huc referendum ſit)
228. ὀρθοτονητέον τὴν σε ὡς καὶ ἡρωδιανός :
229. ἀντιβολήσαις et ης ſuper αις
232. τῆτ'
233. ἐκγεγάασιν.
243. ἀχ εὐρεῖα et in marg. ἄτως ἀδ' εὐρεῖα quomodo bis citat aliud ſchol.

245. γίνεταϛ et mox τεθαλυῖα θ' ἑέρση
248. ἵκει
251. πατρώιηι·
252. ἀθήνη et litera eraſa
258. χρήμασι et in marg. χρήμασι σὺν τοῖσδεσι· προπαροξυτονητέον τὸ τοῖσδεσι :
269. ὑμέας
274. ἡ ῥϊανῇ ἀποφάσσαϛ ἀποπέμψαϛ :
279. προερέσσαμεν et υ ſuper έ
282. ἐπέλλαϐε
295. παιδόθεν text. et ſchol. ſed ſchol. πεδόθεν interpretatur. Paullo ante gloſſa marginalis pertinet ad var. lect. πλοκίων, ſed κλοπίων text. et ſchol. Vide infra ad Φ. 397.
300. ἄγχϊ pro αἰεὶ
303. νῦν αὖ
306. εἴπω δ' et deinde γρ. τυκτοῖσι quod non ſtabit, niſi leges, δόμοισιν ἐν εὐτύκτοισι
310. βίαϛ et δ' ſupra
313. γρ. σὲ γὰρ αὐτῇ πάντη ἐΐσκειϛ. In textu σὲ γὰρ αὐτὴν παντὶ ἐΐσκω Supra ῆ in αὐτῇ ſcriptum ὴν, et pro gloſſa ἑαυτὴν; ſuper ω in ἐΐσκω ſcriptum ειϛ
315. εἶωϛ ἐν
318. οὔ σ' ἔπειτα
320. 321. νοθεύονταϛ ϑκ ἂν παρϑάσης τῆϛ ἀθηνᾶϛ ϑεοῖϛ ἀναθήσει τὴν σρ̄ιαν :— In alio ſcholio νοθεύονταϛ 320—323.
327. ἠπεροπεύσηϛ ſed ſigno, quod ηϛ, cum ſimplex ponitur, notat, duplicato, i. e. in ειϛ mutato.
332. ἕνεχ' ἐπήτηϛ ἐσσὶ ſed circumflexus ſuper acutum, et υϛ ſuper ηϛ Schol. χωρὶϛ τῷ τε̄ : τῇ δὲ προσῳδίᾳ ἀεικὴϛ φησὶν ἀρίϛαρχοϛ.
333. ἀθετῶνταϛ ϛίχοι ϛ̄.
336. πρίν γ' ἔτι
338. φθίνυσι νύκτεϛ τε [τι error ed. Erneſtinæ]
340. ἦιδ' ἐότι (ſic)
342. χόλον et ſupra γρ. κότον
349. ἐϛὶ et ſupra γρ. εὐρὺ
358. ἀπὸ τῷ διδῶ περισπωμένῳ. δυσχεραίνων δὲ ὁ ἀριϛοφάνηϛ τὸ διδώσομεν γράφει παρέξομεν. καὶ τὸ ἐν ἰλιάδϊ (Ω. 425.) προέκοπλες (ſic)
360. ἀέξει a prima manu, nunc eſt η pro ει et γρ. ἀέξειν
362. μή τοι
364. σῶα ſed ſupraſcr. σόα ὑγιῇ
365. φραζώμεθ' ὅπωϛ ἔϛαι τάδε ἔργα. et in marg. γρ. ὅπωϛ ὄχ' ἄριϛα γένηταϛ.
369. τά τοι et ſupraſcr. γρ. οἱ
376. φράζεο νῦν μνηϛῆρσιν ὑπερφιάλοισιν ὄλεθρον. et in marg. φράζευ ὅπωϛ μνηϛῆρσιν ἀναιδέσσι χεῖρ' ἐφήσηϛ
384. γρ. πείσεσθαι ſed φθίσεσθαι ſchol. ſupra ad 333.
390. ὑπονοοῖτο ὁ ϛίχοϛ
398—401. (ut videtur) ἀθετῶνταϛ μετὰ ἀϛερίσκων ὡϛ τῶν ἑξῆϛ μετεννηνεϛμένων : et ad 430. ὅτι ἐντεῦθεν οἱ ἄνω κατεννηνεγμένοι [lege μετεννηνεγμένοι] εἰσίν :
405. ὁμῶϛ
413. omittit φίλον et 414. ἐϛ
415. ἦν πϐ
418. πϐ κἀκεῖνοϛ et καὶ ſuperſcr. intra

voces, ut ſignificet aliter ſcribi καὶ κεῖνος

425. ἦ μέν μιν a m. pr. ſed μοι pro μιν ex emend. deinde ιν ſuper οι additum.

427. γρ. παρέξει

428. omittit.

430. ἐπὶ ſed ἐνὶ ſupraſcr.

434. βάλεν κακὸν

439. διέτμαγεν ſed ον ſuper εν

ΟΔΥΣΣ. Ξ.

4. κήδετο οἰκήων

8. ζηνόδοτος δείματο οἷος (ſic)

20. ὑπωπλεύετο παρὰ ζηνοδότω :– et 21. καλλίστρατος ὑπώπτευε τὸν στίχον διὰ τὴν ἐξαρίθμησιν τῶν κυνῶν καὶ τὸ ἐπίθετον : Sed utraque nota pertinet ad v. 22.

24. τέμνων Deinde ἐΰχροὲς erat, ſed ἐΰχροον ex emend. ejuſdem manus, idemque in ſchol. marg.

28. θυμῶ ſed ὸν ſuper ῶ

30. γρ. κεκληγῶτες In alio ſchol. διχῶς αἱ ἀριστάρχβ

33. μετασπὼν ὀξυτονητέον· ἔστι γὰρ β' ἀόριστος. καὶ μετασπόντος ἡ γενική : Alii fuiſſe videntur, qui paroxytonum fecerint.

35. Schol. ἄλλυδις ἄλλη. et ος ſuper η Statim ἄλλον ἐκ ἄλλη. In textu ἄλλη a m. pr. ἀλλος ex emend. manus certe antiquæ.

46. MS. ut vulgo editur.

54. ὑπεδέξω

56. ἔλθοι et η ſuper οι

59. γίνεται et 157.

65. ἀέξη. Schol. εὔμορφον ἀέξη· ὅτως ἀριστάρχος :–

66. ἐπιμίμνω.

67. καί με

72. συνέεργε et ſupraſcr. γρ. ἐπέεργε

75. εὖσεν, μ. fine τε

86. δοίη ſed ώ ſuper οί

87. οἶκ. νέεσθαι

89. οἵδε δέ τι ἴσασι.

92. ἐδ' ἐπιφειδώ.

94. ἱερεύεσσ' et οἷα.

96. ἦ γάρ τε ſed erat primo γὰρ τῆ

101. συβώσια

112. σκύφον in textu et ſchol. ſed in textu ex emend. quanquam fortaſſe ejuſdem manus.

113. ἐνίπλεον, In m. γρ. ἐνίπλειον :

115. σ' ἐπρίατο

117. φθάσθαι ſed ι ſuperſcr. eadem m.

119. τόδε

120. εἰ καί μιν et εν ſuper αι

122. κεῖνον

126. ὃς δέ κ'

132. διοκλῆς ἀθελεῖ· In imo paginæ, quæ incipit a v. 125, et finitur a v. 166, ſcribitur hæc nota; ὑποπλεύονται οἱ τρεῖς ὡς ἀσύμφωνοι πρὸς τῶν (ſic) πρὸ αὐτῶν, καὶ ὡς ὕποπτοι καὶ ὡς ἄπιστοι· πόθεν γὰρ ἤδει εἰ καὶ ἐκ δωδώνης ὑποστρέφων οὐ πλοΐσει :–

134. ἐρύσαι. γρ. ἐρύειν.

136. εἰλιμένα

142. ἠδέ νυ et ſupraſcr. γρ. ἠδ' ἄρα Deinde ἱέμενός περ. et ſupra γρ. ἀχνύμενος περ

146. με φίλει
149. φῆσθα primo, ſed θ erafit manus antiqua, et vocem auxit in φήσασθαι
151. οὔκ
154. omittit.
157. ὃς ſed manus alia emendavit ὃ ὡς
159. ἰσίη τ' ὀδυσῆος et σ ſupraſcr. inter σ et η
160. γρ. ἦ μέν τοι τῆδε. ἀντὶ τοῦ ἕτως :
163. νοσήσας et ὅσις Ceterum errat Erneſtus, cum ait, hac lectione admiſſa, ſcribendum fore ἀποτίσειαι. Levior tantum diſtinctio ponenda erit poſt ὀδυσσεύς.
169. θυμὸν ſine variatione. Sed mox 170. ἄχνυμαι et τ ſupra μ, quod veſtigium ſervat Euſtathianæ lectionis.
171. ὅρκον μὲν In marg. ζηνόδοτος κεῖνον μὲν
176. ἔτι χέρεια ἕτως ἀρίσαρχος : Aliud ſchol. χερείονα χέρεια συγκοπή :
180. Primo ſcripſerat ἀγανοὶ
184. φύγη et ὑπέρσχηι ſed in hoc οι ſuper ηι et in marg. γρ. ἦτε φύγοι
185. ἐνίσπες. In marg. σπὲς ἐνίσπες· ὡς θὲς ἐπίθες. σχὲς ἐπίσχες. ἔνισπες δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνίσπω ὡς ἐλαύνω :–
188. ὁποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο. ἀσερίσκος πρόσκειται ἄχρι σίχων Γ̄. ὅτι νῦν ὡς πρὸς ῥάκεσιν ἠμφιεσμένον ὀρθῶς λέγονται. ὡς δὲ πρὸς τὴν ἀθηνᾶν. ὁμοιωθεῖσαν μὲν τὴν [μέντηι] καὶ βασιλικὴν ἔχουσαν σολὴν οὐ πάνυ : Similia quoque leguntur infra ad Π. 57. Vide ſupra ad A. 171–173.
190. 214. ὄϊμαι (ſic)
195. ἐπὶ ἔργα et ον ſuper α
201. μεγάρωι
204. καλλίστρατος ἐν τῆ ἐκ μυσειων (neſcio ſit ων an ω) κάστῶρ φησὶ γεγράφθαι
205. ὅς ποτ' et ſupraſcr. τότε
206. In margine manus recens, ſed typographiæ certe initiis antiquior ſcripſit γρ. ἠνδαλίμοισι Quod quanquam abſurdum, utpote ne Græcum quidem, non enotaſſe tamen pœnitebit. Qui enim meminerit, quam ſimiles ſint formæ nexuum, qui ην et κυ exprimunt, errores aliquando librariorum corrigere poterit. Ariſtides T. ii. p. 459. ed. Jebb. e Demoſthene citat, καὶ ὅσα ἐνῆν πρώην ἐποίησε. Si Demoſthenis locus non amplius exſtaret, quis legendum ſuſpicaretur? καὶ ὅσα ἐν κύπρω ἐποίησε. Locum S. Baſilii citat Hemſterhuſius Miſc. Obſ. T. V. p. 28. ubi juvenes ἐντὸς ἦσαν Ἀρήνων. Fruſtra hujus urbis aut regionis ſitum quæras ; optime Hemſterhuſius, ἀρκύων.
210. παῦρ' ἔδοσαν, ſine μάλα
215. γιγνώσκειν·
217. ῥεξηνορίην, text. ſed ſchol. ἀνδρείαν : τὸ ῥηγνύειν τὴν δύναμιν τῶν πολεμίων :
220. ὄλεσκον
222. ex em. ἔην primo ἔα vel ἔαν
224. φίλοι ἔσσαν

231. ζηνόδοτος καί σφιν Mox πολλά.
249. δ' ἤπειτα
254. ὡς εἴτε καταρρόον
255. ἀσκηθέες ex emend. ſed manus antiquæ. Editur quidem ἀσκηθέες in Euſtathii textu, ſed contra Euſtathii ipſius mentem. Vera tamen eſt lectio, triſyllaba nempe vox. ἀσκηθέες etiam in ſchol.
256. κυβερνῆται δ'
258. ϛήσαμεν
262. σφῶν ſed ν a m. recent.
272. ἄναγον et ſic plane iterum P. 441.
273. τῆτο ſine varietate.
280. ἡ αἰολικὴ ἐς δίφρον δ' ἀνέσας ἀναγαγὼν :
286. γρ. κτήματα
289. ἀνθρώποισιν ἐώργει ſine ulla varietate.
290. ἦισι
294. ἅψ περιτελλομένω ſed ἐπὶ ſupra περι et ſchol. ἡ ἐπὶ ἀντὶ τῆ πάρα. καὶ παρῆλθον οἱ καιροί ὅ ἐϛιν αἱ τροπαί :—
295. ἐέσσατο text. In marg. ῥιανὸς φησὶν ἐφέσσαϊο. ζηνόδοτος ἐφείσαϊο: ſchol. marg. ἐέσσατο
300. δέ σφισι et γὰρ ſuper δέ
305. αμυωις (ſic) unde nihil extrico. Debebat eſſe ἄμυδις Sic Odyſſ. M. 415. ἄμυ ωις et ſupra ω ſcr. σ, ſupra aſperum lenis. In hoc MS. ω eſt β, i. e. μ, detracta cauda. In fine verſus κεραυνῶι. Quæ ſane notabilis lectio.
317. ἀπριάτην text. et ſchol. marg. ſed inter lineas ῥιανὸς γρ. ἀπριάδην Apollonius Lexico v. Ἀπριάτην. ὁ δὲ Κράτης κακῶς γράφει· ἤρως ἀπριάτης.
320. εἶμα ἔεσσεν
325. καὶ νῦν ἐς ſed καὶ νύ κεν ſchol. marg.
326. ὅσσά οἱ ſed in marg. πᾶσαϛ τόσσα εἶχον Deinde μεγάροισι
328. ἐπακϑύσῃ ſed circumflexus additus in penult. et αι ſuper η
329. νοϛήσῃ et ει ſuper η [Corrige Al. νοϛήσει in Clarkii nota]
331. ὕτως ἀρίϛαρχος. οἱ δὲ αἰολεῖς ἐπισπένδων.
334. ἀλλά με text. ἀλλ' ἐμὲ marg.
335. πολύπυρον et ſupra γρ. πολυμηλον
336. ἐκάϛω text. et α ſuper ἐ In marg. ſchol. ἐκάϛω
338. ἀριϛοφάνης δύη ἐπὶ πῆμα γένηται.
341. ἐκ μέν γε m. pr. ἐ ſupra μὲν m. ſec.
342. ἀμφὶ δέ μιν ſed με ſupra μιν
343. ῥιανὸς ῥωγαλέον
346. σχοίνω ſuper ὄπλωι
348. ἀνέγναψαν text. μ additum ex recenſ. In marg. ſchol. ἀνέγναψαν diſerte.
352. θύρηθ' text. quod plene θύρηθεν ſcribit ſchol. marg.
354. μάλα pro μεγάλα
355. ἐφαίνετο (ſic)
356. αὖθις contra αὖτις infra 405.
361. ὦ̃ text. In marg. γρ. ἆ̃ In altero marginis loco ἆ̃ δειλὲ. τὸ ᾱ θαυμαϛικὸν.
363. τάγ'
374. ἔλθῃ et οι ſuper η

380. ὅς ῥ'
381. ἦλθεν ἐμὰ πρὸς δώματ' ſine varia lectione.
383. ἀκειόμενον primo, ut videtur, ſed ſtatim mutavit in ἀκειάμενον
389. ἐλεαίρων.
393. ὄπισθε
396. μὲν pro με
399. ἐπισσεύας text. et marg.
406. κεν δ' ἤπειτα Mox ἀλιτοίμην et interpr. ἁμαρτήσαιμι. ſed ſchol. marg. λιτοίμην explicat.
408. δόρπον et ſupra δεῖπνον
428. ἀρίſταρχος πάντων· αἱ δὲ εἰκαιότεραι, πάντοθεν. ſed πάντοθεν aliud ſchol.
430. ἔπειρον et αν ſuper ον
435. νίεῖ
438. κύδαινε et ſupraſcr. ſed ſine γρ. nota, εὔφραινε
445. ἐθέλη
457. νὺξ γὰρ
466. προέηκεν: ὕτως αἱ ἀρίſτάρχ· ὁ δὲ ἀρίſτοφάνης παρέθηκεν ὃ καὶ ἄμεινον:
468. δέ μοι ſed τέ μοι infra 503.
469. ὑπὸ τροίην
471. ἐγὼν
473. ποτὶ ἄſυ
474. γρ. ἔτειχέσσιν (ſic)
477. περιſρέφελο ſed ſchol. ἐπήγνυλο· ὅθεν καὶ τροφὴ ἡ πηγνύουσα τὰ σώματα.
480. ἔλειπον et ι ſuper ει
481. ἀφραδέως text. γρ. ἀμαθία γρ. ἀφραδίη
487. ἔτοι ἔτι (ſic)
488. καλλίſτρατος παρά μ' ἦλασε
489. καλλίſτρατος ἰμέναι
491. βουλεύσεμεν ex recenſ.
494. θέτο
495. κλῦτε φίλοι· θεῖός μοι: ἀθετεῖται ὡς ἐκ τῆς ἰλιάδος μετενηνεγμένος.
500. βάλε text. γρ. θέτο
504. δοίη κέν τις μοι χ. Hunc et duo ſequentes ἠθετεῖ ἀθηνοκλῆς, ut colligo e ſchol. marg.
512. δνοπαλίξεις et ζ ſupra ξ ſed ξ etiam in ſchol. marg.
515. 516. 517. omittit.
521. παρεκέσκεῖ a m. pr. quod duo ſcholiaſtæ explicant παρέκειτο ἐπ' ἀμοιβῇ, ἀμοιβὰς ſcilicet pro recto capientes.
522. ἀριſτοφάνης καὶ ῥιανὸς εἴνυσθαι· ὡς τὸ θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καλαείνυον [Il. Ψ. 135.]
530. γρ. ἐν

ΟΔΥΣΣ. Ο.

3. ὑπομνήσασα et ου ſuper α prius
10. τῆλ' et interpr. πόρρω
12. φάγωσιν
13. χρήματα
19. ἀθετεῖ ἀριſτοφάνης· ἔνιοι τὰς Γ νοθεύουσιν.
23. τεθνειότος a m. pr. Poſtea η ſuper εί additum et ο in ω mutatum.
26. κυδνὴν ex emend. certe antiqua.
27. γε omittit.
31. 32. ὑποπτεύει διονύσιος.
37. γρ. ὄτρυνε

39. ὅς θ'
45. νοθεύεταϳ ὡς διαπεπλασμένος ἐξ ἡμισιχίϐ τῆς κ̄ ἰλιάδος. [158.]
52. ϑϐριχλυΐὸς
62. ἔπος ηὔδα supraſcr.
63. omittit.
73. ἐπολρύνει et κατερύκει ſed utroque loco η ſuper ει
74. ἐν πολλοῖς ϑκ ἐφέρετο· καὶ ἔστιν ἡσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ. εἰ δὲ δεχοίμεθα αὐτὸν, πρὸ τῶν πρὸ ἑαυτῆ δύο στίχων ὀφείλει γράφεσθαϳ :–
78. οἱ ῆ ἠθετῆντο· συγκέχυταϳ δὲ τὸ δυϊκὸν τῆ ἀμφότερον : ſed alter, κῦδος καὶ ἀγλαΐα ἔν ἐστι. διὸ καὶ τὸ ἀμφότερον ἐπήνεγκεν.
80. τραφθῆναϳ text. et ſchol. ſed ſupra τρα in textu ſcriptum ταρ Mox ἀτόπως τὸ ἀν' ἑλλάδα· κοινὴν γὰρ τὴν ὑπὸ ἀχιλλεῖ ἑλλάδα καλεῖ ὅμηρος :– Pro κοινὴν fortaſſe legendum μόνην.
83. ἀμπέμψει ex emend. manus ejuſdem. Schol. καὶ ταῦτα ἀπρεπῆ διδάσκεσθαϳ πρὸς μενελάϑ τὸν τηλέμαχον τὸ ἀπαιλεῖν :– Aliud ſchol. ἀμπέμψει διὰ τῆ μ̄. ἔστι γὰρ ἀποπέμψει τὸ τέλειον :–
91. videtur Ariſtophanes ſpurium cenſuiſſe.
95. ϑκ ἀναγκαῖον ἀθετεῖν. οὐ γὰρ δῆλοι οἱ θεράποντες ὥστε ἐν τῆ αὐτῆ οἰκία οἰκεῖν :–
97. κεῖαϳ
101. ὅθι κ. κ.
109. 153. ἕως primo ſcriptum, ſed ι in- ſertum ab eadem manu in recenſ.
113. δῶρα δ' ὅσσ'
114. omittit.
120. γρ. χειρὶ ἐνικῶς Et ſic textus 124.
126. πολυκράτϑ et σ additum m. antiqua.
128. ἀρίσταρχος κεῖσθαϳ
130. χερσὶ et ſupra γρ. χειρὶ
137. παρα δὲ (ſic)
139. omittit.
141. ὅτω διὰ τῆ ο̄. [οἰνοχόει]
144. καὶ τότε
145. 190. τ' ἐζεύγνυντ'
146. ἐριδόπϑ text. et ſchol. et 191. text.
149. λείψαντε et ſupraſcr. σπείσαντες
152. ὅτως εἰπεῖν ϑκ εἶπετον :–
153. εἶως ἐνὶ τρ. vide ad 109.
157. ὀδυσῆϊ ἐνὶ et in marg. ἀττικὸν ἐστὶν ὡς ἥρωι λαομέδονΐι πολίσσαμεν :– [Il. H. 453.]
168. ἦ et εἰ adſcriptum ; ſed ſchol. τὸ δεύτερον περισπαστέον ὡς ἐρωτηματικόν :
172. ἔνιοι μυθήσομαϳ
174. ἥρπαξεν ἀτιταλλομένην
178. κακὸν
184. σεῖον text. et ſchol.
186. ἐς φρῆας δ' Schol. διὰ τῆ ῆ τὴν πόλιν τὴν λακωνικήν.
187. ὀρτιλόχοιο
197. εἰμὲν
200. μή μ' ὁ γέρων
201. χρεὼ
209. δὲ habet pro τε et νῦν omittit.
213. ϑδέ ἐ ex emend.
215. ἔλασσε
227. ἡ γραφὴ μετὰ ἀντὶ τῆ ε̄ν

228. ἄλλων
231. vulgatam habet.
237. δὲ pro τε
239. γρ. ὅθι
240. πολλοῖσι τ' ἀνάσσων
241. ὑψηρεφὲς et 423. 431.
242. ſupra μάντιον ſcriptum ὡς φήμιον i. e. hæ voces eundem accentum habent. Hinc nata eſt varia lectio, a Clarkio memorata, φήμιον.
244. ἀρίſταρχος διὰ τῦ ᾱ· ζηνόδοτος διὰ τῦ ῑ: Infra 253. ἀμφιάρηος et α ſuper η
266. γρ. καταλέξω
272. τοι et ſupraſcr. δὴ
274. ἀχαιῶν
276. γρ. κατὰ χρόνϐς
283. τόγ' et νηὸς
284. ἐϐήσετο
296. τὰς φηρὰς φερὰς εἶπε διὰ τὸ μέτρον· γρ. καὶ φεὰς· περὶ ἧς φησὶν· φειὰς παρ τείχεσσιν ἰαρδάνϐ ἀμφὶ ῥέεθρα: [Il. H. 135.]
299. εἴ pro ἤ bis ſed ex emend.
300. κλισίης
303. τοῖς δ'
304. εἴ μ' ἔτ' ſed in marg. εἴ μιν Mox φιλέει et οι ſuper ει
306. νῦν εὔμαιε, et inter voces ſupraſcr. μ'
309. γρ. καί μ' ἠγεμόνα
316. ὅττ'ἤθέλοιεν (ſic) Schol. τὸ δὲ ἐθέλοιεν, ὅτως αἱ ἀρις-άρχϐ φασὶ τρισυλλάϐως τὸ ἐθέλω: [Voluit ὅτ' ἐθέλοιεν]
320. ἐρύσσειε
322. ὀπτῆσαί τε
344. ὧν τιν' et ὃν ſuper ὧν
353. φθεῖσθαι
370. ἔτι δεύομαι
376. φᾶσθαι
386. ἐπέρασσαν
392. ἀρίſταρχος ἀκϐέιν ὡς εὖδειν
394. ὅντινα
412. ἐϐασίλευε
419. τις et ſupraſcr. γρ. ἦ
421. ἦ κ' text. ex emend. ſed ita plane ſchol.
422. ἠρώτα δὴ ἔπειτα
431. ὄφρα ἴδῃ, et in marg. γρ. ὄφρ' εἰδῆς
433. 438. ἀμείϐετο et ψατο ſupra ϐετο
436. ἐπώμνυον Schol. marg. ἐπώμνυον· οὐκ ἀπώμνυον· ἀπωμόσαι γὰρ τὸ μὴ ποιῆσαι:
440. ξυμϐλήμενος
441. πρὸς δῶμα
446. πρὸς pro ἐς
447. εἴη et hunc verſum ſequenti ſubjungit.
455. ἐμπελόωντο ſed ο ſuper ε
457. ἦκαν et ſupraſcr. οἶκον
459. γρ. ἠλέκτορσιν Deinde ἔερτο ſed κ inſertum ex recenſ. Schol. deducit ἀπὸ τῦ εἴρω.
461. χερσὶ τ' γρ. χείρεσσιν
465. δέπας Schol. ἐκτατέον τὸ δέπας ποτήρια [Lege δέπα]
466. ἀμφεπένοντο
472. ἀνδρῶν ἦν
474. ἀναϐησόμενοι et α ſuper ό ex recenſ.
476. ὅτε δὴ ἕϐδομον
487. ἔθηκε et ſupraſcr. ἔδωκε ſed ἔθηκε bis ſchol.
496. ſch. προέρεσσον διχῶς:

503. ἀγρὸς ἐπιείσομαι et ſupraſcr. ἐπελεύσομαι Schol. infra ad Π. 130. citat ἀγρὸς ἐπελεύσομαι
513. οὐ γάρ τι ξ.
517. ἴκοιο
523. εἶκε (ſic)
530. γρ. ἦλυθε
532. γένος ex emend.
539. vulgatam habet MS. et in marg. ὅτως ἀρίσταρχος:
545. τόν δέ τ' ἐγὼ
547. αὐτὸς ἀ.
548. εἴσβαινον ſed ἔσβαινον in marg.

ΟΔΥΣΣ. Π.

1. κλισίης ex emend. manus antiquæ. Deinde δῖος plane
16. θαλερὸν κατα δάκρυον εἴβων γρ. θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ:
17. ἀγαπάζῃ
29. ἐσορὰν (ſic)
35. χήτει ἐνευναίων· ἄμφω δοτικά.
44. ἦσο ξεῖν'.
49. τοῖσιν δ' αὖ πίνακας κρειῶν
50. κατέλιπον et ει ſuper ι
51. παρενήνεον
56. θεῖον et ſupra γρ. δῖον
58. εὐχετόωντο a manu prima, ſed αι ex emendatione antiqua. Interpretamentum inter lineas λέγεσιν
59. γάρ τοι ἐ
65. παρὰ νηὸς
66. primo ſcripſerat πρὸς-αθμον deinde α ſuperimpoſuit inter π et ρ et ὸ in ὰ mutavit. Deinde σοι a m. pr. τοι ex emend.
67. ἐθέλης,
69. θυμαλγὲς ἔειπες. et ſupraſcr. λυπηρὸν
74. κομίζῃι
79. Videntur aliqui legiſſe ἔσσωμεν
85. ἐάσω
91. θὴν et ſupraſcr. δὴ Cum hic locus, tum v. 69. oſtendere poterunt, quam facile explicationes in varias lectiones tranſeant. Heſychius; Θήν διὰ τοῦ η̄ τὸ αὐτό. Sic audaciſſime interpolavit Muſurus. MS. habet, teſte Schowio, Θήν, διὰ ἡ πε. Ita ſcilicet olim ſcriptum erat Θήν. διὰ πε. Lege igitur, Θήν. δή. πε̃. Οὐ μὲν θὴν Il. Θ. 448. reddit Scholiaſtes οὐ μὲν δή. Apollonius Lexico, Θήν. πε̃. citans Iliad. P. 29.
99. ἀρίσταρχος ἐπὶ θυμῶ. Schol. etiam ἐπὶ, ſed ἐνὶ verbis ſuis præfigit.
101. νοθεύεται ὡς περιτλὸς:
104. ἀθετεῖ ζηνόδοτος.
105. αὖ μ' ἐν ex emend.
115. κασιγνήτης ex emend.
119. αὖτ'
121. τῶ νῦν
130. γρ. περίφρονι
131. vulgata lectio a m. pr. nunc ex emend. εἰπεῖν et neſcio quid præterea. Salvus eſſet verſus, ſi legeretur; εἰπεῖν, ὡς σῶς εἰμί.
138. εἰ καὶ et in marg. γρ. ἦ et ſupra ἦ ſcriptum ἄρα Si igitur varietas ἦ ἄρα fideliter a Clarkio e MS.

notata eſt, hic quoque gloſſa pro varia lectione invaſit. Nam ſolæ variæ lectiones ſunt ἤ καὶ et εἰ καὶ

143. γρ. καὶ ἔμπης [pro αὖτως]

151. γρ. μρς

152. 153. videntur νοθεύεσθαι a quibuſdam.

165. παρὰ ex emendatione ejuſdem manus.

176. γενειάδες ſine ulla varietate.

184. κεχρησμένα δώομεν

185. γρ. δ' ἡμῶν

195. ἡ κυκλικὴ θέλγεις

197. γρ. οἱ

205. πολλὰ δ' ἀληθὲς

215. ὦρτο et σε ſupra το

217. αἰγυπτιοὶ

218. πετεηνὰ

223. εὐχετόωντο

224. γάρ τι σε (Erratum ed. Erneſt.)

236. ὄφρα οἱ ἰδέω in textu poſt raſuram, ſed in margine ὄφραεἰδέω (ſic)

242. αἰχμητὴν τ' ἔμμεναι,

245. ἔτε δύ'

246. γρ. ἀλλὰ πολλοὶ πλεῖον·

249. φῶτες ἔασιν et γρ. ἀχαιῶν ſuper ἔασιν

251. κῆροι ἀχαιῶν

257. φράζευ a m. pr. φράζε' ex emend.

260. εἴ κεν

263. ἐπ' ἀμύντορε

273. ἠὲ γέροντι

274. σὸν δὲ

277. γρ. σὺ δ' ὀρόων

279. ἔτι

280. ἦ γάρ e raſura.

281–298. ιη νοθεύονται **Aliud** ſchol. ἀθετεῖ ζηνόδοτος.

291. πρὸς δέ τι καὶ ſed ο nunc additum ſupra τι et μοι inter τι et καὶ

303. οἰκείων et ῑ ſuper εἰ

304. ad ἰθὺν, ut videtur, ἔτως αἱ ἀρίσταρχυ

305. πειρηθείημεν Schol. ὁ ἀσκαλωνίτης ἐτεοδμώων τῶν ἀγαθῶν θεραπόντων· τινὲς δὲ ἔτως ὅτεο δμώων.

306. νῶι

310. μέ γ' ἔχυσιν a manu pr. με τ' ἔ. ex emend. In margine var. lect. γέ μ' ἔχυσῑ a manu recentiori, ſeculi fortaſſe 14^mi^ declinantis.

315. ὐδέ τι φειδώ

317. αἵ σέ τ' ἀ. text. γρ. αἵ τέ σ' α. marg. Deinde νηλιτεῖς

330. μὲν omittit.

332. εἴδοι et η ſuper οι

337. ἐκ πύλυ ἦλθεν γρ. εἰλήλυθε

346. γρ. ἐτελέσθη

351. ἄρ' omittit.

354. γρ. προσεφώνεεν

357. κιχάναι et ſupraſcr. γρ. κιχῆσαι

366. καταδύντι et αν ſuper υν, ut videatur voluiſſe καταδάντι

370. μὲν omittit.

372. ἡμᾶς

376. ἐκεῖνον

387. βάλεσθε a m. pr. αι pro ε ex em.

391. ἡ δέ κ' et ἐέδνοισιν

392. ὄσκε et τις ſupra κε

399. ὄσφιν

404. τε κτενέω

408. ξεστοῖσι λίθοισιν

417. ἐνέειπεν

428. ἀπορραῖσε φίλον κῆρ

432. ἐμέ τε
433. παύεσθαι a manu prima, σ inſertum a recentiori.
434. γρ. πεπνυμένος
435. περίφρον
436. μελέσθων in marg. ſive var. lect. ſive interpr. Sed prius puto.
447. ἔκ γε
453. ὠπλίζοντο ſed ο ſuper ὠ et in marg. ὕτως διὰ τῦ ο
461. ἦλθες δὴ, εὖμαιε
466. γρ. ἀνώγει
470. τόγε
481. κοίτῳ τε μνήσαντο text. γρ. δὴ τότε κοιμήσαντο

ΟΔΥΣΣ. Ρ.

9. με ἴδηται a manu prima.
11. δέ τοι
18. βέλτερον
22. τὸν
25. ἡ κυκλικὴ ἐπηοίη: Deinde ἔκαθεν δέ τε
26. γρ. δι' ἐκ μεγάροιο
29. γρ. ἔγχος μὲν τῆσεν πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας.
37. ἠὲ
49. omittit.
50. γρ. τηλέμαχ' ἑκατόμβας
52. ἀγορὴν ἐσελεύσομαι a m. prima. δ' ex emendatione additum in recenſ. In marg. νῦν δὲ τὸν τόπον ἐκάλεσεν ἀγοράν: ἀριστοφάνης ἐλεύσομαι
55. ἠνώγεα et ſupraſcr. γρ. ἤνωγον
57. ἔνιοι ἔμμονος
71. τοῖσι δὲ π.
80. δάσωνται
87. ἐπὶ κλισμοῖσι κάθιζον γρ. ἐϋξεσὰς λέσαντο.
93. παρα δὲ (ſic)
109. γρ. ἐς πύλον
111. ὕτως ἀρίσταρχος· ὁ δὲ ζηνόδοτος ἐνδυκέως ἐφίλει. ὡσεί τε πατὴρ ἐὸν παῖδα:
119. μόγησαν γρ. δάμησαν
127. νεηγονέας pro var. lect. et ſic ſchol. Ven. ad Il. Λ. 115. qui mox ὁ δέ τ' ὦκα, quanquam dubium eſt, ad locum huncce an ad Od. Δ. 338. pertineat. Scholiaſtæ locus in codice Townleiano ita ſe habet; ὡς δ' ὁππότ' ἐν ξυλόχωι ἔλαφος κρατεροῖο λέοντος νεβρὸς κοιμήσασα ἕως ἐὴν εἰσήλυθεν εὐνήν·
129. ὁ δ' ἔπειτα et ſic ſupra Δ. 338. ſed ibi ex emend.
130. ἐφήιει et ſupraſcr. γρ. ἐφῆκεν
131. omittit.
142. 153. ὅγ'
146. κέν et ſupraſcr. καί
147. ἀθετῶνται ῑ̄ ϛ̄ ϛίχοι· [Voluiſſe videtur ιε̄]
153. ἐμοῖο et μύθων
156. ἰϛίη
159. ἐϛίν. in marg. γρ. ἴϛιν [Fortaſſe ἰϛίη adſcriptum erat ad 156. ut ſignificaret alibi hanc vocem cum leni occurrere. Deinde cum valde ſimiles in MSS. quibuſdam ſint literæ ν et η, ἰϛίη corruptum in ἴϛιν

160. οἷον ἐγὼ
170. δείπνησος et ῑ ſuper η
177. ποτὶ οἶκον ἕκασος In marg. γρ. πείθοντό τε μύθῳ
181. ε inſertum in ἱέρευον ab eadem manu. Verſum ἀθετεῖ καὶ ἀριστοφάνης
185. γρ. δ' ἴμεναι
217. ἠγηλάζει text. ſed in marg. ad 218. per errorem pro 217. hoc ſcholion adſcriptum eſt; οὕτως ἀρίσταρχος καὶ ἀριστοφάνης χωρὶς τοῦ σ̄: Alii igitur quidam legebant ἠγηλάζεις. Quæ ſane lectio, principum criticorum pace dixerim, mihi longe melior videtur. Alloquitur enim ſubulcum Melantheus, et ſingularem propoſitionem generali ſententia comprobat.
218. ὡς prius explicatur ὄντως, poſterius πρὸς
221. πολλῇσ primo ſcripſiſſe videtur, deinde ι addidiſſe. Et ſane, cum ceteri omnes poëtæ φλιὰ ſpondeum faciant, malim πολλῆς Mox φλίψεται a m. pr. θλίψεται ex emend. In margine, διὰ τοῦ θ̄ ὡς καὶ ζηνόδοτος: Alii ſcholio θλίψεται præfigitur
222. ἐκ ἄορά γ' in textu. In marg. γρ. ἐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας: Schol. ἑτέρως τὰ ἄορα ἵνα λέγῃ τὰ ξίφη: Sed ἄορας habent bis Apollonius, qui interpretatur γυναῖκας, Etymologus M. p. 56, 16. Heſychius, qui habet ἄορας. τὰ ξίφη ἀρσενικῶς. iterum Ἄορες. γυναῖκες λέγονται καὶ τρίποδες. Heliodorus Æthiopic. ii. p. 89.
223. λιπέσθαι et ſupraſcr. γρ. γενέσθαι
224. Schol. ad θαλλὸν· κλάδον ἢ πᾶν τὸ ἐκ τῆς [γῆς]
231. γρ. ἀμφικαρῆ
232. πλευραὶ δ'
237. ἀμφ' ἀδὶς, text. Schol. τὸ δὲ ἀμφ' ἀδὶς ὀξύνεται ὡς λικριφὶς: Vide ſupra ad Λ. 596.
239. νείκεσ' ἐς ἄντα
252. μεγάροις et ω ſuper οις
254. αὐτῷ
261. περὶ δὲ et in marg. ἀντὶ τοῦ περὶ γὰρ σφέας.
262. ἀνα δέ σφισι et γάρ ſupra δέ
267. εὐερκέες ex emend. ejuſdem manus.
269. γρ. πένονται
270. ἐνήνοθεν a m. pr. ἀνέρχεται gloſſa. In marg. ἀρίσταρχος ἐνήνοθεν. αἱ δὲ κοιναὶ ἀνήνοθεν
276. δῦσε δὲ [lege δῦσαι δὲ] et in marg. γρ. δύσαιο εἴσελθε [i. e. δύσεο]
281. νοέοντι et α ſuper ι
288. ὁπλίζονται
296. ἀποιχομένῳ ὀδυσῆος a m. pr. ſed ῳ in οιο mutatum, et ſupraſcr. γρ. ἄνακτος Supra ἀπόθεστος ſcriptum, ἀπόθητος ἀνεπιμέλητος
299. κοπρίσσοντες ex emend.
304. ἀπομόρξατο a m. pr. ſed ο in ε et ό in ά mutatum.
305. ἐρεείνατο μύθῳ In marg. γρ. δ' ἐρέεινε ſed poſt ε aliquid eraſum, fortaſſe το
310. γρ. ἀγλαΐας et ſupraſcr. καλλο-

νῆς Deinde κοσμέεσιν ſed σ eraſum.
314. μιν a m. pr. μοι poſt raſuram.
317. primo ὅττ' ἴδοιτο, deinde ὅττι δἰοιτο ſcripſit et gloſſam addidit διώξει
331. ἔνθα δὲ
334. ἔνθά περ Mox ἐφίζετο et ſupraſcr. γρ. ἐφέζετο
336. ἐδύσατο et ſupraſcr. σσε
343. ἄρτον τ' Deinde ἐν κανέοισι, et ſupraſcr. γρ. ἐκ κανέοιο
344. κρέας. Poſtea ἀμφιβαλόνλι γρ. ἀμφιβαλώντε
347. παρεῖναι ſine varietate.
349. πτερόεντ' ἀγόρευε ſine v. l.
358. ἤσθιε δὲ ὡς et ſic δὲ οὐ 373.
359. εὖδ' ὁ δεδειπνήκειν. ὁ δ' ἐπαύετο (ſic) In marg. εὖδ' ὃ δεδειπνήκειν: ὅτω δεδειπνήκειν. ἀντὶ τῶ δεδειπνήκειν. [l. κει.] ὡς τὸ ἤσκειν εἶρια καλα:
379. καὶ πρότιτόνδε κἀλέσας et ſupraſcr. γρ. καί ποθι πόθεν In marg. ἐγκλιτικὸν τὸ ποθι
384. μάντιν γ' ἢ ἰτηρα
387. καλέει et οι ſuper ει
388. εἷς a m. pr. ſed ς eraſum
389. δμωσὶ δ'
393. ἄττα γρ. σίγα
397. υἷος et ſupraſcr. γρ. υἱῶ
400. οὗτοι ſed ϊ ſuper οι
401. init. μήτέ τϊ
405. ἀπαμείβετο φώνησέν τε.
409. τραπέζης
413. γεύσασθαι
418. ἐγὼ δὲ καί σε (καὶ additum ex recenſione)
427. ςήσας δ' ἐν ex emend. Fuerat ςῆσα δ' ἐν
431. ἐπισπώμενοι
435. οἰῆ
441. ἄναγον
442. γρ. ξείνω quod non intelligo.
443. Vulgata eſt in ſchol. marg. ſed in textu δημήτορι ἰασιάδη [Fortaſſe voluit δμήτηρ' ἰασίδη]
448. ἵκηαι et ſupraſcr. ἵδηαι
449. ὅς̄ις ex emend.
450. τρεῖς νοθεύονται
455. ἔτως ἀρίςαρχος· ὁ δὲ καλλίςρατος ἠδάλα τὰ κόπρια
457. ἄπο προελὼν
466. ἀψ ὅγ' ἐπ' ἠδὸν text. In marg. γρ. ἀψ δ' ἀρ' ἐπ' ἠδὸν
472. βλήεται et σ additum ſuper ή
475. νοθεύονται ς̄.
496. ἐπαρῆισιν τέκος
501. νοθεύει ἀρίςαρχος δ̄.
506. ἐδείπνει
507. προσέφη
508. δὴ ſine var. lect.
514. οἵ' ὄγε γρ. ἣ ὄγε In ſchol. marg. οἷα ὄγε
519. ἀείδη et ſic verſu ſeq. Deinde γρ. ἐπιμερόεντα
529. γρ. ἵν' ἀντίνοος
533. τὰ μέν τ'
534. ἡμετέρῳ πωλεύμενοι plane ſine var. lect.
537. κατάνεται
542. γρ. κανάχησε
547. ἀλύξει
556. αἱ δέ κε ſed εἰ ſuper αἱ
564. χαλεπὸν et ῶν ſuper ὸν
565. ἦκεν

567. ῥέξαντα et ζοντα ſupra ξαντα
572. γάρ τοι ſed δὴ ſupra τοι
586. ὥσπερ text. ſed ὅσ ſupra ὥσ Schol. etiam marg. ὥσπερ
587. πώ τινες
596. ἀχαιοὶ ſed ὧν ſuper οἱ
602. ἕζετ᾽ ἐπὶ θρόνϐ ἔνθεν ἀνέϛη In marg. γρ. ἕζετ᾽ ἐϋξέϛϐ ἐπὶ δίφρϐ
605. οἱ δ᾽ a m. prima, τοι δ᾽ ex emend.

ΟΔΥΣΣ. Σ.

3. ἀζυγὲς φ. καὶ πίνεμεν
4. εἶδος δὲ ſed μὲν ſupra δὲ
6. ſupraſcr. ἐκ γενεῆς διχῶς
14. τὸν δ᾽ ἀπαμειϐόμενος
23. ὑποϛρέψεσθαι ſed α ſuper ε
27. ἐν πολλοῖς γρηοῖ καμινῶ
28. σχεδὸν πᾶσαν χάμαι δέ κε πάντας :
33. ἐτραχύνοντο ἠγριαίνοντο. καὶ λίθον ὀκριόεντα τὸν τραχὺν καὶ οἷον ἄκρα ἔχοντα· καὶ ἀκριόεντα :–
44. κέαται πυρὶ in marg. ſed ſchol. habet ἐν
51. τὸν δὲ ſed οἷς ſuper ὸν
56. βαρείῃ
58. ἐπώμνυον et in marg. ἐπώμνυον. ἐκ ἀπώμνυον :– Deinde ſequitur verſus, αὐτὰρ ἐπεί ῥ᾽ ὤμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὅρκον
62. δείδιτ᾽
64. ἀντίνοός τε καὶ εὐ. ſchol.
72. γρ. ἄξει
77. ἐνένιπεν
87. ἔλλαϐε
88. ἄναγον text. In marg. ἴωνες τὸ ἄγειν ἀνάγειν λέγϐσιν. οἱ δ᾽ ἔτι εἰς ἐλίκην τε καὶ αἰγὰς δῶρ᾽ ἀνάγϐσιν : [Il. Θ. 203.]
90. ἐλάσοι ſed σ ſupra σ et ει ſupra οι
94. in marg. ἀνασχόμενοι ἔϛι δὲ ἀντὶ τῦ ἀνασχομένων :–
96. ἦλθε κατὰ ϛόμα
97. ἡ αἰολὶς χανὼν :
104. σῦάς τε κύνας τ᾽
106. ἐπαύρηι ſed marg. γρ. ἄλλο πάθησθα
109. ἂψ δ᾽ ἄρ ἐπ᾽
110. é eraſum, et καὶ non inclinatum.
Ibid. γελώωντες
112. καί τοι
114. 115. ἤτοι οἱ β̄ ἐκ τῶν ἄνωθεν μετήχθησαν
116. δῖος
122. ὄλϐιος γρ. ὄλϐος
125. τοίϐ γὰρ καὶ πατρὸς
133. τελέωσι m. pr.
140. τις ποτὲ
148. ἀναιμωτί γε
149. καὶ κεῖνον In marg. κἀκεῖνον πλήρης ὁ καὶ : Deinde ὑπέλθη
153. θυμῶ
172. δάκρυσι ſed οι ſuperadditum.
178. ἀλοιφῆ et ſupraſcr. ἐλαίω
183. οὐ κεῖσ᾽ εἰμι text. In marg. τὸ πλῆρες ἐκεῖσε εἶμι. τινὲς δὲ εἴσειμ᾽ ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον :
185. γρ. ἔσεσθαι
191. προσώπαΐα καλὰ Heſych. v. Κάλλος omittit τε. Apollonii vero MS. habet πρόσωπα τὰ, teſte Villoiſono.
192. ſupraſcript. ἀφροδίτη

193. ἀνίη ex emend.
196. ἀπεδήσατο et ε ſuper α ultimam eadem m. additum. In marg. pro v. l. δῖ' ἀφροδίτη
198. ἀνῆκε ſed ſupraſcr. ἀφῆκεν
220. τόγε ſed δ ſuper γ
222. δὴ inſertum poſt πῶς Deinde εἶτι text. et bis ſchol. marg.
228. χέρεια Sed ſchol. ἠθέτει καὶ ἀριſοφάνης :
237. λελῦτο a manu prima, ſed ν additum ex emend.
238. ἐπ' αὐλίηισι In marg. γρ. ἐν αὐλείῃσι Pro νῦν MS. γᾶν
240. ὀρθῶς et ὸς ſuper ῶς
244. κἀρη" (ſic) et περίφρων ſupraſcripto ον
247. δαίνυτ' primo ſcriptum, ſed accentus eraſus, deinde alter ſupra υ poſitus, et α poſt υ additum.
252. σὺν τῶ ῑ ἀρίſαρχος καὶ ἀριſοφάνης ἀντὶ τᾦ ἦεν :
253. ἀμφιπολεύ°ει (ſic text.) ἀμφιπολεύοι marg.
255. ἐπέσπευεν text. In marg. γρ. ἐπέσσευεν
256. ὅτ' ἦε text. ὅτε τ' ἦε marg.
258. οὐ γάρ τ' οἵω
269. ὦ κ'
270. vulgatam habet MS. ſine ulla varietate.
278. ſupra η in κἀρης ſcriptum ῃ et idem ſuper οι in φίλοισι Deinde ſuper ἔργα ſcriptum γρ. δῶρα
281. παρείλκεῖο ex emend. Diphthongum habet unum ſcholion, ſimplicem vocalem alterum.
282. μενοίνᾳ.
293. κλισίην γρ. κλῃῖσιν Deinde ἐϋſνάμπῖοις ſed λ ſupra ν, et οις mutatum in ῃς In marg. ἐϋγνάπῖῃς
295. ἐερμένον primo ſcriptum, ſed γ mox additum, quod omittit ſcholiaſtes.
302. ἄρα ſine ἄμ'
307. ἐπὶ δὲ γρ. περὶ δὲ
320. ἐνένιπε m. pr. ſed ει pro ι ex recenſ. Infra 325. ει ſcriptum eſt ſuper ι Sed τ utrobique omittitur.
323. ἔχε
329. Θαρσαλέος text. In marg. Θαρσαλέος πολλοῖσιν : ἀθετοῦνται τρεῖς ὡς ἐκ τῶν ἐξῆς μετατιθέμενοι.
330. αἰεὶ et ἐν ſuper εἰ
333. ἄλλος omittit.
334. κεκοπὼς διὰ τᾦ φ̄ κεκοφώς :–
338. αὖτις et θι ſupra τις
343. εἰſήκειν text. In marg. γρ. εἰſήκει et ſupraſcr. ἔſηκεν
344. γένοιντο ex emend.
349. γέλων δ' ἄρα τοῖσιν ἔτευξε. γρ. γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευχεν.
351. κελεύει γρ. ἀνώγει
356. ἐθέλοις text. et ſchol.
357. δέ τοι et ἵς ſuper οι
359. ἐνθάκ' et δ' ſupra κ'
360. εἵματα δ' et a manu pr. ποσὶν δ'
370. γρ. ὥσπερ
373. βῶλος a m. pr. χῶρος ex emend.
385. ſείνοιτο ſed interpr. ſενὰ γένοιντο Deinde δι' ἐκ μεγάροιο ῥιανός :
389. Θαρſαλέος et ως ſuper ος
391. μεταμώνια ſed λ ſupra ν

401. πᾶσαι μετέθηκεν. ἀντὶ τοῦ ἐν ἡμῖν ἔθηκεν :–
402. πτωχῶν
408. εἶποτε
410. θαρσαλέος et ως ſuper ος
413. δή τοι et ϊς ſuper οι
419. ῥιανὸς δὲ ἐνὶ μεγάροισιν ἔκηλον :
425. vulgatam ſervat.
427. βὰν δ'

ΟΔΥΣΣ. Τ.

4. Scholiaſtes eadem habet quæ editus.
12. τε a m. pr. ſed τ eraſum.
20. γρ. ἵκετ' ἀϋτμὴ
34. ἔν τισι γὰρ [γρ.] φόως
38. ὕψος
40. τοι pro τις
54. ἠὲ
65. ἐνένιπε
67. ὀπιπεύσεις
72. nunc οὐ λιπόω ſed quatuor literæ poſt raſuram. Videtur ergo fuiſſe τοι ῥυπόω
77. ἔοικεν pro ἔοι καὶ
78. καὶ μάλα
81. 82. πάμπαν et τὴν ſed ex emend. utrumque.
83. μήπως In marg. ἦν πως ἡ γραφὴ· τὰ δὲ εἰκαιότερα μήπως :–
84. ἔλθοι
90. ἐνένιπεν
94. ἐνὶ μεγάροισιν et ſuprapoſ. inter voces μ, ut liquidam in cæſura duplicandam moneat.
113. τίκτῃ, ex emend. In marg. πάντα οὐ μῆλα : ῥιανὸς ἄσπετα
114. κακῶς δ' οἱ σὺν τῷ ρ̄ γράφοντες εὐηργεσίης :–
116. ἀρίσταρχος μὴ δέ μοι :
119. γόωντά με
126. ἦεν
130. ἠθέτησαν λ̄. ἐν δὲ τοῖς πλείστοις οὐδὲ ἔφερον [Lege ἐφέροντο. Sed miram ſtragem edere voluere quicunque tot verſus ejecere. Præterea non coit ſententia, triginta tantum verſibus expulſis, ſed duo præterea 160. 161. abigantur neceſſe eſt, et legamus λ̄β̄. Præterea 136. et 139. agnoſcit Ariſtarchus. Quare puto Λ mutandum in Δ, et ſuſpectos tantum habendos 130–133.]
136. ἀρίσταρχος ὀδυσσηα ποθέωσα Legendum ὀδυσῆ Scholiaſtes ad Il. Δ. 384. in Codice Townleiano; τυδῆ ὡς ἀλλ' ὀδυσῆ ποθέωσα· καὶ μηκιστῆ δ' ἔλε πολυδάμας :– [Il. O. 339. ſcriptum in Codice; ὀδυσσῆ et πολυδάμας]
139. ὕφαινον text. ἀρίσταρχος ὑφαίνειν
143. μεταμώνια
148. τοῖσι δ' ἐπείθετο
149. ἔνθα καὶ
150. ἀλλύεσκον διὰ τῦ ν̄.
155. ὁμόκλησαν
158. μῆτιν ἔνθ' εὑρίσκω [voluit ἔθ' εὑ.]
161. ὄλβον ὀπάζῃ ſed ſuper ὄλβον eſt γρ. κῦδος et οι ſuper η
163. παλαιφάγυ pro var. lect. agnoſcit ſcholion, vulgato ſimile. Tres lectiones memorat Heſychius, παλαιφάγυ, παλαιφάτυ, παλαιφύτυ.

174. ἐνενήκοντα
178. τῃῖσι δ'
191. γάρ οἱ
197. ἀείρας
206. καταχεύῃ.
222. μοι et ſupraſcr. γρ. οἱ
224. αὐτάρ τοι ἐρέω
226. τοι et ſupraſcr. γρ. οἱ
233. καταισχαλέοιο
243. αἰδοῖος ſed acutus ſupra circumflexum et ως ſuper ος
257. ἔμμεναϛ
260. 597. ὀνομαϛόν.
272. γρ. πολλὰ δ' ἄγει κειμήλια ὅνδε δόμονδε
278. ἔμβαλε ex emend. ejuſdem manus.
288. ἀποσπένδων et γρ. ἐπι ſuper ἀπο
295. ὅσσά οἱ ſed τ præfixum, neſcio an ab eadem manu.
314. τεύξῃ· ἐπεὶ ὅτι σ. εἶσ' ἐνὶ οἴκω In marg. γρ. τεύξεαϛ et pro ὅτι eſt οὐ τοῖοι [quæ ſane vera eſt lectio, librariis craſin hanc, ἐπεὶ οὐ, ignorantibus.]
305. τῇ pro τοι et interpr. ὅτως
320. ἠῶθι
326. γρ. ἐχέφρονα
327. αἶκεν et εἴ ſuper αἴ
329. τ' omittit.
334. πολλοί τέ μιν
343. ἐπίηρ' ἀνὰ ſed ἐπιήρανα Heſychius in v. ubi recte viri docti ἦ delevere, neque agnoſcit MS.
347. τέτληκε τόσσα text. ſed δὴ additum inter lineas a manu ſecunda.
348. τῇδὲ δ' ἂν οὐ
358. σοῖο
367. τῶδ' ex emend. et ἐδίδϑ primo, ſed σ additum ex emend.
369. νῦν δὲ τοι οἷω
372. καϑεψιόωντο
374. ἄνωγε
394. παρνησσὸν (δ videtur eraſum) ſed cum σ ſimplici 411. 432. 466.
397. μυρία a manu prima.
401. γρ. ἀντίκλεια
403. ὅττι κε ϑεῖο text. γρ. ὅτλι ϑείης
407. τόϑ'
408. ἀναχϑόμενα βοτιάνειρα. (ſic) γρ. ἀνὰ χϑόνα πολυβότειραν.
423. ἐρύσαντό τε μοίρας γρ. πάντα
444. τῶν δ'
445. ἀπάγοντες et ἐ ſuper ἀ
455. φίλοι omittit.
461. φίλως
475. ἀμφιφάασϑαϛ ex emend.
487. pro τὸ δὲ καὶ MS. καί μιν et κεν ſupra μιν
490. ἐνὶ Deinde κτείνωμι et ſupraſcr. γρ. τείναιμι
493. ϑὅ' ſed fortaſſe ex emend.
509. ἐγὼν
510. ἔσσεταϛ ἠδέος
515. ἐπεὶ
516. ἐν ἠλέκτρω·
517. μελεδῶνες a manu recentiori.
518. Hic genitivus in ſcholiis infra ad Υ. 66. ſcribitur πανδάρεω
520. δενδρέϑ Æliani editiones, ſed δένδρων codex Mediceus.
521. τροπῶσα male; cetera omnino, ut vulgantur. Sed aliam lectionem miniſtrat Scholiaſtes Leidenſis apud Valckenaerium ad Ammon.

p. 243. ubi ſchol. referendum erat ad Il. I. 496. non 308. κέχρηταϳ τῳ τρόπω [l. τρωπῶ] καὶ ἐπὶ φωνῆς καὶ ἐπὶ μελῶν ἐξαλλαγῆς· καὶ ὡς ἐπὶ τῆς ἀηδόνος· [dele καὶ. ὡς omittit Harl.] ἥτε θαμὰ τραπῶσα χέει μελιηδέα γῆρυν, ἀοίδην. Videntur duæ lectiones in unum confuſæ; μελιηδέα γῆρυν et μελιγῆρυν ἀοιδήν. At vero idem ſcholion exſtat in Harl. ad primum Odyſſeæ verſum, et nullam varietatem præbet, niſi τροπῶσα

526. ὑψιρεφὲς ex emend.

529. ἐνὶ μεγάροισι et μ ſuprapoſitum inter voces. Deinde ἀπερείσια ἔδνα ſed additum alterum ε

534. γρ. ἀσχάλλων

539. πᾶσι δὲ κατ' αὐχένος ἦξε

547. ὅτι pro ὅ τοι

555. κρίνασθαϳ ſine præpoſitione.

562. ψευσάων etiam habent Photius et Suidas v. Τυφλῶν ὀνείρων.

565. οἵ ῥ' γ' ἐλεφαίρονταϳ In marg. οἵ τ' ἐλεφέρονταϳ Ex quatuor lectionibus, οἵ γ', οἱ δ', οἵ ῥ', et οἵ τ', omnino probanda eſt tertia, quæ uſurpatur eodem modo 567. et tum οἳ μὲν et οἳ δὲ clarius opponuntur.

578. γρ. διοϊστεύσει

586. τέτοις τόδε et in marg. γρ. ποτὲ

590. ἔκε μοι

598. λέξαιο, unde librarii de metro anxii, pro captu ſuo, vel λέξεο vel λέξαϳ efficerent.

ΟΔΥΣΣ Υ.

3. ἱερεύεσκον

7. πάρος περ et γε ſupra περ

10. μερμήριξε

16. ὣς ἄρα τῇ

19. ὅτε μοι

23. interpr. ἐν πειθοῖ Initio verſus vulgatam ſervant Harl. et Heſychius v. πείσῃ. Sed Scholiaſtes ad Il. K. 290. in Codice Wetſteniano apud Valckenaer. ad Schol. in Euripidis Phœniſſ. 271. n. 71. p. 643. habet τῷ δ' ἄρα τ' ἐπείσα, unde is τῷ δ' ἄρα τ' aut τῶ δὲ μάλ' In codice Veneto, τῷ δ' ἄρ' ἐν Sed in Townleiano, τωῖ δ' ἄρ' ἔτ' ἐν π. quæ certe probabilis lectio.

27. αἰόλλῃι (ſic) Apollonius αἰολλὴ

41. πρὸς δέ τοι ſed τϊ ſupra τοι

43. τά σε

55. αὐτὴ δ' αὖτ' ex emend. et ante 53. ἀποδύσεαϳ ex emend.

67. τοῖσι et ſupraſcr. γρ. τῆσϊ

86. ἀμφικαλύψει

97. εὖξατο

100. φήμην primo ſcriptum, ſed circumflexus ſuper acutum poſitus et ιν ſuper ην Mox 105. φῆμιν ſine ulla varietate.

107. τῆσιν δώδεκα

108. ἀλείφατα

109. πυρὸν et ſupraſcr. σῖτον

110. γὰρ τέτυκτο ſed δ' ἐ ſuper γαρ

126. ὑπὸ

129. πῶς τὸν ξεῖνον
131. ἐμὴ
134. γρ. πηνελόπεια
136. πίνε et ſupraſcr. ἔπινε
141. ἔθελε ſine ἐν
143. ἕδραθ' ἐνὶ π.
150. ἔν τε θρόνοισιν
153. δέπα'
159. κατὰ δώματ'
160. ἐκ δ' ἦλθον δρησ-ῆρες In marg. γρ. ἐς
161. ταὶ δὲ
170. ἀτάσθαλα
176. κατέδησεν
182. αἰτίζοις et εις ſuper οις. Mox in marg. γρ. καὶ ἄλλοθι
187. γρ. πορθμῆες γὰρ αὐτές γε
188. εἰσαφίκηται. ſed οιτο ſuper ηται
196. ἐπικλώσωνται
199. ὥσπερ
200. ἀταρ μὲν νῦν γε et υ poſt ἀ in ἀταρ et γρ. ἐμὲ ſupra μὲν Deinde πολέεσσι.
209. ἐπὶ et ſupraſcr. γρ. ἐνὶ
211. ἄλλω ſed ex raſura
212. ὑποσ-αχύοιτο
219. αὐτοῖσι et 221. ἀλλοτρίησι
220. τόδε
228. ὅτι pro ὅ τοι
230. ξενίη τε τράπεζα et in m. γρ. ὕπατος καὶ ἄρισ-ος
231. ἰσ-ίη τ'
237. γνοίης χ'
252. ἐν δέ τε οἶνον In marg. γρ. ἐν δέ τε (ſic)
255. ἐω, νοχόει a manu prima, ν additum e recenſione.
259. καταθεὶς ſupraſcr. pro var. lect. καταθεὶς etiam Apollonius Lexico v. ἀεικέλιον.
265. ὀδυσῆος θείοιο ἐμοὶ δ'
266. ἐνιπῆς et ſupraſcr. ἀπειλῆς
267. χειρῶν
273. τῶ κέ μιν
289. θεσπεσίοισι pro πατρὸς ἑοῖο
302. σαρδάνιον δ' ἄρα et ſupraſcr. γρ. μάλα
310. δ' ἔτι nunc ſcriptum, ſed non, opinor, ab ipſa prima manu.
315. εἰ δὴ μή μ' αὐτὸν
324. μήτέ τι
327. ἀμφοτέροιιν.
337. κομίζηι.
342. δίδωμί.
346. γέλω Sic in Iliad. E. 416. quidam legebant ἰχῶ per apocopen pro ἰχῶρα.
347. γελόων
362. ἐΐσκει et εις ſuper ει
368. τὸ μὲν
369. γρ. ἀνδρῶν οἳ καὶὰ δώμαΐ' ὀδυσσῆος θείοιο
374. γρ. θαύμαζον
378. ἔργον
380. μαντεύσασθαι γρ. μαντεύεσθαι
381. ἀλλ' εἴ μοι τί πίθοιο
383. τοι [Ergo alius T. Bentleii MS.]
390. γελόωντες a manu pr. γελώοντες ex emend.

ΟΔΥΣΣ. Φ.

5. προσεβήσετο
7. χρυσείην et χαλκείαν ſupraſcr.

11. κεῖτο
16. ὀρτιλόχοιο
17. ἐπὶ χρεῖος in marg.
19. νομῆες et ας ſuper ες
26. ἡρακλεῖα
29. τὴν οἱ ſcripſerat, deinde ἣν ſuperaddidit inter voces
32. ῥ' omittit. In fine verſus παιδὶ
42. δὴ omittit.
43. προσεβήσετο et σ ſuper σ ſecundum
46. κορώνης
52. εἶματ' ἔκειτο
58. ἴμεν ἐς
61. τῇ ῥ' ἄμ' Deinde ὀγκίον et ſupra finem vocis υς Videntur duæ fuiſſe lectiones, ὀγκίον et ὄγκυς
66. omittit.
73. φαίνετ' ἄεθλον a manu prima et ſic pro var. lect. in marg. In textu nunc φαίνεται ἐσθλὸν ex emendat. ſed manus antiquæ, fortaſſe ejuſdem, quæ variam lectionem adſcripſit.
83. ἄλλος
84. ἐνένιπεν et hic et infra 167. 287. X. 212.
86. δειλῶ
98. γενέσθαι ſed σ inter ύ et ε ſupraſcr.
100. ἐν μεγάροις
103. μέν μοι
109. omittit. Quare abeſſe non poſſe dicat Erneſtus, non video.
111. μηδέ τι
113. πειρήσομαι γρ. πειρησαίμην
123. εὔκοσμος et ſupra γρ. εὐκόσμως
125. πολέμιζεν, ſed ε ſuper ο et ξ ſupra ζ
126. τόδε
128. nullam varietatem video neque in MSS. neque in editis. Scholiaſtes vero ad Iliad. B. 215. in Codice Townleiano hæc habet. Εἴσαιλο: εὐκλικὸν ἀντὶ ὁριστικῆ τῇ ἐδόκει, ὡς τὸ· καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄρης. [Il. E. 388.] καὶ νύ κεν δὴ τανύσειε βίη τὸ τέταρτον ἀνέλκων. Eſt et aliud exemplum ejuſdem conſtructionis Iliad. E. 311. καὶ νύ κεν ἔνθ' ἀπόλοιτο ἄναξ ἀνδρῶν αἰνείας.
133. ἀπαμύνεσθαι
135. τόξον πειρήσεσθε
145. ὅ σφι
156. προτιδέγμενοι
162. γήμεθ'
173. οἷς-ῆ ſed ῶν ſuper οῦ
174. τανύσσι
180. ἐκτελέωμεν
181. ὣς φάτο· αἶψα δ' ἀνέκαιε
186. δέ τ'
187. ἀρχὴ
188. ἁμαρτήσαντες et ὁ ſuper ἁ in initio
192. μιν ἔπεσσιν
196. ἐνεῖκαι text. γρ. ἐνείκῃ
197. ἀμύνοιτ' et η ſuper οι
202. ἔσονται·
208. ἦλυθον εἰκοσ-ῶ ſed ε huic voci præfixum, quaſi aliam vellet innuere lectionem, ἦλθον ἐεικοσ-ῶ
211. γρ. ἀπότροπον
215. ἐμοῖο
220. πὰρ νησσὸν δ'
223. ὀδυσῆϊ δαΐφρονι
231. ἐγὼν
234. σὺ δὴ

235. δὴ pro τε
236. 241. κληΐσσαϛ
237. κτύπον et ου ſuper ον
248. εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν.
251. 252. αἱ μεν—αἱ δ'
274. γρ. προσέφη
276. omittit.
288. οὐ δὲ βιαὶ text. γρ. ἐδ' ἠβαιαί.
289. ὃ
294. πίνοι.
296. ἄασ' ἐνὶ μ.
302. ὀχέων a manu pr. ἀχέων ex emend.
304. οἳ δ'
306. ἐδητύος ex emend.
315. ἦφι πειθήσαϛ
329. ἡμῖν δ' ἂν
333. πάντα ſed ſupraſcr. γρ. ταῦτα
335. πατρὸς δ'
339. εἵμαλα πάντα ſed in marg. γρ. καλά
342. κελεύθοι
346. 347. ἔθ'·ὅσσοι
347. νήσσοισι γρ. ἔθ' ὅσσοι ναίουσι
352. τόξον poſt raſuram, ſed, ut puto, ab eadem manu. Fuerat μῦθος, quod ſcriba meminerat ex A. 358.
365. ἡμῖν θ'
366. αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ.
397. ἐπίπλοκος text. γρ. ἐπίκλοπος
410. πειρήσετο
425. ἤμβροτεν
434. παρθρόνον ἐϛήκει

ΟΔΥΣΣ. Χ.

22. δώμαθ'
25. οὐδέ πω
28. ἀντιάσειαϛ
37. 38. tranſponit.
40. ἔσεσθαϛ
43. omittit.
52. βασιλεύοι
57. depravatum quidem videtur, ſed non notatu indignum, quod habet Etymologus M. p. 758, 47. τιμὴν ἀλφίσκοντες et deinde ἑκάϛου.
82. βάλε δὲ
84. περιρρηδὴς et ſupraſcr. περικλινὴς
88. ἐτίνασσε Deinde κ' ἔχυτ'
98. τύψη. text. γρ. ἢ τύψειε Habet etiam προπρηνέϊ ſed α ſuper ϊ
102. πάγχαλκον
110. ἔνθα ſed εν ſuper α Mox εἵλετο
113. δύσετο
130. ἐϛεῶτ' a manu prima.
131. ἀγέλεως μετέειπεν
143. ἀναρρῶγαϛ
157. δὴ pro δῖ'
166. ἐνίσπες et ſic diſerte citat hunc locum Etymologus M. p. 343, 7.
167. αἴ κε κρείσσων τε
175. πειρήναντε
177. πάσχει
179. βῆ δ'
184. πεπαλαγμένον et ſupraſcr. μεμολυσμένον
192. πειρήναντε
200. ὑπὸ δεσμῶ
201. τ' omittit.
209. ὁμηλικίῃ
216. κτέωμεν
231. σόν τε
247. τοῖσιν δ' ἀγέλεως μετέειπεν
251. ἐφίετε

255. ἐκέλευεν
270. μνησ-ῆρες δ' ἆρ ἐχώρησαν
271. τοὶ δ'
275. βεβλήκειν a manu prima.
278. ἄκρον
280. τὸ δ' et ν ſupraſcr.
287. πολυθερσείδη
297. φθισόμβροτον
307. τοὶ et ſupraſcr. γρ. τὲς
322. μϐ pro πϐ
323. ἐμῶ
330. ἀλύσκανε. Et ſic citat Apollonius in voce.
336. ἔκειαν
364. ὑπὸ pro ἀπὸ Deinde βοὸς ſed ſupraſcr. γρ. ϑοῶς et in marg. περισσὸν τὸ βοὸς
370. μεγάρω
372. ἐρύσατο
373. γνῷς erat, ſed nunc ς eraſum.
401. κταμένοισι νέκυσσιν.
429. ἔχευεν.
444. ἐξαφέλησϑε
456. ἐκφόρεον
458. δμωὰς δ'
462. ἐν pro δὴ
469. τόδ'
489. ἔσαϑ' et in marg. ἵσασο
492. περίφρων εὐρύκλεια
495. ἀπέϐη
501. γίνωσκε δὲ φρεσὶ

ΟΔΥΣΣ. Ψ.

1. ἀνεϐήσετο
16. παρεξερέεσσα
20. ἔρχευ
21. τις μοι
22. μ' omittit.
35. ἐνίσπες
40. πειϑόμην ac deinde ἄκουσα
45. κταμένοισι νέκυσσιν
46. ἐς-εῶϑ'
47. et 49. notantur α̃ et γ̃. 48. additus in marg. β̃.
49. νῦν δ'
51. κηάμενος ex emend.
53. γρ. ἀμφοτέρων
63. κτεῖναι
66. εἰσαφίκηιται.
77. πολυκερδίηισι
86. ἐξερεείνω ſed οι ſuper ω
89. ἐναντίη
94. ἐνωπαδίως In marg. ἔνιοι ἤϊσκεν· ἀντὶ τοῦ ὁμοίου [ὠμοίου] τῇ ὄψει τοῦ ὀδυσσέως
95. ἀγνώσσεσκε
96. ἐνέιπεν,
102. ἔτεϊ φίλην ἐς
114. φράσσεται ſine καὶ
125. φᾶσϑ'
127. 128. omittit manus prima, ſed additi ſunt ex recenſione. Si igitur, Th. Bentleio auctore, codices quoſdam hoc diſtichon omittere ait Clarkius, id non uſquequaque verum eſt.
131. πρῶτον
132. δμωὰς δ'
134. πολυπαίγμονες
136. ſοίχων
142. πρῶτα μὲν ἆρ
146. περις-εναχίζετο
147. πεζόντων

163. ἐκ ῥ' ἀσαμίνθε
168. οὐ μέν κ' ἄλλη γ'
169. ἀποσαίη sed non supra 101.
172. σιδήρεον ἐν φρεσὶν ἦτορ.
174. 175. ὅτ' ἀθερίζω ὅτε
179. ἐκθεῖσαι a manu prima. Mox ἐμβάλετ'
187. οὐ κέν τις
192. δέμον
193. πυκνῇσιν λιθάκεσσι
201. ἴφι κταμένοιο text. γρ. φοίνικι φαεινῷ
204. ἀπὸ
207. κίεν
222. τὴν δή τοι
225. ἀριφραδέα et supraſcr. ἀντὶ τῷ ἀριφραδῶς
226. ἣν pro τὴν
231. τῷ δ' ἄρα
251. μαντεύσατο et supraſcr. μυθήσατο
266. θυμῷ κεχαρίσεαι
270. ἄνερες
276. καὶ τότε δὴ et poſtea ἐκέλευσεν
283. ἀπὸ
296. Scripſit antiqua manus, ſed quæ paucas admodum notas margini addidit, τῦτο τὸ τέλος τῆς ὀδυσσείας φησὶν ἀρίσαρχος καὶ ἀριστοφάνης
298. πόδας omittit.
301. ἐνέποντε a manu prima.
311. ἦλθες (ſic) Manifeſta, ſed leviſſima corruptela. Legendum enim ἦλθ' ἐς Λ. In vulgata lectione inconcinne poſitum ὡς, multo commodius ἀπὸ κοινῦ ſuppletum.
322. ἠδ' ὡς εἰς αἴδεω recte MS. Vide ſupra ad Λ. 634.
337. τῦ
348. φέροι
354. ἀμφότεροι ſed in ſchol. marg. ἀμφοτέρω ut textus ſupra 351.
358. ἐναύλῳς
359. ἄπειμι
361. τάδ' non τόδ'

ΟΔΥΣΣ. Ω.

4. ἐθέλῃ et verſum addit; τὴν μετὰ χερσὶν ἔχων, πέτετο κρατὺς ἀργειφόντης.
39. σοῖο
41. ἀκέτι
45. ἀμφὶ
46. κείραντο
49. ἐπὶ δὲ τρόμος
53. ὅ σφιν
56. τεθνηότος
57. ἔσχοντο ſed ϊ ſuper ἔ
61. ἐνόησας a manu prima. ἐνόησα ex emend. valde recenti.
65. πολλὰ δ' ἐπ' αὐτῷ
72. δή τοι a manu prima.
75. περικλυτὸν ſupraſcr. pro varia lect.
90. θηήσαο
96. ἐμήσατο
103. παῖδα φίλον μελανῆος ἀγακλυτὸν
107. ἄλλως
121. habet, ſed pro 122. duo ſequentes; μέμνημαι τάδε πάντα διοτρεφὲς ὡς ἀγορεύεις· σοὶ δ' ἐγὼ εὖ μάλα πάντα καὶ ἀτρεκέως καταλέξω Ad ultimam vocem in marg. γρ. ἀγορεύσω

123. κακὸν μόρον οἷον [οἷος]
132. μεταμώνια et ſic ſcholia diſerte.
142. omittit.
160. ἐνίσσομεν
180. τιτϋσκόμενος et ἀγχησῖνοι
199. ſυγερὴ δέ τ'
200. χαλεπὴν δ' ἐνι φῆμιν ὀπάσσει
203. ἐſεῶτ'
213. δόμον εἶσω
216. 217. tranſponit.
222. υἱέων
253. Schol. ἔοικε τῶ καὶὰ σὲ γεγηρακότι εὐδέμεναι μαλακῶς ut videatur legiſſe ἔοικεν
256. τεῦ bis
269. αὐτῶ.
275. 276. Pro his duobus verſibus unum dat MS. δώδεκα δ' ἀπλοΐδας χλαίνας τόσσϐς δὲ χιτῶνας.
277. ἀμύμονα
280. ἦν ἐξερεείνεις
293. περίφρων pro var. lect. Idem mendum ſupra Π. 130.
294. ἐν λεχέεσσιν ἐὸν et in fine verſus ἐπεώκει
302. πάντα pro ταῦτα
316. ἀδινὰ
345. ἀναγνόντος et ſupraſcr. ἐπιγνόντος
351. ἀτάσθαλον
352. δέδοικα ex emend.
357. ἶν' ὀρχάτϐ text. γρ. ὃς ὀρχάτϐ
369. ἐκ ῥ'
381. ἐγήθεις
389. ἔμαρψεν
397. ὀδυσσεὺς et ſupraſcr. ὀδυσσέως
400. videtur primo ſcriptum δέ σ' ἀνήγαγον
401. μέγα ſed ſupraſcr. μάλα
410. σφόν. a manu prima
417. ἕκαſτος
425. ὅγ' ἐμήσατ' ἀχαιϐς.
439. ἀνῆκεν. et ſupraſcr. ἀφῆκεν
444. θεῶν et ο ſuper ῶ Mox ὀδυσῆος et σ aliud ſuper σ prius
448. ἀγχησῖνοι
452. ὃ σφιν
457. ἔρεξαν
484. θέομεν
496. ὀδυσῆα ἓξ δ' υἱεῖς οἱ δ.
497. ἔδυνον et αν ſuper ον
500. ὤϊξαν ῥὰ (ſic)
527. τ' omittit.
540. δὴ τότ'

D

POSTSCRIPTUM.

DUM collationem meam relego et ad codicem ipſum exigo, video ſane paullo plura cum omiſſa, tum commiſſa, quam putabam. Nec dubito, quin, ſi quis laborem conferendi codicis iterum ſuſceperit, quædam adhuc inventurus ſit, quæ diligentiam meam effugerint. Quicunque hoc opus aggredietur, me non invito fecerit; agnoſcet tamen, opinor, ſe aliquantum opera mea eſſe adjutum.

ΟΔΥΣΣ. Α.

27. *Alibi.* Ad Δ. 405.
38. In var. lect. lege ἐρικυδέας
85. ἐν τῇ καΐ' ἀνλίμαχον ὠΐυλίην γράφει
93. 94. l. 3. lege τε, pro δὲ,
113. εἶδε ex emend.
138. πὰρ δὲ
146. Lege ἔχευαν. et ο ſuper α (Plerumque puncta addidi vel omiſi, prout textus et ſcholia addunt vel omittunt. Sed ſicubi hanc regulam imprudens violavi, condonabit, uti ſpero, æquus lector.)
158. εἰ καὶ etiam Schol.
175. lege γρ. μεθέπῃ
185. adde "et alibi."
193. ἀναγουνὸν Nullo certo conſilio præpoſitiones jungunt aut diſjungunt MSS. Sed Harleianus ſæpe præpoſitiones a verbis ſuis per tmeſin disjunctas ſine accentibus repræſentat.
204. l. 2. lege "in marg. ad hunc locum."
270. 295. ὅππως κε
314. Primo ſcripta erat vulgata lectio. Sed hoc in omnibus locis intelliges, ubi emendationem ſimpliciter memoro.
337. τὸ οἶδας ἐκ ἐχρήσατο :— ζηνόδοτος γρ. εἶδεις καὶ ἀριſαρχος οὐ δυſχεραίνει τῇ γραφῇ.
356. Quidam ſcripſere, ἀλλὰ σύγ' εἰſελθἔσα, alii, in quibus Ariſtarchus, totos quatuor verſus delevere, ἄμεινον λέγων αὐτὲς ἔχειν ἰλιάδι καὶ ἐν τῇ τοξεία τῶν μνηſτήρων :— In alio ſchol. ἐν δὲ ταῖς χαριεſτέραις γραφαῖς ἐκ ἦσαν :—

370. γε tantum fuiſſe primo videtur, ſed δὲ ab eadem manu additum.

408. Nunc video ſcribam primo dediſſe ἠέ τοι, ſed priuſquam pergeret, mutaſſe in τι et deinde ν᾽ addidiſſe.

424. Adde, μεταποιηθῆναι δέ φασιν ὑπὸ ἀριστοφάνους τὸν στίχον.

444. βάλευε δὲ ex emend. ejuſdem m.

ΟΔΥΣΣ. Β.

11. δύω omittit Apollonius v. Ἀργόν.

24. τὰς ὄγε etiam textus a m. pr. ut videtur.

41. ἤγειρα Schol. Codicis Townleiani ad Il. I. 225.

50. μητρί τ᾽ ἐμῇ Idem ibidem, et noſter Scholiaſtes; qui præterea bis ἐπέχραον. Textus ex emend. ἐπέγχραον.

60. Lege, οὔ τι text. et νυ ſuperadditum, ſed vulgata in ſcholiis.

65. Mirus error. Corrige, ἄλλας τε text. et bis ſchol.

77. προτιπτυσσοίμεθα μετὰ τᾶ ῥ. δηλοῖ δὲ τὸ στερνιζοίμεθα. ἢ ἀχώριστοι γενοίμεθα. καὶ ἔδει μὲν ἡμᾶς ὑποστίζειν εἰς αὐτό· τὸ δὲ μύθω τοῖς ἑξῆς ἀποδιδόναι. ἀλλ᾽ ἐδέποτε ὁ εἰκοστὸς χρόνος τᾷ ἡρωϊκᾷ στιγμὴν ἐπιδέχεται:— Confer hanc notam cum regula a Bentleio tradita ad Lucan. i. 231.

120. adde, "et ſic Apollonius in v. Στεφάνη."

123. Supra τεὸν eſt τὸν σὸν Ariſtophanes videtur legiſſe μνηστῆρες ἔδονται

144. Ante πόθι adde γρ.

152. ὄσσοντο: ἐν τῇ ῥιανῇ ἔσσατο [ὄσσανlo] ἀντὶ τοῦ ὄσσαν καὶ κληδόνα ἐποίειν:—

156. ἅπερ pro ὥσπερ Ariſtophanes. ἔμελλον aliud ſcholion.

168. οἱ δὲ pro ἤδὲ ſchol. infra ad 244.

170. μαντεύσομαι text. ſine σ ſchol.

201. adde "text. ſed" ante σὺ

222. Sic MS. ſed χρείω eſt error ſcribæ pro χείω

232. ῥέζοι ſchol. marg.

244. Schol. ῥιανὸς γὰρ [γρ.] καὶ παύεται καὶ λόγον ἔχει διὰ καὶ τὸν [τὸ τὸν] μάλιν εἰπεῖν. φραζώμεθ᾽ ὥσκεν καταπαύσωμεν. οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων. καὶ τὸ ἡμέας ὀτρύνων καταπαύεμεν:—

296. adde, "accentu ſuper α eraſo."

350. lege λαρώτατος

354. σ eodem tempore additum.

367. φράσσονται

410. καλλίστρατος δεῦτε φίλοι ὄφρ᾽ ἤια φερώμεθα καὶ ἔστι τῆς νεωτέρας ἀτθίδος ἔτως συναιρεῖν:— Sed ἤια eſt diſyllabon infra I. 212.

ΟΔΥΣΣ. Γ.

8. ſed ἑκάστοθι Ariſtarchus et Herodianus.

16. Poſt "et" adde, "in marg. γρ."

24. adde, "et in altero ſcholio."

28. τετραφέμεν conjunctim ſchol.

50. ἕνεκά οἱ text. Marg. ἐχρὴν (ſic) ὀρ-

ϑοτονεῖν τὴν σοῖ· ζηνόδολος δὲ τᾦ-νεκα τοι γρ.

51. vulg. in text. ſed μελῖ ſuper ἡδέος et infra duæ lineolæ „ ſignificantes textui eſſe addendum. (Error fluxit e v. 46.) Super δέπας valde minuto charactere ſcriptum, ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων

77. 79. notantur α, γ, 78. in margine adſcriptus, a m. certe antiqua, notatur β̄ et legit ἔχησιν·

82. ſchol. ἀριſτοφάνης ἐκδήμιος ὁ ἔξω τοῦ δήμυ

112. ſed prius, credo, erat ϑεῖν

159. ſed ε duobus punctis notatum in recenſione.

172. ὑπένερϑε ex emend. antiqua, καϑύ-περϑε ſchol.

216. nunc video ἀποτίσεαι revera eſſe in ſcholiis.

230. λαγαρός ἐστιν ὁ σίχος δὲ ἴσως με γέγραφε τηλέμαχ' ὑψαγόρη μέσα νήπιε ποῖον ἔειπες τὸν δὲ δεύτερον περιείρει [περιαιρεῖ] τελέως διὰ τὸ μαχόμενον αὐτῶ, εἰ μὴ ϑεοὶ ὡς ἐϑέλοιεν :– (Sub corruptis iſtis δὲ ἴσως latet Critici alicujus nomen. Pro με lege μὲν.)

231. σῶσαι ſchol. ad verſ. ſeq.

ΟΔΥΣΣ. Δ.

9. περι

15. ὑψηρεφὲς primo

49. ſupra τᾰσδ' ſcriptum τοῖσδε

113. ὄρσε a m. pr.

221. ἐπίληϑες Dion Chryſoſt. xii. p. 209.

252. Nunc eſt λόευν, ſed videtur e λόεον factum.

356. ſic ſchol. non text.

443. ſed κ' ſupraſcr.

457. πόρδαλις Apollonius in v. Schol. ſupra ad 156. πάρδαλις ἡ δορὰ καὶ πόρδαλις τὸ ζῶον.

461. et ſic prius fuerat in textu, ſed eadem manus correxit.

477. ζηνόδοτος δὲ διϊπετῆ τὸν διαυγῆ ἐκδίδωσι διὰ τᾦτο καὶ γράφει διειπετέος διὰ τῆς εῑ δφ' :–

497. ejecit Zenodotus, quem refellit Scholiaſtes ex v. 551.

517. ἐσχατιῆς ſchol. ſupra ad v. 497.

578. dele " ut puto."

598. p. 21. l. 1. νε̄ſορι excudi debebat.

712. Schol. ἤ τις μιν ἀριſταρχος διὰ τᾦ η̄.

726. περιτλὸς ὁ σίχος· καὶ γὰρ προεῖπεν ἡ πρὶν μὲν πόσιν ἐϑλὸν. καὶ ὐκ οἶδεν ὁ ὅμηρος τὴν καϑ' ἡμᾶς ἑλλάδα· ἀλλὰ τὴν ϑεσσαλικὴν ὕτω λέγει καὶ ἕλληνας τὺς ἐκεῖϑεν :–

727. ἀνηρείψαντο ϑύελλαι : Η ΧΑΡΙΕ-ΣΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ : καὶ ἄλλαι πολλαὶ ὕτως. Sic compoſui Scholiaſtæ membra, quæ ante diſperſa erant. Inter enim verba, quæ majuſculis literis ſcripſi, et cetera totus interjacet textus.

741. φϑίναι ex emend. et ſupraſcr. διαφϑεῖραι In m. φϑεῖσαν ἔξω τοῦ ἑνός.

ΟΔΥΣΣ. Ε.

43. l. ult. lege " Vid. Od. A. 97. 98."
238. Inter lineas ˜σ ſuper ἠν
323. adde, " ſed ſtatim mutavit."
327. καταῤῥόον
397. ἀσπασίως ſchol. MS. Townleiani ad Il. Λ. 515.
440. Refer ad 470. In MS. meo male ſcripſeram 440, unde alii errores, ut fit, profluxere.

ΟΔΥΣΣ. Ζ.

8. εἶσεν δ' ἐς σχερίην ἐκὰς ἄλλων Apollonius v. εἶσεν.
46. ῥιανὸς τῇ ἐνὶ πρὸς τὴν αἴγλην :–
89. τὰς MS. et Apollonius v. Σεύας.
106. γέγηθε δέ τε MS. ſed ex emend. γέγηθε δ' ἄρα Apollonius v. ἀſρονόμοι. Schol. μεγακλείδης ἀγρόμεναϛ παίζεσιν ἀνὰ δρία παιπαλόεντα :
108. ῥεῖά τε ἔτως διὰ τᾶ τε· αἱ ἀριſάρχειοι καὶ σχεδὸν πᾶσαϛ :–
115. l. 1. Pro " In marg." lege " Inter lin."
153. βροτὸς eſt a manu prima, βροτῶν ex emend. Pro οἱ l. 2. lege οἳ
172. κάμβαλε, qui error, ſi tamen eſt error, frequens eſt in hujuſmodi compoſitis.
201. ſed διερὸς Ariſtarchus.
205. βροτῶν ſine var. lect.
207. ſupra τὸν, νῦν ſcript. καλλίſρατος τῶ μὲν [l. μιν]
237. χάριτι Apollonius v. κάλλεϊ.
241. Schol. ἔτως ἐν μέλλοντι χρόνω ἐπιμίξεταϛ :–
244. 245. adde, ἐπεὶ καὶ ἀλκμὰν αὐτὸν μετέβαλε παρθένυς λεγέσας εἰσάγων. ζεῦ πάτερ· αἴ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη :–
261. ἔρχεσθαϛ text. et diſerte Schol.
262. ἐπιβήομεν
264. εἰσίσθμη text. ex emend. et bis ſchol. plane.
275. καί νυ τίς a m. pr. ſed νυ in κε mutatum.
297. ἀριſοφάνης δώματα ἴχθαϛ.

ΟΔΥΣΣ. Η.

14. αυτὰρ ab eadem m. poſt raſuram.
184. 228. σπείσαντ',
195. μεσσηγύς τε poſt raſuram.
212. nunc eſt καὶ ἐν Primo erat τοῖσίν κεν ſine ἐν
216. ſυγερᾶς ἐπὶ γαſερός, ut videtur, pro var. lect.
217. ζηνόδοτος ἔο Anne alii legebant ἔθεν ?
222. γρ. ὀτρύνεσθαϛ Aliud ſchol. ὅτι ἀπαρέμφατον ἀντὶ προſακτικῆ· ὅπερ ἀγνοῶν ζηνόδοτος γράφει ὀτρύνεσθαϛ :– [ὀτρύνεσθε] Textus ὀτρύνεσθ' habet.
255. ναῖεν ex emend. ejuſdem manus.
267. ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν In E. 278. ſcriptum erat, ἑπτα δὲ καὶ δάκα μὲν πλέον ſed τε nunc eraſum, et πλέον in πλέεν mutatum.
315. εἰκεδέλων γε (ſic)

ΟΔΥΣΣ. Θ.

23. τὲς Apollonius v. Ἄεθλος.
45. τέρπειν
53. adde, " text. vero e raſura."
54. text. et ſchol.
163. ἐπίſροφος Apollonius in v. Deinde in marg. Harl. γρ. εἶσι καὶ εἰσέρχῃ :–
166. ἔειπας
249. εἵματα δ' ἐ. MS. ſed εἵματ' ἐξημοιϐά ſchol. ad v. 102.
292. λέκτρῳ δὲ
294. Habent vocem ἀκριτόφωνοι Apollonius et Heſychius, quam interpretantur βαρϐαρόφωνοι. Refert Tollius ad Il. B. 867. Sed vide an varia lectio ſit hujus loci.
299. πέλοντο (corrige numerum)
383. ἀπείλησας Apollonius v. Ἀπειλεῖς.
453. τόφρα δέ μοι κομιδῇ τε—εἴῃ Schol. ad 451.
492. ἄειδε Apollonius in v.
530. ſed φθίνεσι ex emend.
549. ſcripſerat κάλλιον ἐſίν ſed ἐſὶν tranſverſis lineis notatum et ἔτω additum.

ΟΔΥΣΣ. Ι.

116. ϛηνόδοτος τὴν βραχεῖαν. γράφων διὰ τῦ ει [lege ε] ἐλάχεια.
144. περὶ νησὶ Apollonius v. ἀήρ.
221. Lege μεσήλικες, ut recte MS.
235. ὀρυμαγδω A. 133. et in marg. ὀρυſμαδῶ κυρίως: In Ω. 70. ὀρυγμαδός.
249. αἰνυμένω,
269. αἰδεῖο
295. θυμῶ a m. pr.
317. ſed mutatum in δώῃ
379. ἄψεσθαι
531. omittit.
540. 542. Lege 540–542.

ΟΔΥΣΣ. Κ.

124. ἀσπαίρονλας ἀταρπέα Apollonius v. Φέροντο.
130. l. 6. lege ἄλα
141. videtur a m. pr. fuiſſe θεῶν
169. ſchol. καταλλοφάδεια : et ϊ ſuper ει Notæ ad 164. præfige ἐμϐαίνων
174. πω ſchol.
190. ὦ φίλοι : καλλίſρατος φησὶν ὡς ὑπό τινος ὁ ſίχος προτέτακται· [189. nempe] ἀϊνοθνίος τὸ ὁμηρικὸν ἔθος ὡς θέλει ἄρχεσθαι ἀπὸ τῦ γάρ :–
204. ἀρχὸν et η ſuper ὸ
264. ἀμφοτέρῃσιν ἐλῶν et λαϐῶν ſupraſcr.
329. ἀκήλατος
351. adde, ἀρίſαρχος δὲ, οἳ εἰς ἄλα
400. Poſt " ſupra" adde, γρ.
454. ſενάχίζετο
509. φερσεφονείης

ΟΔΥΣΣ. Λ.

17. οὔθ'
38–43. Ita lege et adde, " Pro οἳ καὶ videtur legendum οἱ ſ"
58. Ut variam lectionem intelligas, ſci-

endum eſt α, cum ſuperſcribitur in fine vocis, valde ſimilem eſſe contractioni ei, qua ſignificatur ην vel ιν. πασα igitur corruptum eſt ex πασιν, idque ex ποσσιν.

67. ὃ σ
135. γήρα ὑπὸ
141. ἀὸ ἐὸν ex em.
143. et ſic Apollonius v. Ἀναγγοίην.
281. ἐὸν διὰ
318. ſed prius λ punctis damnatum.
343. ἥμμιν et ὐ ſupraſcr.
364. πολυσπορέας
Pro 378. lege 373.
392. ἐδέ τι MS. et Apollonius v. Ἀκικυς.
520. Locus ſcholiaſtæ eſt ad v. 538.
565. lege 566.
586. ſic ſchol. ſed textus et Apollonius v. ἄζετο vulgatam retinent.

ΟΔΥΣΣ. Μ.

99. ἐκάϛω ſed η ſuper ω
125. μητέρα τὴν
181. ſine δὴ citat Scholiaſtes. In fine notæ meæ lege, "Thucydid. i. 110."
234. ἡμεῖς μὲν
249. in marg. ὕψοθεν διχῶς :
272. ὔμιν et μ ſupraſcr.
443. lege ἐδέπησα Voluit fortaſſe librarius ἐγδέπησα Sed quid hic codex legat infra O. 478. nunc non memini. Certe quidem ἐνδέπησε habet Apollonius v. Ἀντλῳ.

ΟΔΥΣΣ. Ν.

88. ἔτεμνεν. ex emend.
96. Nunc video quid Ariſtophanes voluerit. Diſtinxit poſt θυγάτηρ et ſequentia cum verſu ſequenti conjunxit.
147. Schol. Townleiani codicis ad Il. I. 534. ὁ δὲ νικάνωρ ἐπὶ ἀρτέμιδος. καὶ γὰρ λέγει φησιν αἶψά κ' ἐγὼν ἔρξαιμι διοτρεφὲς ὡς ἀγορεύεις· ἀγνοῶν ὅτι κελαινεφὲς ἐϛιν :–
194. Vulgatum citat Apollonius v. Ἀλλοειδέα.
227. Voluit, credo, 199. ſed nota eſt ex adverſum v. 221.
295. gloſſa πεπλεγμένων
296. εἰδότε Schol. cum gloſſa, ἐγώ τε καὶ σύ. Hæc explicatio ſemper dualem indicat. Scholiaſtes ad Sophocl. Elect. 738. καξισώσαντες ζυγα. ὁ Ὀρέϛης καὶ ὁ Ἀθηναῖος. Sic primum legitur in Francofurtana. Sed recte Brunckius ex Aldina et Florentinis ſcholiorum editionibus ἐξισώσαντε retraxit.
300. αἰεὶ text. In m. γρ. ἄγχι
332. τ' omittit Schol. ad K. 277.
338. l. φθίνεσιν
358. ante προέκοπτες adde διδόναϛ

ΟΔΥΣΣ. Ξ.

206. Falſa ſunt quæ dixi de manu recenti. Varia lectio, ſi non eſt ipſius ſcholiaſtæ, eſt certe non multo junior.

223. οὐ ῥηξηνορίη Apollon. in v. huc per errorem traductum e 217.
231. καί σφιν potius pertinet ad 233. pro καί ῥα
255. poſt " ſchol." adde " editis."
305. init. lege ἄμυμις
328. in marg. ἐπακέση ἀρίσαρχος ἀρισοφάνης ἐπακέσαι:
335. lege πολύμηλον
349. ἀρισοφάνης κεφαλήνδε.
352. Θύρηθ' ἔα Apollonius. Θύρηθ' ἔα in Heſychio corrigendum pro Θύρηθεν ne dubitaſſent quidem viri docti, ſi meminiſſent, quomodo α et ν permutari poſſint. Generalis eſt regula, ut linea ſupra literam, ſi ea litera ſit conſonans, ſignificet α, ſi vocalis, ν. ἐσῖ e.g. pro ἐσιν et π̄ραιρε͂νταϛ pro παραιρε͂νταϛ. Sed, cum duæ vocales concurrunt, hujus regulæ nonnunquam obliviſcuntur librarii, ut facillime alter potuerit Θύρηθε͂ pro Θύρηθεα dare, alter pro Θύρηθεν accipere. Euſtathius ad Od. A. p. 1406, 58 = 41, 40. καὶ πάμα, πρᾳότερος ἔγωγε μολόχης. Vox iſta πάμα adeo ſollicitos habuit editores, ut aſteriſcum appoſuerint. Notum eſt τε͂ μ et τῶν λι ductus eſſe ſimillimos. Cum igitur prior librarius ſcripſiſſet πάλῑ (i. e. πάλιν) alter legebat πάμ̄ et ſcribebat πάμα
353. δρίος text. et ſchol. ſed υ ſuper ι in textu.
388. αἰδήσομαϛ erat, ſed nunc αἰδέσσομαϛ, hoc ſolum in marg.
394. οἳ ſupra τοὶ
396. ſupraſcr. ἐνδύσας με
402. μοι ſed ου ſuper οι
405. κτείναιμι et οι ſuper αι
473. adde, " ρ eraſo."
474. γρ. οὐ τείχεσσιν ſed ου ſuperimpoſitum. Voluit nempe τεύχεσι γραπτέον, οὐ τείχεσι.

ΟΔΥΣΣ. Ο.

10. οὐ μὲν καλὰ et τῆλ' Apollonius v. καλά.
47. πρήσσωμεν
343. μήδε᾽
344. lege ὅν
362. ἕνεκ' αὐτή μ' ἔθρεψεν
422. δ' ἤπειτα
452. κατ' ἀλλοθρόες Apollonius v. Ἄλφοι.
459. ἔερτο Schol. Venet. ad Il. A. 486.

ΟΔΥΣΣ. Π.

18. ἐλθὼν
46. αὖτις
131. εἰπ̄ ὅτ̄ι σῶς
147. ἀχνύμενοι
217. φήνοι αἰγυπτιακοὶ Apollonius v. Φήνη.
239. ἀθετεῖ διονύσιος:
251. lege 250.
330. non omittit μὲν, ſed habet οὕνεκα μὲν τηλέμαχος
391. ἐέδνοισι
481. Textus lectionem κοίτῳ τ' ἐμνήσανθο

citat Apollonius v. Κοῖτος. Per errorem igitur refert Villoiſonus ad H. 138.

ΟΔΥΣΣ. Ρ.

39. κῦσσε
86. χλαίνας
116. δυρικλειτὸν
141. τῶν
187. λιπέσθαι.
217. ἠγηλάζει Apollonius in v.
237. ἀείρας MS. ſed ἐρείσας Apollonius v. ἀμφῳδας.
267. εὐερκέες Apollonius v. ὑπεροπλίσαιτο.
359. ἐπαύετο
405. præpone γρ'.

ΟΔΥΣΣ. Σ.

196. γρ. δῖα ἀφροδίτη ζηνόδοτος
238. ſupra νῦν eſt γρ. γᾶν
240. σῆναι δύναται
293. init. κλησίην
379. ἀγορεύεις et οις ſuper εις
393. ἔλλαβεν
412. omittit.

ΟΔΥΣΣ. Τ.

40. Error. Lege "τοὶ" pro "οἱ"
67. ὀπιπεύεις Apollonius in v.
77. lege ἔοι κεν
172. Nullum veſtigium variæ lectionis apparet in loco; ſed diſerte laudat κρήτης Scholiaſtes ſupra ad Γ. 287. ſimul citans λήμνῳ γαῖαν e Θ. 301.
233. καταϊσχαλέοιο
249. ὑφ' ἵμερον (ſic)
250. εἵματα Apollonius v. ἀναγνούσῃ. Hunc et ſequentem omittit Harl.
283. εἶην a m. pr.
304. ἰσίη
341. κοίτῃ
343. ἐπίηρ' ἀνὰ Apollonius v. ἐπίηρα.
348. ἐμοῖο.
372. ſed interpr. λοιδορῆνται.
384. εἰκέλω et ϊ ſuper ει
387. ἐξεχεύαῖο πολλόν.
389. σκότον
436. ἴχνια
478. ἐδ' αὖτ' et mox ἐδὲ Apollonius v. ἀθρῆσαι
525. παρὰ
529. ἀπερείσια ἔδνα ſed ε inter ἔ et δ
546. ἰκαρίῳ κούρῃ
578. διεύσῃ text. ſed ſi propius inſpicies, videbis eadem manu ſupraſcriptum οις
586. pro "in marg." l. "ſupra."

ΟΔΥΣΣ. Υ.

8. γέλων τε
46. θνητός ἐσι
83. ἔχειν
93. μερμήριζε a m. pr. ξ ex emend.
155. δὴν
163. μετὰ πᾶσιν
176. ſed primo, ut opinor, erat κατέδησαν
212. et ſic Apollonius in v.

221. ſed ἀλλοτρίῃσι ex emend.
265. ſed θείοιο additum ſupra, et hoc ſignum ∧ infra lin.
289. γρ. θεσπεσίοιο ſupra πατρὸς ἑοῖο (Ita lege)
317. τάδ' αἰὲν
328. ὑμῖν
347. adde " ex raſura."

ΟΔΥΣΣ. Φ.

61. lege ες pro υς
99. ὃν τότ'
162. γήμεθ' ὅσκε
218. ὄφρα μ' ἐΰ a m. pr.
352. τόξῳ et ſic etiam 425.
407. περὶ κόλλοπι Apollonius.

ΟΔΥΣΣ. Χ.

19. εἶο
24. ἐϋδμήτες
37. παρευνάζεσθαι ἀνάγκη Schol. Venet. ad Il. I. 336. ſed βιαίως Codex Townleianus.
50. γάμων
72. ἐδοῦ ἐπὶ
83. δηνηθεὶς et ſupraſcr. ἰδνωθεὶς
99. θεείῳ
109. θάλαμονδ'
126. δεγκὸν ex emend. ejuſdem manus. In marg. δεινὸν
148. χερσί τε
182. ἔνθ' in marg. pro var. lect. ut puto, ſed m. recenti.
335. ἔζοιτο
352. μετὰ δαῖτας
443. πασέων
469. τόδ' ἐσ-ήκη a m. pr. in εἰσ-ήκει, mutatum, quod ex ἐσ-ήκειν depravatum ſuſpicor.

ΟΔΥΣΣ. Ψ.

75. αὐτῇ
99. μεταλλαῖς prope ad latus.
147. κώρων Apollonius v. κῶρος.
283. γήρα ὑπὸ
298. γυναῖκες ex emend. fortaſſe recenti.

ΟΔΥΣΣ. Ω.

45. ἀλείφατι et ἐλαίῳ ſupraſcr.
63. δὲ additum ex recenſ.
243. ἀδαημονίης ἔχει et in marg. γρ. ἀδαημοσύνης cum explicat. ἀνεπισημοσύνης
283. οὐ γάρ μιν ζωόν γε κιχεῖς
285. Inter ὑπάρξει et η fluctuat.
303. εἰμὶ μὲν Apollonius v. Ἀλύβαντος. MS. Harl. εἰμὴ μὲν quod idem eſt.
373. ἀμείνονα
521. ἀπεμπαλὼν
542. πτόλεμοιο.

Atque ita tandem ſpero, me nullum fere gravius peccatum in hac collatione reliquiſſe; omiſſiones non præſtabo. Si quis tamen has quoque una cum erratis meis corrigendas ſuſcipiet, is ſciat ſe gratam rem et mihi et

Reipublicæ literariæ facturum; leniter an acerbe faciat, nihil prorſus mea refert, modo vere; aliquid forſan ipſius referat, ſi modo mavult ceteris lectoribus videri hoc onus ſuſcepiſſe ſtudio literas juvandi potius quam æmulum deprimendi.

RICARDUS PORSON.

MVSEVM
BRITAN
NICVM